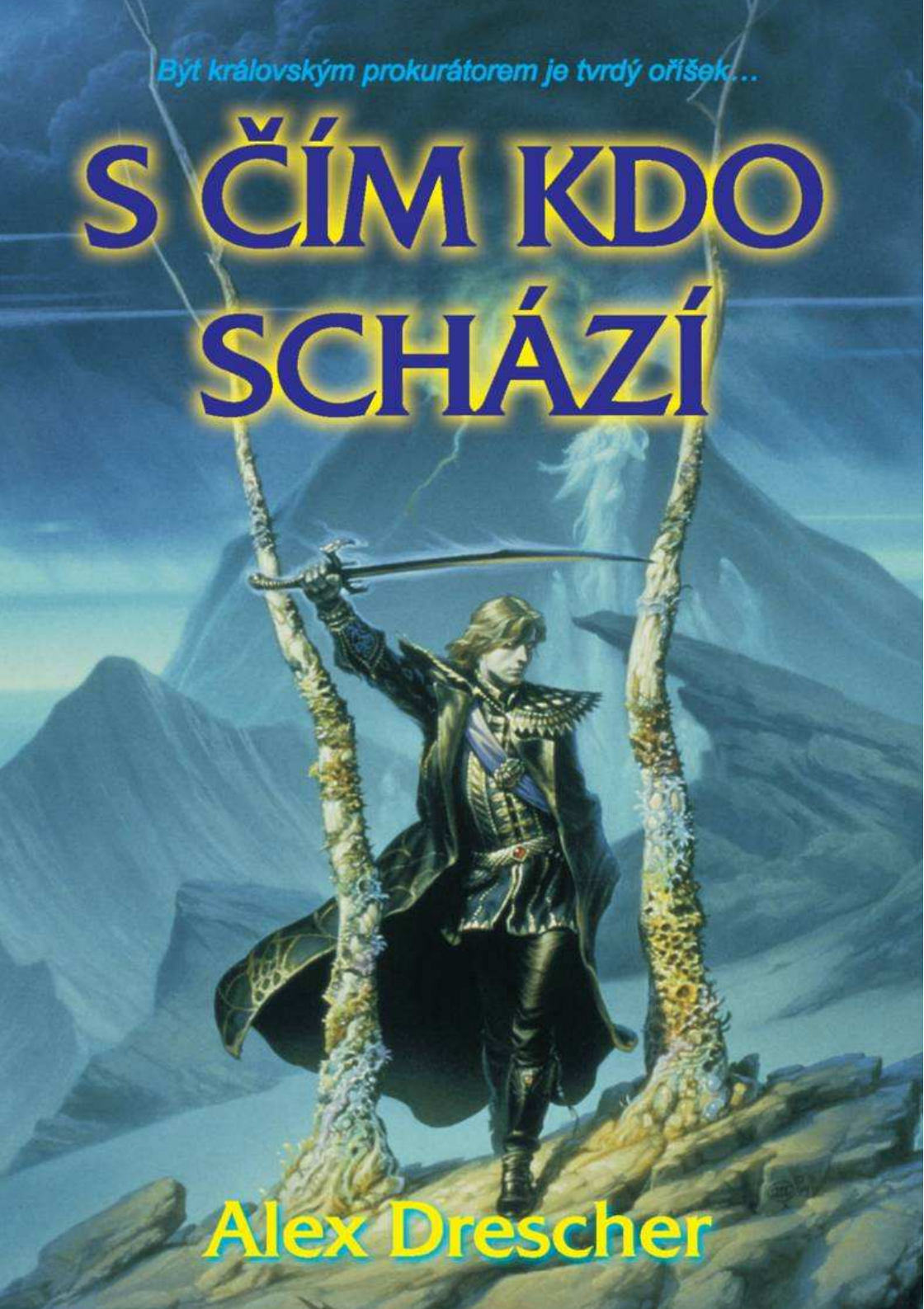
Být královským prokurátorem je tvrdý oříšek…

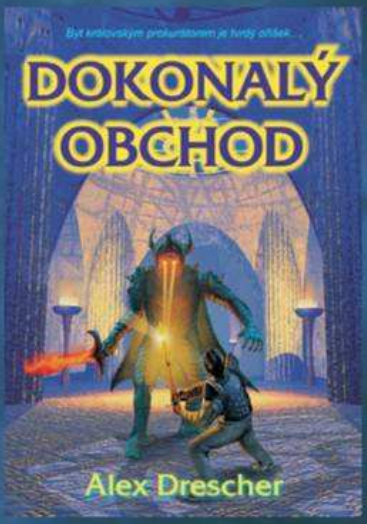
S ČÍM KDO SCHÁZÍ

Alex Drescher

S ČÍM KDO SCHÁZÍ

Další příběhy královského prokurátora Kloppa Yggredda, v nichž se mimo jiné setkáte s nejnebezpečnějším nekromantem, který touží ovládnout svět.
Královský prokurátor je opět postaven proti temným silám a musí vynaložit veškeré své schopnosti, aby obstál.

JIŽ VYŠLO

Klopp Yggredd, královský prokurátor Jeho Veličenstva krále Bojena, je S'an, potomek prastarého národa, který stojí věrně ve službách svého panovníka. Své nemalé schopnosti dokáže využít při stíhání temných sil: nekromantů, strig, upírů, ale i ve válce s elfy nebo obchodování s trpaslíky.

9 788085 951523

Doporučená cena
249,- Kč (vč. 9% DPH)

LEONARDO

LEONARDO
OSTRAVA

Alex Drescher

S ČÍM KDO SCHÁZÍ

LEONARDO
OSTRAVA
2008

Alex Drescher

S ČÍM KDO SCHÁZÍ

Copyright © 2008 by Alex Drescher
Cover art © 2008 by Michael Whelan
via Agentur Schlück, GmbH
For Czech Edition © 2008 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-85951-52-3

Naděnce a Štepánkovi – světlům v temnotách,
která mě vždy bezpečně dovedou domů,
mým rodičům
a také Čurdovi,
aby mu to náhodou nebylo líto.

KOMU ČEST

Matyáš Přetrhlo dokončil veletoč na visuté hrazdě a s půlobratem doskočil na stupínek trčící z kůlu, který podpíral plátěné šapitó. Tam dole, kolem manéže, středu jeho uměleckého světa, sedělo několik desítek znuděně se tvářících diváků. Zatracení křupani, pomyslel si zlostně, kolik tady pro ně za ty roky vycedil krve, kolik riskoval, a oni? Nejenže nepustí ani chlup, oni jsou dokonce skoupí i na potlesk.

Vylezl po provazovém žebříku o pár metrů výš a bez zaváhání vstoupil na lano napjaté mezi stožáry cirkusového stanu. Tohle bylo jeho vrcholné číslo. Na světě jsou stovky provazochodců, ale jen desítka z nich je ochotna vkročit na lano, aniž by pod ním byla záchranná síť. Avšak jen on jediný se na to lano odvážil vstoupit i bez vyvažovací tyče. Nebylo v tom žádné kouzlo, žádná černá magie, jak prohlašovala závistivá konkurence, byla to jen otázka citu pro rovnováhu, se kterým se narodil. Chodit po laně bylo pro něj jako pro jiné chůze po rovné zemi. Někdy ale litoval, že se nenarodil obdarován něčím jiným, třeba hermelínovou kožešinou kolem krku, nebo alespoň velkostatkem.

Tanečním krokem došel nad střed manéže, uklonil se publiku a pak předvedl efektní sled hvězd, kotoulů a salt, až pod ním lano kmitalo jako tětiva.

Zezdola zazněl vlažný potlesk několika diváků, kteří na okamžik zapomněli, že sem přišli hlavně kvůli té zcela odhalené krasojezdkyni z plakátu.

Matyáš Přetrhlo, jakkoliv geniální akrobat, je nezajímal. Byl jen vložkou mezi tanečnicí s hroznýšem, které zpod šifónových šatů prosvítalo kdeco, a krasojezdkyní Esmeraldou, které bylo pro změnu vidět všechno.

Matyáš dospěl na konec lana a v očekávání bouřlivých ovací rozepjal paže a vypnul hruď. Nic se nestalo.

Vztekle zavrčel a sešplhal dolů do pilinami vysypaného kruhu. Obtloustlý principál jej soustrastně plácl přes rameno a poslal pryč.

„Velevážené publikum," zahlaholil bodře, jen co se za Matyášem zavřela opona, „toto byl úchvatný a nepřekonatelný akrobat Matyáš Přetrhlo. A nyní již přivítejte magicky přitažlivou, svůdnou a dráždivou Esmeraldu, princeznu z Východních stepí…"

A pak ticho vyprovázející Matyáše do zákulisí zaniklo v bouřlivém ryku nadšených diváků. To do manéže na vzpínajícím se vraníkovi vtančila nomádská princezna tak, jak ji bohové stvořili.

„Princezna," ucedil Matyáš sarkasticky a s gustem si odplivl do pilin. Znal tuhle holku od prvního dne, co ji principál vytáhl z chatrče uplácané ze slámy a kravinců a přiměl umýt se v potoce. I na koni ji museli naučit, protože uměla jen jedno, ale to ji zase na druhou stranu otčím naučil moc dobře… Jenomže tahle princezna za dva ubohé roky vydělala víc než on za deset a každý z Kněžegradu, kdo měl ještě trochu síly v poklopci, ji chtěl obtáhnout jak sváteční břitvu a nelitoval za tím účelem pustit groš. Co groš! Denáry – zlaté, kulaté a zvonivé…

Vztekle zamířil ke své maringotce, když tu mu zastoupil cestu vysoký a nepříjemně ramenatý muž s rukama jako lopaty. „Na slovíčko," pronesl ten cizinec chladným hlasem. „Musíme si promluvit."

„Nemám čas," utrhl se na něj Matyáš a pokusil se ho obejít.

„Tak si ho uděláš," odvětil ten muž příkře, chytil ho za rameno a přiměl pohlédnout mu do tváře.

Matyáš zpopelavěl. Tohohle chlápka znal. Znal jej dokonce víc, než mu bylo milé. Tohle byl Květoš Záhora, jeho včerejší zákazník.

Hlavou mu jako splašené letěly všechny možné i nemožné únikové plány. K tomuhle setkání totiž vůbec nemělo dojít. V noci měli sbalit šapitó a časně ráno zapřáhnout koně do maringotek a

vyrazit k nové štaci, jenomže principála zlákala vidina pěkných tržeb. Říkal, že by bylo škoda odjíždět, když je tu takovýhle fajnový publikum.

Dostal mě do průseru, chamtivec jeden, pomyslel si Matyáš nešťastně, protože se neživil jen jako akrobat, ale i jako švindlíř a až do dneška, dalo by se říci, jako velmi dobrý švindlíř. Bez problémů si v davu dokázal vyhlédnout tu největší kavku a navěsit jí na nos bulíky velké jako slon, takže se pak nechala ochotně oškubat a ještě tomu nadšeně tleskala. Stejně to udělal i s tímhle panáčkem, který se považoval za velkého kouzelníka a nechal si prodat několik *„zcela nezbytných propriet pro vyvolávání bytostí nezemských“*. On a jeho dva kumpáni za tu hromadu haraburdí zaplatili pěkných pár zlatek…

„Včera jsme ti zaplatili za Mužíka šibeničního, za pokřín!“ pronesl Záhora výhružně a jeho ruce sevřené v pěst začaly nepříjemně páchnout krchovem.

„Ano, ano,“ vyhrkl nervózně Matyáš, „vzpomínám si. Byl to ten nejkvalitnější kořen mandragory na sever od Bílých hor. Sám osobně jsem o půlnoci přibývajícího měsíce na šibeničním vrchu u města Kezónu zasadil kyjem smrtelnou ránu černému psovi, aby jej, zmítán křečemi, vytrhl ze země. Pak jsem ten mužský kořen zahalil do bílého plátna a denně omýval mlékem a vínem, skrýval ve stříbrem vykládané truhlici a oblékal do šatiček, abych utišil hněv astrální bytosti k bylině připoutané…“

Tázavě pohlédl do tváře zachmuřeného Květoše. „Nedodržel jsem snad v něčem přísné regule tajných učení?“

„Dodržel,“ odvětil souhlasně Květoš a jediným úderem do brady jej poslal k zemi. „Až na to, že jsi nám místo mandragory prodal obyčejný posed – brionii, oškrábanou do podoby mužíčka! A Kezón, milej zlatej, ten taky neexistuje…“

Matyáš si s mumláním mnul naraženou čelist. Bylo pro něj nepříjemným překvapením, kolik stoliček se mu najednou začalo povážlivě viklat. „To musí být nějaký omyl,“ pokusil se uchlácholit Květoše a vyhnout se další bolestivé konfrontaci. „Můžu dát krk na to, že to byla pravá mandragora…“

Květoš se ušklíbl. „Kdyby byla, nepřišel bych udělat tu, jak se říká, reklamaci, a dostat zpátky svoje peníze i s odškodněním…“

Jeho pravice opsala výmluvný oblouk a s hlasitým plesknutím přistála v dlani levé ruky.

„Jistě, jistě,“ drmolil Matyáš jako opřekot. „Mám ve voze nějaké úspory.“

Květoš zavrtěl hlavou. „Nemáš, tu tvoji kuču na kolečkách jsme už prohrabali. Nic jsme nenašli.“

Začalo jít do tuhého. Plán zabarikádovat se v maringotce a křičet o pomoc nevyšel. Matyáš kapituloval, třesoucími se prsty sáhl do kapsy a vytáhl z ní odřený váček. Podal mu jej.

„To je vše, co mám,“ pronesl rezignovaně.

Květoš váček potěžkal a schoval do záňadří. Pak přistoupil k ležícímu akrobatovi a zamyšleně pronesl: „Když už jsi chtěl dát krk na pravost toho kořene, tak tě vezmu za slovo…“

Než Matyáš dokázal cokoliv namítnout, přistálo mu na krku okované baganče a za praskotu obratlů jej umlčelo.

~ ~ ~

Zpoza maringotky vyšel druhý muž a zamyšleně se škrábal v řídnoucí čupřině. Chvíli se zdálo, že je z kejklířovy smrti v rozpacích, ale pak z vlasů vytáhl něco, co chvíli zkoumavě prohlížel a potom strčil do úst.

„Jdem?“ dotázal se Květoše, který si právě o trávu čistil zakrvácenou podrážku.

Ten jenom přikývl.

Jeho společník mávl rukou nad hlavou. To byl smluvený signál pro třetího, který z povzdálí hlídal čistotu ovzduší.

Byl nejvyšší čas vyrazit zpět do města. Noci už ubylo a příležitost k výdělku, ta mrška, na nikoho nepočká.

Nebožtík Přetrhlo totiž nebyl jediný, kdo měl dvě zaměstnání. I Květoš Záhora a jeho společníci – Lubor Lučina a Bartoloměj Putna, řečený Kobzol, na tom byli podobně. Nebyli totiž jen amatérskými kouzelníky, ale i kasaři, a protože při takové živnosti začíná pracovní doba po slunce západu a končí s rozbřeskem, měli už dnes kvůli Přetrhlovi pořádné zpoždění a přesčas nepřicházel v úvahu…

~ ~ ~

Když se jim podařilo hadry obalenou kotvu zachytit o hřeben střechy až na třetí pokus, začalo být Květošovi jasné, že dnes to nebude žádná procházka růžovým sadem. On ale na nějaká ta znamení nikdy nedal. Rozbitá zrcadla a černé kočky křížící cestu – to vše u něj dokázalo vyvolat maximálně úšklebek. Stejně nevěřil ani na příslovečnou zlodějskou smůlu, před kterou měl varovat sled špatných znamení. Proto se příliš nevzrušoval, ani když pod Luborovou nohou zaskřípělo uvolněné prkno, což probudilo pána domu. Když vám totiž ráno vržou kolena a pro bolest zad se nemůžete ani narovnat, je vám k ničemu celé to pochybné zlodějské štěstí a můžete se vykašlat i na smůlu. Jste prostě už moc staří na podobné skopičiny a je nejvyšší čas přestat se šplháním po střechách, s přeskakováním plotů a s honičkami se žandáry a rotvajlery. Konečně, věděli to už dávno a toto měla být jejich poslední akce.

Plán byl jednoduchý. Vlézt do domu, nakrást si, jít pryč a pak si až do smrti užívat. Měl jen jedinou chybu, a to Simeona Kolčavu, který měl lehké spaní. Ten starý lichvář a překupník neměl co vybíhat z ložnice a už vůbec neměl střílet na Kobzola. Ještě štěstí, že ta kuše nebyla opakovací a že měl tak mizernou mušku. Svědek je vždycky komplikace, ale úplně nejhorší je, když s tím svědkem předchozích pár let čile obchodujete.

Nic ale nebylo důležitější než to, co stálo uprostřed lichvářovy pracovny – masivní, hranatý trezor z černěné oceli žíhané pásy čistého stříbra, chráněný pantakly a kouzly reagujícími na násilné otevření. To byl cíl jejich výpravy a alfa a omega jejich počínání, protože uvnitř mělo být dost peněz na to, aby se všichni tři mohli poslat do starého železa.

Než Lubor Lučina vybalil nádobíčko a on kolem trezoru nakreslil pantakl, zapálil svíčky a povolal astrální síly k neutralizaci magické ochrany, bylo už něco ke druhé hodině ranní.

Někdy ke třetí hodině se mu vysmál i poslední evokovaný démon, který prohlásil, že s trezory mistra Nobilla, pověstného mága a alchymisty, nehodlá mít nic společného, a zmizel v chuchvalcích sirného dýmu. Netrvalo moc dlouho a Luborovi se o zrcadlově hladkou stěnu trezoru zlámal druhý diamantový vrták, koupený od

trpaslíků, aniž by tam po sobě zanechal jediný vryp. Někdy v té době pochopili, že jejich plán měl chyby dvě…

„Se na to můžu vysrat…“ zaklel Lučina vztekle, pak přiskočil ke svázanému Kolčavovi a začal ho mlátit hlava nehlava. „Ty zatracený zkurvysynu, ty šizuňku. Naval ty prachy, nebo tě umlátím…“

Bývaly časy, kdy by ho Květoš zarazil. Ty časy ale skončily, když se rozhodli jít do penze a naplánovali tuhle poslední akci. Pokud touží po klidném stáří v blahobytu, peníze Simeona Kolčavy budou potřebovat. Za téhle situace to byl Květoš, kdo Kolčavovi sundal boty a Kobzol zaběhl ke krbu pro rozpálený pohrabáč…

~ ~ ~

„Tak a je to,“ hlesl Lubor, otíraje si zakrvácené ruce do ubrusu. „Parchant jeden zatracený,“ ulevil si a úkosem pohlédl na k nepoznání zřízené lichvářovo tělo. Ovládl touhu na ně plivnout, nechtěl tady nechat jedinou stopu. Trvalo skoro do šírání, než Kolčava povolil a prozradil jim způsob, jak trezor otevřít. Bodaného, páleného a s řemeny taženými ze zad jej nakonec Lučina sprovodil ze světa svícnem. Nebylo to rychlé a ani čisté a svícen pak připomínal bustu pohanského bůžka, ale stejně jej nechtěli odnést. Kolčavu nezachránilo ani prozrazení další skrýše pod podlahou ve špíži, ale alespoň ukázal snahu.

Kobzolova tvář, zvrásněná stopami po neštovicích, zářila jako sluníčko. Flekaté, krátery poseté, ale stále sluníčko. „Jsme v balíku, jsme v balíku,“ jásal a oči mu plály nadšením. „V trezoru bylo patnáct tisíc denárů ve zlatě, štos trpasličích bankocetlí, tak dvě kila šmuků a tři prdele směnek vod lidí, co jim Kolčava půjčil na úrok.“

„Směnky tu nech,“ odvětil Květoš skloněný nad čtvercovým otvorem skrýše ve spižírně. „Do báglu posbírej jen to, co půjde rychle střelit…“

Kobzol přikývl a vrátil směnky do otevřeného trezoru. Znal pravidla. Brali jen zlato, šperky a bankocetle. Žádné obrazy, sochy ani stříbrné příbory po babičce. Nic, co by šlo poznat a nic, co by muselo dlouho hledat kupce.

Květoš náhle vyjekl. Vzhlédl ke svým společníkům a v chvějících se dlaních vyzvedl ze skrýše několik pergamenových svitků

navinutých na stříbrných cívkách. „Bohové,“ hlesl, když se začetl do jejich názvů. Proti těmto manuskriptům byl jejich ohmataný grimoár, štípnutý nepozornému antikváři, jen dětskou hračkou. Je ale pravdou, že onehda podstoupený rituál končící symbolickým obětováním panny si užili všichni tři…

Jeho ústa bezhlesně opakovala názvy knih: *„Rukověť mágova“*, *„Úvod do umění nekromantického, aneb nekromantem v desíti lekcích“* a *„Nekromutace a jiné velmistrovské operace Saturnské“*. Jak se u všech rohatých mohly u Kolčavy objevit takové skvosty? Vždyť to jsou manuskripty z dob před Velkou válkou!

Na okamžik se zamyslel. Za tohle mohou skončit na hranici, protože Inkvizice nikdy nespí, ale na druhou stranu, někteří lidé by za ty svitky byli ochotni dát hotové jmění. Určitě by proti tomu těch patnáct tisíc bylo jen bídným kapesným. Pak se do jednoho začetl a blesklo mu hlavou, že se jim nabízejí i jiné možnosti, jak pohádkově zbohatnout. Neubránil se spokojenému zamlaskání.

Takhle horké zboží by tu správně měli nechat, ale rozhodl se, že protentokrát své zásady poruší. Konečně, vždyť je to naposledy…

~ ~ ~

Vyšetřovat vloupačky je jako sázka do loterie. Buď máte hromadu stop a pak to udělal nějaký holobradý mezulán bez záznamu a nebo nenajdete stopu ani jednu a pak je mezi podezřelými některé z es místní galérky, což znamená, že se budete prokousávat stohy výpovědí bohabojných sousedů, kteří mu budou dělat alibi.

Tahle vloupačka byla ale jiná. Nestává se totiž často, aby při ní došlo i na mord a to navíc na mord takhle brutální. Bylo to dokonce tak drsné, že jsem musel velitele biřiců požádat o vyčlenění mužů s pevnými nervy, aby nám zvracením nezničili stopy. Jenomže kromě mrtvého Simeona Kolčavy a dokořán otevřeného trezoru jsme jiné stopy nenašli.

Kolčavy, pravda, nebyla škoda, ten člověk měl rejstřík dlouhý jako noha, ale jeho svědectví by se mi nyní setsakra hodilo. Konečně, byl to on, kdo viděl pachatele. Nebýt oživování mrtvých trestáno na hrdle, udělal bych to bez váhání…

„Pane,“ přerušil mé úvahy nesmělý hlas.

Pohlédl jsem na mladičkého, nedávno zverbovaného a lehce nazelenalého bířice, který viděl poprvé nejen mrtvolu, ale i živého S'ana, tedy mě.

Je až s podivem, jak lidé reagují na přítomnost kohokoliv z mého národa. Ač je to již sto let, co ke břehům Kněžegradského knížectví přirazily štíhlé dračí lodě s'anských válečníků a osmdesát let od drtivé porážky, kterou jim uštědřila vojska knížete Boleslava zvaného Palcát, stále se najde dost lidí, kteří nám S'anům nemůžou přijít na jméno. Musím podotknout, že ač se jedná o záležitost, které se nestihl účastnit ani můj otec a já se o ni pouze učil ve škole, to že vypadám jinak než většina obyvatel, mě automaticky řadí mezi vousaté, nemyté, krvelačné a křídlatými helmami ozdobené nájezdníky, pijící krev a prznící nebohé panny. Já nedělám ani jedno, protože na krev nemám žaludek a na panny plat.

Jediné, co zbylo, je můj vzhled. Zatímco původní obyvatelstvo tvoří malí, podsaditý, hnědoocí a hnědovlasí pořízci, já a mí soukmenovci jsme vysocí, bledí, černovlasí a s očima barvy pomněnek. Už to stačí některým lidem k tomu, aby nás podezřívali ze všeho špatného, co se v království stane, včetně chcípnutí jejich kozy.

Věnoval jsem mladíkovi milý úsměv. Med z něj stékal v hustých chuchvalcích, tak jsem byl sladký. Na první den služby úplně stačí setkání s mrtvolou. S protivným S'anem se setká příště. „Copak?"

„Pro… pro… prosím za prominutí, pane, ale jeho blahorodí mág Allen již dokončil ohledání a žádá si vaší přítomnosti."

Ze všech sil jsem se snažil zachovat klid. Že si Allen žádá mé přítomnosti, musel ten hoch vyčíst z nějaké knížky, protože z vlastní hlavy to mít nemohl, ale oslovovat Allena jako blahorodí, z toho pukne smíchy i on, až se mu o tom zmíním.

I když je Allen nejlepším mágem v království a na Univerzitě dodnes skřípou zuby, že jsme jim ho přetáhli, moc jsem si od něj nesliboval. Měl totiž stopy hledat, ne je vyrábět. Ne, nejsem pesimista, ale tenhle dům byl udělán navlas stejně jako deset jiných za poslední dva roky a my nikdy nenašli nejen pachatele, ale ani jedinou stopu po nich. Pokaždé na nás čekali jen čistě udělaná kasa a hořekující obchodník, který nechápal, jak se k němu někdo dokázal

vloupat. Možná se ale na nás dnes přece jen usměje štěstí. Možná, že zloděj poprvé udělal chybu a možná, že nebyla jediná. Konečně, tentokrát musel vraždit, což znamená, že se něco muselo zvrtnout, ale i tak je těch „možná“ příliš mnoho.

„Tak co se děje?“ zeptal jsem se Allena, když jsem dorazil do lichvářovy pokladnice. Dál jsem se už nedostal, protože jsem zaregistroval, že u něj, nedaleko těla přikrytého zakrváceným prostěradlem, stojí malý drobný mužíček s lysinou neuvěřitelného lesku. Vida, vida, sám velký koroner Lucian Plch.

„Luciane, rád tě vidím,“ pozdravil jsem jej a podal mu ruku. „To už je let, co jsi chodil k mordům…“

Stisk měl pevný a upřímný. „Taky tě rád vidím Kloppe,“ odvětil. „To víš, tohle není nic pro asistenty a mí medikové jsou momentálně na kolokviu v Malestě.“

Chápavě jsem přikývl. „Tak, co pro mě máte?“

Allen Lucianovi pokynul. „Ty první.“

Lucian se ušklíbl. „Na celém těle jsou mnohočetné stopy násilí. Kompletní přehlídka všech myslitelných i nemyslitelných způsobů. Bodání, pálení, řezání. Dva stržené nehty, pod ostatními zapíchané jehly. Prsty na levé noze rozdrceny něčím těžkým. Ze zad mu táhli řemeny od lopatek až k hýždím. Kromě toho má zlomená žebra, pneumotorax a určitě i nějaké to poranění vnitřních orgánů. Předpokládám ledvin a natrženou slezinu, ale to ti potvrdím až po pitvě. No a pak hematomy, kam se podíváš.“

„Jaká byla příčina smrti?“

Nadzvedl cíp prostěradla a nechal mě pohlédnout na to, co zbylo z Kolčavova obličeje. „Mnohočetné fraktury lebky, lícní kosti na kaši, čelist visí na kousku kůže. Mozek víc na podlaze než v mozkovně.“

„Čím ho utloukli, kladivem?“

Zavrtěl hlavou. „Byl to stříbrný svícen s masivním podstavcem.“

„A co máš ty?“ obrátil jsem se na Allena.

Ten jenom rozpačitě rozhodil rukama. „Nic. Prolezli jsme celý dům a nenašli jediný cizí otisk. Magické skenování taky bez úspěchu. Nikde ani špetka jakýchkoliv reziduí cizí aury, nebo alespoň emocí. To mučení tady všechno vymazalo. Našli jsme jen

pár škrábanců od kotvy na střeše a smazaný pantakl kolem trezoru, ale obrazec je tak nezřetelný, že nedokážeme analyzovat rukopis toho mága. Navíc je to prosté kasařské kouzlo, nic výjimečného a nic, co by si dokázalo poradit s touhle almarou," dodal ještě a poplácal ocelový bok Nobilla čtrnáct, trezoru, jehož cena by mi při pořízení zabránila do něj následujících tisíc let cokoliv uložit.

„Taky jsme ve spižírně našli tajnou schránu. Nevím, co v ní bylo, ale bylo to magicky aktivní, a to tak, že velmi. Zřejmě nějaký zakázaný artefakt. Pokud bych měl jeho sílu hodnotit na stupnici od jedné do deseti, tak ji odhaduji na dvě stě patnáct, nejméně…"

A sakra…

~ ~ ~

Naši debatu náhle přerušil dusot vojenských bot. Ty železné cvočky křápající do podlahy si nelze splést s ničím jiným. Odpověď na otázku, koho že sem čerti nesou, jsme zjistili vzápětí. Jaké překvapení! Stráž Justičního paláce a v jejím čele sám Nejvyšší královský soudce Ctibor Celina následovaný hrbatým sekretářem Radobojem Bezduchem.

Ve vzduchu se objevil neklamný pach problémů. Ctibor Celina má totiž k mé osobě asi stejně tolik výhrad, co já k té jeho. Zatímco on je ale příslušníkem staré a zásluhami ověnčené šlechty a po právu se díky tomu narodil pro svůj úřad, já jsem v jeho očích jen odrbaným přistěhovalcem z jiné, méněcenné rasy, kterou měl král vykázat do rezervace, nebo rovnou vyhladit. Celou svojí duší nenávidí nás a vše, co reprezentujeme. Tedy i Úřad královského prokurátora. Abych byl ale spravedlivý, stejně ten starý, obtloustlý a olysalý rasista nenávidí i elfy, trpaslíky, skřety a vůbec kohokoliv, kdo není lidského rodu. I toho posledního sodomitu má raději, pokud je to samozřejmě člověk. A pokud má erb, pozemky a peníze, pak jsou jeho záliby jen lehce excentrické.

„Jistě, jistě," začal svým typickým, nepříjemně skřípavým hlasem, „Klopp Yggredd, kdo jiný, že?" Naše úklony, věnované spíše jeho stavu než osobě, ani nevzal na vědomí. „To je na tom váš šéf tak špatně, že musel poslat zrovna vás?"

Tomu se dokázal zasmát jen ten vlezdoprdélka Bezduch. Mně to tak směšné nepřipadalo a strážným to pro změnu nedošlo. Nedovolil jsem si ani ušklíbnout, natož něco brutálnějšího. Celý život ten zmetek totiž jen čeká na záminku, aby mohl S'any vyhnat z Kněžegradu, nebo se nás jinak zbavit, a já nechci skončit v sirných dolech ani vypustit duši čtvrcený, nebo trhaný koňmi.

„Co vás přivádí, Milosti?" zeptal jsem se jej klidným hlasem, ačkoliv v mé fantazii již zmíral v záplavě vlastní krve.

„Copak by mě přivádělo, Kloppe, povinnosti," odtušil rozšafně, ale beze stop po bodrosti. „Jenom povinnosti." Netrpělivě kývl na sekretáře a ten mi předal svitek pergamenu opatřený pečetí Nejvyššího královského soudu. „Mám zde příkaz k zabavení důležitých listin, podepsaný tou nejkompetentnější osobou."

Na mé tázavě zvednuté obočí dodal: „Mnou samozřejmě, jak jinak," a samolibě se přitom pousmál.

„Jakých listin?"

Úsměv mu z tváře zmizel rychlostí blesku. „To vás, Kloppe, nemusí zajímat. Já se nemusím zpovídat vám a vy nemáte právo vyslýchat mě. Pokud jste se už rozhodl usadit v tomto civilizovaném koutku světa, očekával bych, že se začleníte do zdejší společnosti a pochopíte, kde je vaše místo. Svět je jednoduchý, Kloppe Yggredde, jedni rozkazují, druzí poslouchají."

Po těch slovech mi už dvacet let v sirných dolech připadalo jen jako nepatrná komplikace. Silou vůle jsem se snažil počítat do deseti, pak dvaceti a nakonec kam až to šlo. Vztek mnou lomcoval a nebýt Allenovy ruky na mé paži, která mě vrátila do reality, prohodil bych ho oknem i s tím hrbatým Bezduchem v tandemu.

Velitel stráže mé rozpoložení odhadl takřka okamžitě a na jeho diskrétní povel se mezi mě a Celinu postavila pětice výrazně nervózních vojáků. Ne, že bych si z těch kašpárků s rezavými meči něco dělal, ale znáte to – kopněte do bezbranného štěňátka…

Soudce Celina nahlédl do nitra trezoru a se spokojeným úsměvem odtud vytáhl hromádku směnek, které jsme ještě nestačili zapsat do protokolu. Zručně je prolistoval a několik z nich dal stranou. Moc dobře jsem nerozuměl tomu, co si přitom mumlal, snad jen: „… á, bratranec Božej…"

„V zájmu Koruny tyto směnky zabavuji,“ oznámil mi, když zbývající směnky nedbalým pohybem vhodil zpět do trezoru.

„Budu protestovat,“ namítl jsem. „Odnášíte z místa činu důkazy. To je nepřípustné.“

„Houby důkazy,“ zavrčel Celina a vybrané směnky schoval do kapsy. Z jeho pohledu čišelo pohrdání. „Samozřejmě, že si můžete stěžovat, ale o vaší stížnosti budu stejně rozhodovat já. Víte, stala se taková trapná chyba v zákoně… Zvažte sám, zda si za těchto okolností nebudete jen zbůhdarma třepit jazyk.“

Výraz jeho obličeje se mi vpálil do mozku jako rozžhavený spár. Zmetek jeden! Bylo mi jasné, že některým lidem v Kněžegradu Kolčavova smrt jen prospěla. Třeba těm, co by mu museli vrátit vypůjčené peníze. Ani na okamžik jsem nepochyboval, co to bylo za směnky. Na některých bude jméno Celiny, na jiných jeho přátel a na zbytku jeho protivníků, které takhle bude mít pěkně v hrsti.

I kdybych si stěžoval u krále a on nakrásně Celinovi přikázal směnky vrátit, pochybuji, že by vrátil ty samé. V lantrosské věznici je spousta padělatelů, kteří dokáží vyrobit hezkou směnku na mnohem menší sumu a třeba i na úplně jiné jméno. Pokud jim samozřejmě slíbíte propuštění…

~ ~ ~

Noc byla temná a měsíc s hvězdami se skrývaly za hustými mračny napitými vodou. Bylo jen otázkou času, než začne pršet, ale zemi by to po dlouhém a suchém létě jenom prospělo. Možná to bylo blížícím se deštěm, možná tím, že bylo už ke třetí hodině ranní, ale na ulicích nebylo ani živáčka. Naopak pár mrtvých se tu našlo, protože v Močidolech nebyla nikdy nouze o nůž v zádech a navíc tu už dva měsíce zuřila divoká válka gangů.

Tato čtvrť, kam se biřicové báli i jen vstoupit, natož požadovat výpalné, a kde byli bezradní i jinak nesmlouvaví berní úředníci, byla svět sám pro sebe, s drsnými a jednoduchými pravidly, kde platil jen jeden zákon – zákon silnějšího. Tady, ve změti úzkých uliček a polorozpadlých činžovních barabizen, žil ten pravý a nefalšovaný odpad společnosti. Zloději, děvky, pasáci, nájemní mordýři, zkrachovanci všeho druhu, lidé ukrývající se před zákonem, věřiteli,

nebo celým světem. Pro většinu z nich to byla poslední štace. Odtud se už odcházelo jen na věčnost a to většinou záhy a nečekaně.

Trvalo jim dlouho, než se doplížili k tomu, co se kdysi s pýchou nazývalo obecním hřbitovem. Vysoká kamenná zeď v průběhu let skončila v základech jiných domů a náhradou za ni sem lidé nosili to, co už doma nepotřebovali. Nyní mrtvé od živých odděloval jen val haraburdí, do kterého byly tu a tam zaraženy kůly neuměle ozdobené ochrannými symboly. Dostat sem kněze nebo exorcistu bylo zhola nemožné a nikdo se tudíž ani nenamáhal nebožtíky rozdělovat na bohabojné, hříšníky a sebevrahy. Tady se vždy pohřbívalo na první lepší plac, který byl po ruce a když hrobník dostal láhev pálenky, vy jste dostali hrobku po někom, kdo se už nemohl bránit. Svíčky, věčné lampy, květiny? Tady rozhodně ne. Tady se za tmavých nocí ztrácely i mrtvoly.

Najít v té chaotické změti mohyl a mohylek tu správnou zabralo skoro hodinu. Nakonec Květoš pískl na společníky a přivolal je k jednomu zřetelně čerstvému rovu, do kterého někdo místo náhrobku zapíchl klacek ozdobený potrhanou komediantskou čepicí.

„Počítám tak metr," zašeptal zamyšleně hledě střídavě na své ruce, hrob a lopatu.

Ani Luborovi se do práce moc nechtělo, ale tohle zavánělo sázkou. „Spíš tři čtvrtě," namítl tak, aby Květoš postřehl výzvu.

Postřehl. „Kolik?" zněla jeho otázka.

Lubor se zamyslel a pak odvětil: „Dva stříbrné."

„Platí."

Bartoloměj Putna jim to jako svědek rozsekl a pak se dali do kopání. Nakonec nevyhrál nikdo, protože tohle byl ten nejlacinější funus v hrobníkově ceníku a tělo neleželo ani dvacet čísel hluboko.

„Ty jo," hlesl Květoš, když to zjistil, „ještě že ho nevodtáhla psiska…"

Tělo bylo zabaleno do něčeho, co mohl být rubáš stejně jako starý ubrus.

„Je to on," zasyčel spokojeně Lučina, když očistil nebožtíkovu tvář od hlíny.

A měl pravdu, byl to on – Matyáš Přetrhlo. Popelavě šedý, se stopami krve kolem úst, ale stále ještě k poznání.

Pak se obrátil na Květoše: „Seš si fakt jistej, že to bude fungovat?“

Ten přikývl. „Jasně, že jo. Ono by to fungovalo na každého, ale my potřebujem nebožtíka, který byl za života mrštnej jak opice, a víš o někom jiném?“

„Ne,“ připustil Lučina.

„Počítám, že mrtvolu kradem poprvý,“ utrousil na to Kobzol, opírající se nedbale o lopatu.

~ ~ ~

Květoš Záhora naposledy zkontroloval pentagram nakreslený posvěcenou křídou na podlaze. Každá čára byla jako podle pravítka a všechny symboly a jména géniů do posledního detailu odpovídaly manuskriptu. Do každého vrcholu křídové hvězdy umístil tlustou voskovici zdobenou tajnými symboly. Světlo mihotavých plamenů bylo slabé a mdlé a všem dodávalo nezdravou barvu v obličeji. Kromě kejklířovy mrtvoly, ležící uvnitř pentagramu, která ji měla sama od sebe. Bylo poznat, že ty svíce byly z výprodeje, protože čadily, prskaly a do vzduchu se z nich šířil neklamný pach myšiny. Co taky ale čekat, když stály jen tři měďáky za kopu.

Teď už to bylo jen na Květošovi. Jeho společníci se odebrali do sednice o patro výše, kde se hodlali nalévat pivem. Když na to Květoš pomyslel, chutí se mu uzloval jazyk. On nemohl, už sedm dnů držel půst. Žádný alkohol, maso a ženský. Jen meditace a koupele. V životě se tolikrát nemyl.

Dokonce ještě před chvílí ležel v rituální lázni a pak se zahalil do černé splývavé řízy, jak mu ukládal manuskript.

Nebyl ale jediný, kdo se dnes koupal. Očistou prošel i nebožtík Přetrhlo, ale ten si ji moc neužil. Hlavní bylo, že se z něj sedřela všecka špína a mohl se pomalovat těmi divnými klikyháky.

Ještě jednou Květoš Záhora vše přelétl pohledem a pak zašeptal: „Fajn, můžeme začít…“

~ ~ ~

Byla za ním teprve třetina velké operace a on už byl se silami téměř na dně. Pot mu čůrkem stékal po zádech a po vlasech do očí a on se

přitom nesměl otřít. Manuskript operatérovi nedovoloval, pod hrozbou osudu horšího než smrt, ani prosté přejetí dlaní po čele. Květoš věděl, že se podobná formulace užívá u mladých dívek, a o to více se tomu snažil vyhnout.

A tak chvějící se pravicí kreslil ve vzduchu další a další symboly a vzýval síly, jejichž podstatu ani nechápal.

Podle rukopisu byla tato část nejtěžší, protože kladla největší nároky na schopnosti samotného kouzelníka. Až do této chvíle byla totiž celá magická operace dotována z vlastních sil operatéra a jím užívaných artefaktů. A těmi Květoš zrovna neoplýval. Vlastně měl jen starý otlučený roh baziliška a kousek horského křišťálu, který mu ale pro nekromantii nebyl právě moc platný.

Konečně dospěl do fáze dvě, kdy měl přivolat pomocníky. To bylo riskantní, protože se nejednalo o evokační rituál, kdy se cizí bytosti přilákají a ovládnou, ale o invokaci, kde záleží pouze na přivolaných bytostech, zda vyhoví operatérovým prosbám.

Když do ohně, planoucího na vrcholu malého oltáře, vhazoval jeden po druhém zástupce prvků hmotného světa, sklepní prostory domu začaly sršet energií a neuvěřitelnou mocí. Bylo to právě rituální zničení stavebních prvků světa, které sem přilákalo obyvatele nehmotných astrálních sfér, lačné po všem, co symbolizuje život. Pět prvků, pět vrcholů pentagramu. Se zničením prvku kovu, zlatého medailonu, získaly plameny voskovic děsivě nazelenalý odstín. Pokud by v předchozí fázi mohlo přerušení rituálu s sebou nést nějaké nepříznivé následky, nyní by se jednalo o následky vpravdě zdrcující. Nezachránilo by jej ani to, že stál uprostřed ochrannými znaky přeplněného kruhu z posvěcené soli. Nyní by již nezemřel, ale byl by navěky uvržen do otroctví sil, které pošetile vyvolal.

Náhle pocítil, že zde již není sám. Jeho volání vyslyšeli první hosté. Věděl, že na ně nesmí pohlédnout, a tak dál drmolil magické formule v neznámém jazyce, vyvolával, vzýval, mámil, lísal se a přesvědčoval. Doslova každým pórem těla cítil, že jeho slova nalézají odezvu u těch věčně hladových bytostí. Odezvu tak silnou a tak děsivou. Nyní se již astrální sféra kolem něj doslova hemžila tvory, kteří nikdy neměli lidské jméno.

Jejich napjaté očekávání bylo téměř hmatatelné. Jako by slyšel jejich zvědavé: „Co nám přinesl? Čím nás pohostí?“

Jedním tahem obkroužil ostřím rituálního nože hrdlo malému kůzleti, jež leželo svázané na oltáři. Když jeho krev začala se syčením kanout na rozžhavené uhlíky, bytosti nadšeně vstřebávaly poskytnutý dar života.

Nikdy by nevěřil, že to je možné, ale když bezvládnou mrtvolku vhodil do plamenů, takřka v jediném okamžiku zmizela beze stopy. Žádný smrad, pálení a škvaření, nic.

Přišel čas předložit mocným bytostem přání. Bezchybně odrecitoval patřičnou pasáž textu a bytosti svolily.

Věděl, že na to jedno malé kůzle nebude stačit a že bude muset zaplatit mnohem, mnohem více. Nebyl na sebe pyšný, to opravdu ne, ale pokud neměl být po smrti odvlečen těmito bytostmi k věčné službě, musel za sebe sehnat nějakou náhradu. Zástupnou oběť, jak tomu eufemisticky říkal rukopis. A tak za stříbrňák koupil nemluvně, jehož matka dávala přednost šťávě z makovic a nic jiného ji už nezajímalo.

Nikdy nebude nikomu vyprávět, co s ním musel udělat, ale když skončil, bytosti jeho přání splnily. Udělaly to jakoby mimoděk, potěšené tak velkolepým darem. Proti tomu, co udělal on, bylo prolomení bariéry mezi životem a smrtí, které po nich požadoval, jen maličkostí.

Krátce předtím, než Květoš Záhora únavou ztratil vědomí, bytosti odešly. A tak si vlastně nikdo ani nevšiml, že se dětskou krví potřísněné tělo Matyáše Přetrhla pohnulo…

~ ~ ~

Zamyšleně jsem pohlédl na zelený trávník hluboko pode mnou a nevěřícně zavrtěl hlavou. Mohlo to být dobrých osm metrů. Odtud, ze střechy honosně vyhlížející vily, to vypadalo ještě nepravděpodobněji. Zloděj vylezl na plot a odtud se jediným skokem přenesl sem, kde stojím. Osm metrů dlouhý skok z místa! Zhola nemožné, ale bylo tomu tak. Na plotě, který byl sám vysoký přes tři metry, jsme totiž našli několik otisků zablácených bot. Na trávníku před vilou, kde se mimochodem prohánělo šest hladových dobrmanů,

však žádné další stopy nebyly, byť byla hlína po dešti vlhká, a tak jsem musel vzít žebřík a vylézt na střechu. Tam jsem je našel – stejně výrazné otisky bot mířící ke světlíku, kudy se zloděj dostal dovnitř. Takže tu máme skokana světového formátu a už mi zbývá jen zjistit, jak se jmenuje…

Pomalu a opatrně jsem došel až ke světlíku. Jasně červené, pálené tašky mi pod nohama skřípavě protestovaly. Něco takového by v noci muselo být slyšet na míle daleko, stejně jako štěkání psů. Jenomže podle sousedů tady v noci panovalo ticho, nikdo nic neslyšel a neviděl.

Nahnul jsem se nad světlík. „Tak kolik?“

„Nic moc, pane,“ ozval se mág, jehož hlava vykoukla z malého okénka na dně světlíku. „Okno má píď našíř a dvě na výšku, tímhle by se stěží protáhlo dítě.“

„Jenomže on to dokázal,“ oponoval jsem mu nevrle. „Zkuste se tam poohlédnout. Přece tam musí být nějaké stopy. Musel se přece o něco otřít…“

Ze střechy jsem slezl stejnou cestou, jakou jsem se na ni dostal. Okénko ve světlíku jsem pokoušet nehodlal.

Sotva jsem byl zpátky na pevné zemi, už se na střechu hrnuli dva asistenti, aby zakonzervovali stopy, které jsem tam objevil.

„Jak to myslíte, že jsem to udělal sám?“ ozval se najednou za mnou nepříjemně vysoký hlas. „Já jsem vážený obchodník a nemám zapotřebí dělat nějaké podvody!“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ odvětil někdo chlácholivě, „ale musíte pochopit, že okolnosti této pojistné události jsou přinejmenším podivné…“

Tomu říkám rychlost. Ještě jsme neskončili s ohledáním a už tu dorazil zástupce pojišťovny. Ale nebylo se čemu divit. Posledních pár dní, přesněji nocí, vyburcovalo Loudovu pojišťovnu do stavu afektované nepříčetnosti.

Pomalu a docela neochotně jsem došel k hádající se dvojici. Majitelem domu byl Hostislav Křupa, obchodník s koňmi, který se díky několika válečným tažením vypracoval z prostého handlíře na dvorního dodavatele. Nevím, jestli měl nebo neměl zapotřebí dělat nějaké pojistné podvody, ale kdyby měl, určitě by je nepáchal takhle

pitomě. Nepravděpodobný skok na střechu domu, prolezení oknem, kterým nelze prolézt, otevření trezoru beze stopy násilí a to vše za blahé nevědomosti domácího osazenstva a hlídacích psů. A to jsem vynechal magickou ochranu, zde dokonce aktivní, která byla schopna nenechavce proměnit v ohořelou anatomickou pomůcku. Byla to taková sbírka nepravděpodobností, že jen naprostý blázen by vyplatil pojistku.

Jenomže tohle nebyl první případ. Podobných vloupání už mám na stole pět.

Konečně si mě všimli. Vzteky rudý Hostislav mi až příliš energicky podal právě dokončený soupis odcizených věcí. Pomalu jsem přejel ten dlouhý seznam chybějících cenností a pak se zarazil. Dvacet zlatých cihel? Kolik že váží jedna? Když jsem k tomu připočetl ještě šperky, vyšlo mi, že je toho na jednoho zloděje nějak moc. Nedůvěře pojišťovacích vyšetřovatelů jsem se už vůbec nedivil.

„Doufám, že toho grázla už konečně chytíte!“ vřískl si i na mě. „V naší čtvrti je to už potřetí…“

Co jsem mu na to měl říct? Že se s tím svým vřískáním může postavit do fronty a počkat až na něj dojde řada? Moc bych se nemýlil. Mezi okradenými už byl dokonce i sám velevznešený Ctibor Celina. I toho vybrali jak mladé a podle toho, co naspílal do protokolu, mu museli vzít nejméně půlku královského pokladu. Bohužel tím padla má jediná konspirativní teorie o klice Kolčavových dlužníků v čele s krvelačným Celinou. Pravda, byla to trochu divoká vyšetřovací verze, ale jsou situace, kdy je S’an vděčen i za ni.

~ ~ ~

Když pro něj přišli do sklepa, pochopil, že už je opět čas vyrazit. Protože mu řekli, že tak to má být, nevzpíral se, i když právě ulovil tučnou a lákavě vonící krysu a chystal se jí nasytit. Hlad, který mu svíral útroby, byl palčivý, tak palčivý. Ale kromě něj necítil nic, jen prázdnotu. Byl jako nepopsaná kniha. Nevěděl nic a jen mlhavě si vzpomínal na okamžiky, které předcházely jeho zrození. Byly to jen

šedé a splývající střípky plné podivných událostí, neznámých tváří a zvláštních zvuků.

Bylo to stejné jako minule, předminule a ještě dřív, co si pamatoval. Jediným, plavným skokem překonal vysokou zeď a umlčel ta strachem kňučící psiska. Musela na něm vidět, že šílí hlady, a tak se mu ta stvoření plná horké krve a vábivě vonícího masa klidila z cesty. Přeskočil z plotu až na střechu domu a přeběhl k tmavé hlubině světlíku. Už jej to začínalo nudit. Když měkce doskočil na jeho dno, prostrčil dlaň pootevřeným okénkem a přál si být nehmotný jako dým. Svět se s ním nakrátko zatočil a ztratil své pevné obrysy. Když se vše vrátilo do normálu, stál v prostorné lázni, zády opřený o zeď. Dokázal to. Jako obvykle, pomyslel si. Byl dobrý a vždycky věděl, že je lepší než oni. Vždycky? A kdo byli ti oni, blesklo mu vzápětí hlavou.

Nebyl problém najít trezor, truhlici s penězi a ani spícího pána domu. Pak mu stačilo pošeptat ta správná slova, on se zvedl z lůžka a s nepřítomným pohledem, poslušný jako loutka, šel otevřít trezor a dokonce sám pomáhal do vaků ukládat cennosti. Dnes byl vydařený lov. Zlata bylo v pytlích více než obvykle a on věděl, že jeho páni budou spokojeni. Nic jim totiž nedělalo takovou radost, jako zvonění zlatých mincí. Zkusmo hrábl do vaku a zaposlouchal se do čistého zvonivého tónu. Nechápavě zavrtěl hlavou. Nic mu to neříkalo.

Pak zjistil, že jeho počínání probudilo tu ženu. Tu, která ležela na lůžku vedle toho vypaseného obchodníka. Chvíli na něj zírala vytřeštěnými zraky, ale stačilo, aby promluvil a i ona upadla do transu. Bylo dobře, že to umí, taková vlastnost se hodí.

Zatímco se tlouštík trhanými pohyby ožebračoval, on přistoupil k té ženě. Něco jej na ní zaujalo. Co to bylo? Chvíli si myslel, že by to mohla být její krása nebo barva očí, ale takové věci jej nechávaly chladným. Pak si to uvědomil. To, co jej zaujalo, byla lehce pulzující žilka na jejím krku.

Najednou mu útroby sevřel nový záchvat hladu. Dlouho se nerozhodoval, ale nakonec to byla ona sama, kdo mu nabídl hrdlo k vášnivému polibku.

~ ~ ~

Bylo to jako blesk z čistého nebe. Tak náhle si uvědomil, že se jmenuje Matyáš. Vzpomněl si i na příjmení, ale zavrhl je jako nepotřebné. Vždyť označuje příslušnost k nějaké rodině a on žádnou nemá. Nikdy ji neměl. Navíc, nebylo to příjmení, kterým by se zrovna mohl pyšnit.

To poznání přišlo stejně lehce, jako když se rozhrne závoj. Najednou si vzpomněl na svoji kariéru a na to, jak marnil svůj talent před těmi venkovskými balíky, jak se před nimi ponižoval. Vybavil si i ty nejbanálnější maličkosti. Všechno se mu vrátilo a k tomu přibylo i mnoho nového. Pochopil, že se změnil. Zemřel, ale současně získal moc a neuvěřitelné schopnosti. Necítil už sice v sobě ten žár života, co dřív a neslyšel ani tlukot vlastního srdce, ale to byla jen skromná oběť výměnou za dary, kterých se mu dostalo. Měl by cítit vděčnost ke svému pánu a stvořiteli, neboť to on jej takto obdaroval, ale nedokázal to. Nemůže přece cítit vděk k někomu, kdo jej zabil. Vždyť jeho tvář byla to poslední, co viděl…

Donesl jim ten balík cenností a nechal se poslušně zavřít do cely. Omámeni nabytým bohatstvím si nevšimli, že se změnil. Nepostřehli, že už není tak bledý a v jeho pohybech je nyní síla a energie. Byl živý víc než kdy předtím. Nebyl to sice jeho život, ale hlavně že tam byl. Zase mu seschlými žilami proudila životodárná krev a sytila věčně hladové tkáně. To s jejím příchodem se na vše rozpomněl. A díky ní se jednou dokáže i pomstít svým vrahům.

Vtom si povšiml, že jej někdo kontroluje špehýrkou ve dveřích. Netrvalo dlouho a hlídač zase odešel. Jak snadno se nechal ošálit tou nehybnou, jako by zhroucenou mrtvolou, ale byl to jen klam.

Pak k němu znenadání dolehly zvědavé dotazy právě se probouzejících potomků. Byl ale příliš dokonalý na to, aby mu mohli být příbuznými, nazval je tedy služebníky, svými následovníky. Byli rádi. Pak se jej zeptali na jméno. Uctivě. Tak, jak to má být. Zamyslel se a pak k nim vyslal: *„Říkejte mi Mistr Mateus.“*

~ ~ ~

„A… a… ani t… ta… tam nechoďte, pane,“ blekotal jako plátno bílý biřic s drátěnou košilí ušpiněnou vlastními zvratky. „Je to strašné, strašné.“ Pak si třesoucíma se rukama zakryl tvář a rozvzlykal se.

Tohle se mi přestávalo líbit. Nejprve mě hned ráno pošlou do domu Vsenimíra Myrtuse, jednoho z nejbohatších obchodníků s obilím, s tím, že tam asi došlo k dalšímu vloupání. A když jsem do sebe nalil hrnek vroucího jahodníku a v poklusu vyrazil z kanclu, odchytil mě další posel s výzvou, ať spěchám (jako bych to nedělal) a že Inkvizice je už také na cestě. No, a aby toho nebylo málo, před honosným sídlem Myrtusova rodu na mě čekal oddíl městských biřiců, pohybující se na hranici nervového zhroucení. Co se tady ksakru děje?!

Zrovna jsem zpovídal jejich velitele, když konečně dorazila i Inkvizice. „Jménem Církve, ustupte!“ ozval se za mými zády pánovitý hlas nepřipouštějící odpor. Tak se tu slézáme, jak ti švábi na pivo, pomyslel jsem si s povzdechem a otočil se k příchozím.

Dvojice inkvizitorů, s rukama ukrytýma v širokých rukávech černých kuten a s tvářemi zastíněnými kápěmi, mě nijak nezaujala. Jen zablýsknutí v očích je usvědčilo z toho, že mě poznali, zařadili a předem uznali vinným. Ano, jsem potenciální nebezpečí, odpadlík a stvůra z pekla rodem, ale s tím už asi nic nenadělám. Říkají nám i hůře, ale proč si pamatovat každou hloupost, kterou nějaký pitomec vypustí z úst.

Inkvizice je i pro S’ana v královských službách hodně nebezpečný spolek. Jako vzteklý ohař pátrá po těch sebemenších známkách odpadlictví, černé magie, nadpřirozenu a vůbec po všem, co kdysi dávno způsobilo utrpení Velké války. Lidstvo tehdy málem zahynulo v děsivém bratrovražedném boji každého s každým, kde se užívalo vše, od kamenů a klacků až po děsivé výdobytky vědy a magie ničící celá města. Jenom proto je na zemi stále tolik stvůr. Všichni ti vlkodlaci, strigy, vampýři, fexti, zombie, ghoulové a ostatní obludy jsou produkty té strašlivé války. Země je tak prosycená magií, že bude trvat ještě tisíce let, než se to dá zase do pořádku. Jestli vůbec, a tak mají tito hoši v černém stále dost práce. No a nesmím zapomenout na S’any, elfy, skřety a jinou nelidskou chamraď…

Překvapení ale nebrala konce. Inkvizitoři nedorazili sami a ti dva, co přišli s nimi, byli úplně jiná sorta. Ona existuje Inkvizice a INKVIZICE a když je to opravdu hodně špatné, pak jsou povoláni

Lovci. Kdo jsou tihle hoši, to nikdo neví, ale jsou prý skoro tak dobří jako Strážci z Citadely. Na rozdíl od nich jsou ale školeni výlučně pro boj s magickými stvůrami. Nelze si je s nikým splést – antracitově černé oblečení, tvář skrytá za zrcadlovou maskou, oválný štít s ochrannými znaky a středovým puklířem z čistého stříbra. O jejich mečích vím, že jim je na zakázku vyrábějí trpaslíci ze zvláštní slitiny stříbra a meteorického železa. Prý dokáží hravě rozetnout i baziliškovy prsní šupiny a od těch, jak jsem byl svědkem, se odrazila i střela vypálená z balisty.

Pozdravil jsem je mírnou, zdvořilostní úklonou a dostalo se mi takřka stejné odpovědi. Opravdu jen takřka – jejich hlavy totiž klesly jen tolik, aby nebyli naříčeni z hulvátství.

„Byli jsme povoláni pro podezření z použití zakázané magie," oznámil mi do kutny zahalený inkvizitor povýšeně.

„Já zase kvůli podezření z vloupání," odvětil jsem. „Evidentně tu jsme, protože někdo nevěděl, co dělat."

Na to neměli co říci.

„Tak fajn, pánové," pronesl jsem po chvilce mlčení. „Uvnitř se něco stalo a musíme zjistit co. Pak se můžeme klidně poprat o příslušnost."

Místo odpovědi Lovci tasili zbraně a bratři inkvizitoři začali k mému údivu splétat ochranné kouzlo před mocnostmi temnot. Podcenil jsem je, i oni patřili mezi elitu.

Dalších slov nebylo potřeba, a tak jsem pomalu a opatrně vstoupil do příšeří panujícího v nezvykle ztichlém domě. S každým dalším krokem po dlažbě z růžového mramoru ve mně sílil pocit, že tu není něco v pořádku.

Pak jsem to konečně uviděl a krve by se ve mně nedořezal. Úplně ale stačilo, že se někdo u jiných dořezal. Nebo dořezali, protože tohle by jeden člověk nemohl dokázat. Jemná mozaika z dílny nějakého mistra, zdobící podlahu, se najednou ztratila pod sytě rudým škraloupem zasychající krve a půltuctem těl, ve kterých jsem jen ztěží, podle zbytků uniforem, poznal městské bířice. I draze vyhlížející fresky na zdech byly poničeny hlubokými škrábanci a skvrnami sedlé krve, někdy v obrysech připomínajících lidskou postavu. Tohle nebyl boj, ale masakr. Podobné obrázky na

náborových plakátech neuvidíte a jestli se to rozkřikne mezi lidmi, konšelé budou muset sáhnout hodně hluboko do truhlic, jinak tu práci po těchto nešťastnících sotva někdo vezme…

Inkvizitor po mé levici nespokojeně zavětřil.

Věnoval jsem mu zkoumavý pohled. Byl to takový ten nanicovatý mužíček. Nic moc vysoký, spíše drobný, věčně nahrbený a s očima jako dva řeřavé uhlíky.

„Cítím tu mrtvoly," zachrčel v odpověď na mou nevyslovenou otázku. Podle těch nepříčetných očí se právě dostával do transu.

Problém byl, že zatímco on mrtvoly cítil, já je i viděl a to hned před sebou a ani jsem nemusel upadat do extatických stavů vylučujících příčetnost.

„Tyhle nemyslím," pronesl po chvíli sípavě inkvizitor, znechuceně pohlížející na změť těl s polámanými údy a rozdrcenými hrudníky. Ať se propadnu, jestli ten hajzlík nebude telepat, nebo alespoň empatik.

Inkvizitor se zatvářil hodně dotčeně. Aha, takže je telepat. Věnoval jsem mu vítěznou myšlenku a vysloužil si tak pohled plný znechucení.

Aby zachránil situaci, jeho kolega dodal smířlivě na vysvětlenou: „Bratr Hořej dokáže vycítit nemrtvé. Pokud řekl, že je cítí, pak tu byli, nebo možná ještě jsou…"

Bylo načase se tu porozhlédnout. Podle toho, co se mi před příchodem Inkvizice podařilo vypáčit z velitele zásahu, vyrazili tihle mrtví biřicové vstupní dveře a vstoupili dovnitř, protože některý ze zvědavých sousedů oznámil, že Vsenimír Myrtus už dva dny nevyšel z domu. Když sem dorazili ostatní, bylo už po všem. Žádnému z nich se z domu nepodařilo utéct, i když se některým podařilo vzít nohy na ramena nikoli jen obrazně. Nikdo sice nevěděl, co se tu stalo, ale nikdo to ani netoužil zjistit, a tak se z domu urychleně stáhli a přivolali na pomoc koho mohli.

Nyní zde panovalo doslova mrtvolné ticho. Prošel jsem kolem chladnoucích těl a pečlivě si je prohlížel. Vypadala, jako by spadla mezi dva žernovy, možná ještě krapet hůř. Už jsem viděl zbytky, které po svých orgiích zanechaly strigy i těla dočista obraná přičinlivými ghouly, ale tohle bylo něco jiného. Tady pracovala

neuvěřitelně brutální síla, pro kterou nebyly kosti a obratle víc než suché větvičky a svaly cáry papíru. Viděl jsem rány způsobené drápy, stopy po zubech ostrých jako pila i modřiny v místech, kde nebožáky sevřela útočníkova ruka. Tyhle zhmožděniny však byly hluboké, jako když se zapomenete ve svěráku…

Krvavé stopy nás provedly přijímacím pokojem, knihovnou i kuřáckým salónkem. Dveře mezi místnostmi byly vyvrácené ze závěsů a válely se bezmocně na podlaze. Na nádherném dřevěném ostění byly hluboké škrábance, jako by po něm někdo běžel, neznaje gravitaci. Ještě, že neběželi i po stropě. Zkusmo jsem na něj pohlédl. Aha, beru zpět. Běželi.

Že by upíři, pomyslel jsem si ještě, ale na prahu rozlehlé jídelny má teorie vzala rychle za své. Po všem tom ničení a vraždění mi idylická malebnost následující scény vzala dech natolik, že jsem zůstal zaraženě stát. U dlouhého stolu, pokrytého ubrusy, zdobeného svícny a květinami, seděla celá rodina. V čele, jak se sluší a patří, otec rodiny, naproti jeho choť a mezi nimi dvě dětičky, žádné s lokty na stole, jak žádá etiketa. Idylka, jenom kdyby ta čtyřka právě svými poněkud přerostlými a špičatými tesáky nervala na kusy sytě rudá játra, servírovaná na zlatém podnose. Podle cárů uniformy, válejících se všude kolem, to byl zřejmě úřední orgán. Takže upíry škrtám, ti se živí krví. Pak můj pohled sklouzl na služebnictvo, nehybně stojící kolem stolu. Alespoň, že tihle byli klasickými nekroty, oživlými mrtvolami beze špetky inteligence, poslušnými rozkazům svého tvůrce. Stáli tam v zakrvácených lokajských uniformách, nevidomí, vystavujíce na odiv svá rozervaná hrdla.

Poklidnost scény zarazila i Inkviziční bratrstvo.

Otec rodu vzhlédl od jídla. Věnoval mi krátký hodnotící pohled. Stejný, jaký bych já věnoval voňavé flákotě. Jeho oči byly bez života, jako dva vchody do záhrobí. Protože se u jídla nemluví, pouze zasyčel, ale pozdrav to určitě nebyl. I to ale stačilo k tomu, abych se dostal do zorného pole celé rodiny.

„Vsenimíre Myrtusi…“ pronesl vážným hlasem bratr Hořej, a já bych přísahal, že jsem v tom hlase zaslechl praskot hořících dubových polen. „Jmé…“

Dál se ale nedostal, protože se celá rodinka najednou vznesla do vzduchu a s uširvoucím jekotem se na nás vrhla. Už během letu se začali morfovat a to ten let trval stěží víc než vteřinu. Něco takového se hned tak nevidí…

Ochranné bariéry, vztyčené inkvizičními kouzelníky, s lupnutím povolily a síla mentálního úderu je oba srazila v bezvědomí k zemi.

Nestvůry si nás rozdělily. Zatímco k Lovcům zamířily matka s dcerkou, mě se rozhodla vzít do parády mužská část rodiny. Čím to je, že vždycky dopadnu jako hubkař?

Oba mrtvouši už pozbyli valné části lidských rysů a pomalu začali ztrácet i lidské proporce. Nyní to byla šedá, vychrtlá a seschlá monstra s protaženou tlamou plnou špičatých zubů, s dlouhými spáry na předních i zadních běžích a s nepříjemně nenávistným pohledem v černočerných očích.

Vyhnul jsem se přilétajícímu tatíkovi neelegantním odskokem a s úšklebkem sledoval, jak to neubrzdil a v plné rychlosti narazil do podlahy. Podle praskotu lámaných kostí to nebylo měkké přistání, ale ten bastard hned vzápětí vyskočil jako srnka a sekl po mně spáry. Jeho regenerační schopnosti byly fenomenální. Bohužel. Zrovna jsem se kryl před útokem jeho povedeného synáčka, takže mi pětice jak břitva ostrých drápů vykřesala jiskry na drátěné košili. Do krve to nebylo, ale síla úderu mě popostrčila o tři metry. S hlasitým heknutím jsem narazil bokem do zdi a s vyraženým dechem zíral na vítězně se šklebícího mrtvouše.

Kolikrát mi kdejaký darebák sliboval, že za to zaplatím a já se mu jen smál. A vida, už je to tady…

Vycenil na mě ty své tesáky a výmluvně je objel nepříjemně dlouhým jazykem. Když jsem mu do tlamy vhodil hrst drobných, co nosívám po kapsách, překvapeně se zajíkl. Bylo tam sice dost měďáků, ale našlo se i několik stříbrňáků a ty nemrtvému obchodníkovi nějak nešly přes pysky. Z mordy mu náhle začal stoupat štiplavý kouř a on zavyl bolestí. Pokusil se žhavé mince vyplivnout, ale stříbro je prevít a bůh ví, kam se mu už dokázalo z jícnu propálit. Ponořen do hlubin palčivé bolesti si ani neuvědomil, že jsem mu usekl hlavu. Překvapeně se tvářící morda se ve vzduchu několikrát otočila a pak s výmluvným křápnutím přistála na podlaze.

Zbytek obchodníka ještě chvíli stál a nervózně prohmatával okolí, ale pak se konečně sesul na podlahu a znehybněl. Z obnaženého hrdla se se zazvoněním vykutálela stříbrná mince. Bezva, už jsem se bál, že kvůli němu nebudu mít na oběd.

Konečné zesmrtnění tatíka vzalo synáčkovi odvahu. Přilepil se ke stropu, odmítal slézt a vztekle na mě syčel. Nespolupracoval, zmetek jeden!

Zato mamča s dcerkou řádily jako tyfus. Když jsem se k nim vydal, zrovna porcovaly prvního Lovce. Druhý, neschopen pohybu, klečel na podlaze a držel si bezvládně visící paži, rozťatou až na kost. Měl vlastně štěstí, alespoň v porovnání s kolegou, kterého série dobře umístěných ran současně vykuchala a přičtvrtila. Byl ještě při vědomí, když jej ta malá bosorka začala sápat na kusy.

Lovci sem, Lovci tam, moc se tu nevytáhli. Zmohli se sotva na dvě tři máchnutí mečem a už šli od válu. Inkviziční propaganda, nic víc…

Úkrokem jsem se vyhnul útoku té mladší a odtančil z dosahu jejích drápů. Nedostatek zkušeností si vynahrazovala divokostí a tak se kolem mě míhala jak čamrda a nedávala mi pokoj, dokud jsem ji jednou dobře umístěnou ranou nepřistřihl spáry na levačce. I s prsty. Příšera zaječela vysokým hlasem a s děsem v očích zírala na čmoudící torzo ruky a pak na ty drápaté špalíky, válející se po podlaze.

Trvalo to jen okamžik a na stropě vedle chlapce visela i jeho sestřička. Nad hlavou mi nyní syčelo duo.

Vykročil jsem k matce. Ta na nic nečekala a jako šedivá šmouha vyklidila bojiště. Však si ji najdeme…

„Eeeeemh," ozvalo se náhle za mnou.

Otočil jsem se a pohlédl do popelavé tváře postaršího komorníka, jehož livrej už zažila lepší časy. Vida, málem jsem zapomněl na služebnictvo. Zřejmě se mi hodlal sápat po hrdle. I nekrot musí jíst a přirozenost je přirozenost…

Nekroti jsou dost pomalí i pro člověka, natož pro S'ana. Jejich nebezpečnost ale roste s počtem. Když vás obklíčí a vy si je pustíte k tělu, je zle. Pak stačí jen nepatrné zranění, třeba škrábnutí a jste nahraní. Následuje infekce, sněť, horečka, smrt a někdy dokonce

sekundární nekrofikace. A pak se sami stanete jedním z nich. Vyhlídky nic moc.

Tenhle byl za předvoj, jeho kolegové se teprve začínali rozhoupávat. Stačil jeden šikmo vedený sek s kontrolovaným výdechem a rozťal jsem jej od klíční kosti po kyčel. Komorník se s tlumeným povzdechem rozpadl. Takový úder se mi povede málokdy, ale o to více potěší.

Na zbylé kolébající se a bezvědomé mrtvouše jsem se jen usmál. Kdyby v sobě měli alespoň špetku inteligence, vzali by do zaječích. Ale oni ne…

~ ~ ~

Když jsem skončil, ti dva stále ještě viseli u stropu. „Pojďte dolů," požádal jsem je, ale oni jen syčeli a syčeli.

Zkusil jsem to po dobrém ještě dvakrát, a nic. Tak jsem došel k oknu a roztáhl závěsy. Jídelnu ozářilo polední slunce. Stálo je to něco křiku, čmoudu a škvíření, ale nakonec dole skončili. Přesně, jak jsem chtěl.

~ ~ ~

Taková bolest! Ještě nikdy za celý život nepocítil takové utrpení. V prvním návalu to s ním smýklo po podlaze a jen tak tak zabránil, aby mu skrz rty nevyšlo zaúpění. Nesměli jej odhalit. Ještě ne, ať už se stalo cokoliv. Ale ta bolest byla k zešílení.

Ležel na podlaze kobky a zatínal prsty do dlaně. Ani necítil, jak se mu úzké a dlouhé nehty zarývají do bledého masa. Nebolelo to. Alespoň ne tolik, jako ztráta jeho prvních služebníků.

Vnímal jejich boj i zničení. Díval se jejich očima a na vlastní kůži cítil každý zásah toho protivně stříbrného meče i žhnoucí svit slunce. Zmocnil se jej vztek. Jako by to byla pavučina, rozběhl se po vláknech, která jej s nimi spojovala, hledaje jejich vědomí. Byla pryč. Ten divný zabiják s modrýma očima je zabil. Pak náhle s úlevou zjistil, že jedna to vraždění přece jen přežila. Byl rád, za ni i za sebe. Cítil, jak se chvěje hrůzou v temnotě sklepení pod domem. Bylo mu okamžitě jasné, že je jen otázkou času, než ji tam ten člověk se stříbrem na meči najde a zabije.

Spojil se s jejím vědomím. Bylo tak malé a omezené a s radostí přijalo jeho otcovskou přítomnost. Uklidnil ji, utěšil a pomohl zapomenout. Pak jí řekl, že odtamtud musí odejít a to dříve, než na město padne tma. Zapátral v jejím okolí a během okamžiku si podmanil několik malých temných vědomí, která žila své nepatrné životy ve sklepě. Byly jich dvě rodiny – tvorů s hebce chlupatými kožíšky a očky připomínajícími černé, lesklé korálky. Ochotně se s ním podělily o své znalosti. Přišly sem kdysi mříží v podlaze na druhém konci sklepa, z městské stoky. Poděkoval jim, i když to byly jen krysy a přikázal jí, aby se skryla v kanálech a čekala tam, až ji zavolá.

Pochopil, že to, co se stalo, byla jeho chyba. Byl příliš neopatrný. Příště to už bude jiné, tím si byl jist. Své následovníky totiž potřeboval „živé“…

~ ~ ~

Zrovna jsme končili, Allenova smečka si balila fidlátka a já podepisoval protokol, když se k nám ze sklepa vrátila nasupená skupinka Lovců. Nevím, co tam tak dlouho dělali, protože ta bestie už dávno zmizela v městských stokách, ale neptal jsem se jich. Bylo jasné, že se ji tam neodvážili následovat. Ani mně by se tam dvakrát nechtělo, v té spleti chodeb vás dostane buď hnilobný plyn, nebo Kanálníci. Pro mě bylo mnohem důležitější zajistit důkazy o tom, že i zde došlo k vloupání, a tak jsme v domě provedli ohledání tak důkladné, že by nám záviděly i učebnice, a nestarali se o to, co tam dělají oni.

„Jsou nějací napružení,“ ozval se Allen, kterému duševní rozpoložení inkvizitorů taky neuniklo.

Přikývl jsem. „Nediv se jim. Jeden Lovec mrtvý, druhý zmrzačený a dva jejich mágové v komatu. Tohle nebyl sedlák, který si doma vyseděl z černého vejce raracha. Tady narazili na někoho, kdo před nimi odmítl padnout na zadek…“

Asi jsem nešeptal dost potichu, protože jeden z Lovců se po mně ohlédl. Maska skryla většinu jeho emocí. Kromě těch, které jsem mu vyčetl z očí. On si ale v mých také mohl počíst…

Početl – ve dveřích se otočil a vrátil se k nám. „Královský prokurátor Klopp Yggredd a královský mágus Allen, není-liž pravda?“ předvedl nám svoji informovanost. „Inkvizice není ani slepá, ani hluchá, pánové. Sledujeme vás už drahnou dobu a nezapomínáme.“

„Jenom kdybyste nezapomínali i na slušné vychování,“ odvětil jsem suše. „Nějak jsme přeslechli vaše jméno, pane.“

S hranou zdvořilostí nám vysekl poklonu. „Bojeslav Vrana, kapitán Lovců nejsvětější Inkvizice.“ Jeho oči však byly jako dva kusy ledu. „Dnešní podivný incident bude předmětem pečlivého vyšetřování. Byli zde napadeni mí lidé a vy jste jediný, kdo tu zůstal naživu, Kloppe Yggredde. Inkvizice nezapomíná. Nikdy…“ dodal ještě, když se otáčel na patě a odcházel pryč.

„Dej si na toho hajzla pozor,“ zamumlal Allen. „Ten najde vysvětlení toho, co se tu stalo, i kdyby si je měl vymyslet…“

Mávl jsem jen rukou. „Raději vybal, co jste tady našli.“

Allen se jen ušklíbl. Nesnáším, když to dělá…

~ ~ ~

Reprezentativní prostory královského paláce byly sice úchvatné a člověk mohl oči nechat na všech těch trofejích, zbraních, krví zbrocených praporcích, ručně tkaných gobelínech a sochách z mléčně bílého mramoru, ale Svatobor Námel dával při neoficiálních příležitostech přednost méně okázalým místům, kde se nemusel bát všetečných očí a uší.

Jeho pracovna v jižním křídle královského paláce sice také byla ukázkou moci, ale mnohem rafinovanějším způsobem. Tmavý nábytek z leštěného ebenu, dílo zručných elfích řezbářů, jednoznačně dokazoval, že jeho vlastník neoplývá jen dobrým vkusem, ale i značným jměním, protože karavany ze zemí za Velkou jižní pouští, naložené ebenem, zavítaly do Kněžegradu jen sporadicky. Stejně příznivý dojem musely v příchozím zanechat i jemné odstíny barev na ručně tkaném gobelínu, který pokrýval zeď za Námelovým psacím stolem. Byl to nádherný kousek, který díky umně vetkanému kouzlu vůbec nevypadal na svůj věk.

Námel dobře věděl, jak zapůsobit na hosty, které si vždy pečlivě vybíral. Sem, do jeho hájemství, pronikli jen ti nejdůležitější nebo nejvěrnější. Dnes to ale nebyla schůzka věrných, a tak pracovna čpěla majetkem a mocí více než obvykle.

Spokojeně se rozhlédl po mužích, uvelebených v pohodlných křeslech a zdvořile popíjejících víno, jehož cenu by považovali za hříšnou. I když to nebyli velvyslanci a nemohli se ani pyšnit dlouhým rodokmenem a modrou krví, jejich výjimečnost byla nepopiratelná. Když si to pečlivě spočítal, dospěl k závěru, že nyní v jeho pracovně sedí sedmdesát procent kněžegradského kapitálu. Byl to příjemný pocit, zejména, když k němu to zhmotnělé bohatství přišlo s prosíkem.

„Jsme velice poctěni, Excelence," pronesl Mstislav Benýř, obchodník ovládající rybí trh a vlastník malé flotily rybářských lodí, „že jste si na nás vyšetřil trochu času."

Jen mávl rukou. „To je přece samozřejmost," odvětil s úsměvem a pohledem přitom přecházel z obchodníka na uhlobarona, na majitele slévárny, pak dovozce obilí, až skončil u nervózně se potícího majitele hipodromu. „Co bych to byl za královského úředníka a vlastence, kdybych si na vás nedokázal udělat čas, přátelé."

Přátelé – jedno prosté slovo a jak na ně zapůsobilo. A přitom by to měl být on, byť šlechtic a hodnostář, kdo by měl být bez sebe z toho setkání. Když už kvůli ničemu jinému, tak kvůli jejich bohatství určitě.

„A co pro vás mohu v této těžké době udělat?" zeptal se jich po chvíli, když se stále ještě neodhodlali promluvit. Jejich pohledy se protnuly na jedné osobě. Ta zbledla.

„Excelence," dodal si Benýř konečně odvahu a pokračoval: „Přišli jsme za vámi jako zástupci kupeckého stavu. Jsme zděšeni sérií zločinů, které nás postihly. Jsme ožebračováni, jsme zabíjeni a nyní dokonce unášeni a králové činovníci s tím nic nedělají. Od vraždy nebohého Myrtuse uplynul už téměř týden, a co se stalo? Nic. Zhola nic a ti lupiči stále nerušeně řádí po městě."

Svatobor chápavě pokýval hlavou. „Je to skutečně strašné. Ta zlodějská banda je jako pára nad hrncem. Unikají S'anům a snad si z

nich i tropí šašky. Je mi známo, že od dalších vloupání jsou nezvěstní tři vážení obchodníci i s rodinami a je mi to upřímně líto.“ Na chvíli se odmlčel. „Více než líto,“ řekl pak, „jsem rozhořčen.“

„Excelence, snažně vás prosíme o nápravu. Ti s’anští čarodějníci, promiňte nám, ale nevěříme jim. Prolézají naše domovy, ale co v nich ve skutečnosti hledají? Strkají jen nosy do našich obchodů a s těmi zlodějinami nic nedělají. Ten úkol je evidentně nad jejich síly…“

„Rozumím vám,“ odvětil Námel. „Jako Nejvyšší královský komoří jsem ale bezmocný.“ Zaregistroval rezignované pohledy hostů a rychle dodal: „Jako přítel Nejvyššího královského soudce a vyznavač neměnných hodnot, na kterých od nepaměti stojí tato společnost, vám však mohu pomoci.“

Kupci na sebe překvapeně pohlédli.

„Nebude to jednoduché a ani laciné, ale v této zemi ještě žijí lidé, kterým není zájem otčiny lhostejný. Připojte se k našemu úsilí o očištění království. Když spojíme své zájmy, mohu vám garantovat, že na tom nakonec všichni vyděláme. Dostanete ochranu. Do Kněžegradu povoláme armádu…“

Když po hodině opouštěli jeho kancelář, Svatobor Námel v duchu jásal nadšením. Kolik let se marně namáhali, kolik let hledali cestu k těm zpitomělým boháčům a jejich pokladnicím, a pak stačí pár drzých zlodějů a oni hned začnou vypisovat směnky, šustit bankocetlemi a pronášet vlastenecká hesla. Ještě nikdy nebyli tak blízko vítězství jako nyní, když získali přístup k nevyčerpatelným finančním zdrojům kněžegradských kupčíků. Jak se jen potěší Celina a ostatní z jejich souručenství. Nemohl se dočkat, až jim to poví…

~ ~ ~

Když je váš bratranec katem, časem zjistíte, že to s sebou přináší i jisté výhody. Zejména ve dnech, kdy jak se říká, není do čeho píchnout. Nejedná se samozřejmě o mé dny, ale o ty jeho, protože motat se po mučírně v době, kdy praská ve švech pod náporem ječících zákazníků, písařů a vyslýchajících prokurátorů, je docela nevhodné.

Bylo dobře, že jsme takové situaci nemuseli čelit. Poslední lapka byl obsloužen už v časném dopoledni a protože si pod tlakem důkazů a dvojice palečnic rozmyslel, kde byl minulou středu, výslech záhy skončil a my měli mučírnu jen sami pro sebe. Nebezpečí, že by sem chtěl někdo jen tak zajít na návštěvu, bylo minimální.

Když jsme s Allenem dorazili, Ypp nehnul ani brvou. Byl na naše schůzování zvyklý. V jeho „pracovně“ se už probralo tolik záležitostí a problémů, že mě již několikrát napadlo proč si sem rovnou nepřesunu svůj stůl.

Vzali jsme zavděk nabídnutým pohárem vína a posadili se kolem vyhasínající výhně. Když v ní zrovna neleží rudnoucí železa, je docela příjemné sledovat žhnoucí uhlíky, tetelící se vzduch a nasávat jemně kořeněnou vůni kouře stoupajícího směrem k sopouchu trčícímu ze stropu.

„Pánové, jsem v koncích,“ oznámil jsem jim po nějaké době spokojeného mlčení a popíjení. „A když říkám v koncích, tak myslím v koncích. Šéf je nerudný, královská rada mírně řečeno nervózní, mí informátoři nic nevědí a já nemám jediný smysluplný a hlavně využitelný poznatek. V galérce se sice o těch vloupačkách mluví, ale nikdo neví, kdo je dělá. Škody už jdou do desetitisíců. Za celou dobu zloději udělali jen dvě chyby. První, když zabili lichváře Kolčavu a druhou, když vrátili ze záhrobí Myrtusovic rodinu. A to mě přivádí k otázce: Je to dílo jedné bandy, nebo dvou? Způsob spáchání je takřka identický, ale jen takřka. Jako by to bylo zčásti dílo učitele a zčásti žáka. A druhá sada otázek je ještě lepší: jak do toho zapadají ti nemrtví? Kdo je oživil a proč?“

Mí posluchači jen pokrčili rameny.

„Jak dopadlo zkoumání vzorků?“ obrátil jsem se tedy alespoň na Allena.

„Je to k ničemu,“ povzdechl si a bezmyšlenkovitě si prohrábl vlasy. „Udělal jsem veškeré možné testy a žádný neprokázal, že by Myrtus, jeho služebnictvo, nebo kdokoliv jiný z toho domu byl nemrtvý. Prostě jimi nebyli dost dlouho na to, aby se po zabití nějak změnili. Jejich stávající stav zcela odpovídá předpokládanému času úmrtí. Navíc jsi Myrtusovi usekl hlavu, takže nemáme ani stopy po kousnutí.“

„Já byl rád, že jsem nepřišel o tu svoji," opáčil jsem naštvaně.

„To mě těší, ale nemáš kvůli tomu jediný důkaz, že jsi narazil na nějaké nemrtvé…"

Měl pravdu, bohužel, ale já na ně narazil. A ten, kdo je proměnil, musel být neuvěřitelně silný, protože od vloupání uběhly jen dva dny a celá Myrtusovic rodina už dokázala chodit, uvažovat a dokonce i bojovat. Normálnímu nemrtvému přitom může proces oživení zabrat i několik týdnů. Navíc to asi byli oni, kdo pak nakazil služebnictvo a to o síle našeho zloděje také něco vypovídá. V domě jsme našli jen jedny stopy a to znamená, že zloděj a zabiják byli jedna a táž osoba. Výsledek byl jednoznačný: „Náš zloděj je buď velice nadaný nekromant a nebo je sám nemrtvý," oznámil jsem ostatním vítězně výsledek svých úvah. S poznáním bohužel přišly další otázky: „Jenomže proč by potom kradl?"

„A proč by kradl nekromant?" zapojil se do diskuse velice trefně Ypp. „Ze zakázek, které by získal, by si tady mohl žít jako v bavlnce."

Na to nezbylo než přikývnout. Měl pravdu. Takhle schopnému mágovi by kněžegradská smetánka utrhla obě ruce.

„A co ten popel?" obrátil jsem se na Allena.

Mág zavrtěl hlavou. „Taky nic. Můžeš tvrdit, co chceš, ale takový si snadno pořídíš na popelnicových polích za městem a když ti někdo namítne, že panímáma Myrtusová vzala děti na výlet a zrovna teď jsou spokojení a šťastní někde na opačném konci království, nedokážeš jim opak."

„Takže máme jen ty škrábance na dřevěném obložení," uzavřel jsem nakonec diskusi. „To je dost málo, nemyslíte?"

„Ne, ne," ozval se Ypp. „Zapomněl jsi na čtyři zmasakrované inkvizitory a tebe, stojícího uprostřed všeho toho sajrajtu. Ještě se divíš, že po tobě začala Inkvizice pošilhávat?"

„Prosím?"

„Zjistil jsem od několika přátel z Univerzity, že se o tebe začali velice zajímat. Zřejmě se dobrali stejných výsledků jako Allen, protože žádná z jejich vyšetřovacích verzí nepočítá s nemrtvými."

„A co proboha ti biřicové, vždyť tam byli ještě před námi!"

„Ty jsi je vyslýchal?"

Přikývl jsem. „Samozřejmě.“

„A co ti řekli?“

„V podstatě nic. Nic neviděli, nic neslyšeli. Přišli pozdě…“

Ypp se ušklíbl. „U inkvizičních vyšetřovatelů byli sdílnější. Asi umí něco, co já ne. Tam totiž říkali i něco v tom smyslu, že sice neví, kdo povraždil jejich kamarády, ale předpokládají, že ti chrabří a zesnulí hrdinové vyrušili ty dlouho hledané zloděje.“

„Zmetci! Vždyť je to přitažené za vlasy,“ namítl jsem ostře. „Já tam byl. Dům vypadal jako po nájezdu hordy skřetů. Tohle by nedokázalo udělat ani dvacet zlodějů, přitom je známá věc, že kasaři dělají ve dvojicích, maximálně trojicích. A to už nemluvím o schopnostech zlodějů bojovat. Většina jich umí držet v ruce akorát nůž…“

„Na mě se nerozčiluj,“ odvětil Ypp smířlivě. „Já jsem na tvé straně.“

„Tak mi tedy, krucinál, poraďte, jak mám dokázat pravdu. Jak mám dokázat, že jsem tam bojoval s nemrtvými a dokonce s takovými, jaké jsem ještě nikdy neviděl?“

Allen se zamyšleně napil vína. „Odborníků na nemrtvé, kteří nejsou v žoldu Inkvizice, už moc není,“ řekl po chvíli, „a ti co zbyli, zase za moc nestojí. Kdysi jsem jednoho znal, byl to můj učitel, ale ten je teď bůhvíkde. Neviděl jsem ho už léta. Věnceslav Bezina byl kdysi v oboru naprostá jednička.“

„Říkal jsi Bezina?“ pronesl váhavě Ypp, hledě přitom do plamenů.

„Ano.“

„Tak ten je zpátky v Kněžegradu. Asi před týdnem ze mě mámil jednoho odsouzence, prý na pokusy. Říkal, že si v Kněžegradu otevřel malý mastičkářský krámek.“

Allen překvapeně vydechl. „Bohové! Bezina je zpátky! Ten člověk byl můj velký vzor,“ začal náhle plný energie vysvětlovat, „pak ale měl nějaké problémy s vedením Univerzity a s několika doktrínami úzkostlivě střeženými Inkvizicí. Jednoho večera se sbalil a zmizel. Právě včas – druhého dne si pro něj přišli i se zatykačem.“ Zamyšleně se podrbal na hlavě. „Ani jsem nedoufal, že ho ještě někdy uvidím.“

„Tak fajn," odtušil jsem spokojeně. „Zkusíme ho najít."

~ ~ ~

Kamil Pouzdřák od sebe s klením odstrčil mršinu psa plující na hladině. Chápal, že tuhle práci někdo dělat musí, ale nedokázal pochopit, proč ji dělá on. Již téměř deset let chodil po pás ve sračkách, kterým jeho úzkostlivě čistotný šéf říkal odpadní voda, a kontroloval stoky a tunely pod Kněžegradem. Za ty roky už zažil kdeco a smrad, kterého se nadýchal, cítil i v noci zachumlaný do voňavých peřin. Z toho, že sem musel zrovna dnes, nebyl dvakrát nadšený. Dnes měl totiž jít na tancovačku, ale co by tam dělal, když bude smrdět jak stará latrína. Vzteky byl téměř bez sebe. Ten idiot Kopal se zrovna dnes musel ožrat jako to hovado a aby toho nebylo málo, nějaké kurevstvo ucpalo odtok z Pálené ulice.

Knežegradské stoky nebyly už roky v nejlepším stavu. Kdysi to byl úchvatný div techniky, o kterém si jinde, snad s výjimkou trpasličího Pavlobergu, mohli nechat jen zdát, ale za několik století se z toho stalo průšvihem hrozící bludiště, kde spleť chodeb z dob před Velkou válkou doplnily zfušovanější verze pozdější.

Kamil to viděl a lehce mu z toho nebylo. Časem se přestaly stavět široké a dobře odvětrávané stoky a místo nich přišly laciné a úzké chodbičky, které dokázal ucpat kdejaký bordel. Hnilobný plyn se v nich nerušeně hromadil a zabil každého, kdo si nedal pozor. Čistit kanály teď bylo hodně nebezpečným kšeftem.

Když konečně dorazil na místo, měl už toho tak akorát dost. Jakmile sešel z hlavní stoky do kanálu vedoucího pod Pálenou, nízký strop jej přinutil jít v podřepu. Po pár stech metrech měl už záda v jednom ohni. A navíc měl teď nos až nepříjemně blízko páchnoucí hladině. S nějakou tancovačkou si už hlavu nelámal. Až se vrátí domů, bude rád, když ho stará pustí do baráku.

Pak konečně našel ten problém. V odpadní rouře nějakého domu, ústící do kanálu, bylo zaklíněno ženské tělo. Ani tento pohled pro něj nebyl novinkou. Za ty roky už zpod města vytahal desítky nebožtíků obojího pohlaví a byl si jistý, že to byl jen zlomek skutečného počtu.

Obratně zachytil hákem na konci bidla oděv té nešťastnice a přitáhl ji k sobě. Povedlo se. Teď už stačilo jen to tělo odvléct do hlavní stoky a poslat po proudu, kde se už o ně někdo postará.

Když se pohnula, nevěnoval tomu pozornost. Že něco není v pořádku pochopil, až když žena otevřela oči a ústa se jí roztáhla v zubatém úsměvu. Pak začal křičet. Než utichl, ozvěna k němu několikrát vrátila jeho vlastní hlas, ale pomoci se nedovolal…

~ ~ ~

Mateus se zastavil a pohlédl na pětici vrávorajících postav, které ho následovaly. Zatím byli ještě neohrabaní a zmatení, ale věděl, že to pomine. Vždycky to pominulo a pak mu budou vděčni. Konečně, to on je změnil, to on jim dal věčný život. Ovládáni vědomím svého Mistra, budou plnit jeho přání a rozkazy nadšeni z vlastní užitečnosti. Jejich život konečně získal smysl. Říkal tomu rodina, ale ve skutečnosti to bylo něco víc. Byl to zárodek impéria.

Vak se zlatem, který nesl na zádech, nic nevážil. Tak tomu bylo vždycky, když měl žaludek plný příjemně teplé krve.

Byl sytý a plný sil. Od prvního ochutnání té lahodné tekutiny pochopil, jaká je jeho cesta a sytil se už na každé výpravě a vždy pak odvedl své nové stoupence do podzemí a předal je své první. I ona se už činila a rozšířila řady jeho věrných o několik pomocníků. Byla mocná, stejně jako ostatní, které stvořil, a tak jediným kousnutím dokázala oběť sama iniciovat. Její potomci byli ale jen chabou kopií jeho výtvorů – tupí a nemyslící nekroti. Stroje bez vlastní vůle, slepě plnící rozkazy, ale i pro takové se časem najde uplatnění…

Na konci chodby jej již netrpělivě vyhlížela. V té špinavé a šlachovité ženě by nikdo nehledal zhýčkanou Jenufu Myrtusovou, která přiváděla k šílenství kněžegradské lazebnice a modistky. S kňučením vítala jeho fyzickou přítomnost a hrdě ukazovala deset nových úlovků, které mu přivedla do rodiny. Pochválil ji a ona se dmula pýchou. Společně vyrazili do starých, nepoužívaných katakomb pod městem, kde si zřídil sídlo. Prostory z dávných dob opět našly uplatnění. Někde dál v labyrintu chodeb sice žili i lidé, ale zatím se jim vyhýbali. Katakomby byly velké a jídla bylo dost.

Najednou Jenufa nenávistně zasyčela a začala se měnit. Za několik okamžiků už ničím nepřipomínala onu ženu z vyšší společnosti, kterou byla, než se poprvé setkali. Její lidské rysy se ztratily a vedle Matea náhle stála čtyřnohá bestie s protáhlou tlamou plnou zubů. Pohlédl směrem, odkud větřila nebezpečí a uviděl malou, špinavou a otrhanou postavičku. Stála snad sto kroků od nich, zírala na ně a srst měla zježenou. I ona syčela vztekem a její rubínově rudé oči plály neskrývanou záští. Striga. Kdysi to byla mladičká dívka, nyní nemilosrdná bestie. Mateus musel složit hold temné moci, která ji stvořila. Byl to dokonalý zabiják, rychlý, silný a neznající slitování. Jen hlad.

Byla cizí, nepodléhala mu a proto se dlouho nerozmýšlel. Během okamžiku zkoncentroval své síly a udeřil. Něco takového nečekala a i kdyby, její mentální štít by podobnému útoku nedokázal vzdorovat. Když jako příval vtrhl do její mysli, zaječela vysokým hlasem a pak se bezvládně zhroutila. Znovu a znovu jejímu vědomí zasazoval nemilosrdné rány a rval je na kusy. Když pochopila, že je ztracena, pokusila se vyjednávat. Nabídla mu vše, co znala, výměnou za život. Přijal její velkorysý dar a když už si myslela, že je zachráněna, jediným gestem ji zhasl. Byl to tak povznášející pocit, zabil ji, aniž by přitom hnul prstem.

A ke svému překvapení se navíc cítil tak zasycen, jako by ji vypil až do dna. Možná ještě více, protože přijal čistou, ničím neředěnou sílu. Pak se vrátil k jejím vzpomínkám a uvědomil si, že někomu patřila. Překvapení nebrala konce. Ten tvor, jehož tvář se mu zjevila, ovládal více než jen jednu strigu a měl moc přivlastnit si i jeho pečlivě vytvářenou rodinku. A nebyl sám! Svět rozhodně nebyl jednoduchým místem. Nejenže mu postavil do cesty lidi, ale nyní i vlastní druh. Nepřátelé si prostě nevybíráme, pomyslel si ještě, než si uvědomil, že už je nejvyšší čas k návratu do otroctví. Jakkoliv dočasnému…

~ ~ ~

Bojeslav Vrana byl posazen u jednacího stolu na místo, které odpovídalo jeho postavení coby devátého Velkého Inkvizitora. Co na tom, že oficiálně byl roven ostatním členům rady a nosil stejný titul

jako oni. Tady, v tomto shromáždění zasloužilých starců, byl nejmladším a tudíž dle ostatních také nejméně hodným pozornosti. Velmistr seděl na opačném konci stolu a Vranovu přítomnost vzal na vědomí jen mírným přikývnutím. Na rozdíl od jiných, se kterými si přátelsky a dlouho třásl pravicí.

Věděl, že si vlastně nemá na co stěžovat, že být zvolen do rady je obrovská čest a nepoštěstí se hned tak někomu, ale to přehlížení a nedůvěra mu vadily.

Velmistr si odkašlal a pohledem přelétl po přítomných. „Pánové bratři, začínají se nám množit supliky bohabojných měšťanů a štědrých přispěvatelů. Oprávněně se cítí ohroženi těmi neustávajícími krádežemi a nyní i hrozným osudem Vsenimíra Myrtuse a jeho rodiny. Všichni se dožadují našeho zásahu, neboť nevěří, že s'anští prokurátoři tento případ vyřeší."

„Král Boleslav neměl S'anům svěřovat právo stíhat zločince," zavrčel nenávistně stařičký inkvizitor po Velmistrově pravici, „a nám neměl to právo odnímat. Neměl, neměl…"

„Pozdě bycha honit, bratře Zadero," odvětil Velmistr. „No, v každém případě nelze tyto žádosti jen tak ignorovat, protože nelze ignorovat ani jejich pisatele. Musíme něco vymyslet."

„Vaše Svatosti," ozval se opatrně Vrana a počkal, až si všimnou jeho zvednuté pravice. „Byl jsem v domě Vsenimíra Myrtuse a nevěřím povídačce toho vykutáleného S'ana o nemrtvých, kteří tam měli být. Popel na podlaze se našim alchymistům nepodařilo identifikovat, stejně jako nepotvrdili údajnou zombifikaci našeho přítele Vsenimíra. A že by nějaká pekelná stvůra dokázala přemoci naše Lovce? To je přece směšné."

„Ano, ano, přesně tak," přitakal mu radní Zadera. „Měli jsme tu cizáckou chátru už dávno upálit…"

„Domnívám se, že za tím musí stát ten s'anský prokurátor Yggredd. Víme jací S'ani jsou. Stačí tak málo, aby znovu podlehli své přirozenosti a rozpoutali v Kněžegradu krvavé běsnění…"

„Máte pro obvinění toho Yggredda nějaké důkazy?"

Vrana pokrčil rameny. „Zatím jen nepřímé, Svatosti, jak už to v takových případech bývá. Předpokládám ale, že u soudu bychom mohli být úspěšní."

„U soudu, u soudu,“ zachrčel Velmistr odmítavě. „Takové vymoženosti za mých mladých let nebyly a taky se popravovalo. Neexistuje ale přece jen možnost, že se toho zločinu skutečně dopustily ty, jak říkáš, pekelné stvůry? Musíme mít absolutní jistotu.“

„Máme ji,“ pronesl s nechvějnou jistotou Vrana. „Nemáme žádné informace, které by potvrzovaly Yggreddovu verzi. Tolik revenantů v Kněžegradu ještě nikdy najednou nebylo. O vině toho Yggredda jsem přesvědčen.“

Velmistr na něj zkoumavě pohlédl.

Vrana vycítil příležitost a kul železo, dokud bylo žhavé. „Pokud by se nám podařilo odsoudit Yggredda, postavení zbylých S’anů by bylo tak otřeseno a zdiskreditováno, že jediným východiskem pro krále bude vrátit jejich pravomoci zpět nám, tak jako tomu bylo před osmdesáti lety. Já v tom vidím velikou šanci. Pro větší slávu Inkvizice!“

„Pro větší slávu Inkvizice!“ zaznělo v odpověď od ostatních členů rady, jako by to bylo nějaké zaklínadlo.

Velmistr pokýval hlavou. „Tak dobře, bratře Vrano, ujmi se toho. Vkládáme v tebe své naděje a věříme, že nás nezklameš…“

Když Vrana odcházel ze zasedání, byl tak nadšen novým úkolem, že úplně ignoroval nepříjemný pocit kolem žaludku, který souvisel se zjištěním, že v inkviziční radě byl devátý člen nejen nejmladší, ale také se nejčastěji měnil a ten předchozí většinou nebyl k nalezení.

~ ~ ~

Zlodějské řemeslo má mnoho zásad, kterých je třeba se držet, pokud se chcete ve zdraví dožít stáří. Jednou z nejdůležitějších je neměnit návyky a nevystavovat na odiv náhle nabyté bohatství. A tak Květoš, Lubor a ani Kobzol nezačali nakupovat domy, závodní koně a dokonce ani nevyměnili svůj oblíbený hambinec za něco stylovějšího a dál beze změny chodili do svého hostince, kde seděli u svého stolu a nalévali se pivem za pár měďáků, které vyhrabávali ze dna kapes.

„Fakt, mluvím čistou pravdu,“ ozvalo se náhle od vedlejšího stolu, „přísahám. Ti zloději vybrali trezory a pak ještě všechny odvedli. Ty boháče určitě prodali trpaslíkům do sirnejch dolů a jejich

paničky aj s děckama střelili do bordelů pro prachaté úchyly. Však jich je tu dost a udělaj vám tam věci, o kterých ani nevíte, že jdou…“

Květoš zpozorněl a gestem společníkům naznačil, aby se ztišili.

Zábava u vedlejšího stolu pokračovala. „A jak, ty chytrej víš, co tam dělaj, vždyť smrdíš denárem na hony. Tebe by do takového šantánu nikdá nepustili.“

Osočený pijan se rozdurdil. „Já tam náhodou byl,“ odvětil vítězně. „Já jim tam zasklíval vokno, co vyrazil bičem nějakej páprda…“

„Ty jo,“ ozvalo se pochvalně od stolu. „Tak ty ses, Bohdane, zase jednou živil poctivou prací…“

„Volové,“ utrhl se na ně Bohdan, „já tady povídám, že z těch domů mizej lidi a vy si tu ze mě děláte psinu.“

„Mizej, nemizej,“ odvětil mu na to jeho kamarád. „Dobře se těm pracháčům stalo. Ať si někde hnijou, nebo dřou až do úmoru, mě je to putna.“

„Správně,“ přidal se k němu někdo další. „Pracháčů není žádná škoda, kdyby je někdo chtěl třeba sežrat. Prstem bych nehnul, leda že bych mu skočil pro tuplák černýho na lepší zažívání…“

Květoš se zajíkl. Sežral… To slovo se mu vpálilo do mozku jako rozžhavená katovská železa. Okamžitě pochopil, co se stalo a pohlédl na kolegy. I jim to došlo. Bohové, co to jen udělali.

„Možná bude lepší to už skončit, co?“ zeptal se jich nesměle.

Přikývli.

„Lubore,“ pokračoval tedy, „běž ho zkontrolovat, kobku jsem sice zajistil kouzlem, ale radši buď opatrný. My s Kobzolem zajdeme k truhláři pro pořádnej osikovej kolík a cestou vezmem i flašku svěcený vody. Do hodiny jsme zpátky a pošlem ho tam kam patří.“

„Konečně,“ utrousil na to Lučina a kývl na hostinského, aby je přišel spočítat.

~ ~ ~

Ctibor Celina seděl ve své pracovně a bez nálady se probíral došlou korespondencí. Nebylo jí málo, ale měl svůj systém. Nejprve ji rozdělil na několik hromádek podle důležitosti pisatelů a pak do koše

odhodil skupinu „Nemajetní a nedůležití“. Ze zbylých hromádek se nejprve podíval na kategorii „Přátelé a přátelé přátel“ a nakonec si nechal skupinu „Užitečné kontakty?“. Za chvilku byl hotov. Systém se opět osvědčil.

Po chvíli na něj ale opět dolehlo, že není důvod ke spokojenosti, protože jeho honosné a výstavní sídlo bylo sprostě vyloupeno a ti zločinci si pořád chodí beztrestně po světě. Vztekle zavrčel a pocit z dobře vykonané práce byl pryč. Je to vina těch s’anských přivandrovalců, těch neschopných packalů. Tolik vloupání a vždy do domů bohatých a mocných Kněžegraďanů. Jak je to možné? Kdyby sám nebyl příslušníkem mocenských struktur, musel by tvrdit, že se jedná o nějaké spiknutí vládní kliky.

Byla to bolestná zkušenost. Škoda sice nebyla nevyčíslitelná, ale sestavení seznamu pohřešovaného jmění mu zabralo několik dní. Bylo to tak úmorné, že se mu nikdo nemohl divit, když tu a tam něco přidal a nadhodnotil. Pokladnice Loudovy pojišťovny to na rozdíl od něj ani nepozná…

Jeho úvahy přerušilo diskrétní zaklepání na dveře.

„Dále,“ zavrčel rozmrzele.

Do kanceláře opatrně nahlédl jeho sekretář Radoboj Bezduch. „Milosti, je zde Bojeslav Vrana, kapitán Lovců nejsvětější Inkvizice, a zdvořile žádá o přijetí v naléhavé záležitosti.“

Ctibor Celina se zachmuřil. Inkvizice jej ještě nikdy nežádala zdvořile. To slovo jaksi nepatřilo do jejího slovníku. Co po něm mohou chtít? Jdou si pro něj? Přese všechnu opatrnost si ale nemohl dovolit tak významného hosta nechat čekat. „Pozvi jej dál a nech přinést ze sklepa láhev toho nejlepšího vína, co tam máme. Ne, počkej, dones to druhé nejlepší.“

Kapitán Vrana vstoupil do kanceláře vědom si své velikosti a moci. V uniformě Lovců vypadal skutečně impozantně, ale na Ctibora Celinu mnohem více zapůsobila drobná zlatá spona na jeho plášti. Kdo uměl číst inkviziční symboliku, pochopil, že tohle není někdo, koho bylo možno jen tak odbýt, protože žádný rozumný muž by přece neodbyl jednoho z devíti Velkých Inkvizitorů.

„Vaše Ctihodnosti,“ pronesl Vrana zvučným hlasem a vysekl mu poklonu. Poklonu jako sobě rovnému.

„Svatosti,“ odvětil Celina s úklonou na chlup stejnou. „Co vás ke mně přivádí?“

„Neodkladný problém, Ctihodnosti.“

„Prosím, udělejte si pohodlí,“ vyzval jej Celina a pokynul k brokátem potaženým křeslům u mramorového krbu. „Sekretář za okamžik přinese něco na občerstvení.“

Inkvizitor přikývl a posadil se. „Jistě se vám, Ctihodnosti, již donesly informace o tom politováníhodném incidentu, který se udál v domě Vsenimíra Myrtuse. Došlo zde k zabití jednoho z mých Lovců. Druhý je těžce poraněn a zřejmě již nikdy nebude schopen služby a aby toho nebylo málo, dva řadoví mágové ve službách Inkvizice se dosud neprobrali z komatu. Prognózy přizvaných mediků jsou velice neradostné.“

„A jak vám v tom mohu být nápomocen, Vaše Svatosti?“ dotázal se jej Celina překvapeně.

„Víte, Excelence, mí muži jsou velice zdatní a dobře vyškolení. Není lehké je jen tak porazit. V domě obchodníka Myrtuse však Inkvizice ztratila čtyři muže během méně než čtvrhodiny. O celé události neexistuje jediné svědectví, kromě výpovědi s’anského prokurátora. Máme jistá podezření, protože on jediný z domu vyšel nezraněn. Nikde jsme neodhalili jedinou stopu po jím tvrzených nemrtvých. Našly se tam jen čerstvé mrtvoly a trocha popela na podlaze, ale ten mohl klidně pocházet z krbu. Myrtusova rodina a jejich služebnictvo se zřejmě stali obětí zločinu, stejně jako ti nešťastní biřicové, kteří se jim tak obětavě vydali na pomoc. Pak na ono strašné místo dorazil ten S’an a naši muži. Kdo ví, k čemu tam došlo, ale nenávist, kterou k nám S’anové chovají, je známá věc. Možná tam padlo nějaké ostřejší slovo, co já vím. Znáte přece S’any. Předpokládáme, že propadl tomu jejich pověstnému amoku a neudržel na uzdě své zlořečené a temné schopnosti. Nikdo jiný by takového zvěrstva nebyl schopen a nikdo jiný by to ani nedokázal. Přišel jsem za vámi, protože každé prodlení může být na škodu zjištění pravdy. S’anové udělají všechno, aby ho vyvinili. Navíc to může citelně ohrozit i postavení samotné Inkvizice. Již brzy se mohou po městě mezi lidmi šířit zkazky o naší neschopnosti a vážnost Inkvizice poklesne…“

Ctibor Celina se zamyšleně poškrábal v prořídlém zbytku vlasů. „To je vážné obvinění, ctěný pane.“

„Já vím,“ odvětil Vrana. „Proto chceme toho S’ana zatknout a vyslechnout našimi specialisty. Mohli bychom to samozřejmě udělat přímo, ale myslíme si, že vámi vydaný zatykač zavře ústa zbývajícím s’anským buřičům. Věc se musí spolehlivě objasnit a jestli v tom má prsty ten Klopp Yggredd, mělo by z něj být přiznání vymoženo všemi možnými prostředky. A pak shoří…“

„Klopp Yggredd, říkáte?“ zopakoval Celina to nechutně cizácké jméno. „Podezřelý z vraždy? Ten zatykač dostanete. Můj sekretář vám jej ihned vystaví. V zájmu Koruny, samozřejmě. Doporučuji vám ale provést Yggreddovo zatčení co nejrychleji. Je to velice nebezpečný protivník.“

Kapitán se pousmál. „Děkuji, Ctihodnosti. Zařídím se podle vaší rady. Slibuji vám, že to bude pro ostatní přivandrovalce velice poučné.“

I Ctibor Celina se pousmál. „A teď, drahý kapitáne, když už jsme pracovní otázky vyřešili k oboustranné spokojenosti, co kdybychom u vína probrali něco více osobnějšího. Možná bych vás mohl seznámit s několika vlivnými a bohabojnými muži, kteří s Inkvizicí sdílejí podobný pohled na pořádek scházející Kněžegradskému království…“

~ ~ ~

Bylo to, jako by se chystali do války. Nechtěli si to přiznat, ale najednou se té mrtvé a smradlavé věci začali bát. Když ho zabili, neměli jej oživovat, mysleli si nyní, když se zdobili ochrannými amulety a vyzbrojovali svěcenou vodou a přiostřenými kolíky.

Nikdy si to neuvědomili, ale tady dole, ve sklepě, na ně už dlouho padala podivná tíseň. Chladná jako smrt.

Pomalu došli ke kobce, na kterou povýšili léta nepoužívaný chlívek a nakoukli dovnitř špehýrkou ve dveřích. Mrtvák ležel na břiše na podlaze s rukama doširoka rozpaženýma a nehýbal se. Ta pozice byla divná, hodně divná.

Von chcípnul, blesklo Lučinovi hlavou, a když chvatně zápolil se svazkem klíčů a zarezlým zámkem, pociťoval nevýslovnou úlevu.

Květoš vstoupil do kobky jako první a pronesl velitelská slova, kterými Přetrhlovi přikázal, aby zůstal ležet a ani se nepohnul.

Nepohnul se, takže buď poslouchal, nebo už byl mrtvý.

„Já držím, ty tlučeš," oznámil Lučina Kobzolovi a podal mu masivní kladivo. „Můžeme mu to narvat mezi lopatky, nebo musíme zepředu?" zeptal se ještě Záhory, protože chtěl do nemrtvého vrazit ten kolík pokud možno na první a jediný pokus.

„Co já vím," pokrčil rameny Záhora, „asi mu ho musíme vrazit do srdce zepředu…"

„Takže otočit," pronesl Lučina a kývl na Kobzola, aby mu pomohl.

Lučina štítivě uchopil studeného akrobata za rameno a trhnutím jej nadzvedl. Ještě trochu, pomyslel si štítivě, když tu najednou vykřikl bolestí a překvapeně pohlédl na mrtvolně bledou dlaň, která mu sevřela předloktí silou svěráku. Praskla kost a on zavyl, pak praskla druhá. Najednou Matyáš Přetrhlo otevřel oči a pohlédl mu do těch jeho. Pomočil se, neschopen pohybu. Ze zmrtvělé pravice mu vypadl osikový kůl a odkutálel se stranou.

Kobzol s křikem udeřil nemrtvého kladivem doprostřed hrudi, ale vysloužil si tím jen jeho pohrdavý úšklebek. Druhou ranou se mu pokusil zlomit vaz. Minule to fungovalo, tentokrát už ne. Rána nikdy nedopadla. Překvapeného Bartoloměje Putnu, řečeného Kobzol, zasáhl smrtelně přesný mentální úder, který mu během jediného okamžiku v mozku spálil čelní lalok. Když kladivo s tupým zaduněním dopadlo na podlahu, byl již jen slintající karikaturou člověka.

Květoš, sledující s vytřeštěnýma očima osud svých přátel, začal opřekot drmolit ochranná zaklínadla.

~ ~ ~

Mateus pomalu vstal. Ani jeden z té trojice mu už nedokázal ublížit. Promluvil a vzlykající a mumlající Záhora se zhroutil k zemi. Všechna ta jeho směšná kouzla mu nyní byla k ničemu.

Když je tam tak viděl, sténající, slintající a vzlykající, vítězoslavně se pousmál. Lidé jsou tak slabí, tak slabí… Nyní byl čas vyrovnat si účty. Pomstít se. Kývl na Lučinu a ten se k němu začal

mátožně plazit s rukou bezvládně visící podél těla. Bránil se a vzpíral, ale byl tažen ke svému novému pánovi silou, jejíž podstata se vymykala jeho chápání. Role se obrátily a pán a otrok se stali jen relativními pojmy.

Sklonil se nad ním. Stačilo jediné kousnutí a mrtvolný jed začal nevratně působit. Zloděj zavřískl, vyvrátil oči v sloup a omdlel. Zakrátko zemře, ale již za pár hodin povstane nový nemrtvý.

Ani Kobzol nepřijde nazmar, pomyslel si Mateus kousavě a inicioval i jeho.

Pak pohlédl na nadaného kouzelníka Záhoru, kterému se rozhodl připravil jiný osud. Jeho talentu by byla škoda, a tak si na jeho iniciaci dal záležet. Jeho krev sice smrděla lacinou pálenkou a česnekem a on musel část té krve vypít, ale překonal se. Celou dobu byl Záhora při vědomí, protože mu nedovolil omdlít. Pásl se na jeho děsu i bolesti a ještě je posiloval. Když skončil, Záhora ležel na podlaze, s vlasy hrůzou zbělenými, tlumeně sténal a po tvářích mu tekly slzy. Zakrátko to ale bude jedno. I jemu.

~ ~ ~

Král Bojen Veliký, toho jména Čtvrtý, si zamyšleně promnul bradu. „Opravdu? To se mi ani nechce věřit," pronesl po chvíli, hledě do tváře muži v livreji, klečícímu před trůnem.

„Dáš za to ruku do ohně?"

„Ano, Vaše Veličenstvo. Zpráva přišla od našeho nejlepšího informátora, který navíc pracuje přímo u zdroje. Soudce Celina dnes na sto procent vydal zatykač na Yggredda pro podezření z vraždy těch inkvizorů v domě Vsenimíra Myrtuse."

„To je přece pitomost," utrhl se král. „Proč by je zabíjel právě Yggredd?"

Muž jen pokrčil rameny. „Já jsem jen poslíček, pane. Co mi bylo řečeno, to jsem vám zopakoval."

Král prudce vstal z trůnu a začal rázovat po místnosti. „Určitě je v tom zase ta stará záležitost mezi S'any a těmi čistokrevnými. Jak tyhle žabomyší války nesnáším," povzdechl si ještě.

Kývl na muže. „Vstaň. Najděte Yggredda dříve než inkvizitoři a varujte ho. Ať zaleze někam pod kámen a počká, dokud se to nepřežene. Nebo ještě lépe, ukryjte ho někde na bezpečném místě.“

Muž se uklonil a vyšel z místnosti.

Jeho odchod už král nezaregistroval. Stál totiž u okna a zíral skrz vitráže na odpoledním sluncem zalitou siluetu Kněžegradu.

~ ~ ~

Hledat v Kněžegradu mastičkářský krám, jehož majitel nestojí o přílišnou publicitu a nijak vám to neulehčuje, je skutečně zážitek. Prošli jsme už s Allenem pořádný kus kupecké čtvrti a zabrousili i mezi elfy, kteří mají v Kněžegradu vlastní čtvrť, ale bez úspěchu. Pak se na nás konečně usmálo štěstí. Pár měďáků oživilo paměť jedné dobré ženě a ta nás nasměrovala správným směrem. Bezina, ať už to byl kdo chtěl, nebyl hloupý. Vlastně to ani nebyl krámek, spíše ordinace, zašitá za vyřvanou putykou plnou notorických pijanů, kam se slušný člověk skoro bál vkročit. Hned vedle byl hampejz stejně pochybné kvality a pověsti a strážní budka se dvěma biřici, kteří se oddávali hře ve vrchcáby. Že jsme na místě, jsme poznali podle čerstvě namalované cedule na zdi domu, která drobným písmem hlásala: *„Magistr Bezina, mastičkář světového věhlasu a praxe.“* Pod ní byla ještě jedna, mnohem větší: *„Outěžku, jakkoliv těžkého, vás zde spolehlivě zbavíme“*.

Allen na mě rozpačitě pohlédl. „Kdysi to byl profesor a kapacita v oboru a teď dělá andělíčkáře?“

Co jsem mu na to měl říci? Tak jsem jej jen chlácholivě poplácal po rameni.

Najednou mě někdo zatahal za plášť. Překvapeně jsem sebou trhl. To mám z toho, že někdy nevnímám, co se děje kolem… Pomalu jsem se otočil, s rukou na jílci meče, ale dotěrou byl jen malý, vychrtlý žebrák, úlisně zírající na můj váček.

Takhle se přece nežebrá. Jenom jsem zavrtěl hlavou. Navíc, na charitu bylo příliš vysoké datum a já měl tak akorát na snídani. Hodně skromnou snídani.

„Pane,“ zasyčel na mě ale, když si byl jist, že získal moji pozornost. „Nechci almužnu,“ pokračoval. „Jsem moc rád, že jsem vás konečně našel. Mám pro vás zprávu.“

To začalo být zajímavé, protože takhle se spodina společnosti nevyjadřuje. Zkoumavě jsem si ho prohlédl. Pak jsem si všiml několika drobných nesrovnalostí. Jeho tvář byla příliš hladce oholená a jen pro forma sem tam ušpiněná. Ani oči nepatřily člověku ničenému bídou, chlastem nebo něčím ještě horším. Byla v nich pronikavá inteligence, taková ta pichlavá, co vás zarazí už při prvním pohledu. Pak jsem se mu podíval na ruce. No jistě, žádná špína za nehty. Ať to byl, kdo chtěl, žebráním se neživil.

Sklonil jsem se k němu a, jako bych změnil názor a přece jen mu chtěl hodit pár měďáků do misky, sáhl do kapsy. „Poslouchám.“

„Máte hned zmizet. Inkvizice na vás vymámila od soudce Celiny zatykač pro podezření ze čtyřnásobné vraždy a teď po vás jdou. Dostali souhlas k útrpnému výslechu. Čas se krátí…“

Zatraceně. To mi tak scházelo. Inkvizice hraje vždycky pěkně tvrdě.

„Nechoďte domů, ani na úřad. Budou tam na vás určitě čekat. Musíte zamést stopy a zmizet, schovat se. Nejlépe pěkně hluboko. Kdybyste ráčil jít se mnou, máme pro vás připraven bezpečný úkryt. Tam můžete počkat, než se to uklidní.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To nejde,“ odvětil jsem. Nebudu se jen tak zbůhdarma schovávat, zatímco ti parchanti v Kněžegradu dál kradou. Byl jsem na ty zloděje už tak napružený, že mě od mého záměru neodradila ani hrozba trestu smrti.

„Riskujete, pane,“ řekl mi jen a dále nenaléhal.

„A kdo mi to vzkazuje?“

Muž zavrtěl hlavou. „To vám nejsem oprávněn sdělit.“

„I tak děkuji za zprávu.“

Muž se jen ušklíbl. „Rádo se stalo.“

Pak jsem se prudce narovnal a štítivě od něj odskočil. „Ty chlape sprostá!“ zařval jsem na něj. „Tak ty se mě ještě pokoušíš okrást, ty hovado ožralé? Pakuj se odtud!“

Žebrák se prudce vymrštil. „Ty grázle skrblická! Ať tě zkroutí!“ zaječel mi do tváře a pajdavou chůzí se vydal pryč.

To bylo šílené, šílené! Najednou jsem nevěděl, co dál. Mám se otočit na pětníku, sednout na koně a vyrazit vstříc světlým zítřkům někam do Malesty, nebo mám zůstat tady? A když tady zůstanu, co pak?

Allen mi věnoval zádumčivý pohled. „Co budeš dělat?“

„Nevím,“ odvětil jsem jen a zabušil na mastičkářovy dveře. Zrovna v téhle chvíli jsem nebyl vzorem bleskurychlého uvažování, takže jsem rozhodnutí o tom, co dál, nechal na později. Zatím úplně stačilo sundat si firemní plášť, který budil zaslouženou pozornost…

~ ~ ~

„Ksakru, ksakru, ksakru,“ nadával kapitán Vrana a očima metal blesky po svých zkroušených podřízených. Dobře věděl, že nemohou za to, že se ten Yggredd dosud nikde neukázal. Někdo zase musel vynést informace.

„Toho gaunera musíme bezpodmínečně dostat!“

Vystrašení inkvizitoři jen horečně přikyvovali.

„Jak to vypadá v tom jeho baráku?“

„Nic závadného jsme nenašli,“ odvětil velitel zásahu, vytáhlý inkvizitor s tváří poďobanou od neštovic.

Vrana mu věnoval nebezpečně zamyšlený pohled.

Inkvizitor zbledl a lehce si odkašlal. „Omlouvám se, samozřejmě, že jsme tam nalezli dostatek důkazů o jeho herezi. Je evidentní, že propadl starým zvykům – rituální oběti, klanění se cizím božstvům, zakázaná magie. A není sám. Rozklad sahá až do nejvyšších míst království…“

Vrana nespokojeně zamlaskal.

„Do těch úplně nejvyšších samozřejmě ne,“ uklidnil jej promptně inkvizitor. „Rozkazy byly jasné.“

„Dobře,“ odvětil Vrana spokojeně a inkvizitor si oddechl. Stačilo málo a do konce života by obracel na víru ovcomily z Východních stepí.

Vrana se na chvíli odmlčel. Neměl rád, když mu hněv zatemňoval úsudek, ale někdy si prostě nemohl pomoci. Nyní byla ale situace příliš vážná na to, aby si mohl dovolit udělat chybu.

„Svolejte špicly a informátory a do ulic pošlete všechny naše hlídky. Do zítřka chci mít toho Kloppa Yggredda za mřížemi. Nabídněte pět set denárů ve stříbře za informace vedoucí k jeho dopadení. Ne, nabídněte rovnou tisícovku. Ten S'an za to stojí. Nechte udělat plakáty a ať visí na každém rohu. Ale ať si je alespoň trochu podobný! A rozhlaste, že ten, kdo mu pomůže, propadne hrdlem!"

Za pár okamžiků již před domem Kloppa Yggredda nestála ani noha. Až na dva trhovce, jednoho rasa a šest klábosících nádeníků, kteří byli až podezřele dobře živení a ruce měli hebké od nicnedělání.

~ ~ ~

Za tlumeného skuhrání a mumlání se po nějaké době ke dveřím kdosi konečně došoural a pomalu je otevřel. Pak ven vykoukla mžourající hlava s rozcuchanými a šedivými vlasy. „Co chcete? Jedy nemíchám!" zavrčela a sjela mě pohledem. Pak se zastavila na Allenovi. „Bohové," vyjekla, dveře se prudce rozlétly a ven se vyhrnul i zbytek magistra.

Ten stařík mi sahal tak po ramena a nebyl na něm nejen gram tuku, ale ani svalové hmoty. Nedostatky ve velikosti si však vynahrazoval mrštností. Jediným skokem se ocitl u Allena a přátelsky jej začal objímat. „Hochu, hochu," říkal přitom, „to jsem rád, že tě vidím."

Když konečně přestal, opatrně se rozhlédl, jako by si až nyní uvědomil, kde se nachází, a pak zašeptal: „Pojďte raději dovnitř, tady není bezpečno."

Během okamžiku jsme se ocitli za dveřmi, které byly z vnitřní strany pokryty desítkami ochranných znaků a pantaklů. Některé chránily před odposloucháváním, jiné před násilným vniknutím. Magistr Bezina evidentně nebyl zvyklý na hosty s přátelskými úmysly.

Vlastně by se dalo říci, že nebyl vůbec zvyklý na hosty. Letitý nábytek odněkud z výprodeje pokrývaly tlusté vrstvy prachu a skvrny po něčem, co mohlo uschnout pomalu a nerušeně. Celá místnost doslova přetékala knihami, svitky, soškami bůžků, rituálními předměty, kahany, kádinkami, zkumavkami a nádobami s

podivnostmi naloženými v lihu. I tak prostá věc, jako je krb, tu byla přeměněna na alchymistickou tavící pec, kolem které se povalovalo veškeré myslitelné i nemyslitelné náčiní.

Za krátkou chvíli jsme již byli usazeni do pohodlných ušáků a v ruce se mi ocitl šálek čerstvě zalitého jahodníku.

„Kdy jste se vrátil, pane profesore?“ zeptal se jej po chvíli mlčení Allen.

Stařík se zamyslel. „Asi před třemi měsíci. Skončila mi smlouva s Malestskou univerzitou, tak jsem vrátil domů.“

„A co Inkvizice, už vám nedělá problémy?“

Pokrčil rameny. „Asi by chtěli, ale mám malestské občanství.“ Lehce se pousmál. „No, zadarmo to nebylo, to připouštím, ale v Malestě není nic zadarmo. Tam tě i smrt stojí život.“

Allen jen nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Inkvizice na nějaká občanství nikdy nehleděla. Jestli jim dáte sebenepatrnější záminku, tak vás seberou a upálí dříve, než malestský konzul stihne podat protest.“

Stařičký magistr jen chápavě pokýval hlavou. „Vždyť já vím, Allene, já vím. S tím nic nenadělám. Ale už nejsem ten samý profesor, co tu přednášel před deseti lety. Už se netoulám po nocích po hřbitově a nekradu mrtvoly. Nechodím na pokec s upíry a ghouly a nesnažím se o oživování mrtvých. S tím jsem už nadobro skončil.“

Allen se na stařík tázavě zahleděl a ten se rozpačitě pousmál. „No tak dobře, občas si trošičku zapitvám na ukradené mrtvolce, ale to jen, abych nevyšel ze cviku.“

„A to pokecání?“

„Jenom s jedním takřka neškodným upírkem, ale já za ním nechodím, opravdu. To on chodí sem.“

„Sem? Vy zvete upíra k sobě domů? Zbláznil jste se?“ vyjekl šokovaný Allen.

Magistr Bezina bezelstně zavrtěl hlavou. „Nebojte se, mě by nesál. A chodí sem jen v noci.“

Měl jsem co dělat, abych se nerozchechtal. Upíři přece chodí jen noci.

„Vy jste se vůbec nezměnil,“ povzdechl si Allen.

„Zato ty vypadáš nějak sešle," odvětil magistr účastně. „A copak vás za mnou vlastně přivedlo?"

„Víte, pane profesore," začal jsem opatrně, „mám pár zajímavých případů a tady Allen mi tvrdil, že jste největší odborník na nemrtvé v království a že byste nám byl schopen pár věcí osvětlit."

„Pár případů," pronesl Bezina zamyšleně, „to zní lákavě."

~ ~ ~

Než jsem se nadál, byla tu hluboká noc. Magistr Bezina si naposledy prošel štos hustě popsaných pergamenů s mými poznámkami a odkašlal si. „Takže to můžeme shrnout. Souhlasím s vámi Kloppe, že vloupání před Kolčavovou smrtí a po ní, i když vykazují jistou podobnost, jsou dílem různých osob. Ta pozdější vloupání nemohl za žádných okolností spáchat člověk. Je to zhola nemožné. Všechny ty skoky a akrobacie… Fyzické dispozice k tomu potřebné se u žádného dosud žijícího člověka nikdy nevyskytovaly. A podívejte se na všechna ta vykradená sídla. Jsou to dokonalé a takřka nedobytné pevnosti. Vysoké zdi, hlídací psi, magická čidla a nehorázně drahé alchymistické pasti. I to ukazuje, že to nemohl být člověk ani jiná známá rasa. Psi jsou cvičení i na stopování skřetů a jiné havěti a stejně tak by reagovala i poplašná a detekční kouzla, kterých tam byly mraky. Artefaktům reagujícím na změnu tepla by neunikl ani elf, jehož tělesná teplota je podstatně nižší než naše," dodal ještě. „Naproti tomu nemrtvý by těmito nástrahami prošel úplně v klidu. Nikdo z výrobců toho zabezpečení je totiž nepovažuje za hrozbu, protože jsou buď tupí, nebo neovladatelní. Že to byl nemrtvý podle mě dokazuje i ta historka z domu Vsenimíra Myrtuse. A podle toho, jak rychle dokázal udělat nemrtvé ze svých obětí a jak ty dokázaly rychle proměnit své služebnictvo, musí mít neuvěřitelnou moc. Jenomže tady Allen dělal všechny možné testy a vždy byly negativní. To znamená jen jedno – jedná se o nějaký dosud neznámý, nebo velice vzácný druh revenanta, tedy nemrtvého.

Teď se pohybuji už po hodně tenkém ledě, ale pokud se nepletu, jsme až po krk v problémech. K identitě toho nemrtvého by nás totiž mohli přivést ti jeho služebníci, které stvořil z Myrtusových. Podle popisu jejich chování a morfování soudím, že půjde o luvgaty.

Říkalo se jim také strážci nekromantů. Jsou velice vzácní, chytřejší a silnější než strigy, ale mění svoji podobu jako vlkodlaci. Moc se už o nich neví, ale těm, kdo je dokázali stvořit, se kdysi říkalo nekromágové. Nemrtví kouzelníci. To by bylo moc zlé. Ten náš na to snad ale nebude mít věk. Navíc by k tomu potřeboval podstoupit jeden rituál, ale to už zabíhám do zbytečných detailů. Škoda, že si to už nemůžu ověřit. Kdysi jsem získal zajímavý rukopis o nekromantii, který o tom pojednával. Byla to raritní záležitost koupená pod rukou. Byl tam i jejich, abych tak řekl, výrobní postup. Pravda složitý, leč nikoliv neproveditelný. Za určitých okolností se dal stvořit z kohokoliv. Musím přiznat, že jsem se jednu dobu o nekromancii dost zajímal a pár věcí i vyzkoušel a fungovalo to.“

„Cože?“ vyjekl Allen.

„No vyzkoušel. Teorii nelze ověřit jinak než praxí. Oživil jsem párek kompletních koster a z jednoho oběšence udělal upíra.“

Šokovaně jsem pohlédl na muže, který se mi doznával k hrdelnímu zločinu. Teď jsem jej měl popadnout za límec a předat inkvizičnímu tribunálu. Místo toho jsem jen seděl a poslouchal.

Jako by vycítil, čím se zaobírám, okamžitě dodal: „Můžete být v klidu. Kostlivce jsem zase sekerou rozložil na součástky a ten upír, no, ten skončil s osikovým kůlem v srdci. A k té knize,“ dodal ještě, „když se o mých pokusech dozvěděla Inkvizice, musel jsem trochu kvapněji zmizet. Nemohl jsem se zdržovat stěhováním, a tak jsem některé hodnotnější části mé sbírky uložil u jednoho důvěryhodného přítele.“

Informace zapadla na své místo v mozaice a udělalo to hlasité CVAK. „Nejmenoval se náhodou Simeon Kolčava?“

„Vy jej znáte?“ zeptal se mě rozzářeně. Pak se zarazil. „Sakra, že mě to nedošlo – ten první případ vloupání…“

„Přesně tak,“ odvětil jsem. „A tím je taky vyřešena magická povaha těch tajemných artefaktů, které se měly ztratit z Kolčavova domu.“

„To tedy ano,“ přitakal Bezina. „Ten, kdo Kolčavu okradl a zabil, ukradl i mé knihy a pak díky nim stvořil toho nemrtvého zabijáka…“

Na to nebylo co namítnout. Jen to dokázat…

„A teď ty dobré zprávy,“ pokračoval Bezina. „Myslím, že si můžeme udělat pachatelův profil. Je nad slunce jasné, že to musel být jedině nemrtvý. Jenomže ani ten nedokáže zázraky a obzvláště, když je z těch mladších. A tím musí být, protože příchod mocného nekromága do Kněžegradu by se neutajil. Ten mlaďoch tedy sice může mít, po fyzické stránce, nějaké ty nadlidské schopnosti, ale musel být schopný a trénovaný už za života. Sportovec, akrobat, nebo tak něco. Fyzické dispozice můžete posílit, ne je vytvořit na zelené louce. A to znamená, že…“

„Že budu muset okamžitě k vlnovému zrcadlu,“ přerušil jsem ho.

„Posložte si,“ odvětil Bezina a pustil mě k jednomu zaprášenému a zaházenému hromadou knih. Po chvíli přesouvání zteřelých rukopisů a odhrnování letitých nánosů prachu jsem konečně mohl s nedůvěrou v očích stisknout aktivační pantakl. Bylo to dobré. Byť na to nevypadalo, ještě fungovalo.

~ ~ ~

Zrovna jsem rukávem čistil umolousanou plochu zrcadla, když se v něm objevila tvář mladičkého a sebevědomím hýřícího kouzelníka, který se, podobně jako stovky dalších, vykašlal na praktickou magii a místo kreslení pentagramů a sesílání kouzel začal pracovat pro některý z magických portálů spojujících vlnová zrcadla. Byl to tak dobrý kšeft, že se za pár let objevila úplně nová kasta čarodějů, vozících se v luxusních kočárech a obývajících honosná sídla v lukrativních lokalitách. Řekl jsem mu, co chci, on chápavě přikývl a zmizel. Než ale udělal co měl, vyhodil mi na zrcadlo výsledky dostihů v malestském hipodromu, upoutávky na dmoucí se vnady mladičkých půlelfek a jejich podivuhodné rozmnožovací rituály a asi dvacet kontaktů na zbrojíře, hostince a chovatele koní v nejbližším okolí.

Konečně jsem se dočkal a ze zrcadla na mě po několikerém zablikání shlížel notně rozespalý Lucian Plch. „Bohové, Kloppe,“ zachrčel překvapeně, „víš, že po tobě jdou? Dneska u mě byli inkvizitoři a vyptávali se na tebe. Co se děje? A kolik je vlastně hodin?“

„Promiň, Luciane, ale potřebuji tvoji pomoc,“ odvětil jsem.

„Jasně, co pro tebe můžu udělat, potřebuješ prachy?“

Jen jsem zavrtěl hlavou.

„Aha, takže něco z oboru. Promiň mi moji nedůvtipnost, ale dneska jsem až do večera pitval dvanáct svatebčanů, které uřkla naštvaná nevěsta.“

„To je mi líto.“

„Asi ne tolik, jako té nešťastnici. Tu budu pitvat zítra ráno. Tak co chceš?“

„Zajímalo by mě, jestli nemáš v evidenci nějaká úmrtí atletů, akrobatů, nebo tak něco. Podívej se, prosím, do záznamů z posledního měsíce nebo dvou.“

Lucian si povzdech a se slovy: „Okamžik,“ zmizel ze zrcadla.

Mohl jsem čekat tak pět minut, když se vrátil zpátky přinášeje s sebou objemnou knihu vázanou v teletině. „Máme tu jednoho gladiátora, co v souboji skončil druhý, párek falešných karbaníků, to je taky druh sportu, že ano, a pak jednoho kejklíře.“

„Zajímají mě ten gladiátor a kejklíř. Co k nim máš?“

Zahleděl se do knihy. „Ten gladiátor měl dvě bodné rány v hrudi. Byl to takový ten dvoumetrový kolos s bicepsy nahoněnými elixíry. Den po pitvě si jej vyzvedli příbuzní a zařídili jeho spálení na Mohylovém vrchu. Docela se o tom mluvilo. Bylo to asi tři neděle zpátky.“

Tak tenhle mě nezajímal. Z hromádky popela nemrtvého nestvoříte. Ještě tak cídidlo na stříbro nebo náplň do přesýpacích hodin. „A co ten druhý, ten kejklíř?“

„Nějaký Matyáš Přetrhlo. Zlomený vaz. Nalezen členy kočovní společnosti, dle principála spadl z maringotky. Po ohledání si měli tělo vyzvednout cirkusáci. Nevyzvedli, a tak byl ten umělec na obecní útraty pohřben na hřbitově v Močidolech.“

Mám ho! Podíval jsem se na své společníky. „Allene, nutně potřebuji, abys zašel za Gerdem. Řekni mu všechno, co zatím víme. Já mířím do Močidolů, tady mi už stejně hoří půda pod nohama. Až budu moci, ozvu se.“

Allen se zachmuřil, sáhl do kapsy a podal mi svůj váček. „Není to nic moc, ale budeš je potřebovat víc než já.“

„Díky, vrátím ti to,“ odvětil jsem.

„No to doufám.“

Pak jsem přátelsky poplácal po rameni magistra. „Co takhle malá noční procházka, pane odborníku?“

Věnceslav Bezina jen nadšeně přitakal.

~ ~ ~

Mateus zálibně pohlédl na nádherné leštěné křeslo, nápadně připomínající trůn, které mu dnes přinesli jeho věrní. Sotva zapadlo slunce, přesunul se, jak se stalo jeho zvykem, z chladivého šera katakomb sem, do starého chrámu, léta opuštěného, ale stále velkolepého. Bylo to jen dočasné řešení, než si najde něco, co by více odpovídalo jeho postavení, ale zatím mu plně vyhovoval. Už před lety se o chátrajícím svatostánku tvrdilo, že jej navštěvují duchové, a tak se mu místní vyhýbali širokým obloukem. Nikde by neměl takový klid jako tady. Odtud mohl řídit svoji rozrůstající se rodinu. A zde také mohl přijímat vysoce postavené hosty.

Už dlouho tušil, co musí udělat, ale teprve když mohl nahlédnout do svitků, které mu daly nový život, pochopil proč. Poznal, kým je a kým může být. Možná za to vděčil šťastné náhodě, nebo snad prozřetelnosti, ale oživení dalo jeho životu nový impuls. Konečně mohl ostatním ukázat kým je, konečně mohl dosáhnout svých snů a tužeb. Konečně mohl získat uznání a on se rozhodl, že je získat chce. Bez ohledu na všechna rizika, bez ohledu na ostatní.

Zkoncentroval se a vnitřním zrakem nahlédl do svého nitra. Sáhl po zdroji moci a naplnil se jí až po okraj. Nespěchal, nyní měl času na rozdávání. Stvoření takhle složitého kouzla je jako tkaní vzoru v gobelínu. Když skončil, zhluboka se nadechl a jediným slovem kouzlo uvolnil. Nyní už nebylo cesty zpátky.

Starobylé kouzlo začalo působit a bylo to, jako když kámen dopadne na klidnou hladinu rybníka. Mohl by přísahat, že vidí ta kola, která se od něj šířila do prostoru. Byla to čistá, prapůvodní magie a současně něco mnohem více. Byla to výzva, volání. Volání tak silné, že mu nebylo možno odolat…

~ ~ ~

„To je děs,“ ulevil si Bezina šeptem, „já si vždycky nechával mrtvoly donášet až do domu. Vždyť jsme jako párek nekrofilů.“

Podíval jsem se na nás jeho očima a dal mu za pravdu. Jít uprostřed noci na hřbitov a nést přitom lopaty, to opravdu působí úchylně.

„Nic takového, vypadáme jako počestní vylupovači hrobů…“ pokusil jsem se jej uchlácholit, ale moc se mi to nepodařilo.

Minula nás rozchechtaná skupinka opilců a jeden na nás zakřičel: „Tak co, chlapi. Na rande, na rande?“

Magistr jen něco nesrozumitelně zamumlal a pak se pokusil, celý zrudlý, tu lopatu strčit pod plášť. Já těm drzounům jen ukázal jedno velmi vulgární trpasličí gesto a sklidil za to novou salvu smíchu.

Konečně jsme byli na místě – obecní hřbitov a skládka v jednom. Děs, hrůza a odpornost. Opatrně jsme přelezli val ze starého haraburdí, střepů a tlejícího kompostu a ocitli se mezi hroby.

Přelétl jsem pohledem tu změť mohyl a smutně si povzdechl. Opravdu jsem doufal, že tu nalezneme hroby v dokonalých rozestupech, očíslované a označené? Tak to jsem optimista. Tady panovala čirá anarchie a chaos.

Rozdělit se nemělo smysl. Měli jsme jedinou lampu a tma byla jako v pytli. Procházel jsem pomalu mezi hroby a hledal cokoliv, co by svědčilo o nedávném pohřbu. Pár čerstvých rovů jsme našli, ale ani jeden nepatřil Přetrhlovi. Tomu by těžko dali na hrob hračky nebo rozbitý kolovrat.

Pak jsme ho našli. Čerstvá hromada hlíny a do ní zapíchnutá klaunská čepice. „To bude ono,“ oznámil jsem Bezinovi a plivnul si do dlaní. Do rána máme co dělat.

Najednou jsem se otřásl. Bylo to, jako by mi mrazivý severák pronikl až do morku kostí. Zalapal jsem po dechu a měl co dělat, abych se udržel na rozklepaných kolenou. Srdce mi bušilo jako o život.

„Ty jo, to byla pecka,“ zachrčel Bezina, kterého to postihlo úplně stejně.

„Co se to u všech všudy stalo?“

„Tohle bylo kouzlo. Velmi silné a ke všemu ještě černé jako dnešní noc,“ odvětil. „Myslím, že jsem ho poznal a nic za to nedám,

že ho vypustil ten, kterého hledáte. To kouzlo bylo totiž popsáno v mých rukopisech. Ten nemrtvý roste a je stále silnější. Z pohledu teorie je to sice pořád ještě dítě, ale dospívá. Chce udělat ten rituál. Už teď je velice silný a za čas bude mimo všechna měřítka…“

„Děsíte mě,“ namítl jsem.

Jen potřásl hlavou. „Děsím i sebe, Yggredde.“

~ ~ ~

Najednou jsem strnul. Byl to jen okamžik a navíc jsem to zahlédl pouze koutkem oka, ale přísahal bych, že se mezi hroby mihl nějaký stín. Opatrnosti není nikdy dost. Tak jsem odhodil lopatu a vytasil meč.

Pak do mě něco narazilo silou beranidla. Noční nebe se zhouplo a potom se překvapivě objevilo pod mýma nohama. Než jsem si uvědomil, že rotuji vzduchem, už jsem zády narazil do žulového náhrobku a bez dechu se svalil na zem.

Otřeseně jsem se začal pomalu zvedal na nohy. Skvělé, můj meč byl ode mě asi dva metry. To by nebylo zase tak moc, kdyby se mi ovšem do cesty nepostavil vyzáblý mladík v ušpiněných šatech a potrhaném plášti. Nevypadal nijak nebezpečně, jen byl nepřirozeně sinalý a oči mu žhnuly jako dva řeřavé uhlíky. No a taky ty horní špičáky přesahující ostatní zuby a rychle rostoucí drápy, ty mu taky na lidskosti nepřidaly.

Upír! Beru zpět to o té nebezpečnosti. Že zrovna já musím mít takovou smůlu. Kolem třetí hodiny ranní jsou nejsilnější a navíc přibývá měsíc. To bývají nepříjemně podráždění. „Žžživouššši,“ zasyčel nemrtvý potěšeně a hladově se olízl.

„OSKARE!“ zaječel najednou profesor Bezina, až jsem se otřásl.

A nejen já. Během mrknutí oka upírovi zajely zuby a drápy. Pak se zkroušeně obrátil k drobné postavě soptícího profesora. „Otče…“

„Jak se to chováš?“ ryčel na něj Bezina a vztekle mu před obličejem mával rukama.

„Promiň otče, já…“ zamumlal upír a rozpačitě přitom zíral na svoje boty.

„Co jsme si říkali, no co?“

„Že… že… krev teplokrevných savců má stejnou energetickou hodnotu jako krev lidská.“

„Správně,“ odvětil profesor. „Tak proč jsi, krucinál, napadl tady kolegu?“

Pomalu jsem se oprášil a zvedl ze země meč. Nebezpečí už zjevně pominulo, tak jsem jej vrátil do pochvy. „Nepředstavíte nás, pane profesore?“

Profesorova tvář se roztáhla do úsměvu a pak ukázal na upíra. „Toto je můj syn Oskar.“ Pak vystřel pravici mým směrem. „Oskare, seznam se s Kloppem Yggreddem. Je to s’anský prokurátor.“

„Těší mě,“ pronesl upír. „A promiňte mi mé špatné způsoby.“

„Nic se nestalo,“ odvětil jsem. „Chápu vás. Někdy si prostě člověk, promiňte upír, nemůže pomoci.“ Pak jsem se při pohledu na strangulační rýhu na jeho krku krátce odmlčel. „Předpokládám, že vy jste tím oživeným upírem, o kterém tady pan otec tvrdil, že jej zase sám zabil?“

Upír se pousmál. „To asi budu muset být já, protože otec provedl rituál oživení jen jednou.“

„A z čistě vědeckých pohnutek,“ dodal ještě Bezina spěšně.

„A nebudete náhodou taky ten upír, co za ním chodívá domů na pokec?“

Oskar přikývl.

Tentokrát jsem už Bezinu zpražil pohledem. Nezodpovědný stařík! Správně bych ho měl hned teď zatknout, předat Inkvizici a ještě si přihodit polínko!

„Co tady vůbec děláš?“ obořil se profesor alespoň na Oskara, když nenalezl nic, čím by se ubránil mně.

„Co já,“ opáčil upír, „u mě se očekává, že budu v noci běhat po hřbitově, ale co tu děláte vy?“

„Vykopáváme jednu mrtvolu,“ odvětil profesor.

„Z tohohle hrobu?“ otázal se upír. „Tak toho můžete nechat. Tam žádné tělo není.“

„Jak to víš?“

Pokrčil rameny. „Bylo tam, to ano, ale někdo ho vykopal. Je to už pár týdnů. Viděl jsem je. Byli tři, takoví ti tuctoví týpci, co jich jsou Močidoly plné.“

„No, tím jsme tady asi skončili,“ pronesl jsem po chvíli. „Neupotřebíte náhodou tady to náčiní?“

Oskar s despektem pohlédl na lopaty a zavrtěl hlavou. „Já se prací neživím a kamarády si taky vykopávat nemusím. Oni vylézají sami.“ Pak upír pohlédl na Bezinovy chvějící se ruce a chápavě se ušklíbl. „Hm, to volání s tebou otče taky pěkně zacvičilo.“

„Volání?“

Přikývl, a když viděl můj nechápavý pohled, dodal: „Dnes se objevil nějaký nový zájemce o trůn nemrtvých a svolal nás na shromáždění. To, co vás málem složilo, bylo povolávací kouzlo. Počítám, že ho budou muset uposlechnout všichni procitlí. Ten kouzelník je totiž velice silný. Řekl bych, že dokonce silnější než naše knížata.“

„To není možné,“ zašeptal Bezina, „ta jsou přece stará víc než tisíc let.“

Oskar se pousmál. „Jo, vypadají už jako křížaly a nikdy se jim nesmíte podívat od očí, ale nejsou všemocní.“

„Nechoď tam,“ zašeptal Bezina. „Takoví kamarádi, to není nic pro tebe. Ještě tě k něčemu navedou.“

Zavrtěl hlavou a pak posmutněle pronesl: „Musím. Už to, že se tady s vámi bavím, mi způsobuje nesnesitelnou bolest. Musím poslechnout. Dávejte na sebe pozor. Kněžegrad přestal být tím městem, kterým byl před západem slunce…“

„Dobře, díky za varování,“ odvětil jsem. „Hodně štěstí.“

„I vám.“

A pak jsem si poprvé v životě podal ruku s upírem.

~ ~ ~

Mateus pomalu otevřel oči. Rukavice byla hozena a nyní nezbývalo než čekat. Když získal svobodu, myslel si, že tím to skončilo. Pak ale zjistil, že tady jsou další, jemu podobní – mocní a nesmlouvaví vládcové, kteří by nikdy nedopustili, aby se dostal mezi ně, nebo dokonce nedej bože nad ně. Proto udělal, co udělat musel. Aby si udržel, co už má, aby žil. Pak ucítil, že jeho volání bylo vyslyšeno. Přicházeli ze všech koutů tohoto města měst, přicházeli za ním…

Musel se pousmát. Kdyby jen tušili, že to kouzlo bylo něčím více než jen povoláním. Upravil si je. Ač bylo tisíce let staré, věděl jak a dokázal to. A nyní zřetelně vnímal chaotické výboje negativní energie sršící městem. Kolik jen zavražděných leželo ukryto v kanálech či v zahradách za Močidolskými domy. To byl ten potenciál, který jen volal po využití…

~ ~ ~

Na příchod prvních nečekal dlouho. Přicházeli po jednom, po dvou, nakonec i v malých skupinkách. V jejich pohledech se mísila zvědavost se vztekem. Věděl, že si dovolil hodně, ale bylo mu to jedno. Byly tu téměř všechny známé druhy, včetně jedné práchnivějící mumie z královského muzea. Zakrátko jich už byl téměř plný chrám. Jeden se z toho davu ale vymykal. Na první pohled obyčejný prošedivělý muž v brokátovém kabátci, vypadající jako zámožný kupec, nebo nižší šlechtic. Zrazovaly ho však oči. Byly jako dvě hluboké studny, mrtvé, chladné a bez života, avšak poznamenané tíhou staletí strávených v osamělosti a zabíjení. Byl to on, kdo předstoupil před vyčkávajícího Matea a bez pozdravu pronesl zvučným hlasem: „Jsem kníže X'iaonath, řečený Prastarý. Přišel jsem na tvé volání, mládě. Víš, jak trestáme zneužití slov moci?“

Mateus se ušklíbl. Za života nebo po smrti, pořád to bylo stejné. A on přitom chtěl jen tak málo. Smazat to, že se na něj celý život jiní dívali svrchu. Jedni pro jeho bezectné kejklířské povolání, další pro jeho nemanželský původ. Jako by mohl za to, že se jeho matka spustila s prvním lepším a pak v tom pokračovala i s těmi horšími a ještě horšími. A i teď, po smrti, kdy by měl mít nárok na svatý klid, jej zase někdo poměřuje a jen z toho, že mu je pár dnů, vyvozuje ukvapené závěry.

„Jmenuji se Mistr Mateus,“ prohlásil vážným hlasem, „a svolal jsem vás, neboť chci, abyste uznali mou vládu.“

X'iaonath se vztekle nahrbil. „Nám velet nebudeš, nedochůdče. Já sám tě za tu troufalost vrátím do náruče smrti…“

Jeho oči byly náhle jako dno samotného pekla, ale Mateus se s ním střetl beze strachu. Vpíjeli se do sebe pohledy a všichni přítomní

cítili, jak se jejich vůle proměnily ve dvě beranidla, ve vlny zápasící spolu na rozbouřeném moři. Napětí bylo ve vzduchu jasně patrné, téměř hmatatelné.

Mlčeli několik dlouhých minut a pak Mateus tichým hlasem pronesl: „Proč skrýváš svoji pravou tvář? Odhal se nám!“

X’iaonath zaúpěl a zakolísal. Vzduch se kolem něj náhle zavlnil a iluze, které jej už léta skrývaly, začaly tát jako sníh. Oděv mu zmatněl, zešedl a pak se proměnil v rozedraný a špinavý pohřební rubáš. Jeho majitel byl náhle popelavě šedý a tatam byla jeho rozložitá postava. Nyní před Mateem stál shrbený a seschlý umrlec, jen kost a kůže, se svaly atrofovanými a vnitřnostmi rozpadlými na prach.

„Podvol se!“ zasyčel Mateus a zesílil tlak na upírovo vědomí.

Najednou tisíciletý nemrtvý ztěžka klesl na kolena a sklonil hlavu na znamení poddanství. „Můj pane,“ hlesl vyschlými rty.

Na ta slova před Mateem poklekli i ostatní.

Spokojeně se pousmál. Už nebyl nicka, nula. Už ne. Nyní byl skutečně Mistrem Mateem, vládcem nemrtvých! Věděl ale, že tam venku, kde již brzy vyjde slunce, pořád ještě vládnou lidé. Ti malí, hamižní a smrtelní červi, kteří se do všeho pletou a nic nenechají být. Tak slabí a přece tak nebezpeční. Kdysi po něm házeli kameny a spílali mu do budižkničemů. Co by asi chtěli udělat nyní? Nedělal si iluze. Bez milosti by jej zabili. Zabili, spálili a popel by vysypali do řeky. Dokud tam budou, nikdy nebude mít klid. Dokud tam budou, nikdy nebude v bezpečí.

Pohlédl na své nové poddané. Když porazil knížete, ocitl se rázem v horních patrech nemrtvé aristokracie a to vědomí jej hřálo lépe než plášť z ovčiny. Zamyslel se. Když je X’iaonath knížetem, kým budu já a bude mi slušet hermelínem podšitý plášť? Po chvilce úvah se dobral přesvědčení, že bude.

„Dnes nás jsou desítky,“ pronesl k nim, „možná stovky, a přesto se po celý život musíme skrývat jako prašivá zvěř. Již brzy nás ale budou tisíce a lidé nás už nebudou tahat z hrobů a vrážet nám do srdce dřevěné kolíky, nebudou nás čtvrtit, pálit na hranicích nebo stínat. Dám vám bezpečí, klidný život a dostatek krmě po všechny vaše dny. Chci však vaši loajalitu, vaši věrnost, doslova až za hrob.“

Několik nemrtvých se zasmálo.

„Ke konečnému vítězství však potřebuji tři tucty lidí. Dospělé, neiniciované a bez jakékoliv vady. Přiveďte mi je a já splním své sliby.“

Jenufa Myrtusová se spokojeně olízla. Milovala lov, který ji naplňoval alespoň nakrátko životem, i vůni čerstvě skoleného kusu. Slova jejího pána ji naplnila nadšením. Zase bude lovit a kochat se křikem obětí. Zasyčela na něj. Věděla, že jí rozumí.

Rozuměl. „Ach ano,“ dodal ještě, „možná už bude načase trochu vyčistit katakomby. Budeme potřebovat více místa. Zatím jsme ty živáky, co tu s námi žijí, nechávali na pokoji, ale příměří skončilo. Dostaňte je všechny, bez milosti. Do zítřejšího večera ať je podzemí naše a oni nechť rozšíří naše řady.“

Nemrtví přikývli. I kníže, který se už stačil vrátit do své mnohem civilizovanější podoby.

„Drahý kníže,“ prohlásil Mateus, „pro vás mám mnohem důležitější úkol.“

Kníže se ušklíbl. „Podvolil jsem se vám a na mém názoru už nezáleží, ale varuji vás před nápadem otevřeně zaútočit na lidi. Pokud vkročíte do města na povrchu, děste se východu slunce. S jeho příchodem se lidé chopí iniciativy a po jednom nás vytahají z děr a úkrytů a spálí na popel. Inkvizice, mágové i obyčejná měšťanská chamraď vyzbrojená svěcenou vodou. Půjdou po nás všichni. Děste se jich.“

„Kníže,“ obořil se na něj Mateus pobouřeně. „Vaše řeč zavání poraženectvím.“

Pokrčil rameny. „Možná ano a možná mám jen lepší informace než vy…“

Tentokrát se ušklíbl Mateus. „To pochybuji,“ odvětil. „Můj plán totiž nemá chybu. Vy však máte něco, co nutně potřebuji.“

Pomalu si rozepnul knoflíky u límce a obnažil před upírem hrdlo. „Chci, abyste mě inicioval…“

Nemrtvý kníže zbledl a chvějícími se prsty si nervózně prohrábl vlasy. „Podvoluji se, protože nemám na vybranou,“ zašeptal po chvíli.

„Ano, nemáte…“

Když se z knížete X'iaonatha, jednoho z posledních pamětníků Velké války, stala beztvará hromádka popela a nad nešťastným Kněžegradem začalo vycházet slunce, byly do katakomb přivlečeny tři tucty strachy polomrtvých lidí. Byli dospělí, neiniciovaní a bez jakýchkoliv vad, a tak se spokojený Mateus začal připravovat na splnění svých slibů. Už dlouho neměl tak dobrou náladu. Asi to způsobilo to vraždění v podzemí, které k němu přinášelo příjemné vibrace.

~ ~ ~

Už jsem měl toho courání po městě plné zuby. Přestalo mě bavit hrbit se pod rozedraným pláštěm, který jsem pořídil u vetešníka výměnou za ten můj, novotou vonící, nechtěl jsem už schovávat obličej pod kapucí a točit se tváří ke zdi, kdykoliv kolem mě procházela hlídka městských biřiců. Cítil jsem se jako lovná zvěř. Všichni práskači už určitě dostali echo, že mě hledá Inkvizice a nechali se zlákat tučnou odměnou. Jenomže já tu nebyl od toho, abych jim přispěl na dárky k zimnímu slunovratu. Možná jsem se přece jen měl někde schovat…

Jenomže já potřebovat informace, ne skládat ruce do klína. Obešel jsem tedy několik svých informátorů, kteří u mě měli nějaké ty dloužky, ale ty byly nečekaně rychle zapomenuty a nepomohla ani blýskavá a kulatá pobídka. Tak jsem toho nechal a zašel ke zbrojíři. Můj milovaný opakovací samostříl zůstal totiž u mě doma, a tak jsem musel koupit jiný. Časy jsou zlé a budou ještě horší a co nevyřídím na dálku, to pak budu muset utlouct mečem, takže jsem nějaký samostříl potřeboval. Koupil jsem jeden zánovní, bohužel jen dvouranný a k němu plný toulec šipek. Zbrojíř se trochu cukal, když jsem k nim požadoval i stříbrné hroty, ale pohled na malou rodinku zlatých denárů položenou na pult jej rázem zbavil ostychu.

Když už jsem byl zase ozbrojený a nebezpečný, vyrazil jsem bez váhání na jediné místo v celém městě, kde by S'ana nikdo nikdy nečekal.

Hostinec *„Na Šikmé“* možná nebyl tím nejútulnějším místem na světě, ale maso sem nedodával městský ras a po podlaze nepobíhali švábi. Už to mnoha lidem stačilo ke štěstí. Zejména, když to bylo

víc, než nabízela konkurence. To hlavní, co sem však lidi přivádělo, byla strategická poloha – klidná čtvrť na dohled od Močidolů a přitom po biřicích ani vidu, ani slechu. Nebylo to ovšem zadarmo. Díky štědrým úplatkům sem však mohli bez obav zavítat jak příslušníci podsvětí, tak i bohabojní měšťané, kteří neměli nic proti troše toho pokoutního obchodování. Výsledkem byla pestrá směsice hostů, obsypávajících dlouhé lavice. Kupci, trhovci a formani tu seděli pospolu s překupníky kradeného zboží, pasáky a náhončími pro městské hambince. Smlouvy se tu uzavíraly postaru – plivnutím do dlaně a rukoupodáním a nikdo, s trochou rozumu pod čepicí si nedovolil takovou smlouvu porušit. Tady se totiž k soudu nechodilo…

I kdybych se snažil, nedokázal bych odhadnout, kolik obchodů tu bylo uzavřeno a kolik zboží změnilo svého majitele, ale vím, že právě tudy každoročně mizely z města hromady kradeného zboží a výměnou se tu nabízelo horké zboží z Malesty, Pavlobergu a ostatních měst. Co si pamatuji, vždycky se však zachovával status quo a my tu nikdy nezasahovali. Důvodem byla Dohoda – nepsané ujednání mezi králem a šéfy podsvětí, lordy.

Nikdo se ani v nejmenším nepozastavoval nad tím, že tu jsem. V poklidu mi uvolnili místo u stolu, spolusedící mě vzali na vědomí pokývnutím a dál se nerušeně věnovali svým záležitostem. Jinde ve městě bych u osazenstva vyvolal nejprve hrobové ticho a pak úprk. Tady mě pozdravilo několik známých tváří, optalo se zdvořile na zdraví a pokud jsem je před časem poslal do lapáku, s úšklebkem poděkovalo za dobré zaopatření. Vše v klidu a pohodě. Teď mi nezbývalo, než čekat.

Vlastně jsem ani nestačil otevřít pusu a něco si objednat a už přede mnou přistál napěněný korbel doprovázený nerudným hlasem hostinského: „Co tady děláš?“

Pomalu jsem se otočil. Kosmín Polehla si mě zamračeně měřil a utíral přitom mokré ruce do flekaté zástěry. Jak často můžete vidět bývalého Lorda podsvětí roznášet pivo?

~ ~ ~

„Tohle je na účet podniku. Vypij si ho a odejdi.“

„Kazím ti kšefty?“ zeptal jsem se ho jízlivě.

Pokrčil rameny. „Není to nic osobního, jen z tebe někteří hosté mají osypky.“

„Osypky mají z lantrosských filcek, ne ze mě.“ Pohlédl jsem mu do očí. „Něco se tady děje a já tomu chci přijít na kloub. Nějaký pašák začal používat nemrtvého k vloupačkám a asi se mu to vymklo z ruky, protože ten tady teď oživuje další mrtvoly. Tak jsem pomyslel na tebe…“

Kosmín se váhavě rozhlédl a pak zavrčel: „Tohle tady nemíním rozebírat. Lidi jsou od rána jako sršni. Pojď vedle…“

Najednou celý lokál ztichl a všichni zůstali jako opaření. Ticho bylo tak dokonalé, že jsem slyšel bzučení much lezoucích po oknech.

Když jsem se otočil ke vstupním dveřím, strnul jsem i já. Našli mě! Asi se mě ale zase tak moc nebáli, protože pro mě poslali jen tucet inkvizičních pohůnků. Sice v těch černých zbrojích, pokrytých ochrannými symboly, vypadali impozantně a u přítomných překupníků jimi vzbudili nefalšovaný profesionální zájem, ve skutečnosti to však byla jen třetiřadá násilnická sběř, kterou si Inkvizice držela na špinavou práci.

Než stihl kdokoli promluvit, přistál přede mnou svitek pergamenu opatřený soudní pečetí. „Kloppe Yggredde, jsi zatčen,“ pronesl prošedivělý poddůstojník s dlouhou a špatně sešitou jizvou na tváři. „Nedělej problémy a pojď s námi.“

„A proč bych měl?“

„Jsi podezřelý ze čtyřnásobné vraždy.“

„Nic jsem neudělal.“

Zatímco mě jeho muži obestupovali, poddůstojník se ke mně naklonil a zašeptal: „Drž hubu, s’anskej hajzle. Až s tebou náš kat skončí, přiznáš se. A to bys měl, protože si tím vysloužíš rychlou smrt. Víš, jaké to je hořet zaživa? Cítit ten žár, ze kterého se ti škvaří kůže a nemoci se nadechnout? Přiznej se, lituj, označ spoluviníky a my ti za to na hranici pomůžeme hedvábnou garrotou. Dobře si to rozmysli a spolupracuj.“

Moji zákazníci se pořád ohánějí jednou větou. Možná je kouzelná. Zkusil jsem ji taky: „Chci svého právníka!“

Pochop se jen ušklíbl. „Žádného nedostaneš a kdyby se nějaký dobrovolně přihlásil, shoří s tebou. Hni se už!“ dodal ještě a neurvale do mě dloubl loktem.

Zhodnotil jsem situaci. Byl jsem obklíčen tuctem těžkooděnců. Dva, tři mohou být docela zruční šermíři, jejich velitel určitě, ale ti ostatní nebudou stát za moc. Když se jim postavím, možná zemřu, ale když půjdu s nimi, zemřu bez toho „možná“. V sídle Inkvizice se mé šance rovnaly nule.

Pomalu jsem se postavil a usmál se na toho zjizvence. Spousta lidí si takové gesto vyloží jako známku slabosti. Viditelně se uvolnil.

Ve stejnou chvíli jsem ho jílcem taseného meče nabral pod bradu. Zřetelně jsem zaslechl, jak mu v čelisti křuplo a pak o podlahu zachrastily zuby. Úder jím mrštil mezi hlouček hostů. Ještě letěl a oni se už od něj štítivě odtahovali. Pak narazil hlavou do masivní desky stolu a já zaslechl druhé křupnutí. Tentokrát dutější. Z nosu a uší se mu spustila krev a už se nepostavil.

Jeho muži se začali chápat mečů. Příklady táhnou. Než se kolem mě srovnali, stihl jsem ještě jednoho seknout přes tvář a poslat k zemi zalitého krví.

Deset na jednoho. Konečně to začínalo připomínat sázkový kurz. Bohužel na outsidera.

Pak to začalo. „Ty hajzle!“ zařval ten nejodvážnější pochop a zaútočil. Byl by to učebnicový výpad, kdyby jej ovšem měl možnost dokončit. Místo toho mu však na hlavě s křápnutím přistál korbel. Pivo se prudce rozstříklo všude kolem. Muž vytřeštil oči, zabublal a šel za kamarády. Ve vzniklé mezeře se mezi zbývajícími útočníky objevila rozložitá postava hostinského Polehly. „V mém podniku mi nikdo nebude dělat bordel! Máme dohodu s králem, pakujte se mi odtud!“

Zřejmě jej neznali, protože z hloučku, který na mě dorážel, se okamžitě oddělila dvojice mladíků, které ovládla představa, že když je beze zbraně, je také bezbranný. Jenomže k jejich škodě se Lordové do svých funkcí nerodí, ale jsou zvoleni ostatními pro své schopnosti.

Ty Kosmínovy se projevily vzápětí. I když ti dva byli ozbrojení a chránily je ocelové pláty, vítal je s úsměvem jako dávno ztracené

syny. Stačilo mu pět, šest úderů a už se váleli po zemi. Přísahám, že jednomu pěstí promáčkl přední díl kyrysu, jako by byl z papíru, a ten chlapec se zmohl jen na vykašlání červené spršky, načež přeletěl přes stůl a už nevstal.

Se zbývajícími pacholky jsem si vyměnil několik prudkých úderů, při kterých se mi podařilo jednoho odzbrojit seknutím přes ruku. Díky tomu jsem se konečně vymanil z obklíčení a mohl si vybírat soupeře. Bylo stále zřetelnější, jak moc se s nimi názorově rozcházím – já je nechtěl zabít, oni mě ano. Těch útoků na hlavu a hruď bych se nedopočítal. Naopak, já se jim snažil vyhýbat. Se zabitím inkvizitora je totiž tolik papírování, že to nestojí ani za snahu.

Když mě ale inkvizitorská čepel meče polechtala na žebrech, změnil jsem názor. Někdy trocha papírování nezaškodí. Odrazil jsem další útok toho dotěry a prudkým výpadem jej proklál. Stříbřitý hrot mu zajel do mezery mezi kyrysem a ramenním plátem a zmizel v podpaží. Zachrčel a vytřeštil oči. Pokusil se mě ještě seknout, ale už to nezvládl.

Na podlaze přestávalo být k hnutí. Každou chvíli jsem na někoho šlápl. Jednou jsem se dokonce i bezděky omluvil. Přestal jsem s tím, když se mi ten dotyčný pokusil vrazit dýku do stehna. Přibodl jsem jej k podlaze jako motýla. Papírování nebude mít konce…

Najednou se na útočníky snesla sprška všech možných věcí – korbelů, talířů, židlí. Zvláště ty poslední měly omračující úspěch.

„Hovada!“ řval Polehla, zatímco jeho muži pokračovali v bombardování překvapených Inkvizitorů. „Já vás varoval. Bordel mi tu nikdo dělat nebude!“

Netrvalo to ani minutu a v sále už nestál jediný inkvizitor. Zato na podlaze to vypadalo, jak po vydařeném konkláve.

Polehla mě uchopil za rukáv. „Pojď se mnou. Tady nemůžeš zůstat. Až se proberou, budou tě hledat. Dva jsi zapíchl, nebudou s tebou mít slitování,“ dodal ještě a odtáhl mě za šenk.

Pokud chcete v hostinci jíst, nechoďte se dívat do kuchyně. Jenom idiot by si pochutnal na jídle, které mu v hrncích, jež už léta

neviděly písek, připravil zarostlý a nemytý kuchař ve flekaté zástěře, která už žila vlastním životem.

Pak jsem zjistil, že není dobré v hostinci zavítat ani do spižírny. Ocintané a zaprášené sudy s pivem jsem ještě překousl, ale ty kádě se vším ostatním, co se servírovalo hostům, mě dostaly. Pachy kysaného zelí, nasolených ryb a naloženého uzeného, které se z nich linuly, se tu mísily v odpudivý, hutný a dusivý oblak, který mi vehnal slzy do očí. Kdyby mě Polehla nedržel za ruku, v mžiku bych odtud hanebně prchl.

Zkušeně odvalil jednu bečku stranou a ukázal na poklop v podlaze. „Tudy se dostaneš pryč," řekl mi. Pak se zamyslel. „Víš, co teď budeš dělat? Zdá se, že jsi bez práce a řekl bych, že do zítřka bude odměna za tvoje dopadení nejmíň dvojnásobná."

„Chceš mě prásknout?"

Jenom se ušklíbl. „Kvůli pár tisícovkám si nebudu kazit dobrou pověst."

„A proč mi pomáháš? Pomoc S'anovi ti pověst nezkazí?"

„Ne, považuju to totiž za dobrou investici. Kdybys byl zase někdy prokurátor, mohl bys přimhouřit oko v nějaké mé záležitosti. A kdyby ne, třeba tě zlanařím do naší organizace. Ať tak nebo tak, škodný na tom nebudu."

Pobaveně jsem se ušklíbl. „Vždycky jsem snil o kariéře v soukromém sektoru…"

„Vypadáš na to," uchechtl se Polehla upřímně. „No, tak jsem to aspoň zkusil… Cos to říkal tam v kvelbu?"

„Vyšetřoval jsem sérii vloupaček a zjistil, že je má na svědomí nemrtvý. Nekoukej na mě jak na blázna, je to tak. Někdo ho oživil, aby za něj dělal špinavou práci, jenomže ho asi přestal ovládat. Ti inkvizitoři mě podezírají z vražd, které udělali jím stvoření proměněnci. Ten, co za tím vším stojí, je s největší pravděpodobností bývalý kejklíř Matyáš Přetrhlo. Nedávno zemřel, možná mu někdo pomohl. Jenomže teď je z něj něco jako čaroděj a navíc mi zrovna nad ránem jeden upír říkal, že tu někdo svolává nemrtvé. Může to být jedna a tatáž osoba a všechno se točí kolem Močidolů. Proto potřebuji někoho, kdo se tam vyzná. Se S'anem se nikdo bavit nebude."

„Říkals upír?“ podivil se Polehla. „Ty máš fakt divné kamarády.“ Pak se odmlčel. „Ale jeho informace sedí,“ pronesl po chvíli zamyšleně. „Poslední dobou se mi začaly množit hlášky o nemrtvých a prý se taky začali ztrácet lidi. Poslal jsem je ale s těmi báchorkami k šípku. Loni o masopustu tady jeden koumes prodával pálenku říznutou nějakýma bylinkama a lidi pak viděli všechno možné a pár si dokonce myslelo, že umí lítat.“

„Takže je to ještě horší, než jsem si myslel,“ konstatoval jsem pochmurně.

Polehla ukázal na otvor v zemi. „V tuhle chvíli jsou pro tebe nejbezpečnějším způsobem, jak se dostat do Močidolů, staré katakomby. Táhnou se pod celým městem, nikdo neví, jak jsou staré, ale podle mě dost. Šel bych s tebou, ale čeká mě tu nahoře něco vysvětlování. Slez dolů a dej se doleva. Tak po dvou stech metrech bys měl dojít na první křižovatku. Pokračuj doprava a doufej, že časem narazíš na kanálnické hlídkaře. Ptej se po Křivákovi. Zavedou tě k němu. On ti pomůže.“

„Kanálníci?“ namítl jsem překvapeně. „Tak to prr, ti mi půjdou po krku, jen se tam ukážu.“

„Ne, pokud bych jim to nepřikázal,“ odvětil Kosmín Polehla a spokojeně se pousmál. „Čípak lord asi tak jsem, S’ane?“ dodal ještě a do dlaně mi vtiskl malý měděný prsten. „Tím se jim prokaž.“

Překvapeně jsem zamrkal. O Polehlovi se tvrdilo, že je ve výslužbě a o Kanálnících zase, že je to jen lůza bez vůdce. „Vida, vida. Čímpak se to zase jednou zabývali naši chlapci od rozvědky?“

„Právě ses dozvěděl nejstřeženější tajemství kněžegradský galérky,“ odtušil Polehla. „Kudy myslíš, že do města proudí všechno to luxusní pašované zboží? Už jsme zařízli panáčky i pro míň. Asi bys přece jen měl zůstat u nás.“

„A nemohl bych třeba zdrhnout za kopečky?“

„Za kopečky? A co bys proboha chtěl dělat u trpaslíků?“

~ ~ ~

„Při vší úctě k šéfovi,“ zavrčel Křivák vztekle, „zvysoka kašlu na tebe i tvou bezpečnost, velectěný S’ane. Nejsem ji schopen zajistit ani svým lidem.“

Unaveně si protřel oči. „Co vyšlo slunce, hemží se to tu tím nemrtvým neřádstvem až hrůza. Jsou jich desítky a žádná ořezávátka. Zaútočili na nás. Je to regulérní válka, nic jiného. Jenomže my jsme poctiví zločinci, ne válečníci…“ Na okamžik se odmlčel. „Potkávali jsem je tu i v minulosti, ale tak nějak jsme spolu vždycky dokázali vyjít. My měli svoji část katakomb a oni se drželi v té svoji. Žij a nech žít, jak se říká. A když se nějaký pojašenec náhodou neovládl a přišel k nám na večeři, tak jsme ho prostě zapíchli a byl klid. Ti jeho to neřešili. Teď je to ale jiné.“ Povzdechl si. „Bohužel, za každého, kterého jim zabijeme, vstane z hrobu deset našich. Už jsem tady musel zprovodit ze světa dva kamarády, jejichž odpočinutí nebylo tak věčné, jak jsme jim přáli.“

Zkoumavě jsem si ho změřil.

Pokrčil rameny. „Ta mluva, co? Býval jsem učitel. Před lety. Než na mě vypsali odměnu za vraždu.“

„Copak, zabil jsi nějakého drzého fakana?“

„Kdyby. Zabil jsem starostu z naší vesnice. Dělal si dobře na mých žačkách, parchant. Když jsem to zjistil a šel si to s ním vyříkat, vzal na mě nůž. Porvali jsme se, ale neměl na to. Já totiž nebyl malá holka! Když jsem s ním skončil, kvičel jako prase a sbíral vlastní střeva z podlahy. Tak jsem raději vyrazil do světa. Mám astma a sirné doly by mi nesvědčily.“

„Proto ten Křivák?“

Přikývl. „S nožem mi to opravdu jde.“

„Potřebuji se dostat do Močidolů,“ řekl jsem mu tónem nepřipouštějícím diskusi, „a potřebuji průvodce.“

„Tak to máš smůlu,“ odtušil bez známky jízlivosti, „jsme odříznutí. To, že ses sem dostal, považuji za malý zázrak. Cesta do Močidolů podzemím bude sebevražda. Tam je to úplně nejhorší. Přišli jsme už o hlavní katakomby a dostali odtamtud jen tři lidi, z toho jednoho nakaženého, a teď se ti bastardi začínají cpát i do bočních stok. Chodbu, kterou jsi sem přišel, jsme už také ztratili. Měl jsi neuvěřitelné štěstí, že jsi vůbec narazil na někoho z našich.“

„Musím se tam dostat a musím jít tudy, spodem. Nahoře po mně jde Inkvizice.“

„Tady pro změnu její nejmilejší klienti,“ ušklíbl se Křivák, „ale podle toho, co jsi mi povídal, Močidoly budou klíčem.“

„Vím, koho hledám, ale najít ho v tom mraveništi bude problém. Kolik tam žije lidí? Určitě tisíce. Nikdo to nikdy nepočítal.“

„Otázkou je, kolik jich zbude po dnešní noci,“ podotkl Křivák a jeho poznámka ťala do živého. Vlastně spíše do neživého…

„Už proto se tam musím dostat. Když najdu toho Přetrhla, najdu určitě i ty, co ho oživili a pro které kradl. Jestli to mají na svědomí, zastavím je.“

Křivák se na mě zkoumavě zadíval. „Hm, Polehla by ti tu tretku nedal, kdyby nechtěl, abychom ti pomohli. Doprovodíme tě stokami, kam až to půjde, ale zbytek bude jen na tobě. Dám ti pár kontaktů do začátku. Své lidi teď potřebuji tady. Ale znáš to, něco…“

„… za něco,“ doplnil jsem jej. „Není problém. Až přijde čas, přimhouřím oko.“ Než to skončí, budu potřebovat tolik očí, jako má včela…

~ ~ ~

Muži, sedící po stranách širokého stolu pokrytého mapami, hlášeními a zprávami, po sobě křičeli, mávali si vzájemně před obličeji rukama, nebo jimi mlátili do opěradel masivních křesel, aby si sjednali pozornost ostatních.

„Toto je další ukázka vaší donebevolající neschopnosti,“ ječel na Gerda Tattera vzteky nepříčetný Ctibor Celina. „Kolik ctihodných občanů musí být ještě ožebračeno a kolik jich musí ještě zmizet, než tomu učiníte přítrž?!“

„Správně,“ přidal se Svatobor Námel svým nepříjemně ječivým hlasem. „Řádní občané tohoto města jsou uprostřed noci unášeni a mizí beze stopy. Jak to, že proti tomu nic nepodnikáte?“

A jako by byli domluvení, Celina pokračoval: „Jak dlouho ještě budete tuto bohabojnou obec mořit svou nekompetentností? A jak dlouho ještě budeme my svěřovat stále bytnějící pravomoci těm, jejichž uchvatitelští předci byli tak neschopní, že se nechali zajmout, a současně tak zbabělí, že v sobě nenalezli dost odvahy vzít si život, jak jim kázaly zvyklosti jejich druhu…?“

Gerdova tvář znachověla. Jeho prsty sevřely opěradla křesla tak křečovitě, až dřevo zaskřípělo. „Dost!“ zachrčel hlasem tak změněným, až utichl všechen hluk okolo. Tucet překvapených očí pohlédlo na toho vždy tichého a přátelského S’ana.

„Mírněte se, pane hrabě, ve svých soudech a nechte na historii, ať posoudí naše skutky. Možná budou naše přehmaty z kronik vypreparovány stejně obratně jako léta trvající kolaborace rodu Celinů s těmi, které nazýváte uchvatiteli. Všichni, jak tady sedíme, víme, že musela přijít bitva u Širých Brodů, než váš praděd změnil stranu. Bitva a slib amnestie…“

Zlost, která z něj čišela, byla tak silná, že její sádelnatý cíl strnul bez hnutí a jako ryba, zprudka vytažená na břeh, jen poulil oči a hýbal rty.

Situace byla tak napjatá, že když se v tu chvíli rozlétly dveře, nikdo tomu nevěnoval pozornost. A tak se stalo, že vcházejícího krále Bojena Velikého nevítaly skloněné hlavy, i když si zuřivě gestikulující ceremoniář rval zoufalstvím vlasy.

„Tak co se to tu, ksakru, děje?“ zahřímal panovník, vyvlékl se z těžkého ceremoniálního pláště zdobeného hranostajem a odhodil na stůl své vladařské žezlo. Zprudka se posadil do křesla v čele stolu a aniž by spoléhal na duchapřítomnost služebnictva, hrábl po karafě s vínem a sám se obsloužil. Teprve když do sebe obrátil druhý pohár, byl schopen pokračovat: „Právě jsem musel udělit přednostní audienci elfskému velvyslanci. Lord Tenallius mi při té příležitosti předal docela nepříjemnou diplomatickou nótu Rady sedmi. Starolesští elfové jsou, cituji, hluboce znepokojeni událostmi v Kněžegradu.“ Krátce se odmlčel a přejel očima po přítomných, očekávaje jakoukoliv reakci. Nedočkal se. „Mohl by mi tedy někdo vysvětlit, proč nás elfové obviňují z praktikování zakázané magie a z opakovaného provedení nekromantických rituálů, které pocítili jejich kouzelníci až ve Městě Stromů?“

Rektor Univerzity, přítomný jednání, se zatvářil dotčeně. „Naši mágové žádné podobné abnormality nezaregistrovali a já si dovolím tvrdit, že ve schopnostech za svými elfskými kolegy v ničem nezaostávají.“

Král si unaveně promnul obočí. „To netvrdím, ale můžeme jednoznačně prohlásit, že se elfové mýlí?“

Rektor váhavě zavrtěl hlavou.

„To jsem si myslel,“ odtušil Bojen. „Takže mi někdo řekněte, co se, u všech svatých, děje v ulicích mého města!“

Ticho jej až zabolelo v uších. Nespokojeně zabubnoval prsty o desku stolu. „Armáda?“

Maršál Semen Potocký si přestal nervózně pohrávat s knírem. „Nic nevíme, Vaše Veličenstvo. Žádný vnější nepřítel, žádný vnitřní nepřítel. Podle nás je tu klid…“

Král se jen ušklíbl. „Vnitřní záležitosti?“

Svatobor Námel jen pokrčil rameny. „Černá magie jde trochu mimo nás…“

„A co slepá dáma?“

Gerd zamyšleně nahlédl do pergamenu, který před ním ležel na stole. „Vaše Veličenstvo, informace elfů se mohou zakládat na pravdě. V Kněžegradu došlo v minulých dnech k řadě záhadných vloupání, která postihla výlučně nobilitu. Podle informací, které se ke mně nedávno dostaly, je má na svědomí velice silný nemrtvý. Zřejmě však došlo k nějaké změně, protože začal kromě krádeží také přeměňovat své oběti. Naše informace jsou, bohužel, čistě operativního charakteru. Nově získané stopy ale vedou do Močidolů, což je samozřejmě komplikace sama o sobě. V tuto chvíli se tam můj člověk pokouší proniknout. Máme jen kusá hlášení našich informátorů o tom, že se v podzemí té čtvrti objevili nemrtví, že jsou zalezlí ve sklepích a kanálech.“

„Nemohu souhlasit s takovým hodnocením situace,“ ozval se najednou Ctibor Celina. „Informace operativního charakteru značí, že to jsou jen hypotézy a smyšlenky. Ve skutečnosti žádný nájezd nemrtvých na Kněžegrad neexistuje. Neexistuje totiž jediný relevantní důkaz o nějakých nemrtvých, šílených nekromantech a černomagických rituálech. Skoro bych řekl, že si tady kolega plete opravdový život se šestákovým románem, stejně jako ti paranoidní elfové… Realita je prozaická. Celé měsíce S’anové bezmocně vyšetřují ožebračování řádných občanů království a nejsou tomu schopni zabránit. Nejsou schopni dopadnout pachatele a učinit

spravedlnosti zadost. Pak se začali ztrácet i samotní poškození a S'anové byli opět bezradní. A do toho všeho, aby toho nebylo málo, jeden z nich prchá před samotnou Inkvizicí, neboť je podezřelý ze zabití čtyř inkvizitorů. A na útěku zabil nejméně dva další! Ta močidolská záležitost je jen způsob, jak odvést pozornost od zločinů Kloppa Yggredda. Všichni víme, jak to v té prokleté čtvrti vypadá. Revolty a pogromy jsou tam na denním pořádku."

„Pokud by se ale potvrdila slova Nejvyššího královského prokurátora," namítl Bojen, „pak by se současně zpochybnila verze Inkvizice o pachateli toho masakru u Vsenimíra Myrtuse, není-liž pravda?"

„Důkazy Nejsvětější Inkvizice jsou velice průkazné," namítl Celina, „a nebezpečí z prodlení bylo v případě vydaného zatykače nanejvýš akutní."

Najednou se znovu otevřely dveře a do místnosti vešel posel. Držel svoji kurýrskou kabelu, jako by to byl největší poklad celého království, a očima nervózně těkal po přítomných. Pak konečně nalezl adresáta. Uklonil se králi a s rozpačitým: „Promiňte, Veličenstvo," přistoupil ke Gerdovi a podal mu zapečetěný svitek pergamenu.

Gerd rozlomil krvavě rudý cákanec pečetního vosku s otiskem úřadu a začetl se do textu. Když skončil, podal pergamen beze slova králi.

Králova tvář byla s každým přečteným řádkem zachmuřenější a zachmuřenější. Nakonec pergamenem mrštil o stůl. „A je to tady. Právě došlo oficiální hlášení samotného purkmistra o pohřešování několika městských rasů, kteří byli vysláni čistit kanály. Jeden se dnes vrátil. Někdy před kuropěním se snažil vlézt k manželce do postele, jenomže byl už pár dnů mrtvý…"

Pobledlý Celina nervózně zamrkal a skousl si spodní ret. „Vaše Veličenstvo, informace podané jedním z velkých inkvizitorů byly velmi přesvědčivé…"

„Na toho inkvizitora se ještě doptám," odtušil král, „někdy je iniciativnost chvályhodná a jindy zase ne."

„A co s tím zatykačem?" nadhodil opatrně Gerd.

Bojen pokrčil rameny. „Já jej nevydal. Takže nemám co rušit…"

Celina jen nasucho polkl.

Král, nepřipouštěje diskusi, pokračoval: „Takže máme ve městě dva problémy. Možná spolu souvisí, možná ne. Máme tady zlodějskou bandu, která olupuje a dokonce i unáší kněžegradské boháče, a pak nám tady někdo oživuje mrtvoly. Nemáme dostatek informací, ale nečinnost je horší, než dělání chyb. Proto odřízneme Močidoly od zbytku světa. Žádný zloděj se už nesmí dostat do vnitřního města a totéž musí platit o jakýchkoliv nemrtvých. Musíme získat co nejvíce informací, pak zasáhneme. A pokud tam skutečně někdo provádí černé kejkle, chci ho mít v řetězech. Kolik vojáků máme ve městě?“

Maršál Potocký se krátce zamyslel. „Dva prapory dragounů a vaši gardu, Veličenstvo. Zbytek je na cvičení, nebo pomáhají při žních.“

„A komu svěříš velení?“

Než se na odpověď zmohl dotázaný, ozval se Nejvyšší královský komoří: „Dovoluji si navrhnout generála Skálu. Je to zasloužilý bojovník.“

Král jen překvapeně zamrkal. „Skála? On ještě není v penzi? Vždyť mu už musí být přes osmdesát.“

„Přesněji osmdesát šest, Vaše Veličenstvo,“ opravil jej Námel. „Nicméně se domníváme, že by to mohlo být chápáno jako skvělé gesto, zejména když mu důstojnický patent končí již za pár dnů.“

Král nesouhlasně zavrtěl hlavou. „A má to vůbec cenu? Většinu porad za posledních deset let prospal a tyká každému, kdo je mladší než on.“

„Vaše Veličenstvo,“ namítl opatrně Ctibor Celina, „tento návrh vzešel od mluvčího kněžegradských patricijů a kupců, u kterých se těší velké vážnosti a myslím si, že by nebylo vhodné v tak malicherné záležitosti šlapat po přáních této vlivné skupiny. Bude to z politického hlediska velmi užitečné gesto…“

Král se zachmuřil. „Dobrá,“ odvětil nakonec. „Máš ho ale na povel, Semene, jasné?“

Ten jenom odevzdaně přikývl.

„Takže tímto, až do odvolání, vyhlašuji zákaz vycházení pro celé město. Kdo po západu slunce neuposlechne, ponese následky. Dokud nezjistíme, co se děje, chci mít v ulicích klid. Pokud zjistíme, že měl

Celina pravdu a v Močidolech vypuklo další povstání, tvrdě zakročíme. Nestrpím žádné rabování, lynče elfů a skřetů a podobné nehoráznosti. Buřiče přikazuji chytit a potrestat. Stromů je v královských zahradách dost a kdyby přece jen došly, použijte kandelábry…“

~ ~ ~

Kapitán Vrana neměl se vstupem do špitálního křídla Univerzity žádné problémy. Vlastně je ani nečekal. Jeho řádový oděv a nesmlouvaný výraz ve tváři byly dostatečné k tomu, aby se personál zdržel poznámek a omezil se jen na ukazování cesty.

Rázným krokem procházel dlouhou chodbou kolem pokojů s nemocnými, míjel mediky i nervózní návštěvníky. Na nikoho se ani nepodíval a s nikým nepromluvil. U posledních dveří se zastavil a zhluboka nadechl, jako ten, kdo se hodlá ponořit až na samé dno. Byl na místě. Za těmito dveřmi ležel poslední člen úderného oddílu, který před pár dny vyslal do domu Vsenimíra Myrtuse. Poslední přeživší, poslední svědek.

Když obdržel zprávu o smrti obou mágů, jejichž srdce nevydržela to dlouhé bezvědomí, zrovna si pročítal svodku o událostech v Močidolech. Byla objemná, protože Inkvizice si na nedostatek donašečů nemohla stěžovat. Kromě obvyklých udání ze sousedské zášti či závisti však zaznamenal znepokojivý narůst hlášení o nevysvětlitelných přepadeních, únosech a zejména o nemrtvých. V Močidolech se něco dělo… Pochopil, jak křehkou se stala jeho vyšetřovací verze událostí v domě Vsenimíra Myrtuse a jak málo nyní stačí k tomu, aby se zhroutila jako domeček z karet. Zatraceně! Ten S’an mohl mít pravdu… A přitom to vypadalo tak jednoznačně, pomyslel si nešťastně. Z tohoto se ten S’an nikdy neměl vyvléci, měl to být jasný případ. Proto tak riskoval svoji kariéru. Viděl příležitost a chytil ji za pačesy, protože ten případ jej mohl vynést až na samý vrchol. Odhalení s’anské věrolomnosti bylo dávným snem všech inkvizitorů a on si byl jist, že je již jen krůček od jeho splnění. Kněžegrad byl plný vlivných a bohatých mužů, kteří by jej za to samou vděčností zahrnuli zlatem. Mluvil s nimi během večeře v domě Ctibora Celiny. Nyní měl neodbytný pocit, že šlápl vedle…

Jeho myšlenky náhle přerušilo otevření dveří, ze kterých vyšel sám hlavní medik. Starý pán se na něj přátelsky usmál a když dveře za sebou zavíral, zašeptal: „Vypadá to dobře, kapitáne. Přežije. Bohužel, jeho paži jsme už nedokázali zachránit. Dalšímu šíření sněti zabránila jedině amputace. Nyní se už ale pahýl začíná hojit. Ta nová kouzla, zakoupená od staroleských elfů, jsou prostě úžasná. Myslím, že jej zachráníme.“

„To je dobře,“ odvětil Vrana. „Inkvizice vám to nezapomene,“ dodal ještě, než vstoupil do pokoje.

Muž, ležící na lůžku, byl neuvěřitelně bledý. Vyhublou tvář mu zaléval pot a ač měl v očích stále ještě lesk horečky, přece jen se zdálo, že krize už pominula.

„Kapitáne,“ zašeptal Lovec okoralými rty. „Budu dobrej, doktor to zrovna povídal.“

„Jasně Jonáši, budeš dobrej,“ přitakal kapitán. „Pár dnů si tu ještě poležíš a pak tě pustí domů.“

Na ta slova se Jonáš zachmuřil. „Domů. Kam domů? Žádný domov nemám a oni mi vzali ruku. Jako Lovec jsem na hovno, pane…“

Poplácal jej po rameni. „To nevadí, dostaneš rentu, nebo budeš dělat instruktora nováčkům. Mágové už dneska umí divy. Za ty prachy, co od nás dostaneš, si necháš narůst novou, nebo ti udělají dřevěnou z golema, co já vím. Ale hlavně, jsi hrdina. Podívej,“ dodal ještě a vyndal z kapsy malou stříbrnou hvězdu. Opatrně mu ji připíchl na propocenou košili. „Řád za vynikající služby, vojáku. Můžeš na sebe být pyšný. Budou tě číst v rozkaze…“

Jonáše však zaujala jeho předchozí slova. „Nová ruka,“ zasnil se. „To bude dobře, chtěl bych to těm hajzlům vrátit.“

Kapitán přikývl. „Neboj se, dostanou, co proto. Slibuji ti, že zaplatí za všechno, co ti udělali. Nejprve pověsíme toho s’anského parchanta a pak i ty jeho kamarádíčky. Stromy v celém Kněžegradu jimi budou ozdobeny jako o zimním slunovratu. Díky tobě máme nyní důkazy o jejich věrolomnosti.“

Jonáš si zmateně odkašlal. „Ale kapitáne, ten S’an byl na naší straně, ne proti nám. On s těmi nemrtvými hajzly taky bojoval. Už jsem vám to určitě říkal, ten den co se to stalo, pamatujete?“

„To se pleteš, Jonáši,“ pronesl zamyšleně, „žádní nemrtví tam nebyli. Byl tam jen ten S’an. Zákeřně využil situace a napadl vás. Nějaké nemrtvé mátohy by vás přece nemohly tak lehce pobít. Byl to ten S’an a ta jeho nečistá kouzla. Musel to být on. Král díky nám konečně pochopí, jak byl hloupý a zřekne se jich. A Inkvizice opět obdrží svá stará práva. Byl to on!“

„Ne, určitě ne, pane,“ prohlásil Lovec rozhodně. „Nebyl to on. Dobře si to pamatuji. Můžu to dosvědčit…“

„Dobře, Jonáši,“ odvětil kapitán Vrana, „dobře.“ A pak, když mu na překvapený obličej přitiskl polštář, dodal tiše: „Měl bys teď spát…“

~ ~ ~

Generál Cyprián Skála, svobodný pán z Hůrek, už za svoji dlouhou kariéru viděl válku ve všech možných i nemožných podobách a nemyslel si, že by jej ještě něco dokázalo překvapit. Byly dny, kdy si jasně vybavoval svá vítězství a následné bouřlivé oslavy důstojnického sboru ve vykřičených domech, ale jindy si už jen stěží vzpomněl, kde padá prach na jeho pracně sepsané paměti. Jedno však věděl jistě. To, že jen dva dny před jeho odchodem do výslužby došlo k těm nepokojům, byl dar z nebes. Naposledy mohl díky nim oprášit uniformu a vyrazit do pole, kde očekával pokrytí nehynoucí slávou, následované tučnou rentou společně se šlechtickým titulem. Věděl, komu za to má být vděčný. A on bude, to přísahal, protože pochopil, kdo jsou jeho přátelé a kdo nikoliv.

Požadavky maršála Potockého, které mu osobně sdělil, byly jednoduché – udělat bezpečnostní kordon kolem Močidolů a čekat. To by zvládl i uchazeč o poddůstojnickou kadetku, pomyslel si generál nespokojeně. Potocký byl sice formálně jeho velitelem, ale Cyprián Skála jej ve velké vážnosti nechoval. Jak by také mohl? Vždyť ten smrkáč byl o celých třicet let mladší! Když on už bojoval, Potocký ještě běhal po dvorku s holým zadkem. Králův mazánek, tak mu říkával. Možná byl dobrý organizátor a obstojný stratég, ale jeho rozkazům scházela ta lehkost a bezhlavá odvaha, vlastní všem pravým a hlavně urozeným válečníkům. Vzpomněl si na sebe před sedmdesáti lety, když jako mladičký důstojník přebíral dekret, na

kterém ještě ani nestihl oschnout inkoust. Zpěněný kůň, vítr ve vlasech, útok na meče proti semknutým řadám nepřátel, srdce bušící jako o závod a tělo nabuzené do krajnosti. To je život důstojníka, ne lejstra a starost o píci a latríny. Pro šlechtice je nemyslitelné vést válku vsedě, ale od kupeckého synka nemohl očekávat nic jiného…

Spokojeně se rozvalil v hlubokém křesle a uchopil vysokou, filigránem zdobenou číši s vínem. Znalecky zhodnotil jeho barvu a jiskru a pak, když se do sytosti nabažil i vůně, se napil. Labužnicky ten doušek poválel na patře a pak jej ve stavu hraničícím s nábožným pohnutím polknul. Ano, vybral si dobře. Tenhle dům možná nebyl přímo u budoucího bojiště a možná mu nebyl ani na dohled, ale zato byl zařízen více než pohodlně a ten ukřičený kupčík ve sklepě ukrýval opravdu skvostnou sbírku vín. Sídlo štábu musí být přece reprezentativní a navíc, rekvírování je jednou z nejpříjemnější věcí, kterou můžete v armádě dělat, hned po bratření se s dcerami nepřítele.

Spokojeně zamlaskal. Možná to bylo proti dobrým mravům, ale mohl si to dovolit. Nebylo totiž na koho brát ohledy – byl tu sám. Většinou míval na svých taženích početný štáb, spoustu všelijakých důstojníků a plánovačů, ale nyní se tím neobtěžoval. Proč taky? Kvůli nějaké lůze? Rozehnat pár křiklounů zvládne i sám.

Jeho myšlenky vyrušil příchod adjutanta. Věnoval mu dlouhý pohled a pak se přimhouřením pokusil ještě trochu zaostřit.

„Pane generále,“ pronesl pobočník, řízně přitom salutuje. „Všechny jednotky jsou na určených pozicích. Přes kordon nepronikne ani myš.“

„Co myš, jaká myš?“

„Přes kordon neproklouzne ani myš, pane,“ zopakoval adjutant o poznání hlasitěji. „Tady na mapě jsem vyznačil místa z kontrolními stanovišti a uzávěrami.“

„A k čemu kontrolní stanoviště?“ dotázal se jej generál nechápavě.

„Přece kontrolujeme pohyb civilního obyvatelstva, pane, a v případě problémů zahájíme jeho evakuaci.“

„Cože? Jaká kontrola, jaká evakuace, vždyť to jsou vzbouřenci,“ zavrčel na blednoucího pobočníka nesmlouvavě. „Ať shnijí v pekle!

Žádná kontrola, žádná evakuace. Nažrat oceli, to dostanou… A vůbec, kde jsou mí vojáci?“

Poručík ukázal třesoucím se prstem na červené vlaječky zapíchnuté do mapy. „Vaše jednotky byly rozděleny po rotách a dislokovány na těchto šesti místech, pane.“

„Dobrá,“ odvětil generál po chvíli, když se konečně přestal snažit vzpomenout si, co znamená ta *dislokace*. „Alespoň něco se vám povedlo, mladíku. Vydejte příslušné rozkazy, za tři hodiny hodlám zaútočit. Chci ty zrádné zmetky rozdrtit. Prý se schovávají v kanálech. Takže to hnízdo renegátů jednou provždy vyčistíme. Vzbouřence pověsit, ostatní zmrskat, ocejchovat a poslat na galeje! Jasné?“

„Cože, pane?“ vyjekl pobočník.

„Vy jste mi nerozuměl, poručíku?“ ozval se generál o poznání příkřeji. „Ti zbabělí vzbouřenci nemohou být pro mé chrabré vojáky důstojnými soupeři. Nemá smysl tady sedět na zadku a čekat.“

„Ale pane,“ namítl poručík nesměle, „podle velení máme počítat se zakázanou magií a oživlými mrtvolami neurčitého počtu. Výslovně nám proto bylo zakázáno vstupovat do močidolských katakomb. Máme jen hlídkovat a zabránit zločinnosti.“

„Oživlé mrtvoly?“ vyjel po něm generál z Hůrek nevěřícně. „Nebuďte směšný. Takové pohádky. Mí muži neznají strach a ty plesnivé katakomby vyčistí raz dva.“ Na okamžik se zamyslel. „Vyčistit. Vyčistit. Ano, to zní moc dobře. Nazvěme to *Vyčisťovací akcí*. Za to budou pršet metály a šlechtické úděly. To mi věřte a když se mě budete mladíku držet, skončíte v učebnicích, než se nadějete,“ dodal ještě a pak se krátce odmlčel. „A já se teď jdu asi tak na tři hodiny natáhnout, jasné?“

„Pane, promiňte mi moji opovážlivost,“ pokusil se poručík ještě naposledy zvrátit generálovo rozhodnutí, „ale co rozkazy Jeho Excelence, maršála Potockého?“

„Jaké rozkazy zase?“

Mladík ukázal na stále ještě zapečetěný svitek pergamenu, ležící na stole křížem přes mapu města.

„Hochu,“ odvětil generál shovívavě, „pan maršál má plnou důvěru v mé vůdcovské schopnosti. Pocházím totiž ze starobylého a

zasloužilého rodu, který si, na rozdíl od jiných, zachoval, díky pečlivě voleným svazkům s příbuznými, čistotu původu. V rodové linii pánů z Hůrek se vyskytla řada mimořádně inteligentních jedinců, to mi věřte…“

„Ale pane, kdybyste si ráčil ty rozkazy přečíst…“

„Poručíku, vidíte ty epolety na mém rameni?“

„Ano, pane,“ hlesl pobočník.

„A vidíte takové epolety na svém rameni?“

„Ne pane.“

„Tak držte zobák a nechte mě dělat svoji práci!“

Adjutant se už jen beze slova prkenně uklonil.

~ ~ ~

Pomalu jsem sestoupil po žebříku o dvě příčky níže a vrátil kanálový poklop zpět na místo. Opatrně, velice opatrně a co možná nejtišeji. Pohlédl jsem na Křiváka. „Jsme v pytli,“ zašeptal jsem.

„Biřici?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Vojáci. Uzavřeli přístupy do Močidolů a nikoho tam nepouštějí. Vylezl bych přímo u jejich stanoviště.“

Křivák se zamyšleně poškrábal na hlavě. „Tak to je špatné. Vrchem to nejde a spodem už také ne. K dalšímu východu z tunelů se nedostaneme, cestou k tomuto nás napadlo pět mrtváků. U toho dalšího jich už budou desítky. Nemá to smysl. Musíme zpátky.“

„Jestli se ovšem probijem,“ podotkl Křivákův pobočník, který do ztemnělého konce stoky vytrvale mířil samostřílem. „Něco tam je a je to kurevsky rychlé!“

„Stahujeme se, a fofrem,“ zavelel Křivák nekompromisně a pak na mě pohlédl. „Jdeš s námi, nebo se pokusíš chytnout tygra za ocas?“

„To by pomohlo?“ odtušil jsem. Pak jsem zahlédl koutkem oka v chodbě prudký pohyb. Takový velice rychlý zákmit šedé barvy. Té nezdravě šedé, řekl bych až mrtvolné…

To rozhodlo. Někdy je holt kabát bližší než rubáš. „Jdu s vámi.“

„Další meč se nám může hodit,“ odvětil Křivák chladně. „Právě jsem se totiž rozhodl vyhnat ty mršiny z našich stok…“

~ ~ ~

Seržant Tibor Mezena rozmrzele dočetl rozkaz generála Skály, který mu půjčil kapitán. Odplivl si.

„Nezlobte se na mě, kapitáne," pronesl, „ale mě to připadá jako naprostá hovadina. Proč máme útočit a na koho? Vždyť nic nevíme a oni nás ženou do kanálů honit nějaké povstalce."

Kapitán pokrčil rameny. „Vy to víte, já to vím a tím to hasne. Generál rozhodl a my musíme poslechnout. Rozkaz je rozkaz, to vás snad, seržante, učit nemusím."

Ten se zašklebil. „Špatný rozkaz poznám, pane, a nemusí mě ani kousnout do zadku."

„Budete rád, když vás tam dole do zadku nekousne něco jiného," utrousil důstojník. „Zvedněte muže a ať jsou připravení. Útok má začít za hodinu. Zkontrolujte jim výstroj, ať si vezmou jen to nejnutnější. Boj v úzkém prostoru není žádná legrace."

Seržant zasalutoval a zhnusen nespravedlností světa odkráčel. Ještě cestou k mužstvu však odchytil intendanta, který měl pod palcem posádkový výzbrojní sklad a tedy i zásoby stříbrných hrotů do kuší. Stálo jej to pár lahví pálenky, ale nelitoval. Dělal vojáka tak dlouho právě proto, že nikdy nevěřil optimistickým rozkazům.

Když o hodinu později slézali po zrezavělých žebřících do stoky, byla rota Tibora Mezeny jediná, která nafasovala zdvojené dávky stříbra…

~ ~ ~

Mistr Mateus znechuceně pohlédl na třesoucího se muže v rozedrané uniformě a nevolí zasyčel. Když mu ho přivedli, jen silou vůle se ovládl, aby jej nezabil, tak silný byl vztek, který vůči němu a jemu podobným pociťoval. Voják!

Už si začínal říkat, že je podzemí dobyto, když se k němu najednou začala ze všech stran valit zoufalá hlášení jeho věrných o stovkách vojáků, hrnoucích se do podzemí. Dalo mu hodně práce je uklidnit, aby mohl ze střípků jejich vědomí získal obraz o tom novém nebezpečí. Naštěstí to nebyla žádná katastrofa, ani cílený útok na jeho malé království. Kdyby však nezasáhl, jeho poddaní by se dávno rozutekli. Jejich omezené chápání totiž vidělo v jednom člověku kořist a ve více už lovce.

Vojáci pronikali do jeho panství nekoordinovaně, aniž by tušili, čemu vlastně čelí. Vlastně to nebyli ani tak nepřátelé, jako spíš potenciální posily. Mnohem horší ale bylo, že jejich příchod zákonitě odlehčil útok, který vedl proti těm Kanálníkům. Těch posledních pár tuctů přeživších se díky tomu dokázalo spořádaně odpoutat z boje a zmizet. Nic by za to nedal, že na povrch, pod ochranu toho odporného slunce, ale za vyhranou jim ještě nedával, protože ani ono nebývá na obloze věčně a on si je potom najde.

Možná by výslech toho kapitána zabral půlhodinu a možná, že s trochou vynalézavosti by se vlezl i do čtvrthodiny, ale jemu se nechtělo mrhat ani minutou. Přistoupil k hrůzou zkamenělému muži a položil mu dlaň na temeno. Proniknout do jeho vědomí bylo dětinsky snadné. Žádný mentální štít, žádná ochrana. Neurvale se hrabal jeho vzpomínkami a znalostmi, bral je jednu po druhé a nic mu nenechával. Pak konečně našel, co hledal – rozkazy, situační plány, rozmístění jednotek. Trhal ty křehké synapse na kusy a přisvojoval si jejich obsah a když skončil, voják se s tichým vzlyknutím skácel na podlahu. Ten nedobrovolný informátor už nedokázal dost dobře ani stát a nevěděl nic o světě ani o tom, co jej čeká. Možná, že kdyby to věděl, nepřestal by se třást…

~ ~ ~

Něco se evidentně zvrtlo a Cyprián Skála nedokázal zjistit, co. Seděl ve svém křesle a nervózně čekal, až se konečně sejdou ti zatracení štábní důstojníci, podiskutují si nad mapami a nabídnou mu svá řešení. Pak si vzpomněl, že svolání štábu nepovažoval za potřebné. Stejně odmítl i kurýry.

Jak to, že za ním už celé hodiny nikdo nepřišel, aby mu zvěstoval to velké vítězství? S hekáním se vymanil z měkké náruče brokátem potažených polštářů a s proklínáním ztuhlých nohou sešel po schodech do přízemí.

Tam uviděl svého adjutanta, jak sedí u stolu a strnule zírá do vápnem obílené zdi.

„Co se to tu, krucinál, děje?“ zahromoval na něj, ale odpovědi se nedočkal.

Místo toho mu poručík věnoval unavený a ztrápený pohled.

„Kde jsou všichni?“

Poručík, jako by to byla nejtěžší věc v jeho životě, pokrčil rameny. „Pryč a nebo mrtví…“

Generál na něj vytřeštil oči. „Co to tu plácáte, chlape? Jak mrtví, jak pryč?“ zavřískl.

„Normálně. Dostali je v katakombách. Zpočátku šlo všechno přesně podle plánu, pak jsme narazili na odpor. Nebyli to žádní povstalci, žádná lůza, ale nemrtví. Pořád to ještě šlo, sice ztuha a bez pořádného vybavení, ale šlo. Drželi jsem se a občas někde i postoupili. Pak ale změnili taktiku. Najednou přesně věděli, kam mají udeřit, znali naše pozice i sílu. Rozdělili nás a zlikvidovali oddíl po oddíle. Byla to řež, nic jiného. Protože nemáme kurýry, velitelé museli posílat vojáky jako spojky. Tím se jednotky zase o něco oslabily. Můžete ale být v klidu, generále, už je neposílají. Došly spojky i důstojníci. Ztráty odhaduji na osmdesát procent.“

Generála, svobodného pána z Hůrek, najednou prudce rozbolela hlava a pak se mu zatmělo před očima. Chvíli si myslel, že to v něm vzkypěl spravedlivý hněv nad neschopností vojáků, do kterých vkládal svoji důvěru, pak ale ucítil, že se pomalu a toporně kácí na podlahu. Když hlavou tvrdě udeřil o dubová prkna, s překvapením zjistil, že ho to nebolí. Nic ho nebolelo, nic necítil. Pak pochopil, že se nemůže pohnout. Dokonce si nedokázal ani otřít sliny, které mu začaly vytékat z pootevřených úst.

Očekával, že jej adjutant zvedne a pak zaběhne pro nějakého medika, ale ten si jen odplivl, sebral ze stolu klobouk a beze slova odešel pryč.

Generál ležel na tvrdé podlaze už více než hodinu a stále nikdo nepřicházel. Pak konečně zaslechl nějaký šramot vycházející ze sklepa a krátce nato už mohl rozeznat i postavu, která se k němu pomalu blížila. Kdyby mohl, křičel by. Kdyby mohl, utíkal by. Nemohl ani jedno…

~ ~ ~

Seržant Tibor Mezena se s heknutím svalil na zem a třesoucí se rukou si otřel zpocené čelo. Bylo mu jedno, že si po tváři roztírá

směs špíny a sedlé krve. Teď mu už bylo jedno téměř všechno. „Tak tohle bylo o fous, pánové," zachrčel a hlasitě si odplivl.

Dům, ve kterém se ukryli, byl prázdný. Alespoň se nemuseli handrkovat s jeho obyvateli. Ti projevili více zdravého rozumu než celá armáda dohromady a vzali nohy na ramena hned, jak to šlo a jen co zmizeli z dohledu, jejich majetek evakuovali přičinliví sousedé. A činili se tak dobře, že jen zaprášené obdélníky na zdech a podlahách dokazovaly, že v pokojích kdysi byly obrazy a koberce.

Ta prázdná a vykradená skořápka však nyní díky tomu mohla poskytnut útočiště jeho prořídlé rotě královských dragounů. Kysele se pousmál. Tady se nedalo hovořit o rotě a už vůbec ne o prořídlé, vždyť společně s ním se podařilo z kanálů uniknout jen šesti mužům. Šesti ze sto osmdesáti!

Když je za úsvitu poslali vyčistit močidolské katakomby, měla rota plný stav. Nestihli se ani pořádně rozkoukat a už přišli o kapitána, kterého něco najednou odneslo pryč, a pak i o jeho zástupce, před kterým se zničehonic objevil takový nanicovatý, hubený a mrtvolně bledý chlápek a utrhl mu hlavu. Prostě jej jen tak chytil jednou rukou za hlavu, druhou za rameno, škubl a ono to udělalo takové vlhké „lup" a bylo to. Než ho zabili, dostal další tři chlapy.

Ještě před polednem to schytal i kněz a tím skončil přísun svěcené vody. Z nedostatku znalostí začali improvizovat.

Několik kluků bylo z venkova a dušovali se na svoji čest, že by mohl zabrat česnek nebo snítky plané růže. Když svoje pokusy zaplatili životem, začali se zbývající spoléhat jen na stříbro. To bohužel odpoledne také došlo a krátce na to začali docházet i vojáci.

Bylo jich už jen třicet, když se stal velícím důstojníkem a mohl dát rozkaz k ústupu. Svůj zázračně rychlý služební postup ale musel vykoupit vražením osikového kůlu do posledního poručíka, který se mu začal před očima měnit v něco moc zubatého. Seržant se při té vzpomínce otřásl.

K nejbližšímu východu z podzemí se museli tvrdě probojovat, a když konečně vylézali ven, proklínali jméno generála z Hůrek, který na svoji čest a jejich krev sliboval vyčištění města od nekalých živlů.

Pomalu k sobě přitáhl tornu a začal v ní hledat něco k jídlu. Nakonec nalezl poslední oschlý suchar se stopami malých zoubků. Opatrně se do něj zakousl. Když se to nepodařilo kryse, ve svůj úspěch ani nedoufal. Suchá, dřevitá hmota zavile vzdorovala a když mu procházela vyschlým hrdlem, bylo to, jako by polykal písek. Začínal chápat, proč to ten hlodavec vzdal.

Pomalu se postavil a promnul si bolavá kolena. Pak se opatrně přiblížil k oknu a vyhlédl ven. Slunce se právě pokládalo na střechy domů a nebe bylo krvavě rudé a zbrázděné sloupy černého dýmu stoupajícího z pohořelišť, ve která se už proměnilo několik domů.

„Přichází soumrak," pronesl po chvíli rezignovaně. „Až zapadne slunce, ty bestie vezmou šturmem celé město."

„Jsme v prdeli, seržo," ozval se jeden z vojáků a v jeho hlase nebyla ani stopa po nějakých emocích. Bylo to prosté a přitom tak děsivě přesné konstatování faktů, až se Mezena otřepal.

Pohlédl do ztichlé ulice na pozůstatky rabování, které vypuklo ruku v ruce s panikou, a na všude se povalující mrtvoly. Tu a tam viděl malou skupinku stahujících se vojáků. Jeho rota dnes evidentně nebyla jediná, která dostala na frak. Velkolepý plán na vyčištění Močidolů selhal a utíkat nemělo smysl. Ze slunce zbýval na obloze jen maličký cípek. Ty bestie už brzy vyjdou ven, to bylo jasné. Dostaly by je dřív, než by došli na konec téhle ulice, natož čtvrti.

Jeho myšlenky se záhy začaly naplňovat. S každou další minutou slunce sláblo a sláblo, až už nemělo sílu nemrtvým ublížit. A oni to poznali. Během několika okamžiků se na ulicích začaly objevovat první šouravé stíny. Mrtvoly poházené na dlažbě vyzývaly k hostině a oni neuměli plýtvat…

„Už vylézají, bastardi," oznámil vojákům, kteří se rázem proměnili z otupělých trosek v klubka nervů. „Mějte zbraně po ruce a hlavně buďte zticha. Máme slušnou šanci, že si nás tu nevšimnou."

Mladá striga, stojící na římse vedle vyskleného okna, se jeho slovům jen cynicky usmála…

~ ~ ~

Mateus si otřel zakrvácená ústa a mentálním příkazem rychlým jako šlehnutí bičem přivolal strážce. Polovina jich už bojovala s

Kanálníky a vojáky, ale konečně nadešel čas najít uplatnění i pro zbytek.

Když jej ten starý upír inicioval, otevřel mu tím nový svět. Nyní se již mohl považovat za úplnou bytost. Nyní již chápal kým ve skutečnosti je a proč se musel stát nekromágem, pánem pánů. Najednou věděl víc věcí. Zdálo se, že mu hlava hrozí puknutím, že se do ní tolik poznání ani nedokáže vměstnat. Najednou znal starobylé rituály i účel svých strážců – luvgatů a pochopil, že už nikdy nebude potřebovat k magii žádné nástroje, kromě samotné smrti.

Následován houfcem polopromněných bestií dorazil na místo, které již důvěrně znal. Temnota noci pro něj nyní nebyla žádnu překážkou, a tak bez problémů zahlédl na opačném konci hřbitova tu děsnou komediantskou čepici.

Pohlédl na hvězdami poseté nebe. Byl čas. Byl čas doplnit řady bojovníků. Chtějí válku? Mají mít válku. Ale bude to válka podle jeho pravidel, ne jejich. Byl čas…

Na jeho pokyn začali luvgati mezi hroby zabíjet zajatce. Rychle a brutálně. Křik tří tuctů obětí se mísil s jeho hlasitě pronášeným zaklínadlem. S posledním slovem, které již křičel vstříc nebesům, se ozval zvuk jako když srdce udeří do nitra mohutného zvonu. Veškerá moc zaklínadla se v jediném okamžiku uvolnila a prošla neposvěcenou půdou hřbitova jako nůž máslem. Zaklínadlo se však nezastavilo u jeho hranic a pokračovalo dál a dál nočním městem, procházelo katakombami, zahradami ukrývajícími nejedno tajemství, i samotnými domy s jejich kostlivci ve skříních…

~ ~ ~

Teofil Kožka si otřel zakrvácené ruce do zástěry, chopil se lopaty a s funěním začal právě vykopanou jámu zase zasypávat. Ještě štěstí, že před lety odolal té nové módě a nechal ve sklepě podlahu z udusané hlíny. Teď by byl v průšvihu.

Vlastně si za to mohla sama. Už léta letoucí mu pila krev a ukrajovala zdraví. Každý boží den jej mořila svými řečmi, stížnostmi a stesky. Každý boží den mu něco vytýkala. Celá léta to trpělivě snášel a rozdýchával, ale dnes to už opravdu bylo nad jeho síly.

Když za ním opět přišla do kvelbu se svojí tirádou, neuvědomila si, že jako řezník mívá občas v ruce nůž. Mlela, mlela a mlela a jemu se najednou udělalo tak nějak špatně. Ani si neuvědomil, že ji bodl. Došlo mu to, až když kvíkla. Pak jenom zakoulela očima, zabublala a byla pryč. Byl dobrý řezník. Když už musel zabít, bylo to šmik šmik a hotovo. Ani teď neudělal výjimku – a mohl, vždyť ona ho trápila celých dvacet let.

Ještě jednou zkontroloval, zda z podlahy nikde nic nečouhá a spokojeně si oddechl. Hned zítra oznámí sousedům, že se se ženou opět pořádně rafli a ona načas odjela k sestře. Nikoho neudiví, když později oznámí, že se jí cestou něco ošklivého přihodilo. A on bude mít až do smrti klid a pozítří půjde s chlapama na kuželky.

Pak si uvědomil, že má pořádnou žízeň. Z toho kopání mu pěkně vyschlo v ústech. Ještě štěstí, že má nahoře hezky vychlazený soudeček ležáčku. Přijde mu k duhu. A poprvé bez keců.

Musel ale ještě uklidit náčiní. Byl pořádkumilovný a vědomí, že někde něco nechal ležet, by mu zkazilo chuť. Když skončil, vydal se spokojeně po schodech do sednice.

Najednou mu tělem projela tak příšerná bolest, až se mu z ní zatmělo před očima. Chtěl volat o pomoc, ale nedokázal ze sebe dostat ani hlásku. Pak ucítil, že je mu strašná zima a na nic jiného už nedokázal myslet. Když ztěžka dopadl na schodiště, byl mrtvý. Jen díky tomu nikdy nezjistil, že jím pracně vykopaný hrob za soudky se zelím je prázdný.

Beata Kožková s nepřítomným výrazem ve tváři vyškubla ze zad svého chotě vidle a vrátila je na jejich místo. Ani ona neměla ráda nepořádek. Náhle pocítila, že musí hned vyrazit na cestu, že musí poslechnout to naléhavé volání, které ji přimělo vstát z hrobu. Pak pohlédla na dobře rostlé tělo svého manžela a uvědomila si, že má docela hlad. Ale co, blesklo jí hlavou, za tu chvilku zdržení mě už nikdo nezabije…

~ ~ ~

Kapitán Vrana se znechucením pohlédl na dvojici zjevně vyděšených inkvizitorů.

„Co mi to tu proboha vykládáte?“ obořil se na ně, když se mu snažili celí udýchaní podat hlášení.

„Nemrtví opou… opouštějí podzemí, kapitáne,“ zopakoval jeden z nich, „a další vstávají z hrobů. Po celém městě! Je… je to… peklo.“

„A jsou jich stovky. Stovky!“ dodal jeho kolega. „Jen tak tak jsme odtamtud zmizeli. Armáda hlásí příšerné ztráty. Kolik zemřelo civilistů, se raději nikdo neodvažuje ani počítat…“

Zamyšleně pohlédl na vlnu požárů, které začaly nanovo stravovat močidolské činžáky.

„Kapitán Bojeslav Vrana?“ ozval se za ním příkře komisní hlas.

Otočil se a pohlédl na ramenatého setníka stráže Univerzity. „To jsem já,“ odvětil.

Ten jej pozdravil dutě znějícím úderem pravice o hrudní plát černého brnění. „Pane, mám pro vás dopis od Velmistra.“

Vzal jej za rameno a odvedl za roh domu. „Vyřídíme to v soukromí, setníku,“ řekl mu a dočkal se přikývnutí.

V diskrétním stínu budovy mu voják podal malý čtverec několikrát přeloženého papíru. Vrana ho netrpělivě rozbalil a začetl se do chvatně napsaného textu. S každou další větou bledl a bledl. Nakonec dopis zmuchlal do malé kuličky a odhodil.

„Jsou vám příkazy Jeho Svatosti jasné?“ ozval se setník, dokazuje tak, že jemu ano.

Otřesen obratem událostí přikývl.

„Očekávám tedy, že mi odevzdáte své zbraně a budete mě následovat. Do vyřešení případu jste povinen setrvat v domácí vazbě.“

Vrana se znechuceně odvrátil a chvějící se rukou začal odepínat přezku opasku, na kterém mu visel řádový meč. Cítil se zrazen. Proč musel Celina tak najednou zrušit ten zatracený zatykač a proč jej předvolávají před inkviziční tribunál k podání vysvětlení podniknutých kroků? Přece mu nemohou klást za vinu ty důkazy rozházené v Yggreddově bytě? Vždyť to byl jejich nápad. To oni chtěli zničit jednou provždy tu s’anskou nákazu.

Podal meč setníkovi a když ho ten s vítězným úsměvem na rtech přebíral, vytasil malou dýku z pouzdra na předloktí a zprudka jej

bodl do hrdla. S rukama zaměstnanýma dlouhou zbraní a neforemným opaskem nestihl setník udělat nic víc, než zachrčet. Jen tak tak jej zachytil a pomalu položil na zem. Hlavně, aby ti blbci za rohem nic neslyšeli, pomyslel si. Neslyšeli. Ulehčeně si oddechl. Naposledy pohlédl na toho posla špatných zpráv. Umíral a oči mu už zacházely bělmem. Nevzrušeně si otřel zakrvácené ostří dýky o jeho kalhoty a z chvějících se prstů mu vypáčil svůj meč.

Když si znovu zapínal opasek, přemýšlel o tom, jak málo stačilo, aby jeho plán vyšel. Měl smůlu, nic víc. Holt riskoval a ono to nevyšlo. Nikdy se nevrátí na Univerzitu, kde by jej uvěznili a pak v tichosti zprovodili ze světa. Když dostal ten nápad, všichni mu tleskali, když to nevyšlo, zlikvidovali by jej v obavě, aby král nezlikvidoval je. Zatraceně, pomyslel si, kdyby se mi alespoň podařilo vyslídit toho S'ana a *„zastřelit ho na útěku“*. Kde není žalobce, není ani soudce a mohl by tu blamáž přežít. Ale bohové tomu zřejmě nechtěli, a tak udělal, co musel udělat.

Kolik let už Inkvizice zasévala do hlav Knežegraďanů obavy, že S'anové nejsou nic než zabijáci čekající na příležitost vrátit se ke starým zvykům. A všechno na nic…

Pomalým krokem se vrátil k čekající dvojici. Zkoumavě si je změřil. Opravdu nic neslyšeli. S úlevou v hlase se jich zeptal: „Kde jsou Lovci?“

Jeden z inkvizitorů ukázal na nedaleký hostinec, který zrekvírovali už před polednem. „Přesně podle rozkazu se drží stranou, pane.“

Vrana se ušklíbl. „Musím na komendu podat hlášení. Až se vrátím, vyrazíme do boje. Zatím dohlédněte na to, aby se nikdo neožral jako prase.“

Když odcházeli, dobře si všiml jejich otrávených ksichtů. Na splnění jeho rozkazu už zřejmě bylo pozdě, protože když vstupovali do hostince, otevřenými dveřmi se z něj vyvalil nezaměnitelný opilecký řev.

Ještě jednou pohlédl na požáry zachvacující Kněžegrad a na lidi, kteří se v zoufalství snažili útěkem spasit holý život. Nemusel vidět jediného nemrtvého, aby pochopil, že prohrál. Chvíli přemýšlel, jestli mu to náhodou není líto, ale pak si řekl, že vlastně ani není.

Vyhoupl se do sedla a aniž by se jedinkrát ohlédl, vyrazil na cestu. Nevěděl, kam jej vítr zanese, ale doufal, že co možná nejdále. Peněz si pro tu příležitost vzal z řádové pokladnice dost…

~ ~ ~

Vytrhl jsem meč z útrob kvílející strigy a odkopl ji stranou. Malá, zubatá příšera se bezvládně svalila na zem. Jen málokterá stvůra je však obdařena tak děsivou životaschopností, jako právě striga. Při pohledu na ty její dlouhé drápy a řady ostrých, pilovitých zubů jsem se raději rozhodl věnovat jí ještě trochu ze svého drahocenného času a usekl jí hlavu.

Ohlédl jsem se po ostatních. Boj už konečně dohasínal. Jen tu a tam se ještě Kanálníci párali s ustupujícími nekroty, ale ti skutečně nebezpeční nemrtví už byli chválabohu mrtví.

Unaveně jsem se zády opřel o zeď a hmátl po čutoře. Se zaklením jsem ji zase nechal viset na opasku – byla prázdná. Už jsem toho měl tak akorát dost. Kancelářský styl života se těžce podepsal na mé kondici a já měl nohy jako z olova a meč vážil snad metrák. Ani nemělo smysl vracet jej do pochvy. Tak jsem ho alespoň otřel do pláště. Opatrně, velice opatrně. Za jistých okolností totiž může být krev nemrtvých jedovatá a okolnosti teď byly víc než jen nepříznivé…

„Jsme v háji," hlesl bez dechu Křivák. „Víc lidí už odtud dostat nedokážeme. Myslím, že jsme Močidoly ztratili. Z katakomb nás vykopali a co zašlo slunce, dostáváme na frak i v ulicích."

Nezbylo mi než přikývnout. Bylo to tak. Když začalo být jasné, že přijdeme o podzemí, Lordi začali bít na poplach a tisíce lidí začaly kvapně opouštět své domovy. Panika, která vzápětí vypukla, jich zahubila stovky a násilí vybuchovalo v hysterickém davu skoro stejně snadno. Lidé se zabíjeli pro koně, nebo pro otlučený vozík naložený hrnci a slamníky. Stačila jen zmínka o nemrtvých a dav začal bez rozmyslu prchat, ušlapávaje každého, kdo se nešťastnou náhodou ocitl na zemi. Bez pravidelné armády skončila evakuace na bedrech gangů, které se jen neochotně vzdávaly možnosti rabovat opuštěné domy. Brzy začaly ve městě zuřit první požáry a to ještě ani nezačalo zapadat slunce. Pak začalo a vše bylo rázem ještě horší.

Byl jsem vzteky bez sebe z vyprávění o vojácích, kteří s úsměvem na rtech a s vidinou boje s lůzou vstupovali do katakomb, kde je také s úsměvem na rtech čekali nemrtví. Ale jejich úsměvy byly hladové a velmi, velmi zubaté… Ještě nezačala noc a město už neměl kdo bránit. Zbytky vojáků se neorganizovaně stahovaly do vnitřního Kněžegradu, ponechávajíce Močidoly jejich nešťastnému osudu. Nyní to už bylo jen na nás, jenomže my dokázali držet jen osamělý blok domů nedaleko koňského trhu – naše poslední útočiště. Zatloukli jsme tedy chvatně vchody do sklepů, okna domů proměnili na střílny a střechy v pozorovatelny. Připravili jsme se na boj, o kterém jsme věděli, že přijde. Přišel a my už odrazili druhý divoký útok a unavení čekali na další.

„Držíme už jen těchto pět domů," postěžoval si Křivák, jako by mi četl myšlenky. „A budeme rádi, když v nich vydržíme do rána. V ulicích kolem se už ti hajzlové zase houfují. Za chvíli je tu máme a s tím souvisí i špatné zprávy…"

„To zatím byly jen ty dobré?" zeptal jsem se jej nevěřícně a po zádech mi přeběhl mráz.

Přikývl. „Je jich víc, mnohem víc a po celém Kněžegradu se začínají objevovat další a další navrátilci, kteří se motají kolem všeho, co je teplejší než oni. Hřbitovy prý vypadají jako po inventuře, vylezli všichni, až na ty pohřbené v posvěcené půdě. Objevili se i neúspěšní účastníci naší války gangů, které jsme tak pracně poukrývali po zahradách a sklepích."

„Ten hajzl si z Kněžegradu udělal manufakturu na kostlivce…"

„Jak říkám," povzdechl si Křivák, „jsme v háji…"

„A co ostatní?"

Pokrčil rameny. „Klan Pikových sedem uzavřel příměří s Býky a společně drží domy u Malého náměstí, ale udržovat s nimi spojení je zhola nemožné. Slyšel jsem, že se tomu postavily i ostatní klany, ale také to mohou být jen fámy."

„A je to tady," hlesl jeden z Kanálníků, který s kuší v ruce stál u okna a vyhlížel ven. „Už lezou, svině zatracený…"

Opatrně jsem vyhlédl. Z ulic a uliček se začaly pomalu vylupovat další a další stíny. Podle kolébavé chůze jen nekroti, ale skutečně jich bylo více než dost. Desítky, stovky. Někteří už nebyli nejčerstvější,

ale až příliš mnoho jich mělo uniformy – Cyprián Skála, dvorní dodavatel těl…

Kousek dál za nimi visel ve vzduchu upír. Hezky si tam levitoval, mimo dostřel našich kuší. Ten nepřijde blíž, dokud nepřestanou létat stříbrné šipky. Poučil se, zmetek.

Když byla řada útočících mrtváků na dvacet kroků od domu, zředila je salva ze samostřílů. Na zem popadalo několik desítek těl. Střely se stříbrnými hroty dokázaly zneutralizovat magickou podstatu těchto bytostí během mrknutí oka.

Na deset kroků od domu jsme začali házet láhve se svěcenou vodou. Dlažbu pokryla další dávka dýmajících znovunebožtíků.

Ostatní se hned nato začali drát do domu. Okny, dveřmi, jak se dalo. Dokonce se mi zdálo, že slyším i nějaké mručení za zatarasenými dveřmi do sklepa.

Ve dveřích se najednou objevil nepěkně zřízený seržant, kterého nakousla nějaká striga – můj poslední vítěz soutěže o stříbrnou šipku. Střela mu s hlasitým křupnutím prolétla hlavou a zmizela v dáli následovaná závojem úlomků kostí a mozku.

Bylo načase vrátit se ke starému dobrému železu. Odhodil jsem nepotřebný samostříl, hmátl po meči a zeširoka se rozmáchl. Žně mohly začít…

Nezačaly. Mohl jsem to tušit, když přestane létat stříbro, začnou létat upíři. Najednou se přede mnou mihl popelavý stín a jeho dlouhé spáry mi zazvonily o drátěnou košili. Do uší se mi zařízlo nepříjemně hlasité skřípění namáhaných ocelových kroužků. Společně s útočníkem, který podlehl setrvačnosti, jsme zprudka v jednom klubku narazili do zdi. Než stačil znovu zaútočit, praštil jsem ho do obličeje jílcem meče. Nebylo na něm moc stříbra ale stačilo to. Zavřískl a mě do nosu udeřil pach spáleniny. Odskočil ode mne jako nemrtvá srnka.

Na okamžik se zastavil a získal díky tomu pevné obrysy. Oskar!

Bojem zdivočelý mladík mě také poznal a začal řešit vnitřní dilema. Má zaútočit na S’ana se stříbrem vykládaným mečem, notabene otcova přítele, nebo na Kanálníka s kusem dřeva v ruce, který se k němu plížil zezadu? Vyhrál Kanálník.

Jediným úderem pravice jej otevřel od ramene až k bokům a v děsivém saltu mrštil proti mně. Umírající nešťastník mě povalil na zem. Zmítaje se na podlaze ve spleti rukou a nohou jsem náhle pocítil přítomnost životní síly. Byla tak mámivá, tak sladká. Stačilo se jen trochu soustředit a krví zalité tělo mého spolubojovníka se změnilo v temnou siluetu protkanou spletí pohasínajících energetických drah. Rána uprostřed hrudi, kterou z těla unikal život, nyní vypadala jako temná skvrna. Bylo to brutální zranění a tomu nebožákovi už nebylo pomoci. Vlastně už teď byl jednou nohou na cestě do záhrobí. Možná oběma.

Pohlédl jsem na Oskara. I on ztratil poslední lidské obrysy. Nyní byl jen černým stínem a pouze tam, kde míval žaludek, jsem zaregistroval bledý jas. Projelo mnou zhnusení. Tam byla jeho životní energie, ta kterou přijal od svých obětí společně s jejich krví.

Už jsem nemohl váhat ani minutu. V situaci, kdy jde o život, jsou nanic všechny příkazy a zákazy, všechny ty sliby a morální zásady. Stokrát si můžete říkat, že je to špatné, že jednáte proti slibu, který jste jako S'an musel složit, ale pak přijde na lámání chleba a všechno je náhle jinak. Nejsem na sebe pyšný a nesnažím se ani obhajovat, ale pohrdat svým rodovým dědictvím lze jen ve chvílích dostatku. A tak jsem udělal tu druhou nejhorší věc, kterou může S'an udělat. Věc, která mě může přivést na hranici rychleji, než nějaké obvinění z vraždy.

Když jsem se dotkl Kanálníkovy ruky, vše kolem nás se zastavilo. Svět se náhle ponořil do hustého medu. Nastalo propojení a všechen čas světa byl jen můj. Jako žíznivý na poušti jsem začal sát jeho životní energii a urychloval tím jeho odchod. Zářivě zlatá a opojná energie mi vtrhla do těla jako horská bystřina, stejně divoká a osvěžující. Uvědomil jsem si, že jsem stejný jako Oskar a abych řekl pravdu, v tu chvíli mi to bylo srdečně jedno…

Energie ve mně řvala nepoznanou silou a dožadovala se akce.

Čas se opět rozběhl, ale najednou bylo vše kolem mě až neuvěřitelně pomalé. Dokonce i Oskar.

Opatrně jsem položil na podlahu tělo mého mecenáše, který již byl na druhém břehu. I já mu věnoval dar. Už se nevrátí, i kdyby chtěl. Nezůstalo v něm dost energie na přeměnu, vlastně v něm

nezůstala vůbec žádná energie. Na podlaze přede mnou ležela jen vysušená mumie stará stovky let, která se rozpadala už při dotyku.

Pomalu jsem vstal a vykročil k Oskarovi. Svět se rozpil do různobarevných šmouh. Byl jsem rychlý, hodně rychlý.

Mladý upír vytřeštil oči a pokusil se mě udeřit. Byl to opravdu mlaďoch. Nadějný, to ano, ale ještě stále příliš pomalý. Za takových sto let se mi možná vyrovná. Když se toho dožije, ale nyní… Bez problémů jsem se vyhnul zoufale pomalu letícím spárům a udeřil jej čepelí naplocho přes hlavu. Člověku by lebka pukla jako zralý ořech. On jen podklesl v kolenou. Musel jsem jej praštit ještě dvakrát, než se konečně složil.

Když mu došlo, co se stalo, pokusil se vstát. Určitě by se mu to povedlo, ale zarazil ho nepříjemně stříbrný hrot opřený o hruď. Oskar po mně střelil nenávistným pohledem a zasyčel: „Tak dělej S'ane."

„Odvolej ty svoje mrtvoly!"

„Zabij mě!"

„Odvolej je a nechám tě žít. Vlastně nežít."

Zavřel oči. Když je opět otevřel, nekroti stáli jako stádo a mírně se kolébali.

„On mě zabije," zašeptal Oskar. „Nechá mě roztrhat na tisíc kousků…"

„Kdo?"

„No, kdo asi?" utrhl se na mě mladý upír. „Mistr Mateus. Náš nový pán. Silný a iniciovaný."

Dovolil jsem mu, aby se posadil. „Iniciovaný?"

Věnoval mi znechucený pohled. „Víš, jak můžeš stvořit upíra, že? Jsou toho plné brakové romány – kousneš oběť a pak ji necháš napít vlastní krve. Prostě výměna. Pro jednoho život, pro druhého smrt. Když ale upír udělá to samé s nemrtvým, přijde o své schopnosti a zemře, zatímco ten druhý zdědí jeho schopnosti a ještě něco navrch."

„Takže ten Mistr je teď pořádně silný?"

Oskar přikývl. „Hodně. Na to, jak rychlou kariéru udělal, je to až s podivem. Ještě před měsícem to byl obyčejný smrtelník, kterého zabili takoví tři břídilové a pak ho oživili, aby jim otročil. Jenomže

mu omylem dali do vínku příliš velké schopnosti. Když jsem je viděl naposledy, právě se jim odvděčoval. Po svém…“

Tak jsem se trefil, pomyslel jsem si spokojeně, a navíc do skládanky zapadl poslední kousek. Mateus – Matyáš. Matyáš Přetrhlo, ten akrobat, zabitý, pochovaný, ukradený a pak oživený. Zloděj, vrah, nekromant a nyní i nekromág. Už jsem zažil lepší kombinace. A ty tři už evidentně hledat nemusím. Alespoň mi ubylo práce…

„Víš, kde ho najdeme?“

Přitakal. „Byl jsem tam. Máš něco v plánu?“

Podíval jsem se na Křiváka. Ten jenom odevzdaně pokrčil rameny. „Ano, chtěl bych tam zaskočit na zdvořilostní návštěvu…“

~ ~ ~

Bývaly dny, kdy si Svatopluk Gomba říkal, že přijetí do královské gardy bylo jeho životní výhrou. Pravidelný plat, jídlo třikrát denně, minimum práce a výrazná sleva na služby posádkového hambince. Když se k tomu ještě přidala tučná výsluha po patnácti letech služby, opravdu jen těžko mohl volit lépe. Také když mu to místo předloni přihrál strýc, skákal radostí až ke stropu. Život se mu rázem změnil v jeden dlouhý večírek.

Když ale stojíte šest hodin na stráži bez hnutí a civíte na omšelé zdivo na protější zdi, začne se vám taková služba docela zajídat. Prý pohotovost – žádný chlast, žádný holky, žádné vycházky. Bohapustá buzerace!

K čemu je vlastně dobré stát před královskou kryptou? Prý věčná stráž, ale čeho? V Kněžegradu se přece zesnulí pohřbívají bez darů, a tak za těžkými, dubovými dveřmi, které střežil, byl pouze tucet mramorových sarkofágů s kostmi panovníků a jejich příbuzných. Nic, co by šlo dát do frcu, protože ani ten nejotrlejší vetešník by nekoupil hromadu starých kostí.

Opatrně se rozhlédl. Pak, uklidněn tichem panujícím okolo, sáhl pod plášť pro milovanou společnici dlouhých chvil, placatku s pálenkou. Pořádně si zavdal a spokojeně cítil, jak se mu útrobami šíří příjemný pocit tepla. Plná a výrazná chuť jej přiměla labužnicky přivřít oči a vychutnat si ten jedinečný okamžik.

Za ty peníze jsem dostal opravdu kvalitu, pomyslel si ještě, než jej přes hrdlo udeřil žhavý bič a on zjistil, že nedokáže nejen myslet, ale ani dýchat…

~ ~ ~

Květoš Záhora znechuceně pohlédl na chroptícího muže, který se mu válel u nohou a snažil se přes rozdrcenou průdušnicí vehnat do plic trochu vzduchu. Bylo to tak snadné, tak neuvěřitelně snadné. Ten ochlasta ani nestačil zareagovat. V jednu chvíli si ještě přihýbal z placatky a za okamžik už ležel na zemi, chrčel a modral. Jediné seknutí malíkovou hranou do obnaženého hrdla. Jak jsou ti živí jen křehcí…

I když zoufale toužil po ztraceném životě, po citech, myšlenkách a tlukotu srdce, neustále jej ohromovalo, jaké možnosti a schopnosti mu nový stav přináší. Za celou svoji zlodějskou kariéru by se nikdy nedokázal nepozorovaně dostat do královského paláce a teď mu k tomu stačila jednoduchá iluze, kterou se zahalil.

Gardista konečně utichl. Květoš beze stopy emocí pohlédl do jeho vyhaslých očí a pak jej začal systematicky šacovat. Když našel klíč od dveří, spokojeně se pousmál. Odemkl je a vydal se po úzkém a sešlapaném schodišti do podzemní krypty.

Najít sarkofág krále Boleslava pro něj nebyl problém. I když uměl číst, nepotřeboval to. Stačilo vnímat zbytkové energetické stopy, které tu po rozpadu aury dělaly společnost práchnivějícím tělům.

Starého krále, zakladatele dynastie, uložili do metr vysokého mramorového hranolu, který kryla loket tlustá deska zdobená výjevy z jeho života. Květoš ale nepřišel na hodinu dějepravy. Místo toho se do ní zapřel rukama a zatlačil. Tunový kámen se se skřípěním pohnul. Překvapeně pohlédl na náhle se objevivší palcovou štěrbinu, kterou se ze sarkofágu uvolnila nasládlá zatuchlina. Taková váha a on se ani nezapotil. Je prostě silák a navíc, mrtví se nepotí…

Když do vaku vložil poslední královskou kost, dostal konečně nápad, jak splnit ten druhý pánův rozkaz. Nápad byl tak šílený, že se musel začít smát. To nemohlo nevyjít. Smál se ještě dlouho potom, co otevřel i ostatní sarkofágy…

~ ~ ~

„Cože?“ zařval král Bojen nevěřícně a střelil po nešťastném veliteli stráží pohledem tak žhnoucím, až se propaloval skrz jeho drátěnou košili. „Vy si děláte jen legraci, kapitáne, že je to tak?“

S’an v královských barvách, klečící pod trůnem, jen pomalu zavrtěl hlavou. „Je mi to velice líto, Vaše Veličenstvo,“ pronesl, „ale někdo skutečně ukradl ostatky vašeho praděda Boleslava…“

„Prapraděda,“ opravil jej Bojen bezmyšlenkovitě.

„Ano jistě, prapraděda Boleslava, a zneuctil ostatky vašich ctěných příbuzných…“

„Jak zneuctil?“

Důstojník si rozpačitě odkašlal. „Když jsme dorazili do krypty, nalezli jsme vaši tetu Liběnu v poněkud jednoznačné pozici mezi vaším panem otcem a dědem. A kostra vašeho prastrýce, maršála Kosmy Šerého, spočívala dosti výmluvně na zádech jeho ctěného syna, který byl ohnut o…“

„Dost,“ zavrčel Bojen. „Tohle opravdu nemusím slyšet. Doufám, že jste podnikl příslušná opatření. Čím méně lidí to uvidí, tím lépe.“

Kapitán přikývl. „Krypta je uzavřena a vše dáváme do pořádku.“

„Dobře,“ odvětil král a pak ledovým hlasem dodal: „Zavolejte Allena. Chci vědět, kdo to byl a kde je teď! A chci to vědět okamžitě…“

~ ~ ~

Kaleb Ponrava byl upír a byl jím už dlouho. Zvykl si a většinou nedělal moc problémů. Občas vyšel ze své hrobky, napil se krve a pak zase upadl do letargie. Nevzal si jí moc, jen tolik, aby zahnal hlad a oběť přitom přežila. Někdy vzal zavděk chrápajícím opilcem, ale nepohrdl ani dobytkem v chlévech či toulavými psy. Nebyl vybíravý a nechtěl na sebe moc upozorňovat.

V blázinci, který teď v jeho milovaném městě panoval, se necítil dobře. Vzduchem se šířila vůně čerstvé krve a on měl co dělat, aby se ovládl. Vždy si zakládal na určité noblese a stylu. Nebyl jen krvelačnou bestií.

Seděl teď na střeše domu a shůry shlížel na to vraždění a plenění, které se odehrávalo v ulicích nočního města. Možná tam někde

umírají jeho vnuci, kdo ví. Nikdy je sice neviděl, ale i tak z toho neměl dobrý pocit. I když mu to rozhodnutí působilo nesnesitelná muka, nehodlal je změnit. Na tomhle svinstvu se prostě podílet nebude…

Pak náhle uviděl muže jedoucího ulicí na mohutném válečném koni. Byl opatrný, vyhýbal se ležícím tělům a neustále se ostražitě rozhlížel. Dlouhý samostříl v jeho ruce vypadal hodně nebezpečně. Kaleb zasyčel. I na tu vzdálenost poznal ten znak na plášti i symboly na jeho zbroji. Inkvizitor! Lovec!

No, možná se přece jen na chvíli přidám, pomyslel si, když odhazoval svoji noblesu a styl a měně se ve velkého netopýra sklouzl ze střechy…

~ ~ ~

Allen s úklonou přijal nabídnuté víno a s číší v ruce zapadl do pohodlné lenošky v králově soukromé pracovně.

Bojen se posadil naproti a protřel si zarudlé oči. „Jsem tak unavený, že kdybych zavřel oči, tak už se asi neprobudím…“ pronesl po chvíli. „Do rána zbývá ještě pěkných pár hodin a situace se nám už vymyká z rukou. Ten pitomec Skála by zasloužil pověsit, ale naštěstí mi ušetřil práci. Tu dobrou volbu Námelovi nezapomenu. Pěkný kus města je už v jejich rukou. Je jich jako krys a přitom bude trvat nejméně dva dny než sem dorazí posily z okolních posádek. Zatím si musíme vystačit s biřici a S’any a jen bohové vědí, kde se flákají inkvizitoři. Další takovou noc už město nevydrží. Ráno je budeme muset vyklidit…“

„Pokoušíme se stavět magické bariéry, ale je nás málo, Veličenstvo,“ pronesl omluvně Allen. „Musel jsem vyčlenit několik mužů na strhávání podzemních chodeb, aby nám nevpadli do zad.“ Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Myslím, že už je nad slunce jasné, že čelíme dílu nekromága. Je silný, hravě odvrací naše detekční kouzla a nedovolí nám po něm pátrat.“

„Nekromága?“

Přikývl. „Tak se nazývá nekromant, tedy lidově řečeno černokněžník, který je již sám nemrtvý. Díval jsem se v archívu a zatím víme asi o třech případech. Dvakrát se jednalo o nekromanta,

který vstal z hrobu a jednou se jednalo o oživení magicky zcela neaktivní mrtvoly za použití dnes již ztracených znalostí. Domníváme se, že ten močidolský nekromág je stejný případ, protože těsně před jeho objevením zmizely z domu zavražděného Simeona Kolčavy starobylé manuskripty. Zřejmě je použil nějaký ignorant, který nečte poznámky pod čarou…“

„Myslím si, že kostru prapraděda ukradl on, nebo někdo na jeho příkaz.“

„Myslím si to také, Veličenstvo,“ přitakal Allen.

„Takže už jenom stačí toho grázla najít…“

Poprvé za celou dobu se Allen trochu pousmál. „Mám dobrou zprávu, Veličenstvo. Udělal chybu, možná osudnou. Skryl sice toho zloděje stejně obratně jako sebe, takže jej nelze vystopovat, ale zapomněl stejně magicky ošetřit i ostatky vašeho prapraděda. Stačila špetka prachu ze sarkofágu a kouzlo podobnosti mi ukázalo, kde se nyní nalézají.“

Král se prudce postavil. „A kde jsou ony, je i on!“

Allen přikývl.

„Vyrazíme okamžitě za ním,“ řekl král. „Chci ho dostat…“

„Ale Veličenstvo, mohla by to být past,“ pokusil se oponovat mág.

Bojen jen zavrtěl hlavou. „Po tom, co udělal s mými příbuznými, nechci s ním už mít žádné slitování a nechci je s ním mít co možná nejdříve.“ Vzal ze stolku pozlacený zvonek a energicky s ním zatřásl.

Do místnosti vběhl vyděšený komorník. „Přejete si, Veličenstvo?“

„Vyřiďte kapitánu Wernovi, že očekávám, že garda bude do dvaceti minut nastoupena na hlavním nádvoří v plné zbroji, dychtivá vydělat si na chleba.“

Pak se otočil k Allenovi: „A teď mi řekni, kde ho najdu.“

~ ~ ~

Když mu řekli, aby se oblékl, neuvažoval proč a prostě je poslechl. Kabátec byl na jeho vkus příliš zdobený a límec nepříjemně dřel. Pamatoval si, že takové kdysi odmítal. Pak ho odvedli do velké místnosti s mozaikovou dlažbou, se spoustou převrácených lavic a

rozbitým oltářem. Tam jej už čekal ten vysoký a divný muž, jehož tvář uviděl, když se probudil. Náhle jím otřásl chlad. Stejný, jaký cítil celé ty roky, kdy spal. Vlastně ani nevěděl, jestli to byly roky, nebo třeba jen dny. Nevěděl ani, jestli to byl skutečně jen spánek, nebo něco víc. Něco mnohem víc…

Vzpomínky k němu najednou začaly přicházet s ohromující rychlostí. Bylo to, jako by sledoval život někoho jiného a přitom cítil, že je to on, že se to stalo jemu, že on byl tím králem, který zemřel, obklopen svými syny a patolízalskými hodnostáři, kteří se jej báli stejnou měrou, jako je on nenáviděl.

Byl Boleslavem, králem kněžegradským.

Zamyšleně pohlédl na svoje ruce. Když je viděl naposledy, byly vrásčité a plné jaterních skvrn. Teď byly jiné, mladší. Pak pohlédl na své průvodce a naznal, že kdysi míval na služebnictvo lepší vkus. Žena i oba muži byli nezdravě bledí, s krvavě rudýma očima a v šatech, které pamatovaly ony legendární lepší časy.

„Vítám tě zpátky, králi Boleslave," pronesl slavnostně ten divný muž a přátelsky mu pokynul. „Vítám tě zpátky z druhého břehu."

„Druhého břehu?" pronesl Boleslav zamyšleně, než mu došlo, že se tak říkává záhrobí. „Znamená to, že jsem umřel?"

Muž přikývl. „Oživil jsem tě. Jmenuji se Mistr Mateus, ale můžeš mi říkat jenom Mistře."

„Oživil?"

„Ano, má moc pokryla tvé zpráchnivělé kosti svaly, šlachami a krví vybraných obětí a do této schránky jsem pak vrátil tvoji duši."

„Jsem tedy živý?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nejsi však ani mrtvý, protože povaha mého kouzla brání tvým tkáním v opětovném rozkladu. Dokud budeš poslušný, budeš ‚žít'. V opačném případě opět pocítíš nicotu a chlad smrti…"

~ ~ ~

Plížit se nepozorovaně temnými ulicemi, kterými se příliš mnoho jiných nemrtvě potácí, je zhola nemožné. Jen díky všudypřítomnému pachu krve a smrti si nás zatím nevšiml žádný upír nebo nekrot, jejichž skupinky nás míjely. Bylo nás jen dvacet a kdyby se na nás

sesypali, neměli bychom žádnou šanci. Ani Oskarova přítomnost by nás nezachránila. Celou dobu byl prakticky nepoužitelný a omezoval se jen na syčení bolestí, kterou mu působilo vědomí, že jedná proti příkazům svého vládce. Drželi jsme se tedy stranou ulic, prolézali dvory, lezli po střechách a spouštěli se do vikýřů opuštěných domů. Bylo to pomalé, ale relativně bezpečné.

Sice jsem si někdy v zoufalství říkal, že by bylo dobré ty zpropadené Močidoly srovnat se zemí, ale tohle jsem si nepřál ani ve chvílích největší zuřivosti. Ještě včera tady byly hostince, krámky a činžáky plné lidí. Nedaleko odtud byla černá nálevna s pašovanou kořalkou a kousek dál zase hráčské doupě, kde z vás dokázali do hodiny stáhnout nejen šaty, ale i kůži zaživa. A u chrámu zase stávalo tržiště, kde jste sehnali cokoliv, včetně vám ukradených věcí. Nyní tu byl jen zmar, nic víc…

Najednou mě Oskar prudkým gestem vytrhl ze spárů chmurných myšlenek. Marná sláva, jeho zrak byl bezkonkurenční. Po chvíli zírání do temnoty jsem je konečně také zahlédl. Dva stíny pohybující se bezcílně po odpadky zaházeném dvorku. Nekroti. Pro tak sehranou dvojici, jakou jsme s Křivákem vytvořili, to ale nebyl žádný problém. Vzít je do mířidel samostřílů bylo dílem okamžiku. Silné, splétané tětivy zazpívaly vysokým tónem a vymrštily střely vstříc bloumajícím revenantům. Dvojí tiché mlasknutí napovědělo, že šipky našly cíl. Pak se těla bezvládně skácela.

Opatrně jsme opustili bezpečí zídky a došli až k nim. Jak se říká důvěřuj, ale prověřuj. Byla však smůla, že jsme věnovali pozornost dvěma mrtvolám zrovna ve chvíli, kdy se do okna nad námi vyhoupla malá, vrčící a zuby cenící striga. Když se na nás vrhla, byl to Křivák, kdo stál ve špatnou chvíli na tom nejšpatnějším místě. Malá, ječící bestie jej srazila na zem a její dlouhé a zahnuté spáry se zlověstně zableskly. Vykřikl a vytřeštěnýma očima zíral na hlubokou ránu, která se mu otevřela na břiše. Játra! Ta mrcha mu jde po tom nejšťavnatějším kousku.

Než stihla dokončit, co začala, poděkoval jsem bohu alespoň za dvourannou kuši a vpálil jí šipku přímo doprostřed rozšklebené tlamy. Striga se překvapeně zajíkla a pak se chroptíc zhroutila. Její

mohutné zadní běhy ještě několikrát bezmocně hrábly do vzduchu, než se jí definitivně zmocnila smrt.

Odvalil jsem její mršinu z nehybného Křiváka. Byl v bezvědomí a při pohledu na tu příšernou ránu, jsem tomu byl rád, protože by musel zakoušet neskutečné bolesti bez vidiny záchrany. Jen málo felčarů se totiž pustí do jednou otevřeného břicha. Většina jen bezradně pokrčí rameny, v nejlepším případě dají raněnému vypít víno s odvarem z makovic a odnesou ho někam, kde nebude pro několik následujícího hodin moc na očích a na uších.

Odložil jsem samostříl a sáhl k boku pro dýku. Okolostojící Kanálníci souhlasně zamručeli.

Ne. Nešlo to. Ruku jsem zase spustil a položil ji místo toho na ránu. Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl. Vyčistil jsem vědomí od všeho a všech a zkoncentrovaný na to, co jsem se rozhodl udělat, zase oči otevřel. Křivákovo tělo se změnilo v černou siluetu na pozadí spleti jasně zlatých čar, kterými v něm proudila životní energie. Nyní jsem si mohl pečlivě prohlédnout jeho zranění. Byla to sice strašná rána, ale mnohem větší nebezpečí spočívalo v povaze jejího původce. Zřetelně jsem viděl to ložisko negativní energie, tu přízračnou mrtvolnou nákazu, která by časem získala vládu nad Křivákovým tělem.

Nevěděl jsem, kolik ve mně ještě zbylo sil, ale nemohl jsem to takhle nechat. Zabořil jsem prsty do rány. Křivákovo tělo se vypjalo v zoufalém oblouku. Neutralizoval jsem to ložisko vlastní energií a bylo to, jako bych lil louh do kyseliny. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale nakonec se to podařilo. Ještě stále ale nebylo vyhráno. Možná, že by se už Křivák nestal nemrtvým, ale ještě stále se mohl stát mrtvým. Zablokoval jsem mu tedy centra bolesti a odklonil tok energie od rány. Nakonec jsem samotnou ránu posílil a uspíšil hojivé procesy. Nevydrží to déle než pár hodin, ale snad to bude stačit.

Když jsem se vrátil zpátky do reality všedních dnů, Křivák právě otevíral oči. Ty mé se naproti tomu dost těžce zavíraly. Únavou se mi třásly ruce a představa, že se budu ještě někam plahočit, mě naplňovala zoufalstvím…

„Co se stalo?“ zašeptal překvapeně Křivák.

„Málem tě dostal striga,“ odvětil jsem. „Odpočiň si trochu a pak vyrazíme dál.“

„Jak to, že necítím žádnou bolest?“

„Za pár hodin budeš,“ zchladil jsem jeho nadšení. „Jen jsem ti vymodlil odklad…“

„Díky.“

Jen jsem pokýval hlavou.

Křivák se s hekáním postavil a zvedl ze země svůj samostříl. „Tak jo, lidi,“ zavrčel, „pojďme si pro toho hajzla, než ho napadne přijít si pro nás…“

~ ~ ~

Konečně jsme byli na místě a s nevolí hleděli na temnou budovu chrámu na druhém konci Obilného náměstí. Až dosud jsme se mohli skrývat, teď už ne. Těch několik desítek metrů budeme muset překonat v nekrytém terénu. To bylo zlé, moc zlé. Stačí pár strig, nebo jiných bestií a jsme nahraní. Ještě štěstí, že nemají lučištníky, pomyslel jsem si nakonec, hledaje na té situaci alespoň něco pozitivního.

Pečlivě jsme pátrali po jakékoliv známce cizí přítomnosti, jakékoliv známce nebezpečí. Nikde nic. Žádné hlídky, žádné stráže. Kolem chrámu panoval klid. Podezřelý klid, abych tak řekl.

„Jdu tam a kdo chce jít se mnou, je vítán. Nutit ale nikoho nebudu,“ oznámil jsem přítomným.

„To je dobře,“ odvětil Oskar, „protože já tam s tebou jít nemíním. Dovedl jsem vás sem a tím má úloha končí. Chci toho Matea zabít stejně jako vy, ale nejde to. Ještě stále mě ovládá a nechci, aby mě použil proti vám,“ dodal ještě a nečekaje na mou reakci se rozplynul temnotách.

„Tak fajn. Ještě někdo?“

Nikdo další už neodešel.

Zkontroloval jsem tedy naposledy, zda obě šipky v samostřílu leží drážkami na natažených tětivách, a pak pohlédl na tu hrstku mužů, v jejichž očích už nebyla žádná naděje, jen odhodlání.

„Jdeme na to…“

~ ~ ~

„Kupředu, kupředu,“ řval Bojen a jako o život mečem sekal a bodal do masy těl před sebou. Nyní nebyl čas šetřit silami a nebyl čas ani na šermířské finesy. Tělo na tělo s ostatními vojáky, na krok od nepřátel, to skutečně nebylo to správné místo pro mistra meče. Spíše pro řezníka. Ťal po překvapeně zírajícím muži v umaštěné zástěře a srazil jej k zemi. Nezkoumal, jestli ho stříbro už zabilo nebo ne, to byla práce těch, co stáli za ním. Jen tak tak dokázal blokovat úder dlouhých spárů, které mu mířily na hlavu a než stačil jakkoliv zareagovat, dotěrnou strigu zasáhl voják po jeho levici smrtelně přesným výpadem. Než mu však poděkoval za pomoc, gardista se s chroptěním zhroutil na dlažbu, zasažený do krku ghoulem.

Pomstil jeho smrt, to ano, ale měl pocit, že poslední hodinu nedělá nic jiného, než že se jen někomu mstí…

Boj byl krutý, ale postupovali. Garda ani nemohla jinak. Ne, když v jejích řadách bojoval i sám panovník. I když proti nim nepřítel vrhal další a další protivníky, nezadržitelně postupovali do nitra Močidolů. Bylo to jako výprava do severní divočiny – tam také ještě nikdy nevkročila noha královského vojáka. Za každý dobytý metr ale platili krvavou daň, a i když za jednoho královského vojáka nepřítel platil smrtí několika svých, zdálo se, že jeho zálohy jsou nevyčerpatelné.

„Střelci jsou na místě,“ zařval na Bojena kapitán Wern. „Konečně se jim podařilo obsadit domy podél ulice.“

„Ať se postarají o velitele. Podle mágů jim velí upíři a podobná chamraď. Ať odstřelí každého, ve kterém zbyla špetka inteligence!“

Ještě chvíli, musíme vydržet ještě chvíli, říkal si Bojen a povzbuzoval muže v neustávajícím tlaku na nepřítele. Dovolil si na krátký okamžik zvednout hlavu nad řady bojujících. Z oken horních pater okolních domů vyčnívaly samostříly vybraných ostrostřelců a elitních Strážců, mířící na úroveň zadního voje nemrtvých, kde byli jejich velitelé… Jako na povel ulici ometla smršť střel, která k zemi srazila trojici upírů, stejně jako desítku přišer, která je obklopovala. Stříbro vrátilo jejich těla času. Upíři s děsivým jekotem během několika vteřin zestárli o desítky let, až se nakonec rozpadli v prach.

„Vyšlo to!“ zařval král. „Tak to dokončíme! Kopiníci!“ dodal ještě, obraceje se na kapitána Werna. Vysoký S’an, od hlavy až k

patě pokrytý prachem a krví, jen přikývl. Na jeho povel se vojáci vyzbrojení píkami zformovali na pravém křídle do několika těsných řad, sklonili své zbraně a s hroty vykládanými stříbrem vykročili vstříc davu zpitomělých nekrotů.

Útok stovky pík a halaparten způsobil mezi nekroty, soustředěnými na tak malém prostoru, masakr. Několik řad prostě zmizelo jako klasy podťaté zručným žencem. Další pod silou úderu zakolísaly a byly vrženy několik dlouhých metrů zpět.

Útok na střed formace konečně polevil. Bojen se však nespokojil s chvílí oddechu, on hledal příležitost. Vyštěkl další povely a garda se rozestoupila, aby mezi nimi mohli projít kušíři. Salva z těžkých kuší dokonala dílo zkázy. Masivní šipky, vystřelené z bezprostřední blízkosti, dokázaly hravě projít několika těly a každé, které zasáhly, padlo bezvládně k zemi, okamžitě oloupené o svoji magickou podstatu. Útok se zcela rozpadl a na ulici se nyní zmateně motalo několik desítek přeživších, z rovnováhy vyvedených nekrotů.

„Vpřed!“ zařval Bojen a jako první, nečekaje na ostatní, vyběhl z řady s mečem zdviženým vysoko nad hlavou.

~ ~ ~

Byl to zvláštní pocit, vidět stovkami očí, vnímat a cítit stovkami těl. Zvláštní, ale současně i skvělý. Zkušeně posunoval svými služebníky jako figurkami po městě, vysílal k nim příkazy i pochvaly. Partie, kterou rozehrál, byla mistrovská a na rozdíl od běžných figur, ty jeho se mu toužily zavděčit. Líbilo se mu to. Vše vycházelo přesně tak, jak mělo. Král sedl na lep a podle předpokladů vyrazil z bezpečí vysokých hradeb svého sídla, zaslepen touhou po pomstě. Neomylně sledoval stopu Boleslavových kostí a pronikal přitom stále hlouběji a hlouběji do Močidolů. Možná se mu to jevilo jako vítězný postup, ale i to bylo součástí Mateova brilantního plánu. Nebude to trvat dlouho a protiútok čerstvých posil, vedený ze zálohy, jeho postup definitivně zastaví. Obklíčen početnějším nepřítelem dlouho nevydrží. Za hodinu bude po všem.

Najednou jím projela vlna překvapení pocházející od hlídky ukryté na chrámové věži. Odpoutal se od boje s královými muži a spěchal po varovně se chvějícím vlákně ke svému zvědovi. Byť to

byl jen ghoul, nevybíravý vyjídač hřbitovů, nikdo se mu nemohl vyrovnat ve schopnosti vycítit jakoukoliv magickou i nemagickou bytost.

Vztekle zasyčel. Poznal toho vysokého muže se stříbrným mečem. S'an, vyvstalo mu náhle na mysl. Ano, S'an. Stále znovu a znovu se přesvědčoval, jak zvláštní je nyní jeho paměť.

Jak se jen mohl dostat až sem, blesklo mu hlavou, když jej viděl, jak se společně se dvěma tucty dalších lidí opatrně plíží opuštěným tržištěm. Toto sice nebylo součástí jeho plánu, ale nedokázal odolat možnosti vyřídit si s tím otravným chlapem účty jednou provždy. Vždyť to byl on, kdo mu už od počátku křížil plány…

Chtěli to sami, pomyslel si a kývl na Jenufu Myrtusovou. Té nemusel nic vysvětlovat. Jenom se hladově olízla a společně s ostatními luvgaty vyrazila do boje.

Spokojeně sledoval, jak se v běhu morfují do podoby děs nahánějících křižence lidí a zvířat. A až se vypořádá s tím S'anem, dokončí i onu nudnou záležitost s králem Bojenem…

~ ~ ~

Se zájmem sledoval ruch kolem sebe a vštěpoval si do paměti vše podstatné. Bylo to už let a let, co to mohl dělat naposledy a jeho vědomí po tom toužilo až s bolestnou naléhavostí, jako by se znovunabytého života nemohlo nabažit. Sledoval zuřícího nekromága, jeho měnící se poddané a uvažoval, kde mezi nimi je asi jeho místo. Býval králem, to ano, a má jím prý být zase, ale jakému Kněžegradu to má vládnout? Vždyť měl syny a dokonce i vnuky. Copak už nikdo z nich nežije? Zamyšleně pohlédl na své ruce, na kterých postrádal jizvy utržené v dávných bojích. Byl skutečně sám sebou?

Pomalu se vydal k rozbořenému oltáři, u kterého si ten Mateus postavil svůj „trůn". Nikdo si jej nevšímal. Opřel se o chladnou plochu oltáře a bříšky prstů ho pohladil. Bylo tak příjemné zase něco cítit. Bylo to moc příjemné. Pak se zarazil a začal si prohlížet tu dlouhou třísku ze zlomeného trámoví, ležící na hromadě suti jen dva kroky od něj. Tvarem připomínala dýku, a tak si ji nepozorovaně schoval do nabíraného rukávu kabátce.

~ ~ ~

Všiml si nás, bastard! Všiml. A to jsme ještě nebyli ani v půlce náměstí. Plížení už bylo zbytečné. Z okolních ulic a uliček se k nám začali stahovat mrtváci – jasný důkaz, že nás viděl někdo, kdo o tom zpravil komedianta, protože z vlastní hlavy ten nápad mít nemohli. I když ty kymácející se mátohy pro nás a naše samostříly nebyly žádnou konkurencí, už nám docházely střely se stříbrnými hroty.

Začal závod o čas a o život. Čím dříve budeme uvnitř toho chrámu, tím lépe. Odhodili jsme opatrnost a jako šílení utíkali mezi převrácenými stánky, hromadami zboží a těly, u kterých nebylo do poslední chvíle jasné, jestli náhodou nemají vražedné choutky.

A to byl ten okamžik, kdy se na scéně objevili stráže nekromágů, ti, jak jim Bezina, říkal luvgati. Jejich příchod byl jako blesk z čistého nebe. Během vteřiny se vyřítili z hlavního vchodu chrámu, kam jsme měli namířeno, a vrhli se na nás. Jejich rychlost mi vzala dech. Legrace skončila. Teď už jsme se museli spolehnout jen na můj meč a pak na osikové a dubové kůly, ulámané nohy od stolů a židlí a svěcenou vodu. Postavit se těm zuby cenícím bestiím s drápy o velikosti menší šavle, vyžaduje značnou dávku odvahy, zvláště když nemáte brnění a v ruce držíte jen nohu od židle. Při pohledu na ně ale neutekl jediný Kanálník. Jsou to fakt tvrdí hoši. Jen jeden ucedil: „A kurva…“ Je ale pravda, že hned potom zemřel.

Muži se hbitě semkli do trojic a zády k sobě čelili útočníkům. Někdy to mělo úspěch, jindy si příšera prvního obratně vytáhla ven a pak se vypořádala i s těmi zbývajícími. Náměstí se otřásalo ozvěnou zuřivého boje, kde se nebraly ohledy ani zajatci. Bylo to rychlé, velmi rychlé, a i když jsem se snažil, seč jsem mohl a sekal po těch bestiích jako smyslů zbavený, stejně jsem nezabránil tomu, aby se naše úderná jednotka během dvou minut nescvrkla na čtyři muže, výměnou za život sedmi luvgatů. Nebyl to zrovna dobrý obchod, protože jich stále ještě zbývalo něco ke dvěma tuctům…

Náhle vzduch proťalo vysoké zavřísknutí a na tvář mi dopadla teplá, lepkavá sprška. Nepotřeboval jsem světlo, abych pochopil, že už jsme jen tři. Přeskočil jsem kácející se bezhlavé tělo, z jehož hrdla ještě tryskala krev, a pomstychtivě ťal po vrahovi. Vší silou vedený úder rozpoltil příšeře nenávistí znetvořenou mordu a zastavil se jí až

uprostřed hrudi. Kopnutím jsem osvobodil čepel a prudkým máchnutím si sjednal více prostoru. Právě včas, protože mi už kolem uší zahvízdalo několik sad spárů.

Po vyléčení Křiváka, což se mi vzhledem k nastalé situaci jevilo jako zbytečnost, mi už moc sil nezbývalo a rychle se mě začínala zmocňovat únava. Bohužel boj proti desítce příšer nějaké to mávání železem vyžaduje, takže jsem začínal mít nepříjemný pocit, že je zle. Hodně zle.

„Zmiz odtud, my je zastavíme," zachrčel na mě Křivák, kterému se už evidentně začalo znovu ozývat zranění. „Zachraň se…"

„Na to ti kašlu," zasípěl jsem v odpověď. „Zmizte si vy…"

„Tak to už neudýchám," zkonstatoval Křivák se stoickým klidem, zatímco z ječícího luvgata vytrhával oštěp. „Už mi to zase začíná krvácet. Jsem v prdeli…"

Když začal mluvit vulgárně, musí to s ním být opravdu špatné…

Najednou jsem ucítil prudkou ránu do zad. Síla úderu mě strhla k zemi a já zřetelně cítil, jak se do mě, zbroj nezbroj, noří ledově chladný spár. Bolestí se mi zatmělo před očima a po zádech se mi nebezpečně rychle začalo šířit nepříjemné vlhko.

Z posledních sil jsem se otočil a bodl. Jen tak, nazdařbůh, ale trefil jsem se. K mému křiku se přidalo i hlasité vytí.

Klesl jsem na kolena a jako nezúčastněný divák uprostřed noční můry zíral na běsnění, které mě obklopovalo. Dva poslední muži, vzdorující smečce rozdivočelých bestií.

Byl jsem však zatažen zpět do děje dříve, než jsem čekal. Ačkoliv mi každý pohyb způsoboval neskutečná muka, ohnal jsem se po jedné z příšer, která se ke mně neopatrně přiblížila, a připravil ji o oba přední běhy. Luvgat zavyl příšerným hlasem a při pohledu na krev chrlící pahýly se začal proměňovat. Postupně se mu vracely lidské rysy a pak i proporce. Najednou jsem hleděl do bledé tváře muže, kterého jsem už léta znal. Kolman Krátil, majitel vinohradu a velkostatkář, který zmizel i s celou svojí rodinou mezi prvními. Na jeho hrdle byly zřetelné stopy po kousnutí.

Vždycky mi říkali, že mám pečlivě chránit každý důkaz, a tak jsem, i se smrtí šplhající na jazyk, bodl Kolmana přímo do srdce a ještě mečem pro jistotu otočil v ráně. Klesl k zemi se skelným

pohledem a ani nevzdechl. Jeho překvapená tvář začala okamžitě přijímat podobu mrtvoly staré několik týdnů. Ale ta kousnutí byla vidět pořád.

Ztěžka jsem se začal zvedat. Několikrát se mi zatmělo před očima. Než jsem konečně spočinul na vratkých nohou, luvgatům se podařilo rozsápat posledního Kanálníka. Zbyli jsme už jen já a Křivák.

„Hej, mrchy," zachrčel jsem na ně, aby si nás alespoň spravedlivě rozdělili, když už nic jiného. Rozdělili. Pak po mě skočila bestie v ženských šatech. Síla nárazu mě odmrštila a já letěl několik metrů vzduchem zády napřed a dopadl mezi doutnající trámy požárem zničeného domu. Náraz mi vyrazil dech, a bolest, která mi z rány vystřelila do mozku, mě téměř zbavila vědomí.

Luvgata na mě vycenila dvě řady pilovitých zubů v jízlivém šklebu. Pomalým krokem vyrazila dokončit, co začala a její spáry přitom rytmicky ťukaly do dlažebních kostek.

Najednou mě něco prudce zabolelo. Jako bych se řízl o zapomenutý střep. Ne, bylo to spíše, jako bych se spálil. Ano, jako bych se spálil o řeřavý uhlík.

Když jsem dospíval, učili mě, že existují dvě nejhorší věci, které může S'an udělat. Obě jsou v rozporu s přísahou složenou kněžegradskému králi a obě ho můžou stát krk. Tu druhou nejhorší jsem už udělal, ta první ale ještě stála za úvahu.

Učili mě totiž, že všechno, co nás obklopuje, obsahuje energii, ať už je to živé nebo neživé, a že mezi námi žijí lidé a další bytosti, které ji dokáží využívat. Mágové díky ní tvoří a sesílají kouzla a léčitelé jejím prostřednictvím uzdravují nemocné. Učili mě také, že existuje mnoho zdrojů energie – slunce, voda, stromy a lidé mohou do sytosti používat kterýkoliv z nich. Existují ale i zdroje zakázané. Silnější a o to lákavější. Zdroje, které z vás udělají ty nejmocnější mágy a bojovníky, které vám dají obrovskou moc. Jsou jimi lidé a oheň. Když je ale budete čerpat, velice brzy za to také zaplatíte. Historie zná příliš mnoho příběhů o černokněžnících, kteří zešíleli a stali se hrozbou pro sebe i pro své okolí, a ani jeden z těch příběhů nemá šťastný konec. Neexistuje totiž jiná energie stejnou měrou mocná, jako i návyková a zničující. Nemůžu ale za to, že my S'anové

jsme schopni využívat právě jen tyto dva zdroje a to navíc s mnohem větší odolností než jiní smrtelníci. Jen jedna věc je na tom hodně špatná – naše oči pak několik příštích dnů září pronikavou červení, jako rubíny a nic nepotěší Inkvizici tak, jako pohled na rudookého S'ana…

Obklopen energií ohně, ukrytou v doutnajících trámech, jsem zapomněl na všechny přísahy a předsevzetí a otevřel se jí. A ona, zářící a žhavá, mne naplnila a jako ohnivá řeka se řítila mým tělem, sytíc jej až do morku kostí. Byl to nepopsatelný a euforický pocit. Najednou jsem byl opět S'anem ze starých legend, úplným a celistvým. Začal jsem chápat své předky a stejně jako oni toužil po boji a násilí. Jen stěží jsem dokázal ten pocit překonat a ovládnout se. Na rozdíl od dávných předků, já tu měl práci, ne zábavu.

Pomalu jsem se zvedl a pohlédl na ruinu domu. Kolem mě už nedoutnal jediný uhlík. Naopak v mých žilách nyní zuřil požár. Sebral jsem ze země meč a obrátil se k luvgatě, která ke mně velice pomalu plula vzduchem. Čas stál nyní na mé straně.

Muselo jí to připadat jako zlý sen, když se před ní náhle objevil tentýž S'an, kterého před chvílí srazila k zemi. A možná ani neměla čas si to uvědomit, protože jsem ji jedinou, z mého pohledu ležérně vedenou ranou rozsekl vedví. Ani mě nepřekvapilo, když jsem v měnící se mrtvole poznal Jenufu Myrtusovou. Byla to semetrika už za života. Až s těmi luvgaty skončím, bude to tu připomínat pogrom kněžegradské smetánky…

Když jsem se na zbývající luvgaty usmál, pokusili se s křikem utéci, ale zůstalo jen u pokusu. Když jsem se na to později ptal Křiváka, říkal, že viděl, jak ty bestie běhají zoufale tam a zase zpátky a někdo je přitom porcuje na co nejmenší kousky…

~ ~ ~

Mateus se odpoutal od chřadnoucího vlákna své služebnice. Viděl toho S'ana jejíma očima do poslední chvíle. Nebál se jej, a i když mohl povolat na svoji obranu desítky dalších tvorů, neudělal to. Svým způsobem ho ten S'an totiž fascinoval. Dokonalý zabiják, nyní plný zářivé energie, ne nepodobné té, která jeho samotného přeměnila v to, čím je nyní. Kdyby se mu jej podařilo získat do svých

služeb, bylo by to víc, než jen vítězství. Během vteřiny se mu zrodil v hlavě plán. S úšklebkem pohlédl na trojici svých mazlíčků. Nechápal, jak ještě nedávno mohl poslouchat jejich příkazy. Bez jediného slova jim vnutil svoji vůli. Byl si jistý, že jej poslechnou. S největší pravděpodobností o ně přijde, ale alespoň jednou mají šanci být užiteční…

~ ~ ~

Vběhl jsem do chrámu a jen tak tak se vyhnul útočící dvojici luvgatů. Zajímavé, tihle na mě čekali a nebáli se… Měli to hezky načasované, ale já byl o něco rychlejší. Jejich útok ze zálohy nevyšel. Sekl jsem po jednom a blokoval úder druhého. Stříbrem popálený luvgat zavyl vysokým hlasem, ale bleskovým výpadem jsem jej hned utišil. Vytrhl jsem čepel z bezvládně se hroutícího těla a zvedl zbraň nad hlavu do horního střehu. Druhý, nepoučen osudem svého kolegy, znovu zaútočil. Ťal jsem mu po rukou, kterými se na mě sápal, a když pak na ně, ležící na podlaze, konsternovaně zíral, přidal jsem k nim i jeho hlavu.

Pomalu jsem se otočil k čelu chrámové lodi, kde stál ON. Nevysoký muž ve splývavé černé říze, jaká se ve zkazkách přisuzuje jen kouzelníkům. Kromě nezvyklé bledosti a krvavě rudých rtů bych v něm nehledal nic zvláštního. Možná by mi ani nedošlo, že jeho srdce už dávno nebije a v žilách mu koluje cizí krev.

Můj cíl se mi smál do obličeje. Možná právě proto jsem na okamžik přestal věnovat pozornost svému okolí. A právě v té chvíli přišel ten útok. Najednou mě uchopila neznámá síla a mrštila mnou proti zdi. S hlasitým zaduněním jsem do ní narazil zády a bezmocně se svezl na dlažbu.

Ztěžka jsem se zvedl na kolena, používaje přitom meč jako berlu. Další úder přišel vzápětí. Žebra chrastivě zaprotestovala proti takovému zacházení, ale ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, útočníka jsem opět nedokázal zahlédnout.

Do uší se mi zařezával jízlivý smích Matyáše Přetrhla. Stál tam, v čele chrámové lodi, jen kousek od polorozbořeného oltáře a dobře se bavil.

Třetí úder mnou smýkl několik metrů po dlažbě. Zastavil jsem se s heknutím až o masivní sloup. Tohle nebyla telekineze ani splétání vzduchu kouzlem. Bylo to mnohem fyzičtější. Tohle měl na svědomí někdo, kdo dokázal tkát iluze.

I když byl pro mě hotovým utrpením každý nádech, pokusil jsem se zkoncentrovat. Svět ztratil své pevné obrysy a náhle se kousek ode mě objevila přízračná silueta s jasnou skvrnou energie v oblasti žaludku. Ze všech sil jsem bodl přímo doprostřed té vlnící se záře.

Za děsivého jekotu se přede mnou zhmotnil vysoký a ramenatý muž s rukama jako lopaty, v jehož břiše vězely dvě stopy mého meče.

Překvapeně zíral na stříbrem vykládaný nápis a na úzký proužek kouře, který mu vycházel z útrob. „Bolí to," pronesl nevěřícně.

Otočil jsem mečem v ráně a pak jej vyškubl. Zakvílel a ztěžka klesl na kolena. Ze široce rozšklebené rány se vyvalila krev. Pohlédl na mě a zachrčel: „Jse… jsem Květoš… Květoš Záhora. Znáš mé jméno S'ane, nemám nad tebou již žádnou moc. Skonči to, prosím…"

Když jsem k němu přistoupil, Matyáš Přetrhlo se smál a nepřestal ani, když už matnějící oči Květoše Záhory opustila všechna bolest.

„Bravo, bravo, bravo," pronesl Přetrhlo, výsměšně přitom tleskaje. „Jak šlechetný čin, opravdu. Už dlouho jsem se tak nepobavil."

„Nejsem tu pro pobavení mrtvých komediantů," odvětil jsem. „Přišel jsem tě zatknout, nebo zabít. Výběr nechám na tobě…"

Jenom se ušklíbl. „Musím připustit, že máš odvahu, S'ane. Nebo, že by to byla drzost?" Sjel mě pohrdavým pohledem. „Mí mazlíčci tě nějak unavili. Sotva se držíš na nohou a krev ti ze zad už zase teče proudem. Jak dlouho to ještě vydržíš? Netmí se ti před očima? A co kolena, netřesou se?"

„Nestarej se," zavrčel jsem, dobře si vědom pravdivosti jeho slov.

„Vím, že jsi mě hledal," pokračoval a s hranou nonšalancí sestoupil z vyvýšení, kde měl svůj trůn. „Hledal jsi toho zloděje, že ano?" Usmál se a ukázal na ty, které jsem právě zabil. „No, tak už jsi je našel. Seznam se s pány Lučinou a Putnou. Květoš se ti už stačil představit sám." Pak se plácl přes hruď. „A zapomněl bych na sebe,

ale musím ti říci, že jsem už zlodějské řemeslo pověsil na hřebík.“ Odmlčel se. „Přesně v ten den, kdy jsem se osvobodil od těch tří ubožáků, kteří mě stvořili…“

„Osvobodil? Zabil jsi je. A nezůstal jen u toho. Kolik lidí jsi připravil o život?“

Pokrčil rameny. „Když se kácí les, znáš to.“

„Neznám.“

„To je ale chyba,“ odvětil. „Takhle totiž ničeho nedosáhneš. Podívej se na mě. Byl jsem nejlepším akrobatem na světě a přesto mi lidé spílali a plili pod nohy. Byl jsem v jejich očích bezectný. Pak mě zabili a oživili. Ti tři, ano, byli to ti tři. Chtěli, abych pro ně kradl. Tak jako to dříve dělali oni sami. Když jsem se poprvé nasytil, procitl jsem a dokázal se od nich osvobodit. Nyní jsem nekromágem a magie, kterou jsem vpletl do základů města, ke mně přivede každého mrtvého. Nikdo mě už nedokáže porazit a já tu budu vládnout.“

„Nikdy ti to nedovolí. Ostatní vládci tě nikdy nepřijmou mezi sebe,“ pokusil jsem se mu zchladit ten zápal, ale odmítavě zavrtěl hlavou.

„Mě nemusí, stačí když přijmou jeho,“ odvětil a pak se obrátil k někomu, kdo se ukrýval za oltářem. „Pojď sem,“ přikázal mu a pak pronesl ke mně: „Jeho nárok na trůn nikdo nezpochybní a já budu stát v pozadí.“

Muž, který k nám přicházel, mi byl okamžitě povědomý. Ty oči, tvář. Pak mi to došlo. Toho muže jsem znal z rubu zlatého denáru. Ne nového. Ale z těch z první ražby. Toto byl král Boleslav a já pochopil, že jeho nárok na trůn opravdu nikdo nezpochybní.

„Boleslave,“ ozval se Přetrhlo, „seznam se tady se S’anem a hned se s ním i rozluč. Je už na odchodu… na věčnost.“

Král, tolik podobný svému prapravnukovi, se na mě zkoumavě zahleděl. „Znal jsem tvého děda,“ pronesl překvapivě příjemným hlasem. „Yggredd, nemám pravdu?“

„Ano, Veličenstvo.“

„Sloužíš koruně, S’ane?“

„Sloužíme jí všichni, pane,“ odvětil jsem.

„A vaše přísaha stále trvá?“

„Ano.“

„Tak proč máš červené oči?“

Na to jsem nedokázal odpovědět.

„Doufám, že alespoň v jiných bodech ji dodržuješ pečlivěji. Tvůj děd ještě žije?“

„Ne, pane, Saleh zemřel už před lety, ve službách tvého syna.“

Přikývl. „Z těch, co jsem znával, již asi nikdo nežije. Připadá mi to šílené…“

„Tak dost,“ uťal nás nemrtvý kejklíř. „Máme ještě něco na práci, nemyslíš, S’ane? Blíží se sem Bojen a já musím osobně dohlédnout na jeho předčasný skon, kterým se uprázdní trůn bez dědice…“

„To se ti nikdy nepodaří!“

V očích se mu najednou zle zablesklo a já ucítil, že se nedokážu ani pohnout. Pak jsem se nedokázal ani nadechnout a tlak pokračoval. Do úst se mi nahrnula železitá pachuť krve. Poté mi z nich uniklo tlumené zasténání.

„Je to nuda, bít se se smrtelníky,“ pronesl znechuceně a mávl rukou.

Magie mnou mrštila přes celý chrám a když jsem se opět ocitl na pevné zemi, bylo mi jasné, že postavit se už nedokážu. Ten zbyteček životní síly, který ve mně ještě zbyl, mě dokázal s bídou udržet při životě. Na víc jsem neměl.

Zato Přetrhlo měl sil na rozdávání. Vznesl se jako by nic nevážil a připlul vzduchem až ke mně. I přistání měl o poznání měkčí. Než jsem totiž stačil cokoliv udělat, klečel na mně a ve tváři se mu zračil výraz naprostého triumfu.

„Přišel jsem o všechny mazlíčky,“ zasyčel mi do ucha. „Rozhodl jsem se pořídit si nového. Udělám z tebe luvgata.

Budeš se třást nedočkavostí při pomyšlení, že bys za mě mohl položit život…“

V širokém úsměvu odhalil zuby s výrazně delšími špičáky. Dvěma na každé straně. Přesunul se nad mé hrdlo. „Teď to trochu štípne,“ zažertoval, ale mně do smíchu nebylo.

Když mě kousl, ani to nebolelo.

Pak ale přišly křeče a ty už bolely. A bolely hodně. Když jsem začal výt, spokojeně pokýval hlavou. „Už to nebude trvat dlouho,

S’ane. Dočkáš se. A teď, když mě omluvíš, mám ještě něco na práci…“

~ ~ ~

Měl skutečně co na práci, ale byl potěšen tím, jak rychle u toho S’ana začala proměna. Člověku by to zabralo nejméně hodinu a on dostal první záchvat již bezprostředně po iniciaci. Úchvatné, vskutku úchvatné.

Pak zavřel oči a rozběhl se po vláknech poutajících k němu služebníky, kteří doráželi na toho ubohého králíčka Bojena, jenž si už začínal uvědomovat, že se řítí do záhuby.

Když oči opět otevřel, nebyly to již jeho oči, ale oči jeho služebníků. Byl uprostřed bitevní vřavy, v první řadě bojujících. Kolem něj ležely desítky těl, některé v královských barvách, jiné patřily jeho věrným. Garda chránící svého krále nyní připomínala ježka svinutého do klubíčka, tak se ježila stříbrnými píkami. I když to s nimi nevypadalo dobře, stále bojovali. Pak uviděl krále. Jeho bohatě zdobená zbroj už téměř nebyla ani k poznání. Tvář mu zalévala krev z neošetřené rány na čele, ale stále bojoval a jeho příklad strhával ostatní.

Vstoupil do strigy, která právě sápala na kusy nějakého vojáka. Příšera zmateně zatřásla hlavou, ale pak se mu podvolila. Přenechala mu vládu nad svým tělem i instinkty. Bylo to pro něj nové, ale rychle si zvykl na všechny ty divné pachy, neuvěřitelně ostrý zrak, i na to, že nyní stojí na všech čtyřech.

Nechal vojáka vojákem a rozběhl se ke králi.

~ ~ ~

Otevřel jsem oči. Měl jsem pocit, že tma už není tak tmavá, že ji vnímám jako celé spektrum víceméně příjemných odstínů černi. To poznání se mi moc nelíbilo. Se sténáním jsem se překulil na břicho. Nový záchvat bolesti mi divže nerozerval hlavu na kusy.

Když se mi konečně znovu pročistil zrak, uviděl jsem jej. Nebyl ode mně dál, než jen pár metrů. Stál ke mně zády, s rukama široce rozpaženýma a hlavou zvednutou ke stropu. Jestli ne teď, tak už nikdy, pomyslel jsem si a pokusil se překonat tu gigantickou

vzdálenost mezi námi. S každým dalším sáhem mi ten nápad připadal stále méně přijatelný. Měl jsem přece někoho chránit, ale koho. Jeho?

Najednou se mi hlavě přehrál dialog, který jsem slyšel snad před stovkami let. Ani nevím, kdo byl onen muž s tím příjemným hlasem.

„Sloužíš koruně, S'ane?"

„Sloužíme jí všichni, pane," odvětil jsem.

„A vaše přísaha stále trvá?"

„Ano."

To *ano* se mi vpálilo do mozku jako rozžhavená železa. Nyní jsem věděl, co musím a chci udělat…

Někdo mi poklepal na rameno.

Podíval jsem se na něj. Toho člověka jsem už kdysi viděl. „Já to udělat nemůžu, ale ty ano," řekl mi týmž příjemným hlasem a podal mi špičatý kus dřeva. „Dokud tě neovládá…"

Přikývl jsem a pomalu se začal zvedat. Postavit se na vlastní nohy je obtížné v každém věku. Ten muž mi s tím pomohl.

Když už jsem nebyl dál než jediný sáh, černokněžník se začal, jako by to vycítil, pomalu otáčet. S řevem, který mi neměl ani tak dodat odvahu jako spíš síly, jsem mu ten odštěpek z krovu stovky let starého chrámu vrazil mezi lopatky.

K mému řevu se přidal i jeho. Kdysi posvěcené dřevo ignorovalo jeho nezranitelnost zbraněmi a prošlo jím, jako by byl z papíru. V pohledu, který na mě upřel, se mísil vztek s překvapením a bolestí. Hmátl si na záda v marné snaze ten smrtící úlomek dřeva vytrhnout. Místo toho se však rozkašlal a bradu mu zalila krev.

„Nikdy ti nebudu sloužit," zachrčel jsem mu do tváře. „Nikdy."

„Já… já… nejsem… bezectný," zašeptal s očima upřenýma k něčemu za mnou, co viděl jen on sám, a bezvládně se zhroutil na podlahu.

Já, zoufale lapaje po dechu, klesl vedle něj. Nákaza v mém těle začínala vítězit. Najednou pro mě bylo těžké udržet oči otevřené.

Boleslav si s nečitelnou tváří sedl ke mně na podlahu. „Myslím, že teď ta jeho kouzla přestanou působit. Už jsem jednou umřel a doufám, že podruhé to taky zvládnu." Nečekal na mé přitakání, kterého by se už stejně nedočkal, a pokračoval: „Bylo to příjemné,

zase chvíli žít, ale cena, kterou jsem za to měl zaplatit, byla příliš vysoká…“

Ještě mluvil, když jsem omdlel.

~ ~ ~

Bojen překvapeně pohlédl na strigu, která jej srazila k zemi. Místo, aby dokončila to, co zamýšlela, jako by uprostřed pohybu zmrzla. Když přišla opět k sobě, nedůvěřivě pohlédla na něj a pak na ostatní kolem a zděšeně zavřískla. Nezabila jej, místo toho se dala na útěk. A s ní další a další nestvůry.

Jen nekroti zůstali bezradně stát, překvapeni náhlým obratem událostí. Pak ale začali jeden po druhém padat jako loutky, kterým někdo přestřihl provázek. Během okamžiku bylo po všem.

Král se ztěžka posadil a s chrchláním si odplivl. Byl si jist, že ví, kdo měl ty nůžky v ruce…

~ ~ ~

Když jsem přišel k sobě, ležel jsem na lůžku v Univerzitním špitále a byl jsem obskakován veškerým personálem, včetně mladičkých ošetřovatelek s tvářičkami jako broskvičky. Dokonce se na mě přišlo podívat i několik elfských léčitelů, které si prý osobně vyžádal ze Starolesa sám král. Trvalo to skoro tři týdny, než jsem přestal balancovat na hranici mezi životem a smrtí a vymanil se z horečnatého deliria, do něhož mě přivedla ta nemrtvá nákaza. Myslím ale, že jsem to zvládl, protože po probuzení jsem měl chuť na silný slepičí vývar a ne na krev.

Kromě stráží, které mě ve dne v noci hlídaly, aby se mi náhodou nestala nějaká nehoda, jsem měl jen jednu jedinou návštěvu. Bylo to pár dnů po mém probuzení a moc jsme si nepopovídali. Vlastně se mě Jeho Veličenstvo, král Bojen, zeptalo jen na kosti svého prapraděda, které nebyly nikde k nalezení. Byl naštvaný, protože kouzelníci, požádaní o jejích vypátrání, jen bezradně krčili rameny s tím, že se nějak musely změnit, protože kouzlo podobnosti již nezabírá.

Také jsem jen pokrčil rameny.

Král dlouho nenaléhal. Konečně, měl město plné kostí a pokud by nějaké hodně chtěl, mohl si je klidně vzít.

Dlouho jsem tam nevydržel a při první příležitosti jsem si sehnal šaty a zmizel. Město se z dvoudenního šílenství vzpamatovalo poměrně rychle. Na spáleništích se už čile stavěly nové domy a do Močidolů se znovu vracel život i se všemi starými problémy. Práce bylo až nad hlavu a za takové situace by mě v posteli nedokázal udržet nikdo. Ve městě byla spousta těl a žádné se už nemělo vrátit do hrobu. Nebezpečí recidivy bylo podle nezvykle krotké Inkvizice příliš vysoké. Za pár dnů proto za městem vyrostla obrovská hranice, která, za přispění mágů, proměnila všechny nebožtíky v několik lopat popela. Král jeho vhození do řeky spojil s veselicí, kde teklo víno proudem a lidé se tak alespoň trochu pobavili.

~ ~ ~

Návrat do kanceláře byl ve znamení záplavy nevyřízených pergamenů a desítek nových případů. Stůl se až prohýbal pod hromadami loupeží, rabování a vyřizování účtů mezi znepřátelenými rodinami, které využily situaci. Všechny věznice a šatlavy praskaly ve švech a my dřeli do úmoru. Jedno ale bylo potěšující – ze zjevných příčin citelně ubylo nekrofilních dýchánků, po kterých se nikomu z nás nestýskalo.

Trvalo několik dlouhých týdnů, než se situace zase uklidnila. Za tu dobu nikdo ani nevzdechl po mém zatykači a všichni inkvizitoři mě obcházeli širokým obloukem. I když jsem byl oficiálně vyléčen, vědomí, že nyní nejsem jen S’an, ale dokonce S’an kousnutý nemrtvým, a oni s tím nemohou nic udělat, jimi muselo do hloubi duše otřást.

Dalšího půl roku trvalo, než jsem konečně dostal zprávu od Křiváka. Už jsem si o něj začínal dělat starosti. Byl jsem mu hodně zavázán – nebýt jeho, asi bych tehdy vykrvácel. Jen mlhavě si vzpomínám, jak mě obvazoval a pak prostým přikývnutím reagoval na prosbu, aby se postaral o Boleslava, pro kterého si smrt mohla přijít v každém okamžiku a do té doby by nebylo dobré, kdyby se dostal do spárů Inkvizice. Bojen má beztak dost svých vlastních

problémů. Ať už to dopadne jakkoliv, Přetrhlovo kouzlo vykazovalo nečekanou odolnost a Kněžegrad nepotřeboval dva krále.

Musel jsem se smát, když jsem zjistil, že se z nich stala vykutálená dvojka obchodníků, kteří doslova a do písmene zakotvili v Malestě i s trojicí novotou zářících karak, jež si pořídili za část lupu Záhorovy bandy. Nevím, jak si teď Boleslav říká, ale po zbytek nastaveného času se určitě nudit nebude. Podle toho, co jsem se o něm dočetl z knih, je spíše homunkulus než revenant, a tak mu život mezi lidmi problémy dělat nebude – možná se omezí na krvavější pečeni a možná ani to ne. Nevím, jak dlouho tu ještě bude, ale na druhou stranu, kdo to ví…

~ ~ ~

Když Bojeslav Vrana otevřel oči, překvapilo jej, že tma již není tak temná, jak kdysi bývala. Posadil se a zjistil, že to, v čem ležel, nebylo lůžko, ale rakev naplněná čerstvou hlínou. Možná ho to mělo vyděsit, ale k jeho překvapení nevyděsilo. Pamatoval si ten okamžik, kdy na něj zaútočil ten obří netopýr a zahryzl se mu do krku. Bolestí se tehdy pomočil a po pádu z koně ztratil vědomí. Bylo mu jasné, co se tehdy stalo a co se pak stalo s ním.

Akceptoval, že jeho starý život je nenávratně pryč, ale pochopil také, že ten nový má před sebou. Vždycky byl přizpůsobivý. Tak je teď upírem, no a co. Kdysi je sice honil a bez milosti pobíjel, ale teď se jaksi změnila situace. Zapřemýšlel, jak se mu asi bude líbit lovit lidi a z toho pomyšlení mu povyjely špičáky. Zřejmě se mi to líbit bude, usoudil, a pak si uvědomil, že má hlad.

Po chvíli k němu zavanula vůně pečeného masa. To bylo překvapující, musel být přece hluboko v městských katakombách a kdo by tu co pekl? Ta vůně ale sílila a sílila, až si začal myslet, že se k němu snad blíží nějaký sluha s podnosem plným té pečínky.

Pak ale zjistil, že ta vůně společně s proužky dýmu stoupá zpod jeho inkvizitorského brnění, jehož ochranné pantakly už nějakou dobu výstražně zářily. Ty mě přece mají chránit před nemrtvým zlem, uvědomil si v náhlém záblesku poznání a s křikem se ze sebe snažil strhat jednotlivé pláty magické zbroje. I přes zoufalou snahu

osvobodit se, vlhkem katakomb napité řemínky, spojující jednotlivé díly zbroje, jeho popáleným prstům odolávaly.

Žár se stupňoval a stupňoval, až nakonec nebyl k vydržení. Křičel do ochraptění a zuřivě mlátil do ocelového vězení, z něhož pro něj nebylo úniku. Pak vyšlehly první plameny a hladově olízly jeho tělo. Křik brzy utichl.

Oskar zvedl oči od knihy a pohlédl s úšklebkem na Kaleba Ponravu. „Že tys mu zapomněl sundat brnění?“

Ponrava se jen usmál. Byl už sice starý, ale paměť mu sloužila dobře. Jenom si nedokázal představit, že by další staletí strávil v blízkosti inkvizitora, jakkoli nemrtvého. Místo odpovědi sáhl pod stůl a vytáhl odtamtud drátěnou klícku, v níž s pískáním pobíhala tučná a voňavá krysa. „Nemáš náhodou hlad?“ zeptal se ho. „Byl jsem dneska na lovu…“

KŘIK VOLAVKY

Když zavřela dveře, překvapilo ji, s jakou rychlostí se na ni ten malý a obtloustlý makléř vrhl. Ještě před chvílí ji zahrnoval nudnými historkami o skvělých obchodech a slavných lidech, se kterými jednal nebo které obral, ale teď mu v očích žhnula touha, která mohla hravě konkurovat požáru letní stepi. Během okamžiku se osvobodil ze svého nechutně drahého kabátce, hedvábné košile i nabíraných kalhot a pak ji v návalu vášně přirazil zády ke dveřím, že zadunění museli slyšet až v přízemí.

Tento muž rozhodně nechodil kolem horké kaše. Přeskočil stovky let vývoje mezilidských vztahů, vynechal dvoření, rituální sbližování a nadbíhání, a hned se jí chtíčem roztřesenýma rukama dobýval pod suknice. Za jiných okolností by takového muže ocenila, nesměl by ale mít jen pět stop na výšku a stejně tolik našíř. Takový měl zcela jistě začít u květin nebo nějakého drobného, leč vkusného šperku.

Snažila se vymanit z jeho sevření, ale bylo to marné. Tiskl se k ní a jeho horký a přerývaný dech se pomalu přesunul k jejímu ušnímu lalůčku. To nebylo špatné. Po chvíli ho však přestalo bavit stát na špičkách. Rychlým pohybem jí z vlasů vytáhl kostěný hřeben a sledoval, jak se na její záda snáší záplava tmavých kadeří. Pak jí prudkým trhnutím obnažil bělostné rameno a zasypal je polibky, zatímco jeho nenechavé ruce zápolily se složitým zapínáním hedvábných šatů. Než se nadála, její počestnost chránily už jen tkanice od spodničky.

Něco už zažila a věděla, že jiní muži by ve stejném čase začali teprve rudnout a nervózně pokašlávat. Rychlost a verva, s jakou se snažil dosáhnout svého, jí na okamžik vyrazila dech. Sice přijala jeho pozvání na skleničku vína, když jí učinil tu zajímavou nabídku na zhodnocení jejího kapitálu, ale taková přímočarost by vyděsila i protřelou přístavní běhnu. Pokusila se jej praštit přes prsty, které byly mnohem živější, než se na ruku obchodního magnáta slušelo, ale dosáhla jen toho, že jí bolestivě sevřel útlá zápěstí ve svých rukou.

„Mám rád ženy, které se nedávají tak snadno," zachrčel a jeho výmluvný pohled jí prozradil, že jen čeká na záminku, aby ji mohl udeřit. Nedala mu ji a nechala sebou smýknout po pokoji. Jejich vzájemně propletená těla se v otočce otřela o zeď, překotila nízký stolek s měděným umyvadlem a o několik palců minula úzkou postel. Pak dopadli na podlahu. Tohle hlasité zadunění, pro personál v přízemí výmluvně doprovázené prachem sypajícím se ze spár mezi stropními trámy, už nešlo přeslechnout.

„Věděl jsem, že dojdeme vzájemného porozumění," pronesl vzrušeně, zatímco se snažil odhalit systém, jakým by se dala rozepnout viditelně drahá a luxusní spodnička bez nebezpečí jejího poškození. „Vaše investice," pokračoval přerývaně, „bude v našich rukou v naprostém bezpečí… Zmnožíme ji. Uvidíte… Tak krásná žena… by si neměla lámat hlavu nad investicemi, zejména… když tak nedávno ovdověla. Bude mi potěšení uspokojit vaše potřeby," dodal po chvíli vítězoslavně, když odhazoval ten proklatě odolný kus látky. „Pro naše zvláštní klienty máme speciální služby a neuvěřitelné výnosy…"

Když se majetnicky zmocnil jejího ňadra, sykla bolestí. Jeho pečlivě pěstěné nehty na nich zanechaly sytě rudé půlměsíčky. To už vážně přehnal! Chtěla se ohradit, ale jeho nenechavá pravice náhle sama pustila svoji kořist a z úst mu vyšlo zachrčení, prosté jakékoliv vilnosti. Pak se z ní bezvládně skulil na podlahu.

No konečně, pomyslela si vyčerpaně a pomalu se posadila. Už si začínala myslet, že to snad nikdy neskončí. Moc nechybělo a užil si, hnusák jeden…

Znechuceně pohlédla na jeho malé, sádlem oplácané tělo. Náhle mu byl k ničemu ten jeho majetek a konexe. Ležel před ní takový, jaký byl ve skutečnosti – nicotný, ubohý a směšný.

Oblékla se a pečlivě upravila. Když se k němu vrátila, jeho rty, pokryté hustou pěnou, již začaly promodrávat. Už byl čas – odcházel. Držel se ale dlouho. Velmi dlouho. Od doby, kdy mu vylepšila jeho víno, uběhla dobrá hodina. Taková odolnost ji potěšila. Přece jen ten dnešní den nebyl úplně marný.

Chvíli, kdy Robivoj Mazný naposledy vydechl, si pro změnu plnými doušky užila ona…

~ ~ ~

Po návratu do doupěte zjistila, že na ni čekal. S unaveným povzdechem před něj hodila cestovní brašnu, která po dopadu na stůl vydala nezaměnitelný, zlatě kovový zvuk, který tolik miloval.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se jí, aniž vzhlédl od zářící plochy vlnového zrcadla, na kterém mu trojice obslužných démonů právě vykreslovala složité vzorce.

„Ano,“ odvětila.

„A náš klient?“

„Spokojený. Jako vždy.“

Neubránil se uchechtnutí. V podstatě ale měla pravdu, žádný z jejích klientů si dosud nestěžoval. „Máš to?“ zeptal se jí věcně. „Měla jsi přesné instrukce, pokud se nemýlím.“

Přikývla a pěstěným ukazováčkem poklepala bok nadité brašny. „Je tu vše, co jsi chtěl.“

Konečně si získala jeho plnou pozornost. Přitáhl k sobě brašnu, otevřel ji a pak na stůl vyklopil její obsah. Váček s hotovostí jej potěšil, ale nebyl tím hlavním, co si od dnešní akce sliboval. Chvíli pročítal listiny, které našla, ale pak nalezl to nejcennější, co Robivoj Mazný vlastnil – několik podlouhlých stříbrných destiček pokrytých složitými runovými vzory.

„Hodná holka,“ pochválil ji, aniž na ni pohlédl, a pak se otočil zpět k vlnovému zrcadlu, aby mohl démonům uložit nový úkol. Přitom jen utrousil: „Tam na poličce…“

Počkal, až si vzala malou fiolu a vypila její obsah a pak se znovu vrátil ke své práci. Čas kvapil a on se musel postarat o účty, které pro Mazného vedli trpaslíci – a že jich nebylo málo…

~ ~ ~

Už cestou na úřad mi začalo bylo jasné, že dnes bude v práci veselo. A jako obvykle jsem měl pravdu. Před branou mě čekal remcající dav žadatelů a stěžovatelů a na písárně zase hora pergamenů k vyřízení. To mému vrozenému optimismu zasadilo citelnou ránu. Potom jsem se ve dveřích mé, druhdy tak milé, kanceláře srazil s dvojicí nasupených berních úředníků, potácejících se pod vahou objemných spisů. Netrápilo by mě to, kdyby je nechtěli složit právě u mě. Tak jsem jim vyčlenil prostor nalevo od dveří, kde byl ještě vidět kousek dlažby a příští červenec, protože dříve se k tomu nedostanu. Teď už o nějakém optimismu nemohla být ani řeč. Proč proboha tak kvaltovali? Chápu, že ten zátah na pašíře byl velký úspěch, ale těch mám plnou kancelář. Všechny ty svazky ležící na podlaze podél zdí, i ty pergameny vršící se v kupách na stole, policích i ve skříni – to všechno jsou velké úspěchy. Mordy, loupeže, krádeže, nelicencovaná prostituce, hazard, vyřizování účtů, rvačky a k tomu i uhranutí, kletby, zombifikace, nedovolený chov magických tvorů a jiné kratochvilné černomagické rituály. A všechno to čekalo jen na mě. Až to vyřídím, založím, pošlu na Inkvizici nebo k soudu, prostě až s tím něco udělám. Já, Klopp Yggredd, královský prokurátor.

No a pak přišla další rána. Zrovna jsem si chtěl zalít jahodník v naději, že mi vnese do mého šedého života trochu světla a pastelových barev, když do mé kanceláře vletěl uřícený aspirant a s očima navrch hlavy mi tlumočil vzkaz od mého šéfa Gerda Tattera, plus mínus v tom znění, že mám okamžitě zvednout zadek ze židle a hnout kostrou stejným směrem, kterým se ubírá právě povolaná setnina královské gardy. Jestli můj šéf něco umí, tak být přesvědčivý. Neuběhla totiž ani minuta a já už byl oblečený, opásaný mečem a opařený horkým jahodníkem, který jsem do sebe hodil na jeden zátah.

Cesta tentokrát netrvala dlouho. Sice bylo fajn, že jsem se nemusel plahočit přes celé město, na druhou stranu mě však

nepotěšilo vědomí, že se zločiny páchají už i v sousedství. Pak jsem uviděl ten obrovský dav vzteklých a nadávajících lidí, který se tísnil před vchodem ctihodné firmy *Mazný, Krutil a partneři* a pochopil, proč jsem dostal k ruce onu setninu gardy. Když jsem kráčel tím opancéřovaným špalírem, zřetelně jsem cítil, jak mě propalují nenávistné pohledy. Po desetiletí ukrývaná zášť vůči mému plemeni se tu spojila se zoufalstvím nad ztracenými penězi. Vždyť jako S'an jsem přece zodpovědný za vše, co postihne zdejší lid. Když vám kroupy potlučou úrodu, kdo za to může? S'anský čarodějník. Když dostanete zákal, kopřivku či dýmějový mor? Určitě je na vině S'an. A když vám chcípne koza, je to zase dílo toho proklatého S'ana. A teď jsem mohl i za jejich finanční ztrátu.

„Hajzle!" zakřičel na mě první odvážlivec.

„S'anská zrůdo!" přidal se jiný.

No fajn, tak si přisaďte, pomyslel jsem si znechuceně. Co vám udělali mí předci, to vím, ale co jsem vám udělal já?

„Ať se smažíš v pekle!" popřáli mi ještě na závěr, ale to už jsem vcházel mohutnými vstupními dveřmi do sídla jedné z nejbohatších kněžegradských společností. Pokud jsem si myslel, že tím to nejhorší skončilo, krutě jsem se zmýlil. Zmatek a zoufalství, které zde panovaly, byly srovnatelné s tím venkovním. Nevím, jak často se vám poštěstí vidět pohromadě tucet vzlykajících makléřů, ale mě ten pohled vůbec nepotěšil.

„Konečně jste zde, pane," přivítala mě první přátelská tvář dnešního dne. Divil bych se, kdyby tomu bylo jinak – patřila totiž poručíku městských biřiců, kteří sem dorazili jako první. „On je tam…" dodal ještě a ukázal na bohatě zdobené, ebenové dveře v prvním patře.

Slavibor Krutil seděl v hlubokém, elegantním a kůží potaženém křesle, hlavu měl v dlaních a rytmicky se kolébal ze strany na stranu. „Katastrofa, to je katastrofa," opakoval stále dokola.

„Pane," oslovil jsem jej a opatrně mu položil ruku na rameno.

Na okamžik přerušil své kolébání a pohlédl mi do očí. „Jsme zničeni, víte?" řekl mi nečekaně příčetným hlasem. „Úplně a definitivně." Pak ukázal na řadu nervózně poblikávajících vlnových zrcadel. „Všechna naše aktiva jsou pryč. Nostro účty u malestských

bankovních domů, cenné papíry na svěřeneckých účtech, prostě všechno. Máme více než tisícovku klientů. Co jim teď jenom řeknu? Že jsme bankrot? Vždyť nás zlynčují!“ dodal ještě a zoufale se rozeštkal. „Je to katastrofa. Letos jsme měli dosáhnout rekordního zisku,“ svěřil se mi, když se konečně trochu uklidnil. „Vše šlo jako na drátkách. A teď tohle. Ověřoval jsem to snad stokrát. Ty příkazy k převodům zadal Robivoj, tedy můj společník Robivoj Mazný.“

„Můžu s ním mluvit?“

Pokrčil rameny. „Od rána se tu neukázal. Nevíme, co s ním je. Doma není, poslal jsem za ním kurýra a jeho manželka nic neví. Prý včera nedorazil domů…“

„A ty výběry se staly včera, že?“

Přikývl. „Včera večer.“

„Dobře, pane Krutile,“ pronesl jsem. „Přebírám tento případ. Nikdo nesmí do budovy ani ven, dokud všechny nevyslechneme a do příchodu našich expertů ať se nikdo netkne zrcadel a účetních dokladů.“

Nervózní makléř jen přikývl.

~ ~ ~

Po šesti hodinách stále se opakujících: „Nevím“ a „Nevzpomínám si“ už mi třeštila hlava. Předal jsem stoh protokolů aspirantovi a pustil domů poslední plačící svědkyni, která po mně celou dobu vrhala kradmé pohledy, jako by čekala, kdy už konečně popustím uzdu svým barbarským choutkám a vezmu si ji rovnou na tom stole. To je však dost dobře možné snad jen v šestákových manuskriptech. Po tolika výsleších bych se totiž na ten stůl položil leda tak sám…

Vrátil jsem se do hlavního sálu, kde zatím řádili Allenovi agilní podřízení. Bylo zajímavé sledovat je při práci, jak obcházeli kolem stolů a přepážek s těmi podivnými detekčními přístroji, virgulemi a siderickými kyvadélky, jak posvěcenou křídou malovali na podlahu složité vzory a v nich zapalovali svíce a kuřidla. Tak vypadal denní chleba mágů zaměstnaných u nás. Jednou za čas sice dělali i nějaké chuťovky, jako třeba astrální sledování, ale většinou jen sbírali důkazy při ohledačkách a domovkách. Ale i tak jsme si na příliv mladých, zapálených a ideály prodchnutých mágů nemohli stěžovat.

Zejména díky mému příteli Allenovi, který se před lety uvolil při Úřadu královského prokurátora zřídit oddělení pro magickou detekci a sledování. Byl čerstvým objevem Univerzity, její vycházející hvězdou, které každý prorokoval zářivou kariéru a vysoce lukrativní živnost v soukromém sektoru. Později se mi přiznal, že prostě nedokázal odolat nabídce dvojnásobné práce za poloviční plat. Díky bohům za jeho rozhodnutí, protože jeho oddělení vděčíme za vyřešení pěkné řádky případů.

Jelikož takový případ nemáme každý den, dal jsem si tu práci a nahnal sem celé Allenovo oddělení. A když říkám celé, tak myslím skutečně celé. Takže úplně v rohu místnosti, ve stínu, kam nedosáhlo světlo lamp, seděl jeden z nejutajenějších pracovníků magického oddělení, který z principu odmítal nejen opouštět svoji útulnou *kobkokancelář*, umístěnou v suterénu úřadu, ale také do ni kohokoli pouštět.

Když mě uviděl, pochopil, kdo stál za jeho vytažením z nánosu prachu a pavučin. Jenomže já nemohl jinak. Kirk je sice neurotický samotář s tolika patologickými povahovými rysy a fobiemi, že by z něj byli ve Špitále milosrdných bratří v Pomezí u vytržení, ale jen stěží byste našli někoho schopnějšího. Je to prostě génius s analytickými schopnostmi daleko za hranicemi lidského nadprůměru. V jiných oblastech už to sice není ani zdaleka tak slavné, ale od křížence člověka a goblina nikdo nečeká kdovíjakou sociální adaptabilitu.

„Máš něco?“ zeptal jsem se ho bez obalu.

Vycenil své zažloutlé tesáky a s chrchláním si odplivl. „Všechno ukazuje na to, že tomu Maznýmu ruplo v kouli a včera večer osobně vybílil všech osmadvacet firemních účtů vedených u trpaslíků.“ Poškrábal se zamyšleně na hlavě. „Až na jednu maličkost. Ty výběry byly v různých bankách provedeny ve stejnou dobu. Na chlup! A to je jaksi z povahy věci vyloučeno, že? A další zajímavost – všechny peníze odešly na anonymní účet u malestské banky *Sekera a Budil* a odtud začaly v různých časových intervalech skákat na další a další účty, větvit se a zase spojovat a dělají to dosud.“

„Takže, jinými slovy, nejdou bloknout, co?“

Rozpačitě zamručel. „Máme co do činění s hodně šikovným čímanem, který si obstaral do svého zrcátka pěkně rychlého démonka. Já mám víc než slušný maníky," dodal, láskyplně hledě na trojici démonů vyčkávající za sklem jeho vlastního zrcadla, „ale ten jeho byl o třídu výš. Tenhle démon dokázal několikanásobně zmnožit Mazného tvář a plynule s těmi kopiemi manipulovat. Byl rychlý a chytrý. A taky namyšlený. S těmi výběry to přehnal, předváděl se. Ukazoval svému pánovi, co dokáže. Podle mě jel v krvi nemluvňat…"

Tohle bylo sice nezákonné, ale s tím teď nic nenadělám. Pašuje se do Kněžegradu v takovém množství, že okolní země musí mít davy chudokrevných dětí. Mě ale zajímal Mazný a jeho peníze. Udělal to? Mohl to vůbec udělat? Tohle byla práce profíka. Mohl mít komplice? Proč by to ale dělal? Byl jako lilium. Nehrál, nejel v konopí ani v těch novotách pašovaných z východu a nespekuloval s vlastním majetkem. Řádný měšťan, ctnostný manžel, dobrý otec. Jedinou podezřelou věcí bylo, že se vypařil.

„Kde bych mohl takového démona sehnat?"

Kirk se na okamžik zamyslel. „V Kněžegradu je jen pár opravdu schopných chlápků, kteří by dokázali evokovat démona téhle kategorie, ale ta bestie by se tolik nesnažila. Tohle byl invokovaný démon, přilákaný a dobrovolně ujařmený. Hledáme někoho, kdo dokáže přilákat démona třídy jedna, přesvědčit ho a uzavřít s ním smlouvu. A takového chlápka znám jen jednoho. Říkají mu Kopta, ale je to jen přezdívka. Je jako duch, nenajdeš ho. Můžeš mu jen nechat vzkaz v mrtvé schránce někde mezi zrcadly a on tě pak kontaktuje. Když se mu líbíš, prodá ti, co potřebuješ, a pak zase zmizí."

„Chci ho najít!" řekl jsem mu.

Kirk se zašklebil. „To bude drahý…"

„Objednej si u něj nějakou hodně drahou hračku," poradil jsem mu sladce. „Stejně mu ji pak zabavíme…"

Jen se pousmál.

~ ~ ~

Její nová známost právě umírala. Byli spolu na dobré večeři, pili nejlepší vína a pak mu dala ten jed. A teď konečně přicházel její čas. Vždyť byla Lana Keziah, žena zpovídající mrtvé. Byl nejvyšší čas udělat, proč sem přišla. Vykrást tomu chlípnému zmetkovi účty by nebylo možné, kdyby ona nezískala hesla a všechna jeho skrytá tajemství. A ty byly jen na jediném místě – v jeho hlavě.

Byla to její zvláštní schopnost. Měla ji už jako dítě a právě kvůli ní ji její matka kdysi odvedla do toho prokletého ústavu pro choromyslné. Po všech těch letech, kdy tam byla pro potěchu personálu, ji objevil Vincent Rata. Dal jí na vybranou a ona neváhala. Utekla s ním.

Když přitiskla rty na čelo umírajícího, svět kolem ní implodoval a v jediném záblesku ji pohltil. Rychlostí myšlenky se řítila prázdným prostorem a pak se ocitla v hlavě Bezděka Tolivy, obchodníka a dovozce hedvábí. Okamžitě začala pátrat po všech upotřebitelných informacích. Termíny a trasy karavan se dají prodat lupičským bandám, po informacích o úplatných celnících zase s radostí skočí movití kupci. Pak v synapsích umírajícího mozku objevila čísla účtů, o jejichž existenci neměli tušení ani berní úředníci, a přístupová hesla. Pomalu se přesunula po vláknu ke vzpomínce o zůstatcích. Její pán bude potěšen. Nejde to sice srovnávat s tím Mazným, ale i tak získají víc, než jiní vydělají za deset let.

V tom se zarazila. Opravdu nazvala Vincenta Ratu svým pánem? Člověka, který ji nutil dělat to, co dělá, aniž by z toho měla více než byt, stravu a trochu toho lektvaru, který brzdil její nemoc? Nesnášela ten jeho povýšený postoj, tu přezíravost, s jakou na ni nahlížel. Byl studený, nepříjemný a odměřený. Dokonce i když mu musela být po vůli, tvářil se jako by jí tím prokazoval bůhvíjakou milost.

Říkal jí s despektem, že je jen hloupá volavka. Když si na to vzpomněla, zmocnil se jí vztek a bylo to jako by ji zachvátily plameny. Nyní, když dlela mimo své fyzické tělo, v jehož žilách koloval onen elixír, mohl její hněv získat pevné obrysy. Získal tvar lidské postavy, její postavy, a ten hněv měl náhle její tvář. Ona se stala tím hněvem a pak vybuchla.

Když se probrala, bylo to, jako by v ní ten dlouho potlačovaný vztek něco spustil, obnovil něco dávno zapomenutého, zasutého v

hlubinách jejího podvědomí. Náhle si s překvapením uvědomila, že necítí onu svazující otupělost navozenou dryákem. Tlumil ji tolik let, že si už ani nepamatovala, jaké to je bez něj. Musela jej pít, protože jinak by se vrátila do ústavu, alespoň tak jí to Rata kdysi řekl. Dnes zjistila, že jí lhal. Bez toho „léku“ se cítila mnohem silnější, cítila se být úplnou a dokonalou. Během dospívání jí schopnost vidět poslední vzpomínky umírajících dostala do blázince. Její další mimořádné schopnosti, které v sobě nyní doslova cítila, by ji přivedly na hranici.

Během oblékání v ní uzrálo rozhodnutí. Vincent Rata se o tom nedozví. Nějak to udělá, ale ten jeho lektvar už do úst nikdy nevezme.

Vyšla z pokoje a po rozvrzaných schodech sešla k recepci. O úzký pult se tam opíral další z Vincentových zaměstnanců. Tobold možná nebyl chytrý, ale jeho mohutná postava se svaly jako bochníky a hlava poznamenaná bezpočtem bitek, budila u problémových hostů respekt. Když ji uviděl, jenom nakrčil obočí. „Hotovo?“ zeptal se jí celkem zbytečně a když přikývla, pronesl: „Snesem ho do sklepa. Už jsem tam nachystal novou díru. Řekni ale Ratovi, že ještě pár maníků a budem je muset dávat na patro. Sklep je plnej.“

~ ~ ~

Když jsem nechal pověsit na úřední desku zatykač na Robivoje Mazného, měl jsem silný pocit, že je to úplně zbytečné. Ten člověk možná byl podezřelý, ale chyběl mu motiv. Proč by to dělal? Nic jej netrápilo, leda tak dobré bydlo, ale kvůli tomu by si chlap pořídil milenku, ne zatykač pro defraudaci.

Prošel jsem všechny výpovědi snad stokrát a stále se mi nepodařilo dát dohromady časový snímek jeho posledního dne. Všichni se shodli, že v době oběda odešel z firmy na nějaké obchodní jednání a od té doby jej nikdo neviděl.

Tak jsem skončil se seznamem dvanácti podniků, do kterých měl ve zvyku chodit a s volným dopolednem, které bylo jako stvořené pro malou procházku. Prvních šest podniků bylo v pohodě. Přišel jsem, poptal se a odešel. Ze sedmého mě vyhodili s odůvodněním, že

jsou slušný podnik. Tak jsem jeho majitele vyzpovídal na ulici. Asi si na mě bude stěžovat, protože na ní ležel, zatímco já mu z ruky páčil svitek s nějakou kletbou, kterou na mě chtěl použít. Prý v sebeobraně. Zmetek jeden rasistický! V každém případě Mazný nebyl ani tady.

Takže jsem skončil u osmého. Čas se zřetelně nachyloval k poledni a mně se zcela pochopitelně začal ozývat žaludek. Taverna *U lístku* vypadala více než dobře, a tak jsem místo obligátního průchodu kuchyní nakráčel dovnitř hlavním vchodem.

K mému překvapení jsem se náhle ocitl uprostřed Starolesa. Omámen zdařilou iluzí stromů, slunečního svitu pronikajícího skrz zelené listoví a zpěvu ptactva, jsem si našel volný stůl vyřezaný z jediného kusu palisandru, zdobený jemnými přírodními motivy vinoucího se vína a břečťanu, a posadil se na podobně vyšperkovanou židli. Podlahu pokrýval sytě zelený pažit, ve kterém rašily malé bílostříbrné kvítky. Elfí kouzelníci se tady museli opravdu vyřádit, ale celkový dojem byl nezapomenutelný.

Ostatní hosté mi věnovali zamyšlené pohledy. Byl tu tak tucet elfů a pár lidí, ale S'an jen jeden – já. Když zjistili, že jsem jen další zákazník, nechali mě být a vrátili se ke svým záležitostem.

Nabídka jídel byla více než pestrá. Některé ze servírovaných živočišných druhů jsem znal jen z knih. A ceny byly také exkluzivní. Vzhledem k vysokému datu jsem po krátké prohlídce svého kapsáře zvolil neutrální jáhlovou kaši s cibulí a špekem a kousky jehněčího. Za její cenu bych sice mohl mít celou ovci, ale kdy se mi zase poštěstí obědvat na stříbře…

Právě jsem se bavil čtením oznámení na malé cedulce, že veškeré vybavení podniku je chráněno komplikovanou a bolestivou kletbou, takže se hostům nedoporučuje vynášet je bez vědomí personálu ven, když tu se náhle na mém stole objevila značně zaprášená láhev s takřka nečitelnou etiketou. Vytáhlý elf v elegantním zeleném kabátci, který ji přinesl, se jen uklonil. „Ctihodný Ciborius, majitel, se nechává poroučet a dovoluje si vám na účet podniku nabídnout toto osvěžení. Nemáme příliš často možnost zde hostit s'anské přátele. Doufáme ale, že budete spokojen."

Víno bylo naprosto dokonalé a když jsem dojídal, dostavil se k mému stolu i sám majitel. Elf jako vyšitý. I kdyby mi to nenapovědělo jeho jméno, určitě by ho prozradilo jeho splývavé roucho vyšívané stříbrem a dlouhé, jako uhel černé vlasy, nad špičatýma ušima spletené do několika copánků.

Když se naše pohledy střetly, překvapením jsem zamrkal. V jeho očích se nezrcadlila staletí. Byla tam celá milénia. Musel pamatovat časy, kdy lidé objevili oheň a seznamovali se ránou klackem do hlavy. V jeho věku určitě disponoval neskutečnými schopnostmi a měl v malíčku většinu elfských triků včetně…

„Telepatie," doplnil mě elf s odzbrojujícím úsměvem. „Promiňte, že jsem narušil soukromí vaší mysli, ale prostě jsem nemohl odolat. Mohu si přisednout?"

Přikývl jsem a sledoval, jak elf elegantně, až obřadně zaujal místo naproti mně a mírným pokývnutím poděkoval za pohár, který k němu přistavil číšník. „Určitě si lámete hlavu, proč jsem se rozhodl věnovat gastronomii, že?" položil mi otázku, která mě skutečně před chvílí napadla. „Je to jednoduché. Studuji lidský druh. Jsem možná jediný elf, kterého lidé fascinují z vědeckého hlediska, ale považuji vás za velice zajímavé. Pro své výzkumy jsem potřeboval místo, kam budou lidé dobrovolně a nic netušíce chodit. Samozřejmě, že mě zajímají i lidské poddruhy, jako jsou například S'anové," dodal ještě, „ale nemusíte mít žádné obavy. Neměl jsem záměr jít do hloubky, a tak jsem vás sondoval jen na povrchu. Zajímaly mě vaše pocity z tohoto místa, ze mě a tak. V žádném případě neznám žádné z vašich služebních tajemství."

Nějak jsem mu nevěřil. Asi profesionální deformace, nebo co…

Elf se zatvářil dotčeně. „Teď jste mě ranil, příteli." Pak se zarazil a omluvně svěsil hlavu. „Už jsem to udělal zase. Promiňte."

„Možná byste mi mohl pomoci," odvětil jsem, „v rámci té upřímné omluvy," dodal jsem ještě poťouchle a vědomě se mu otevřel dost dlouho na to, aby zaregistroval moji otázku.

Zachmuřil se. „Tvář toho muže si vybavuji. Byl tady včera. Kdybyste dovolil," omluvil se na okamžik a zpěvavou elfštinou něco pronesl k číšníkovi, který se právě věnoval hostům u vedlejšího stolu. Ten kvapně odkráčel, ale jen proto, aby se vzápětí vrátil s

malým ohmataným notesem s listy z pravého papyru. Zručně v něm nalistoval jednu z posledních stránek a krátce se začetl do půvabných, leč pro mně zcela nečitelných kudrlinek.

„Dělám si poznámky o zkoumaných subjektech," pronesl na vysvětlenou. „Mám ho tady," řekl po chvíli. „Zkoumaný subjekt sem dorazil včera v poledne. Objednávka – lehké masité jídlo. Ústřice, pak dezert s ořechy a medem. K tomu lehké víno. Klasická strava, pokud plánujete milostný výpad, abych tak řekl. Objekt vyzařoval pocity nervozity, nedočkavosti a touhy. Chvíli jsem měl dokonce strach, aby to jeho srdce vydrželo. Pak se dostavila jeho partnerka. Vysoká a štíhlá brunetka. Elegantní, ale odměřená. Bez objednávky. Jen sklenice čisté vody. Co mě ale opravdu zarazilo, byl obraz její mysli. Zatímco její partner zářil jako maják, ona byla jako ledová pustina. Můj pokus o hlubší sondu, samozřejmě jen z čistě vědeckých pohnutek," dodal kvapně, „se minul účinkem. Vlastně, kdyby to byla elfka, řekl bych, že mě odrazila, ale nevím o tom, že by to dokázali i lidé. V každém případě se zpočátku bavili o nějaké investici jejího kapitálu a on jí pak navrhl věc prodiskutovat v soukromí. Zaplatili a tady Velenus jim objednal kočár."

Štíhlý elf, který mi právě doléval sklenici, přikývl. „Ano. Je to tak. Máme ujednání s jedním drožkářem. Jmenuje se Zastimír Hučný. Ten je včera odvážel."

Když jsem jej odcházel vyslechnout, má hotovost se sice rovnala nule, ale i přesto jsem měl silný pocit, že jsem dostal víc, než jsem očekával.

~ ~ ~

Ztemnělá místnost byla plná harampádí. Rozbité stoly, rozlámané židle, odrbané koše páchnoucí rybinou. Světlo sem pronikalo jen přes úzké škvíry zabedněných okenic vířící všudypřítomný prach. Vzduch tu byl těžký až k zalknutí a tak přesycený všemi možnými pachy, až mu z toho šla hlava kolem. Přesto tu zůstával. Bylo to dobré místo. Hluk ze sousedního skladiště a vše přebíjející pachy jej činily neviditelným i pro smečku ohařů.

Muž, kterého ostatní znali pod jménem Kopta, seděl zády opřený o zeď a jeho hbité prsty se míhaly na skleněné ploše přenosného

vlnového zrcadla, které měl opřené o stehna. Jako by to byly tenké pavoučí nohy, ze zrcadla vycházela trojice stříbrných drátků, vedoucích k magicky stíněným dózám z pálené hlíny, ležícím na podlaze. Zatímco uzavíral obchod, astrální pomocníci dohlíželi na jeho ochranu.

Objednávka, kterou dostal, jej zaujala. Zájemce, se kterým už kdysi jeden menší obchůdek uzavřel, se tentokrát rozhodl investovat do pomocného démona extra třídy. Polapit v mrazivých temnotách astrálního světa tak silnou bytost bylo ale skoro nemožné. Během jeho kariéry se mu to podařilo všeho všudy třikrát. Prvního si nechal. Druhého prodal už před lety a pokud byla pravda, co se k němu doneslo, jeho nový majitel posléze skončil s mozkem na kaši. A třetího démona prodal teprve před půl rokem a to jako na potvoru za polovinu nyní nabízené sumy.

Nabídka byla lákavá. Chvíli zvažoval pro a proti a pak na ni kývl. Ty peníze se budou hodit. Ještě dnes začne s očišťováním a meditacemi a o nejbližším úplňku provede příslušné invokační obřady. Už teď se začal těšit. Z příjemných úvah jej náhle vyrušila nervózní gesta démona, který na něj mával ze zrcadla. Když si přečetl jeho hlášení nakreslené spárem na skleněnou plochu, srdce se mu rozbušilo jako o závod. Signál zákazníka byl s pravděpodobností na osmdesát šest celých tři desetiny procenta modifikován astrální entitou síly dva. Jdou po něm!

Zaklel. Kvapně vypnul vlnové zrcadlo, posbíral ze země hliněné schránky a naházel je do brašny. Spěchal jako ještě nikdy v životě. Zaměřili jej a on nechtěl, aby ho v železech poslali do Lantrosské kartouzy na celou věčnost.

Když vybíhal ze skladiště, bylo jasné, že má s věčností své zkušenosti. Zpod pramene neposedných vlasů mu totiž vykouklo špičaté ucho.

~ ~ ~

Drožka zastavila před nenápadným třípatrovým domem. Oprýskaný vývěsní štít hlásal, že *U kachny a lišáka* jsou volné pokoje a jejich cena se počítá od hodiny. Ideální místo pro dostaveníčko, nebo pro konzumaci uzavřeného obchodu, jak mě přesvědčila dvojice právě

odcházejících šlapek. Při pohledu na mě se zaraženě zastavily a jedna mi dokonce nastavila obě zápěstí s otázkou: „Šťára, že jo?“

Jen jsem zavrtěl hlavou.

„Tak že by nějaká potřeba?“ zeptala se druhá v naději, že si u mě udělá laciné oko. „Pro úřední oud dycinky grátis…“

Měl jsem co dělat, abych se nezačal řehtat, a tak jsem použil obligátní: „Rozejděte se!“ a ony se ztratily jako pára nad hrncem.

Tady měl Zastimír vysadit tu podivnou dvojici. Jak onen starička vozka poznamenal, tomu chlapovi prý z očí koukaly věci, na které by „neměl ženáč ani pomejšlet“ a ta holka se zase tvářila jako ledová královna a přitom se k němu měla jako obyčejná šlápota.

Výpověď starého drožkáře mě přivedla na novou hypotézu. Ani hazard, ani dluhy, ale ženská. Co když ten slušný a poctivý Robivoj Mazný na stará kolena zblbnul? Možná se teď s ní vyhřívá u Jižních moří…

Penzion zevnitř vypadal stejně zanedbaně jako zvenčí. Zdi pokrývaly nánosy prachu, sem tam otřené ramenem některého z opilých hostů, a lampy, osvětlující vstupní halu, vydávaly čpavý zápach, protože olej v nich byl stejně nekvalitní jako vše kolem.

Můj příchod zaznamenal muž s býčí šíjí utopenou mezi mohutnými rameny, ze kterých mu vyrůstaly paže objemem připomínající kvalitní dubová polena. Seděl na židli za pultem recepce a vše nasvědčovalo tomu, že to tu má na povel. V lepších podnicích se sice post recepčního nemíchá s funkcí vyhazovače, ale tady si s podobnými zbytečnostmi nikdo hlavu nelámal.

„Čím mohu posloužit?“ ozval se a pomalu vstal. Jizvy na pažích a v obličeji a nadvakrát přeražený nos jej spolehlivě zařadily do kategorie pouličních rváčů. Jsem na knežegradské poměry dost vysoký, ale tenhle chlap mě úspěšně dotahoval. V ramenou na tom byl ale dvakrát lépe a obvodem jeho hrudníku jsem se raději odmítl zabývat. Mám dost vlastních důvodů k pocitům méněcennosti.

„Ráčej nějakou echt cimru? Účtujem po hodině a na celou noc dáváme slevu.“

Ukázal jsem mu placku. „Klopp Yggredd, královský prokurátor, mám několik otázek.“

Rozpačitě rozhodil ruce. „Jestli budu moct vodpovědět, co by ne…“

„Včera sem kočár přivezl muže a ženu.“

„To je dost možný, ale sem choděj i jinak skuplovaný páry. Je to sice proti přírodě, ale proti gustu…“

Ukázal jsem mu zatykač na Mazného. „A co tento muž, viděl jste jej?“

Pečlivě si makléřovu podobiznu prohlédl a pak se poškrábal na hlavě. „Asi jo, moh by to bejt von. Včera odpoledne sem dorazil s jednou, neznám ji, od fochu asi nebude, a vzal ji na sedmičku. To je náš nejlepší pokoj. Zaplatil na tři hodiny, ale zdrželi se tam sotva jednu. Tidle nafintění panáci nemaj žádnou výdrž, milosti, to vám povídám.“

„Neviděl jste, jestli měli nějaká zavazadla, nebo třeba vlnové zrcadlo?“

Jen pokrčil rameny.

„Můžu se podívat do toho pokoje?“

Vzal z věšáku svazek klíčů a pokynul mi. „Ráčej mě následovat, vašnosti. Vezmu vás tam.“

Pokoj byl malý a v podstatě i dost neútulný. Pokud toto byla nejlepší nabídka podniku, pak pobyt v těch ostatních musel být aktem hrdinství, nebo čirého zoufalství. Nechci být cynický, ale bylo tu jen to nejnutnější – jedna stará postel se slamníkem, nočník, džbán s vodou a umyvadlo. Pomalu jsem překročil práh. Tady se moc neuklízí, takže by tu mohla být i nějaká ta stopa, pomyslel jsem si ještě.

Tak moc jsem chtěl najít něco, co by mi osvětlilo osud Robivoje Mazného, že jsem úplně zapomněl, ke komu se mohu otočit zády a ke komu ne. Když mě ten kolohnát vzal něčím přes hlavu, svět kolem mě vybuchl v oslnivém záblesku bolesti, aby hned vzápětí zase zčernal.

~ ~ ~

Když jsem konečně procitl, ležel jsem tváří na podlaze z udusané hlíny a kousek ode mě čněly do výše dva páry nohou v obnošených

škorních. Hlava mi třeštila a před očima mi poskakovala taková divná zlatá kolečka.

„Měl jsi toho hajzla zabít," uslyšel jsem nějaký vzrušený, pisklavý hlas. „K tomu jsi přece nepotřeboval Ratovo svolení, ne?"

„Vždyť jsem ho praštil okovanou holí!" odvětil omluvným hlasem zrádný recepční. „Nemůžu za to, že má tak tvrdou palici…"

„Tak ho doraž teď, Tobolde," pokračoval neznámý. „Zahrabem ho tu s ostatníma a bude klid! Vincent ani ta jeho běhna se to nemusej ani dozvědět. Víš dobře, že nám ty jejich kšeftíky přihrály pěknejch pár denárů. Ještě pár takovejch melouchů a máme vystaráno do konce života!"

„Hm, hm," odvětil Tobold.

„Povídám, vezmi si na toho slídila tadyhle tu palici a vyraž mu mozek z hlavy. Jedna rána do týla, jako v aréně, pamatuješ? Bude po něm i po problémech!"

Uchopily mě něčí nešetrné ruce. Zvedly mě jako loutku a vlekly po podezřele zvlněné podlaze až k čerstvě vykopané díře. Dva krát jeden metr a dalšího půl metru do hloubky. Moc se nepředřeli.

Na to, až dostanu do hlavy palicí, jsem už nečekal. Tobold měl sice sílu jako býk, ale tím jeho výbava končila. Zavřel jsem oči a pokusil se zapomenout na bolest, jež mi pulzovala ve spáncích. Když jsem se ho dotkl, vykřikl. Možná se jen lekl, protože čekal, že budu stále v bezvědomí, nebo možná ucítil, že došlo k propojení. Pánem tohoto okamžiku jsem však byl já. Vím, že jsem ho mohl vysát, vzít mu jeho životní energii a bylo by po všem. S'anové to umějí už od nepaměti. Problém nebyla ani přísaha, kterou jsem musel složit už hodně dávno. Bylo to jednodušší. Nechtěl jsem mít červené oči. Chodit po městě s duhovkami barvy krve by mě velice rychle dostalo na samotný vrchol suchého roští, kolem kterého by samou radostí poskakoval dav Inkvizitorů, a týden dovolené jsem si už vzít nemohl.

Když jsem se s ním spojil a předal mu s plnu parádou všechnu bolest, kterou mi on sám způsobil, zapotácel se, s klením mě pustil ze svého ocelového sevření a já se konečně mohl opět postavit na nohy.

„Co to… jak…" vyrazil ze sebe překvapeně.

„Můžu ti zajistit mírnější trest," pokusil jsem se zapříst hovor.

Tobold hmátl po palici. Byla na dlouhé násadě s nepříjemně masivní ocelovou hlavicí. „Seznam se s mou kamarádkou," pronesl kolohnát ledově. „Říkám jí Amnestie, protože mi zajistí, že nebude žádný trest…"

Rychle jsem šlehl pohledem po zšeřelém podzemí a zhodnotil své šance. Kupodivu mnohem nebezpečnější mi připadal jeho kolega. Byl nižší, s menší muskulaturou, zato však zalitý do několika pídí vše odrážejícího sádla. Podle špinavé zástěry a sekáčku v jeho pravici jsem usoudil, že tohle bude místní kuchař. Nesnáším tlouštíky. Vždycky se s nimi strašně nadřu…

Sáhl jsem k boku, ale místo jílce meče jsem v pravici sevřel jen vzduch. Pak jsem ho uviděl. Stál opřený o zeď necelé dva metry daleko a jelikož se už ke mně blížila Toboldova palice, bylo jasné, že to k němu nestihnu.

Jediné, co mi zbývalo, byla improvizace. Podběhl jsem pod hvízdající násadou a dostal se Toboldovi na tělo. Jedna, dvě rány by to měly vyřešit.

Při čtvrté mi došlo, že je to, jako bych bušil do žulové zdi a Tobold se mi už začínal posmívat. Na tváři se mu objevil takový ten uštěpačný a současně blahosklonný úšklebek. Nejsem na to zvyklý. Jsme rychlejší a silnější než obyčejní lidé, ale tenhle chlap asi nebyl člověk, spíš golem.

Možná by mě za jiných okolností trápily výčitky svědomí, ale teď na to nebyl čas. Praštil jsem ho pod pás. Slušně řečeno. Jen jednou jedinkrát, ale spolehlivě jsem tím dokázal, že to byl jen obyčejný člověk.

Když jsem bral ze země jeho palici, ještě pořád se nekontrolovaně třásl a z úst mu šla pěna. Teď byl na řadě pan tlouštík. Tvářil se dost zuřivě a jeho sekáček se výhrůžně blýskal.

S palicí v ruce jsem však už nebyl k zastavení. Blokoval jsem jeho sek násadou těsně pod hlavicí a druhý konec mu pohroužil do břicha. To se povážlivě zavlnilo, on vyhekl, ale jinak nic víc.

Další sek sekáčkem a další kontra. Nemám ve zvyku dělat stejnou chybu dvakrát. Tentokrát se konec násady se zapraštěním střetl s jeho obličejem. Pokračoval jsem však v pohybu a nádherným obloukovým úderem umístil ocelovou hlavici doprostřed kuchařova

hrudníku a poslal jej proti zdi. Když na ní přistál, hlasitě to zadunělo a po těle mu proběhlo několik vln tam a zase zpátky.

Konečně byl čas se zastavit a bilancovat. Výsledek mě moc nepotěšil. Prokurátor dva, potenciální svědci nula. Ksakru!

~ ~ ~

„Hotovo, pane," vytrhl mě z neradostných myšlenek hlas jednoho z bičiců. Pohlédl jsem na toho polonahého, zpoceného a špinavého muže s lopatou v ruce. „Je to tu učiněný hřbitov, přesně jak jste říkal. Našli jsme dvaadvacet mrtvol." Přetřel si hřbetem ruky zpocené čelo, zanechávaje na něm dlouhou tmavou šmouhu, a pokračoval: „Koronerovi pacholci už je vynášejí. Běhaj s nosítkama do sklepa a ze sklepa jako zdivočelí a melou něco o přesčasech."

Poděkoval jsem mu a zanechal jej uprostřed toho malého, ryze soukromého hřbitůvku společně s tuctem jeho lopotících se kolegů. Zařadil jsem se za jedna nosítka a vyšel před hostinec. Tam, obklopeni kordonem stráží s lucernami, prováděli koronerovi asistenti předběžná ohledání těl a zajišťovali jejich převoz na Univerzitu. Pomalu jsem kráčel kolem té řady těl zakrytých prostěradly a díval se na vyčnívající bosé nohy. Hledal jsem jedny konkrétní – relativně čerstvé a pěstěné, patřící Robivoji Maznému. Byly tady i se zbytkem Robivoje. Takže žádný pobyt u Jižních moří…

Většinou se o mrtvých vypráví, že vypadají jako by jen spali, ale Robivojova tvář spíše vypovídala o hrůze jeho posledních okamžiků. Promodralá, s černým jazykem a se stopami zvratků kolem rtů – otrava jako vyšitá. Nechci předbíhat, ale až se udělají pitvy u všech nalezených těl, výsledky budou nejspíše shodné. Podle způsobu provedení to byla jednoznačně práce nové lupičské bandy. Dva její členové už sice škodit nebudou, ale bohužel to byly jen malé ryby. Pokud Tobold, který tuhl nedaleko, mluvil pravdu, tak těmi hlavními byli Vincent Rata a ta černovláska, která mu zřejmě dělala volavku. Její popis jsem už sice měl, ale Rata pro mě byl naprostou záhadou. Nové jméno, žádný záznam.

Musel jsem je ale co nejrychleji najít. Když jsem nechtě odhalil ten jejich podnik, určitě jsem je tím vyplašil. Den, maximálně dva

budou vyděšení. Pak se ale uklidní, přestanou zmatkovat a zmizí. Ztratí se v anonymitě velkoměsta, nejspíše si změní jména i podobu a už je nikdy nenajdu. Nebo sednou do kočáru, prásknou do koní a zmizí v cizině.

S čerstvým a ještě schnoucím protokolem o ohledačce jsem proto okamžitě vyrazil do města. Cestou jsem veliteli biřiců přikázal, aby vyslechli každého, kdo se tu jen mihne, a pak jsem se zastavil v jednom ošuntělém krámku na malý nákup, protože na návštěvu, kterou jsem hodlal absolvovat, nešlo přijít s prázdnou…

~ ~ ~

Když dorazila na křižovatku a před sebou uviděla ten mumraj panující před penzionem, strnula. I když ji sem Rata poslal se vzkazem, nyní to vypadalo jako řízení osudu. Prasklo to, pomyslela si zděšeně a srdce jí začalo bít jako splašené. Kopali v tom temném sklepě, našli je a vytáhli ven. Dostali Tobolda i toho vyžraného Knutu a určitě z nich mučením vytáhnou všechno, co vědí. A pak po nich půjdou. Po ní i po Ratovi. Co je asi tak za všechny ty vraždy může čekat? Oprátka, nebo rána sekerou do zátylku? Ratu možná, ale ji coby travičku zahrabou zaživa. Možná jí předtím probijí srdce kůlem, ale možná také ne. Musí zmizet. Hned a co nejrychleji.

Pak si uvědomila, že musí varovat Ratu, protože bez něj nemá žádnou šanci. Vždyť z jejich společného lupu zatím ještě neviděla ani denár. A pokud ho chtěla vidět, musela se k němu vrátit a varovat jej…

Náhle ji jako blesk udeřil pocit hrozícího nebezpečí. Intuice, předtucha? Nevěděla, ale vedena tím pocitem se otočila a rozběhla se zpět. Po chvíli zaslechla dusot okovaných vojenských bot a volání, aby zastavila.

Běžela jako o život a na nejbližší křižovatce zahnula do úzké uličky mezi domy. Přeskočila nízkou zídku, na dvoře se prosmýkla mezi hromadami navršených odpadků a průjezdem vyběhla zpět na ulici. Pak se zastavila a naslouchala. Nic neslyšela.

Nebezpečí pominulo, pomyslela si spokojeně, když tu ji náhle uchopily něčí svalnaté ruce a neurvale s ní smýkly zpět do průjezdu. Byla tam tma a ona slyšela jen jeho přerývaný dech. Když ucítila

lacinou pálenku, znechuceně nakrčila nos. Pak si uvědomila, že nejsou sami. Ten útočník měl dva kumpány.

Byla zmatená. Jak to, že ji před tímto přepadením intuice nevarovala? Že by nebyla zase tak spolehlivá? Pak jí došlo, že ji možná nevarovala proto, že tyto nepovažovala za hrozbu…

„Copak tady děláš, křehulko," zašeptal jí věznitel spiklenecky do ucha. „Možná bude dobrý, když si obrátíš kapsy a dáš nám, co máš zrovinka u sebe."

„Teda," přidal se druhý, „pokud chceš žít…"

„A co si tak trochu užít?" předložil svůj návrh třetí. „Ta buchta je tu sama a my máme zrovinka něco volnýho času…"

„Neblbněte!" zděsil se ten druhý. „Co když někdo přijde? Vemte ji něčím a seberte co má u sebe. Nebo jí udělejte kudlou na krku druhou pusu!"

„A co takhle ji bacit po kebuli a pak si na ní užít, dokavaď je ještě teplá?"

Ani jedna z nastíněných variant se jí moc nezamlouvala. „Mám tady nějaké peníze," pronesla smířlivě. „Koukejte, prosím, vemte si je. A tady je prsten a náušnice…" dodala ještě, když si je vyvlékala z boltců. „Jen mě nechte jít."

Muž, který ji držel v sevření se spokojeně uchechtl. „Jak je najednou poslušná a přičinlivá, co chlapi?"

Náhle ji do očí udeřila vize čtyř biřiců stojících uprostřed dvora plného odpadků. V jediném okamžiku pochopila, že pocit bezpečí byl jen iluze. Za žádnou cenu mě nesmí dostat, pomyslela si zděšeně. Nikdy se do toho špitálu nevrátí. Jestli ti dva z penzionu promluví na mučidlech, Rata to má spočítané, ale s tím už ona nic neudělá. Bohužel. Odteď každý jede jen na svoji halenu.

Pak jí došlo, proč ji intuice před těmito lapky nevarovala – oni nebyli hrozbou, ale spásou.

„Mám zlato," řekla hlasem, kterým si okamžitě zjednala jejich naprostou pozornost. „A teď utíkám před biřici. Za chvíli tu budou. Dostaňte mě odtud a nebudete litovat."

Muž, který ji svíral, zašeptal: „Kolik?"

Neklidně se ošila. „Vím, kdo udělal Mazného a Krutila. Ten chlap má ty peníze ulité u trpaslíků, ale já vím, kde ho najdete…"

„Jsi šikovná holka, ale můžem ti věřit?“ obořil se na ni ten druhý.

Pokrčila rameny. „Nemůžete, ale za minutu to stejně bude jedno…“

„Hele, chlapi,“ ozval se ten třetí, „tohle by měl slyšet kapitán. Ať rozhodne on, co s ní.“

„A pro koho děláte?“ zeptala se jich hlasem, který se jim s nezvyklou naléhavostí zařízl až do mozku.

Zmateně potřásli hlavami, jako by se té otázky chtěli zbavit, ale pak ke svému překvapení odpověděli takřka současně: „Pro Rmutu z klanu Kárových sedem.“

„Tak mě za ním zaveďte, škodní určitě nebudete,“ dodala ještě, zatímco si bleskově prohlédla jejích myšlenky a vložila mezi ně tu jedinou správnou – že to je moc dobrý nápad.

Když ji pak odváděli temnými a klikatými uličkami do hloubi močidolských slumů, pochopila, jak strašně se její matka mýlila, když ji tehdy plačící a vřískající přivlekla do ústavu pro choromyslné a předala mnichům. Nebyl k tomu totiž žádný důvod. Nebyla nemocná. Právě naopak. Ona byla mocná…

~ ~ ~

Návštěva Kirkovy kanceláře je opravdu zážitek. Byla to odpudivě provlhlá místnost s klenutým cihlovým stropem, bez jediného okna, krbu či kamen, kde podlaha neviděla koště už několik let a těch pár stolů a skříní, co tu bylo, se ztrácelo pod svitky, artefakty, fungujícími i vyhořelými zrcadly, klubky měděného a stříbrného drátu, fiolami s roztoky nejrůznějších barev a nádobami s démony. Zvláště ty poslední mě naplnily posvátnou bázní. Kdyby se jediná z nich rozbila, osvobozený démon by tu z toho udělal kůlničku na dříví. A to nemluvím o tom, co by udělal s tím nerudným a pořád vzteklým poloskřetem, kterému jsem musel přinést láhev vína a kornout pečených kaštanů, aby se se mnou vůbec bavil.

„Málem jsem toho Koptu dostal,“ zavrčel na mě vztekle místo pozdravu. „Spojil jsem se s ním a domluvili jsme obchod, ale když mu moji pomocníci začali opatrně nabourávat ochranu, asi to vycítil a zmizel.“

Tak tím mě nepotěšil. Jenže co jsem mu mohl vyčítat, když jsem si svoje podezřelé taky vyplašil? Posadil jsem se tedy na rozvrzanou židli a otevřel víno. Pak jsem se natáhl pro dvě evidentně neobydlené dózy na démony, vyfoukl z nich prach a nalil nám až po okraj.

„Jsme v prdeli, co?“ odtušil Kirk melancholicky.

Pokrčil jsem rameny. Tak jsme si připili na zdraví, protože na úspěch už to nemělo smysl.

„Ten Kopta je vážně tak dobrej?“ nedokázal jsem se nezeptat, protože upřímně řečeno, jsem v oblasti vlnových zrcadel považoval za boha právě Kirka.

Přikývl. „Jeden z nejlepších. Vlastně by se dalo říct, že byl jedním z těch, co kdysi stáli za objevem vlnových zrcadel. Údajně má akademické znalosti jak alchymie tak tajných umění, ale hlavně mu to myslí. Propojení více zrcadel do skupiny byl jeho nápad a vidíš, byla z toho revoluce. Pak se ale někomu ta naprostá anarchie znelíbila a začal do toho zavádět pravidla, a když se pak věci chopili mágové a udělali z toho kšeft, odešel do ilegality. Nyní se považuje za bojovníka proti komerci.“

„Víš, zajímalo by mě, kdo to je. Kdo se skrývá za tím jménem,“ pronesl jsem zamyšleně. „Neříkej mi, že ho nikdo nezná. Vždyť vlnová zrcadla tu nejsou týden. Za ty roky se s ním přece někdo musel setkat.“

Kirk se zaškaredil. „Mám tady někde…“ pokračoval vstávaje, „nějaký svitek z té doby. Je to taková raritka, koupil jsem ho kdysi v jedné aukci.“ Chvíli se prohraboval změtí pergamenů v knihovně a pak vítězoslavně zamával jedním, navinutým na nevýrazné lipové cívce. „Tady to je!“

Když tu vydělanou kůži rozvinul a začetl se do jejího obsahu, zachmuřil se. „Toto je záznam z prvního setkání zakladatelů sítě. Bylo jich šest a naživu je z nich už jen Kopta.“

Něco mě napadlo. „Ukaž mi to,“ požádal jsem Kirka a pohlédl na datum. Bylo to jako rána z čistého nebe. Ten svitek byl starý více než padesát let a Kopta v něm byl zmiňován jako již dostudovaný mág.

„Divím se, že ti dokázal utéct,“ neodpustil jsem si malé rýpnutí.

„Proč?“ podivil se.

„No třeba proto, že pokud dobře počítám, tak mu je dneska k osmdesátce…“

„A do prdele!“ zaklel Kirk a jediným dlouhým skokem se přenesl na druhý konec své laboratoře, kde od problikávajícího zrcadla odpojil jednu dózu s démonem. Pak ji obrátil dnem vzhůru a bříškem prstu z ní odstranil nános špíny. Přimhouřil oči a snažil se rozluštit značku výrobce. Potom mi tu dózičku beze slova podal. Bylo tam opravdu napsáno Kopta, ale v elfštině…

~ ~ ~

Když vyšlo slunce, jen stěží by někdo dokázal v Kněžegradu najít spokojenějšího člověka, než byla ona. Technicky vzato byla sice zajatcem, ale ani jako host by se nemohla mít lépe. Když před pár hodinami předstoupila před obávaného vůdce léto lupičské tlupy, získala si jeho zájem během pár okamžiků. Kdysi to od ní možná vyžadovalo nějaké úsilí – musela předstírat, vymýšlet si, získat zájem nebo soucit a pak probudit žádostivost, ale nyní jí stačil jen jediný pohled, prosté gesto a použít *hlas*. Sice pak musela přetrpět necelou hodinku v jeho posteli, ale výsledek stál za to. Dvě uhrančivé krásky, které se k němu předtím vinuly, byly s křikem odvedeny pryč a jejich místo zaujala ona. A právoplatně, protože pro něj měla cenu odpovídající téměř milionu denárů splatných ve zlatě.

Pro Dobroboje Rmutu sice nebyl žádný problém ubít k smrti člověka, se kterým se ještě před chvílí smál nad mázem piva, ale nebyl to žádný hlupák. A rozhodně nikdy nepromarnil příležitost vydělat si peníze a vždy rozpoznal ty, kteří mu budou ku prospěchu a ty, které může hodit přes palubu. U ní to určitě poznal, protože nyní seděla v hlubokém křesle potaženém sametem, které jí nechal přistavit hned vedle toho svého, místo aby plavala v řece obličejem dolů.

„Takže uděláme obchod,“ uzavřel nakonec jejich rozhovor. „Ty nám dáš toho chlapa a my se postaráme, aby tě nikdo nenašel a za nějaký měsíc, dva tě propašujeme z města i s desetiprocentním podílem.“

Přikývla. Zpočátku možná chtěla Ratu ušetřit, ale potřebovala mít nějaké trumfy při jednání, a tak se zachovala přesně v souladu s příslovím o košili a kabátu.

„Cítím v tom průser," ozval se zničehonic Rmutův pobočník.

Překvapeně na něj pohlédla. Přech Dubný byl tichá voda. Moc toho nenamluvil a sveřepě si chránil své myšlenky. Cítila ale, že její přítomnost vnímá jako ohrožení svého výsadního postavení.

„Biřici se ve městě rojí jako sršni," pokračoval Dubný. „Zabili Mazného a vybrali mu kšeft. Neměli bychom se do toho plést, nebo, a to by bylo možná i lepší, bychom ji mohli předat S'anům a dostat za ni odměnu…"

Rmuta na ni upřel nepříjemně zamyšlený pohled. Možná to nechtěla, možná se tomu dokonce i podvědomě bránila, ale nyní jí už nic jiného nezbylo. Jedinou myšlenkou k němu vyslala příkaz.

Dobroboj Rmuta se zarazil a jeho oči nabraly nepřítomný pohled. Pak, jako by procitl z těžkého snu, potřásl hlavou a obrátil se na svého zástupce: „Drž hubu. Paní Keziah tu zůstane a my se díky ní pořádně opeříme. Když ty prachy rozdělíme mezi bandu, nikdo z nás už nebude muset do smrti pracovat…"

„Ale šéfe," nedal se Dubný odbýt. „co když…"

„Dost už," uťal jeho námitky velitel. „Buď budeš jako ostatní poslouchat, nebo si to s tebou vyřídím. Tady a teď!"

Přech Dubný s prkennou úklonou odešel.

Věděla, že konflikt s tímto mužem je nevyhnutelný. Nyní už v jeho emocích dokázala číst jako v knize – byly plné touhy po pomstě. V náhlé vizi jej uviděla, jak na ni čeká před jejími pokoji. Toužil ji zabít a přemýšlel, kam potom ukryje tělo. Když ho napadlo, že ji vhodí do staré, vyschlé studny v sousedství, pochopila, že je nejvyšší čas jít za ním, aby náhodou něco nezmeškala.

„Půjdu si na chvíli odpočinout," oznámila Rmutovi a vstala z křesla. Potlačila krátké zívnutí. „Jsem tak unavená…"

„Jen běž," odvětil, „pošlu pár chlapů za tím Ratou, aby si s ním promluvili."

Čekal na ni přesně tak, jak jí ukázala vize. V ruce držel meč, byl nervózní a lomcoval jím vztek. Když ji uviděl, rozběhl se jejím

směrem. Jiná žena by začala křičet o pomoc nebo by se snažila utéct. Ona jen zavřela oči.

Náhle s děsivým zavytím upustil meč a zhroutil se k zemi, kde se začal zmítat jako posedlý, zoufale si tisknout pěsti k hlavě a řvát bolestí.

Stála jen pár metrů od něj a nezúčastněně sledovala jeho utrpení. Netrvalo to dlouho. Když se utišil, zkusmo mu sáhla na krk. Srdce ještě bilo, ale jeho mozek byl už mrtvý. Nevratně poškozený, se synapsemi spálenými a tak zpřetrhanými, jako by mu v hlavě řádil orkán. Během pár minut degradace jeho mozku postoupí o něco dál a pak jeho životní funkce ustanou úplně. To už ale bude ve svých pokojích a lidé, co ho mezitím najdou, si budou myslet, že dostal mrtvici. A vlastně budou mít skoro pravdu…

~ ~ ~

Hospoda u Černého koně nebyla tím podnikem, do kterého přijdete, abyste se dobře pobavili a najedli. Za normálních okolností bych sem ani nepáchl. Znám spoustu lepších způsobů, jak přijít o život a ještě více způsobů, jak trávit volný čas. Jenomže služba není družba a když se mi podařilo u elfů získat kontakt na Koptu, musel jsem sem volky nevolky.

Nebyl to sice příjemný rozhovor, ale Ciborius nakonec ustoupil. Nevím, jestli za to mohl můj s'anský šarm, výhrůžka vězením za maření vyšetřování, nebo poukaz na dlouholeté přátelství s knížetem Ravellinem, členem elfské Rady sedmi, ale nakonec mi dal jméno člověka, který toho elfského renegáta zná. Skromně přiznávám, že jsem šel za Ciboriem záměrně – elf jeho formátu prostě ví téměř všechno.

V jediné místnosti stál šenk a stoly narychlo zbité z prken, které sem kdysi naplavila povodeň. Kolem zdí pokrytých pavučinami a šmouhami zaschlé krve stála řada sudů s pivem a vedle nálevního pultu, ověšeného lacinými škapulíři, visela cedule varující před pitím na dluh.

Když jsem sestupoval po rozvrzaných schodech, mezi přítomnými zavládlo ticho. Překvapeně jsem se zastavil. Očekával jsem, že v takové špeluňce najdu tradiční osazenstvo – opilce a

totálně zkrachovalé existence, jenomže tady na mě zírala směs lidí, elfů a půlelfů, kteří byli ošuntělí jen tolik, aby se neřeklo, a v jejich očích byl takový ten divný vzdor, o který přijdete teprve po pobytu za mřížemi.

Beze slova jsem se posadil k jedinému volnému stolu a objednal si místní specialitu – pivo. Když mi ho hostinský přinesl v malém kameninovém džbánku, přešla mě chuť. Bylo kalné a zvětralé a tak páchlo rybinou, že jsem musel děkovat nebesům za zákaz požívat v pracovní době alkohol. Odsunul jsem tu parodii na pivo stranou a pohlédl do očí hostinského, který si mě vzdorně měřil. „Hledám Děpolda Strouhu," zeptal jsem ho dost hlasitě na to, aby to zaslechli všichni přítomní.

„Kdo ho hledá?" zeptal se mě vysoký elf s tetováním lovců lidí na tváři.

Pomalu jsem se postavil. „Já, Klopp Yggredd."

„Znám tě," odvětil. „Odejdi. Nejsi tu vítán."

„Nechci nic víc, než mluvit s Děpoldem Strouhou," pronesl jsem rozhodně. „Pak odejdu."

Potetovaný elf se ale tak snadno nevzdával. Přistoupil ke mně a zavrčel: „Zmiz, nebo dopadneš špatně!"

Elfové jsou rychlí, o hodně rychlejší než lidé, ale nejsou tak rychlí, jak si občas myslí. Měl to být čistý direkt na moji bradu, po kterém bych se svezl na podlahu a byl za přispění ostatních vynesen ven, ale ten úder mě minul o dobrou dlaň.

Učili mě, že bych neměl odmítat pomocnou ruku, tak jsem jej chytil za tu jeho, přitáhl si ho blíž a odměnil za tu pohostinnost pravým hákem. Když s překvapeným výrazem padal k zemi, jeho společníci už na nic nečekali a s tasenými meči mě začali obestupovat.

Nenechal jsem se dvakrát pobízet a ukázal jim své služební železo.

„Dost!" ozval se hlas, který svou autoritou všechny přítomné zmrazil na místě. Zpoza šenku vyšel muž a Děpold Strouha to určitě nebyl. Pod kapucí dlouhého pláště se skrývala bezvěká tvář lemovaná zlatými vlasy, zpod nichž vykukovaly špičaté uši.

„Starý Ciborius vám musí hodně věřit,“ pronesl zamyšleně a když viděl můj tázavý pohled, dodal: „Vím, že jste s ním mluvil. Určitě vám už došlo, že žádný Děpold Strouha neexistuje.“

„Vy jste Kopta?“

Přikývl. „A čemupak vděčím za zájem s’anského prokurátora o moji osobu? Snad to nebude kvůli těch firmám, které jsem obral? Udělal jsem tím království službu. Praly peníze z obchodu s konopím.“

„Včetně firmy Mazný a Krutil?“

Elf zavrtěl hlavou. „S tímhle nemám nic společného.“

„Pachatel zavraždil jednoho ze společníků a přes vlnové zrcadlo vybílil všechna firemní konta. A použil k tomu démona, kterého jste mu prodal vy. Chci toho zmetka dostat. Našel jsem Mazného a s ním dalších jedenadvacet mrtvol. Je to dost k tomu, abych vás teď mohl požádat o pomoc?“

„Jistě se vám doneslo, že jsem teď jaksi na štíru se zákonem.“ Okolostojící se začali pochechtávat. „Lidská spravedlnost mě stíhá jako psance a knížata mého lidu se mě veřejně zřekla. Jsem renegát. Proč bych vám měl pomáhat?“

„Třeba ze stejného důvodu, pro který jste se stal tím renegátem…“ odtušil jsem.

„Promiňte mi tu upřímnost, ale idealismus mě přešel už po dvou tisícovkách let života na této zemi,“ odvětil elf. „Nějaký další motiv?“

Krátce jsem se zamyslel a pak mu učinil novou nabídku: „Když udělali Mazného a spol., zmizelo skoro sedm set tisíc ve zlatých prutech, obligacích, podílech a v pokladničních poukázkách. Ten někdo vyrazil s největší pravděpodobností peníze i z těch dalších mrtvých, které jsme našli. Když mi pomůžete dostat člověka, který je má, existují dvě možnosti. Buď si vezmete celou naspořenou částku a zmizíte. V tom případě po vás ale půjde celý Kněžegrad. Nebo se spokojíte s deseti procenty nálezného podle zákona a já vám zařídím osvobození od daně a nehynoucí vděčnost koruny, včetně menšího chaosu v zatykačích na vaší osobu. Co vy na to?“

Po chvíli mlčení jen pronesl: „Pojď se mnou…“

Když jsme sestoupili po nechutně vyhlížejícím schodišti do sklepa, přivítal mě neuvěřitelný puch rozkladu. Všude, kam jsem se podíval, se válely odpadky a mezi nimi pobíhaly krysy. Beze slova mě odvedl k nenahozené cihlové zdi. Dotkl se amuletu vytaženého ze záňadří a tam, kde bych to nikdy nečekal, se před námi otevřely dveře. Překvapeně jsem hvízdl. Tohle byla poctivá a taky hodně drahá trpasličí práce.

Stačil jediný krok přes práh a smetiště i obtížní hlodavci byli rázem zapomenuti a já se ocitl v dokonale čisté místnosti s dlouhými řadami stolů, na nichž stála vlnová zrcadla pospojovaná tolika sáhy stříbrných drátů, že by z nich menší vesnice mohla být živa i několik let. Na zdech visely nákresy prapodivných diagramů a magických pantaklů, popisy invokačních rituálů a výpisy z efemerid a mezi tím vším činorodě pobíhal tucet lidí a elfů nejrůznějšího věku a vzezření.

„Vítej v mé svatyni," oznámil mi s pýchou Kopta. „Odtud dokážeme sledovat veškerý pohyb mezi zrcadly. Nic nám nezůstane utajeno. Něco se dá využít, něco se ziskem prodat. Informace, milý S'ane, jsou artikl budoucnosti."

To nejlepší na nás ale teprve čekalo. Když nad tím tak zpětně uvažuji, je s podivem, že mě pak nechali jít. Viděl jsem totiž jejich nejtajnější zbraň – obsidiánové obětiště s kotlíkem plným řeřavých uhlíků a několik řad regálů, zahalených v dýmu kuřidel, na kterých stály stovky dóz s uvězněnými démony.

„Zřízení tohoto megaartefaktu nám zabralo přesně třicet let," svěřil se mi Kopta pyšně. „Díky těmto astrálům ale dnes dokážeme najít cokoliv, co si usmyslíme. Včetně toho maníka, co používá mé zboží."

Náhle kolem nás prošel zasněně se tvářící čaroděj, který za pronášených modliteb něco položil na rudě žhnoucí uhlíky. Místností se začal linout pach spáleného masa.

„Vy jim tady obětujete…" hlesl jsem vyděšeně.

„Vepřová srdce," uklidnil mě elf. „Věděl jste, že se prasata stavbou těla podobají lidem?"

„Někdy nejen stavbou těla," odtušil jsem.

Když jsme dokončili obhlídku, Kopta mi položil z jeho pohledu asi zásadní otázku: „Takže když jsme teď ti spojenci, chci si udělat

jasno. Předevčírem mě někdo málem načapal u jednoho ryze soukromého melouchu. Byl to někdo od vás?“

Přikývl jsem. „Kirk.“

„Ten malý skřet? Slyšel jsem o něm. Je dost dobrej.“

„Taky bývalý zákazník,“ neodpustil jsem si poznámku.

Elf se zarazil a pak zavrtěl rezignovaně hlavou. „Fakt si budu muset dávat pozor na to, s kým dělám obchody…“

~ ~ ~

Pro Vincenta Ratu nezačal den právě nejlépe. Když se probudil, zjistil, že Lanino lůžko zeje prázdnotou. Včera ji poslal za Toboldem s banálním vzkazem a ještě se nevrátila. Pak si v zrcadle s hrůzou přečetl zprávu o nálezu dvaadvaceti mrtvol v hotelu *U kachny a lišáka*. Kdyby to alespoň byla jediná zpráva, ale nebyla. Všechny magické portály se předháněly ve snaze zahrnout své klienty novými informacemi. Jeho výnosný podnik se rázem stal tématem číslo jedna. Když si uvědomil, že Lanu mohli zatknout a že ji teď možná vyslýchají S’anové, polilo jej horko. Tušil však, že ta situace jednou může nastat, že mu bude kněžegradská půda horká a za tím účelem měl připraven záchranný plán. Potřeboval k němu jen hotovost, novou identitu a jednoho hodně rychlého koně.

A to vše na něj čekalo. Stačilo se jen spojit přes vlnové zrcadlo s člověkem, který mu vedl účty. Když to udělal, k jeho překvapení nějaký výboj změnil zrcadlo za ohňostroje jisker v kus skla v ohořelém rámu. A pak jej, když se mu konečně podařilo zprovoznit záložní zrcadlo a navázat spojení s tím zatraceným makléřem, dostihla se zdrcující silou další krutá rána. Ten prohnaný darebák mu s hraným údivem začal tvrdit, že přece z pověření jeho právního zástupce před několika minutami zrušil všechny jeho pozice, zkapitalizoval aktiva a výtěžek převedl na k tomu určené účty. Vincent to nedokázal pochopit. Jakého právního zástupce? Vždyť žádného nikdy neměl!

Myslel si, že to je nějaký nejapný žert a chtěl tomu pitomci říci od plic, co si o něm myslí, ale jeho zrcadlo už nebylo aktivní.

Právě když přemítal, co se to u všech všudy děje, proměnila se masivní závora na dveřích jeho úkrytu ve změť třísek a dveře přistály

na podlaze. Potom dovnitř vběhla šestice po zuby ozbrojených chlapů. První, co si uvědomil, bylo, že nejsou maskovaní. To znamenalo jen jediné – nepočítají se svědky!

Vyskočil ze židle ve snaze jim utéci co nejdál a co nejrychleji, ale neměl šanci. Rval se s nimi, několikrát je i kousl, ale pak ho prudký úder pěstí do tváře srazil na podlahu. V ústech ucítil železitou pachuť krve.

„Máš to marný, Rato," oznámil mu jejich vůdce, jehož tvář zdobila dlouhá a špatně zhojená jizva. „Chceme tvý prachy! Do posledního groše a chceme je hned," dodal ještě a na důkaz svých slov smetl mečem všechny věci ze stolu, včetně vlnového zrcadla. To zajiskřilo neméně efektně jako to předešlé a navěky zčernalo.

Než stihl cokoliv říci, ten zjizvený hromotluk jej zvedl a přirazil zády ke zdi. Pak se mu o hrdlo opřelo nepříjemně chladné ostří. „Mám ti vyřídit vzkaz od Lany Keziah," zašeptal mu do ucha. „Prodala tě. Nemáš to ale brát osobně. Říkala i něco o nějaké blízké košili, nebo tak nějak…" Krátce se odmlčel. „Můžeš si to udělat lehký nebo těžký. Byls v armádě, mladej? Tam říkaj, že pakárnu si každej dělá sám…"

Pochopil a zachrčel: „Co mám udělat?"

„Převeď všechno sem," odvětil a podal mu stříbrnou destičku zdobenou řadou čísel a trpasličích run.

Třesoucí se rukou ukázal na rozbité vlnové zrcadlo. „Vy jste ale…" začal koktaje, „rozbili…"

„Drž hubu!" uťal jej Jizvák. „A převeď ty prachy!"

„Jak?" zaskřehotal zoufale. „Zrcadlo je pryč a někdo… někdo ty prachy vybral…"

„Ty hovado!" zařval mu do obličeje. „Co to tady na mě zkoušíš?"

Prudký úder pěstí ho odhodil mezi přihlížející, kteří jej okamžitě zasypali záplavou ran a nepřestali, ani když se zhroutil na podlahu. Řval bolestí, proklínal je, bědoval i sliboval, ale jako by ho neslyšeli. Během okamžiku mu něčí okovaná bota rozdrtila nosní kůstky a očnici a kyj zlomil ruku v lokti. Chtěl spolupracovat a říci jim, že nic nemá, ale po dalším zásahu kyjem se už přestal snažit…

~ ~ ~

Není pravda, že kdo pozdě chodí, uškodí tím pouze sobě. Když jsem dorazil k troskám činžovní barabizny, kterou mi označili Koptovi lidé, bylo mi okamžitě jasné, že mě někdo předběhl a už stihl uškodit Ratovi. Podle hluku, který ke mně zevnitř doléhal, to musel být někdo ze soukromého sektoru, protože si na rozdíl ode mě mohl dovolit přeskočit poučení a další obvyklé procedurální tanečky a rovnou začít výslechem.

Zaposlouchal jsem se do kakofonie úderů, křiku a nadávek a pokusil se odhadnout poměr sil. Bylo jich nejméně pět a já byl sám. Jsem už u fochu dost dlouho na to, abych si na podobné situace zvykl. Tak jsem jen pevně sevřel meč v pravici, seběhl po schodech do sklepa a skrz vyražené dveře vpadl dovnitř. Moc jsem se nespletl. Bylo jich šest plus Rata, bezvládně visící na provaze za ruce, z nichž jedna byla evidentně zlomená. Jeho obličej nápadně připomínal flák syrového masa.

„Jste zatčeni! Odložte zbraně a dejte ruce nad hlavu.“ Opravdu nevím, proč tu větu vůbec říkám. Co dělám svoji práci, ještě se mi nikdo nevzdal, o odložení zbraně ani nemluvě. A nejinak tomu bylo i nyní. Jediné, čeho jsem dosáhl, bylo, že se přestali věnovat Ratovi a obrátili se svorně čelem ke mně. Někteří mi byli povědomí a já jim také. Zřejmě klienti… Evidentně jim dlouhodobá práce na čerstvém vzduchu nedokázala napravit životní hodnoty, takže jim příště vyměním kamenolom za sirné doly. Pokud samozřejmě ještě bude nějaké příště…

„Nechte ho být,“ řekl jsem jim. „Nic z něj nedostanete. Jeho peníze mám já a jsou dobře schované. Teď jsem si přišel pro něj. Odejděte! Dávám vám minutu…“

Asi po dvaceti sekundách na mě zaútočili první dva. Zbytek se přidal během pár okamžiků. Pak už to šlo ráz na ráz.

Vyhnul jsem se dvojici rezavých mečů a jednoho z šermířů udeřil jílcem do obličeje. Prudký úder jím smýkl dozadu, kde narazil do zdi a svezl se k zemi. Zatímco se celý otřesený pokoušel znovu postavit na nohy, využil jsem nabízející se šance a ťal jeho kolegu přes krk. Ten se s křikem odpotácel stranou, tiskna si ruku na ránu, ze které v pravidelných intervalech tryskala krev. Pak jsem dorazil toho se zlomeným nosem. Rychle, čistě, leč nikoliv bezbolestně.

„Tak, kde to vázne?“ zeptal jsem se zbývajících. Vždy se najde alespoň jeden, co se nechá vyprovokovat. I tady se našel. S řevem a šavlí nad hlavou překonal těch několik metrů, které nás dělily, a ze všech sil ťal. Když jsem tu ránu blokoval, ocel zaskřípěla o ocel a do tváře mě udeřil horký odštěpek. Můj meč byl v pořádku, ale v jeho šavli byl zářez hluboký do půli čepele. To jsou ty nekvalitní skřetí padělky. Než se rozmáchl k druhému úderu, bodl jsem ho rovnou do srdce.

Kdyby byli sehraní, měl bych problémy. Tohle ale byli jen pouliční rváči bez valných zkušeností. Navíc jsem byl, na rozdíl od většiny jejich běžných zákazníků, ozbrojený. Musel to pro ně být docela šok a v takové chvíli obvykle stačí už jen málo k tomu, aby je definitivně opustily i poslední zbytky odvahy.

Když jsem se vyhýbal úderu franciskou, která by mě dokázala rozpoltit od hlavy až patě jako krmníka, nemohl jsem odolat a, přiznejme si to, docela efektně toho sekerníka podsekl. Když dokončil salto a na podlaze s křikem zjistil, že nemá nohy, jeho společníci už na nic nečekali a vzali nohy na ramena. Sice ne tak doslova, jako ten beznohý ubožák, ale i tak jsem byl spokojený.

Překračuje nehybná těla na podlaze, došel jsem až k Ratovi. Hlava mu bezvládně visela na prsou a jen pomalu se zvedající hrudník dokazoval, že je dosud naživu.

Když jsem mu nožem přeřezal pouta a pak ho opatrně položil na podlahu, probral se a otevřel oči schované za pytlovitými otoky. Nějakou dobu mu trvalo, než mě poznal. „S’a… an,“ zachrčel. „Jse… jsem… zatče… nej?“ dodal ještě po chvíli namáhavě.

„Technicky vzato, ano,“ přitakal jsem, ale bylo mi jasné, že jakékoliv předání světské spravedlnosti by už bylo jen ztrátou času.

„Necítím… nohy,“ oznámil mi lapaje po dechu. „Ti zmetci… mi… přerazili hřbet. Chcípnu tu… jako mrzák, co?“

„Ano, umřeš,“ odpověděl jsem mu po pravdě. „Ale nebude to hned. Budeš se trápit pěkných pár hodin, možná i dní.“

„Ta děvka,“ ulevil si Rata. „Po tom… všem, co jsem pro ni… udělal,“ dodal trpce. „Vytáhl jsem ji… ze sraček. Nebyla nic. Blekotala… jako idiot a jen se… křenila na každého, kdo… ji v tom blázinci obtáhl.“

„O kom mluvíš?“ nemohl jsem se nezeptat.

„O Laně. Laně Keziah, o kom… jiném. Ta coura… na mě poslala… tyhle chlápky. Prachů se jí zachtělo. Cha cha,“ rozesmál se, ale takřka okamžitě jeho smích přešel v bolestivý kašel, po němž mu na rtech zůstala krev. „Jenomže já… žádné prachy… nemám. Někdo mi je sebral.“

Jenom jsem přikývl. Byl jsem u toho, když se Koptovi a jeho lidem díky tomu jejich artefaktu podařilo prolomit ochrany Ratova vlnového zrcadla a zjistit jeho polohu. Když jsem od nich odcházel, právě dokončovali převody jeho nemalého jmění. Kam si nechali poslat svých deset procent nálezného jsem se raději neptal…

„Uděláme obchod, Vincente,“ pronesl jsem tiše. „Co ty na to? Už nebudeš cítit žádnou bolest. Vůbec žádnou a odejdeš tiše a v míru, jako bys ležel na smrtelné posteli.“

„S’anský čáry,“ řekl a přikývl. „Znám je. Co za to?“

„Chci výpověď. Se vším všudy a chci dostat tu tvoji holku.“

Ušklíbl se. „S radostí. Tu čubku… ti naservíruju na… stříbrným tácu.“

Položil jsem dlaň na jeho zakrvácenou tvář, zavřel oči a rychle si jej prohlédl vnitřním zrakem. Zlomeniny, natržená slezina, plíce poškozené úlomky žeber a nádavkem i krvácení do mozku. Pak došlo k propojení a já náhle pocítil všechnu tu bolest, která mu pulzovala v těle. Měl jsem co dělat, abych neomdlel. Když jsem mu odklonil dráhy bolesti, v jeho tváři se objevila úleva.

Splnil jsem svůj slib a nyní byla řada na něm. Mluvil dost dlouho na to, abych vše pochopil a když skončil, smířený se sebou i celým světem, zhasil jsem jeho život stejně snadno, jako když sfouknete svíčku…

~ ~ ~

Když se dozvěděla o tom debaklu, v první chvíli nedokázala svůj hněv vůbec ovládat. Byla překvapená, něco takového se jí dříve nestávalo. Vztek v ní bouřil neskutečnou silou a jen z posledních sil se ovládala, aby nikomu neublížila. Věděla, že by toho byla schopna a nemusela by se ho přitom ani dotknout. A to, co potkalo toho idiota Dubného, by proti tomu byla procházka růžovým sadem.

Připadalo jí, že s každým dnem, s každou hodinou, kterou strávila osvobozená od toho lektvaru, její schopnosti sílí a rozvíjejí se. Když na ni poprvé zaútočily myšlenky lidí, které potkávala, zaskočilo ji to, ale naučila se potlačovat jedny, aby se mohla soustředit na jiné. Možná právě proto byla nyní tak rozzuřená. Ten s'anský ohař způsobil, že její plán vyšel naprázdno. Nebyly žádné peníze a ona se v očích a hlavně myslích členů klanu dostala do postavení obyčejné táborové děvky, která za své pohodlí platí veliteli tělem.

Přes troje dveře slyšela, jak Rmuta vyslýchal ty dva zbabělce a věřila každému slovu, které ti dva nešťastníci pronesli, aby se vyhnuli pomalé smrti. Její peníze teď měl ten S'an. To bylo už samo o sobě dost špatné, jenomže co když Rata řekl tomu S'anovi všechno, co věděl? Její temná noční vize, po které se probudila zbrocená potem, by tomu nasvědčovala. Mohla si v takovém případě dovolit nechat toho S'ana naživu? Znal nejen její jméno, ale i to kým je a kým se stala.

Na odchod z města prozatím nemůže pomýšlet. Ne, když ji hledají a když je zcela bez prostředků. Musí zatím zůstat tady a pojistit si své postavení. A k tomu bude potřebovat ty Ratovy peníze. Musí je za každou cenu získat.

Zatímco přemýšlela, Dobroboj Rmuta stál nedaleko, hleděl na ni a nepromluvil ani slovo. Když se konečně uklidnila, téměř ledabylým gestem jej osvobodila ze strnulosti. Ani nevěděl, co se stalo. Vlastně nevěděl, že se vůbec něco stalo. V jeho mysli těch několik minut vůbec nebylo.

„Se S'any je lepší si nezahrávat," navázal Rmuta na svůj předešlý monolog. „Jestli ty prachy fakt shrábli, tak je po nich. Maj je teď uložený v trezoru, nebo je dali k trpaslíkům. Není šance je dostat zpátky."

Zavrtěla nesouhlasně hlavou a zastavila tok jeho myšlenek. Na jejich místo pak rychle naroubovala své vlastní.

Na krátký okamžik se zarazil a několikrát nevěřícně zamrkal. Pak udeřil rukou do stolu. „Zatraceně!" zaklel vztekle.

„Ten chlap mě zostudil. Před nosem mi vzal peníze a zabil mé muže. Kdyby se mi dostal do rukou…"

Takřka neznatelně se pousmála. „Ještě máme šanci ty peníze získat zpátky, nebo se mu alespoň pomstít, nemyslíš? Stačí na něj mít tu správnou páku. I na toho Yggredda nějaká musí existovat. Jen je třeba ji najít…“

Chápavě se ušklíbl. „Máš pravdu. Určitě má rodinu nebo přátele. Zatlačíme na něj tak, že nám ty peníze ještě rád předá. Bude prosit o slitování a pak sám položí hlavu na špalek…“

„Že bys ho nechal trochu proklepnout?“

„Hned teď na to pošlu lidi…“ prohlásil a pak ji poplácal po zadku. „A teď pojď, kotě, a ukaž mi, jak dokážeš bejt vděčná…“

~ ~ ~

Opíral se zády o zeď a s rukama založenýma na hrudi sledoval tu ženu. Byla to ona. Ověřil si u několika kupců její jméno, aby měl naprostou jistotu, že je to ona. Kdyby se spletl, Rmuta by mu osobně táhl řemeny ze zad a do ran celými hrstmi sypal sůl.

Nebyla ničím výjimečná, ničím zajímavá. Nebyla ani nijak zvlášť vysoká, ač si myslel, že jako S’anka musí být. Byla sice štíhlá, černovlasá a nápadně bledá, ale to bylo asi tak všechno. I oblečená byla tak nějak obyčejně. Žádná cizí extravagance. Sledoval ji už od božího rána a byla to dost nuda. Celý den seděla doma a pak šla na trh. Kdyby měl podat hlášení, tady by popis skončil. Neubránil se ušklíbnutí. Tahle domácí puťka že má být pákou na toho s’anského ohaře? Leda ve snu.

Stála zrovna u nějakého stánku a dohadovala se s trhovcem o ceně za dvě slepice.

Kývl na ostatní a smluveným gestem ji označil. Nebyl to jejich první únos a každý věděl, co má dělat. Ani si neuvědomila, co se děje. Během okamžiku dostala ránu obuškem, stejně jako ten překvapený trhovec, a pak ji hodili na připravený dvoukolák, zaházeli hadry a zmizeli v boční uličce.

Doufal, že jeho šéf ví, co dělá, protože unést manželku hlavního královského kata, byť je to bratranec a jediný příbuzný toho Kloppa Yggredda, mohla být pořádná chyba…

~ ~ ~

Když jsem se dozvěděl, že unesli Ruth, v první chvíli jsem tomu nedokázal uvěřit. V Kněžegradu jsou sice únosy na denním pořádku, ale ne S'anů. Jenomže všechno je jednou poprvé. Proč by ale někdo unášel manželku kněžegradského kata? Co by tím chtěl u všech bohů získat? Mírnější napnutí na skřipec? Můj bratranec není žádný boháč. Vydělává sice slušně, ale na nějaké vyskakování to není. I tu katovnu má jen v pachtu.

Když jsem Yppa našel, málem jsem ho nepoznal. Se strhanou tváří právě v katovně balil své nářadí. Byl postaven mimo službu. Oficiálně proto, aby se mohl dát dohromady, ale spíše se někdo bál, že mu hrábne a umučí nějakého lapku o dvě minuty dříve, než povolují předpisy.

„Ozval se někdo?" zeptal jsem se ho tiše.

Zavrtěl hlavou. „Před chvílí jsem byl u výslechu. Říkali, že mohla utéct s nějakým chlapem…"

„Yppe," přerušil jsem ho, „znám ji stejně dlouho jako ty a vím, že by něco takového neudělala. Zajdu za pár lidmi, co mi dluží nějaké služby a poptám se. Najdeme ji, nic se neboj. Buď doma, kdyby se ozvali ohledně výkupného…"

„Víš," řekl mi po chvíli, „nikdy si neodpustím, že jsem tady nebyl. Proč se to muselo stát zrovna když jsem byl mimo město? Blbá služební cesta za úplně zbytečnou venkovskou popravou…" Pak se na mě podíval a já měl náhle pocit, že se v místnosti ochladilo. „Až je najdeš, chci jít pro Ruth s tebou," pronesl ledovým hlasem a jeho ruka přitom spočinula na důvěrně známém toporu katovské širočiny.

~ ~ ~

„Proč jste nepřivedli toho chlapa?" obořil se ně Rmuta, sotva před něj dovlekli tu svázanou a roubíkem zpola zadušenou S'anku. „Co je mi po nějaké přeslici. Měli jste sem dotáhnout toho slavnýho kata, jeho bratrance. Měli jste sem přivést Yppa Yggredda, ne jeho starou!"

Oslovená šestice mužů se začala neklidně ošívat. Po chvíli rozpačitého ticha se mezi nimi konečně objevil mluvčí, který se mu pokusil roztřeseným hlasem oponovat: „Ten kat byl někde na

rajzech. Šli sme po něm, to jo, ale vodjel prej někam mimo město a vy ste sám říkal, že chcete výsledky, jinak že nás víte co… Tak sme radši vzali tady tudlectu. Je to taky S'anka, sám to vidíte, takže je určitě taky příbuzná toho druhýho Yggredda…“

„Ty si myslíš,“ začal Rmuta slova vztekle drtit mezi zuby, „že tě tu platím za samostatný myšlení? Měli jste za tím katem vyjet z města a přivléct ho sem v řetězech. Nechtělo se vám do divočiny, co?“

Položila soptícímu vůdci konejšivě ruku na tu jeho, sevřenou v pěst. „Možná to nedopadlo zase tak špatně,“ pronesla tichým hlasem. „Ten Yggredd nemá jiné příbuzné než tyhle dva. Když se něco stane téhle ženě, její manžel mu to nikdy neodpustí a to pro něj bude horší, než kdyby zemřel…“

Přistoupila k nehybně ležící S'ance a škubnutím za vlasy jí prudce zvrátila hlavu. Její pohled se střetl s nenávistným pohledem pomněnkově modrých očí.

„No vida,“ utrousila, „tak panička už je vzhůru…“

Ruth si ji jen beze slova změřila.

Lana Keziah se rozesmála. „Je to sice jen domácí puťka, ale ty jsou jako návnada nejlepší.“

~ ~ ~

Rastimír Smola s dutým nárazem přistál na zdi a v prudkém hekavém výdechu z něj vyšel všechen vzduch. Vypoulil na mě ty své veliké žabí oči a neschopen popadnout dech jen otveíral ústa jako ryba vytažená z vody. Chytil jsem ho pevně pod krkem a smýkl jím do strany. Narazil bokem do masivního pultu, ze kterého smetl vystavené šmuky a zřítil se na podlahu.

„Hele, co se to tu…“ ozval se jeden z jeho příručích, kterého z přilehlého skladiště přilákal hluk zápasu. Stačil mu jediný pohled do mých očí podepřený stříbrnou plackou, kterou jsem ho trefil mezi oči, a okamžitě zmizel zpátky za závěsem i s tou palicí, co si na mě přichystal. Byl to chytrý kluk, na rozdíl od Smoly.

Nikým nerušen jsem ho přehodil přes pult mezi vitríny s nomádskou bižuterií. Jednu rozbil nohou, o druhou mu dutě křápla

hlava. Na chvilku jsem měl strach, že jsem to přehnal, ale Smola byl hoch tvrdohlavý…

„Poslouchej mě dobře, ty nevděčný zmetku," začal jsem, pomalu k němu přicházeje. „Tentokrát ti přišiju všechny šmuky, cos koupil od galérky a zabavím ti tenhle fajnový kvelb. Tvoje rodina půjde o žebrácké holi a ty skončíš v Lantrossu."

„Co… co chceš, ty hovado…" vyrazil ze sebe, zatímco se dusil nenávistí.

Když jsem s ním pokácel zbytek vitrín, byl konečně přístupný diskusi. „Někdo unesl manželku královského kata. Víš kterého, že? Ty víš o všem, co se ve městě šustne. Chci vědět, čí je to práce a kde ho najdu…"

„Já nic nevím," začal blekotat.

Zvedl jsem pravici sevřenou v pěst a zahnal se k dalšímu vkladu do naší diskuse.

„Klopp Yggredd?" ozvalo se najednou za mnou.

Plánovaný úder nedopadl. Pohlédl jsem na čtveřici zarostlých a zanedbaných mužů, kteří na mě mířili samostříly. „Kdo se ptá?"

„To je vedlejší," uťal mě jeden z nich neurvale. „My se ptali jako první!"

„Zabijte tu svini!" zakvílel v tu chvíli Rastimír a ukázal na mě přitom prstem. „To je Klopp Yggredd!"

Tětiva samostřílu zadrnčela a krátká šipka přibila překvapeného Smolu k podlaze.

„Jeho se nikdo neptal," řekl střelec na vysvětlenou. „Lana Keziah vám vzkazuje, že má něco, co chcete, a vy zase máte něco, co chce ona."

„Co mám mít?"

„Peníze Vincenta Raty. Předáte je zítra v poledne na Obilném trhu dvojici kejklířů v pestře pomalovaném voze a necháte je nerušeně odjet z města. Za dva dny vám vrátíme Ruth Yggredovou."

„Ty peníze jsou v depozitu královské prokuratury," namítl jsem.

Mluvčí se ušklíbl. „Chceš jí něco vzkázat, až ji budem podřezávat?"

„Ty hajzle!" zasyčel jsem vzteky bez sebe a tasil meč.

Trojice samostřílů mi okamžitě namířila doprostřed hrudi. „To bych nedělal," ozval se mluvčí varovně. „Pamatuj, máš jeden den. Jestli do toho zatáhneš další S'any nebo kohokoliv jiného, ona zemře. Je ti to jasné?"

Přikývl jsem. Než jsem stihl cokoliv říci, byli pryč.

~ ~ ~

Když jí donesli otlučenou misku s řídkou vodovou polévkou, vztekle ji hodila do zdi. Vlhká skvrna připomínající chobotnici se vpila do té předešlé. Odmítala jíst i pít a své strážce častovala výrazy, o kterých její manžel neměl ani tušení, že je zná.

Nedělala si žádné iluze. Každý den mohla za dva měďáky číst o spoustě podobných případů a až na vzácné výjimky byly konce unesených vždy stejné. Nechtěla za čtvrt roku vyplavat někde za Kněžegradem s kamenem na krku.

Od dětství ji učili, že se musí o sebe umět postarat sama, a tak nemarnila čas fňukáním a promýšlela plán útěku. Jedinou cestou ven byly dveře. Bylo jí ale jasné, že čtyři palce dubového dřeva zpevněné železnými pásy nevyrazí. A za nimi byl strážný, který ji špehýrkou kontroloval. Uvědomila si, že on je klíčem k její svobodě a začala počítat intervaly mezi jeho příchody. Pět minut nebylo nic moc. Při příští kontrole se jí přes špehýrku podařilo zahlédnout něco, co ji naplnilo nadějí. Dostat se z cely je totiž jedna věc, ale projít kolem bandy hrdlořezů je věc druhá. Konečně měla plán a mohla začít pracovat na jeho uskutečnění…

~ ~ ~

Věděl jsem už s naprostou jistotou, že Ruth unesli, ale nevěděl jsem, kdo to udělal. Pro koho ti únosci pracovali, kdo jim za to zaplatil? Lana Keziah byla švorc. Musela se tedy dát po Ratově skonu do spolku s někým novým.

Nic bych za to nedal, že ti, co zabili Ratu a ti, co se mnou hovořili u Smoly, patřili ke stejné bandě. Jenomže jen v Kněžegradu máme bezmála stovku gangů a vyznat se v nich dá pořádnou práci.

Měl jsem pro svoji hypotézu jediné vodítko a proto jsem konec pracovní doby strávil v obecní márnici. Na rozdíl od nekrofilů byl ale

můj zájem čistě vědecký a týkal se čtveřice již studených mrtvol, které jsem onehda vyrobil.

Našel jsem je poměrně snadno, problém byl ale najít koronera, který by mi je vydal. Nakonec jsem sehnal jednoho asistenta, ale ten to odmítl udělat, protože je prý už nemůže odepsat z evidence. Chvíli jsme se o ty mrtvoly hádali a přetahovali, ale nakonec jsme našli kompromis. Ani jeden z nás je totiž nepotřeboval celé…

Toho dne zažili úředníci evidence zločinců menší šok. Dostali tam moji žádanku o identifikaci pachatele podle vnějších znaků a k tomu zakrvácený kožený vak, ze kterého se jim na stůl vysypalo pár uťatých dlaní a něco očních bulv.

~ ~ ~

„Tady to je," pronesl Allen rozhodně a ukázal na malý ovál nakreslený na mapě města, nad kterým ještě před chvílí zběsile kroužilo siderické kyvadélko. „Tady ji drží," dodal ještě a pak vrátil přihlížejícímu Yppovi šálu, kterou použil při hledání Ruth. Byla to její oblíbená šála, kterou nosila už celé roky.

Na stole před námi leželo krátké vyjádření z evidence zločinců, které hlásalo, že Ratu přepadly známé firmy patřící ke klanu Kárových sedem. Kývl jsem na hejtmana městské stráže Timota Sikoru. „Co myslíš?"

Pokýval hlavou a prstem na mapě obkroužil kolem vyobrazené budovy malé kolečko. „Tohle je území, které si loni vybojovali na Býcích. Klidně by tam mohli mít pelech."

Když jsem se Allena zeptal, jestli by dokázal vykývat nad plánem budovy i Ruthinu celu, přikývl. Pak mi podal několik zaprášených svitků. „To jsou ty manuskripty, co jsi po mně chtěl. V Univerzitní knihovně mi je půjčili s krajní nechutí. Pokud je pravda, co ti říkal ten Rata, pak to bude hodně riskantní. Ta ženská není nějaká pitomoučká volavka, je to dokonalá zbraň. Smrtelně nebezpečný protivník…"

S Yppem jsme se na sebe podívali, ale než jsme stihli cokoliv říci, do mé kanceláře vešel šéf. „Vidím, že kujete pikle," neodpustil si poznámku, ale chyběl jí ten obvyklý osten. Vypadal nějak

unaveně. Pak s povzdechnutím dodal: „Je po pracovní době, tak mi nalejte.“

Když dostal sklenku Slunné stráně a zběžně pohlédl na mapu, sdělil nám, proč přišel: „Peníze nebudou. Mluvil jsem se strážcem královského pokladu a ten odmítl vydat cokoliv jiného, než pytel loni zabavených padělků. Ano, těch, co vypadají, jako by je kreslila děcka…“

„Stejně nevěříme, že by Ruth po zaplacení vrátili,“ odvětil jsem nepřekvapen vývojem.

Příkývl. „Já taky ne. Zítra v poledne budeš Kloppe na příkaz Celiny osobně předávat peníze. Co budete dělat do té doby, je jen vaše věc. Předpokládám, že dnes budete chlastat s Allenem až do rána a on to případně také dosvědčí.“ Podíval se po nás. „Přiveďte ji zpátky a nenechte se přitom zabít. Vím, Kloppe, že máš pružný postoj k naší přísaze, ale zítra budeš všem na očích. Pamatuj na to.“

Hejtman Sikora se ušklíbl. „Máme ve zbrojnici pár zajímavých věciček. Nějak se ty mršky vyhnuly evidenci. Možná by se hodily…“

~ ~ ~

Strážný opět přicházel ke dveřím. S co největším hlukem spadla z kavalce na podlahu a začala sebou mlátit, jako by ji stihl záchvat padoucnice. Hlasité skřeky, které vydávala, pronikly ven a chůze strážného okamžitě přešla v klus. Když viděl, jak se zmítá na podlaze, zakryl průhled a začal zápolit se závorami. Nepřestávajíc sténat, postavila se ke dveřím a s rukama sevřenýma v pěst čekala, až se otevřou.

Když vběhl do cely, ze všech sil ho udeřila do hlavy a srazila k zemi. Pak si podkasala sukni, přeskočila jeho nehybné tělo a vyběhla na chodbu. Kdokoliv jiný by začal bezhlavě prchat. Ona místo toho zůstala stát a zamyšleně sledovala hořící louči zasazenou do kovové objímky trčící ze zdi. Z úvah ji vytrhlo až sténání probírajícího se strážného. Opatrně, jako by se bála, a přitom s neskrývanou touhou, se prsty dotkla tančícího plamene. Energie jednoho z pěti základních prvků světa zaplavila její nitro jako prudký příval. V jediné chvíli se její meridiány změnily v dravé bystřiny, kterými se hnala ona zářivá a nespoutaná životní energie. V tom jediném krátkém okamžiku měla

pocit naprosté dokonalosti. Cítila se úplná a celistvá, jako nikdy předtím. Teprve nyní pochopila své předky a tíhu přísahy svazující všechny kněžegradské S'any.

Strážný se už mátožně postavil na nohy. Změřila si ho pohledem šelmy a vykročila k němu. Svět kolem ní se náhle rozpil do mnohobarevné šmouhy. Nestihl víc, než jen povytáhnout z pochvy tesák…

~ ~ ~

Oválná budova centrálního tržiště bývala kdysi dominantou Močidolů. To bylo ale v dobách, kdy tu měla sídlo většina bohatých zahraničních společností. Zdejší kanceláře bývaly svědky statisícových obchodů a v přilehlých skladištích čekalo na své kupce zboží ze všech koutů světa. Pak ale Malesta získala svá privilegia a ze dne na den se odtud všichni odstěhovali za nižšími daněmi a zákony tak mírnými, že připomínaly spíše dobré rady. Močidoly nakrátko osiřely, ale pak se sem nastěhovali lidé hledající nový životní prostor, zkrachovanci, zločinci na útěku před zákonem, hazardní hráči, pasáci a prostitutky. A honosně vyhlížející tržiště se proměnilo v rejdiště krys. Čtyřnohých i dvounohých.

Noc byla tichá a velice tmavá. Proto nás překvapilo, že před vchodem stál jediný strážný a ten se ke své smůle ještě díval špatným směrem.

„Bylo opravdu nutné s sebou tahat tu popravčí sekeru?" neodpustil jsem si otázku, zatímco jsem odtahoval onoho nešťastníka stranou. „Mám z ní takový nepříjemný pocit…"

„To on měl taky," utrousil Ypp, zatímco zápolil se zámkem dveří.

Opatrně jsme procházeli temnou budovou, vyhýbali se odhalení a já obhlížel místa, na kterých bychom při ústupu mohli nechat ty Sikorovy hračky. Měli jsme jen dvě a tak bylo třeba si to pořádně rozmyslet. Ypp sice hudral, že je to nesportovní, ale mě to nechalo chladným. My byli dva a jich tak pět tuctů. Nějak jsme tu přesilu přece museli vyrovnat…

Než jsme se doplížili ke kobce, kde měli podle kyvadla držet Ruth, šlo vše jako na drátkách. Bohužel, pak drátky došly. Uvnitř

stroze zařízené cely na nás nečekala Ruth, ale úplně cizí mrtvola rozpáraná napříč trupem jako podsvinče.

„Co teď?“ zašeptal Ypp.

Jen jsem pokrčil rameny. „Musela utéct. Zkusíme ji najít…“

Náhle se na konci chodby objevilo několik postav. Živě o něčem diskutovaly a smály se. Asi to byli přátelé, ale ne moji. Než se zorientovali, bez dlouhého míření jsem do nich vysypal celý zásobník. Desítka malých kalených střel je nemilosrdně srazila k zemi a chodbou se k nám donesla ozvěna jejich překvapeného křiku. Meč je sice meč, ale taková čistá likvidace na dálku má také svoje kouzlo.

Zasunul jsem do samostřílu nový zásobník a zatáhl za nabíjecí páku. Mechanismus zareagoval krátkým zacvakáním a první z nové desítky střel byla položena na napnutou tětivu. Tanec mohl začít…

A začal. Na další útok jsme nemuseli čekat dlouho. V první trochu větší místnosti se na nás vrhli hned čtyři najednou. Ypp si je odborným pohledem přeměřil, pak v rukou potěžkal sekeru a zeširoka se rozmáchl. Když dokonale ostrý list popravčího nástroje dokončil celý oblouk, zbyl na mě v té záplavě tryskající krve a změti volně poletujících končetin a orgánů jen jediný protivník a ten byl ještě ke všemu v šoku. Až mi bylo líto ho zastřelit. Ale jen chvíli. Maličkou.

„Příště mi jich nech víc, prosím tě, ano? Připadám si vedle tebe jako příštipkář,“ řekl jsem mu.

Jen si mě změřil chladným pohledem. „Bude dost pro oba.“

A měl pravdu. Následující čtvrthodina nebyla ničím jiným než řezničinou říznutou běháním, šermováním a v mém případě i trochou té akrobacie. Když se situace kolem nás uklidnila, stáli jsme s Yppem uprostřed nějakého skladu obklopeni mrtvolami v různém stádiu rozporcovanosti.

Můj drahý příbuzný, opírající se o dlouhý topor své hrůzu nahánějící zbraně, si otřel zpocené čelo a odtušil: „Furt se hýbali. To fakt nesnáším…“

~ ~ ~

„Zatraceně!“ zaklel Dobroboj Rmuta dopínaje si k pasu pochvu se širokým mečem. „Oni nás přepadli! Já věděl, že je chyba pouštět se do křížku se S’any. Nikdy jsme do toho kšeftu neměli jít. Ksakru!“

„Přece se nebudeš klepat z jednoho chlapa,“ odsekla příkře.

„Jsou dva,“ odvětil, „a řádí tu jako morová rána. Moji chlapi nejsou na něco takového stavění.“ Zamyšleně se poškrábal ve vousech. „Ani nevím, co mě to vlastně popadlo. Jako by mi to nakukal sám rarach…“

„Pošli pro tu S’anku. Když jim řekneš, že ji před nima podřízneš, vzdají se.“

Věnoval jí rozčilený pohled. „Nějak moc se staráš,“ vyštěkl naštvaně. „Mám už těch tvých rad akorát dost. Jako bys mi otravovala mozek…“

Jenom se usmála. V tomto případě nemohla být o otravě ani řeč. Vždyť jen tu a tam vzala nějakou jeho myšlenku a nahradila ji vlastní. Nic, co by ho zabilo.

Potřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit nějakého nepříjemného pocitu a odchytil kolem spěchajícího služebníka. „Svolej všechny, kteří jsou schopni unést zbraň. Povedu je osobně. Musíme je zastavit. Rozumíš?“ Když muž přikývl, propustil jej a pohlédl na Lanu. „Ty půjdeš taky se mnou. Konečně, tenhle zmatek je tak trochu i tvoje vina!“

~ ~ ~

Schovali jsme se v boční uličce a čekali, až kolem nás naši pronásledovatelé proběhnou. Bylo jich moc. Když zmizeli za rohem, prudce se zablesklo a pak se k nám, za ohlušujícího rachotu, přivalila oblaka čpavého dýmu, následovaná několika zakrvácenými a šokovanými lapky. Ani jsem se tam nemusel chodit dívat. Stačilo, že jsem věděl, že tou chodbou právě prolétla stovka ocelových kuliček, na kterých zapracoval nějaký zdatný alchymista. Spočítal jsem přeživší a s mečem v ruce vyšel z úkrytu. Už jich je tak akorát, pomyslel jsem si pomstychtivě…

~ ~ ~

Zrovna jsem vytahoval meč z posledního zákazníka, když se ozvala druhá exploze. Zvuk přišel zleva a byl již ztlumen řadou odrazů od zdí. Nějaká skupina se nás asi snažila obchvátit. Neúspěšně. Řídnou nám hoši, řídnou, ale poučit se nedají. Bylo na čase pokračovat dál, najít Ruth a rychle odtud zmizet.

Další nešťastník se nás pokusil překvapit útokem z boční chodby. Yppova širočina opsala oblouk a ten dotěra se za nepříjemně čvachtavých zvuků rozpadl na dva nedotěrné.

Pak nás pronásledovatelé konečně dostihli. Vysypal jsem do nich vše, co mi ještě zbývalo v zásobníku a pak odhodil samostříl do tváře tomu nejrychlejšímu.

Když se se zakrváceným obličejem svalil na podlahu, spočítal jsem ostatní. Mohl jich být tak tucet a všichni byli vzteky bez sebe. Konečně, po tom, co jsme provedli jejich kamarádům, ani nebylo divu…

Srazili jsme se a začala regulérní bitka. Až na to, že my byli jen dva. Prvního darebáka jsem proklál takřka bezděky. Sám mi naběhl na meč tak odhodlaně, že kdyby ho napodobili i ostatní, ani bych se nezadýchal. Bohužel se tak nestalo a já měl co dělat, abych odrazil útoky, které na mě pršely ze všech stran. Když začalo jít o život i mně, pokusil jsem se z té šlamastyky vysekat. Doslova.

V mezeře mezi protivníky, kterou jsem vytvořil jedním obzvláště povedeným sekem, jsem zahlédl Yppa. Činil se, seč mohl, ale jeho sekera nebyla defenzivní zbraní. I když se snažil uhýbat a vykrývat údery toporem, pokaždé se mu to nepodařilo. Zahlédl jsem nejméně dvě prudké rány, které se mu svezly po zbroji. Takové štěstí ale netrvá věčně.

Po chvíli se mé obavy naplnily. Yppova sekera na krátký okamžik uvízla v hrudníku jednoho lapky. Jeho kolegové okamžitě využili nabízející se šance. Prudkému výpadu šavlí už kalené kroužky Yppovy zbroje nedokázaly vzdorovat. Překvapeně vyhekl a nevěřícně pohlédl na krvavou skvrnu, která se mu začala pomalu šířit po hrudi.

Zrzavý a jizvami zbrázděný šermíř se ze svého úspěchu dlouho neradoval. Takřka vzápětí se jeho bujná kštice, i s podstatnou částí lebky, zatočila vzduchem a s nepěkným křápnutím se odrazila od zdi.

V rychlém sledu jsem vyřídil dva opravdu otravné útočníky a tomu druhému, ještě visícímu na čepeli mého meče, jsem sebral válečné kladivo. Na škole jsem měl k téhle zbrani výhrady, ale tady jsem po pár úderech rychle změnil názor. Kombinace meče a kladiva se totiž ukázala být více než přínosnou. Během několika okamžiků se prostor kolem mě zázračně vyčistil. Někdo by řekl, že to bylo jako mávnutím kouzelného proutku, ale ten s tím neměl nic společného.

Konečně jsem se dostal k Yppovi. Ztrátou krve se sotva držel na nohou a z posledních sil od sebe odháněl dotěrné lapky, kteří kolem něj kroužili jako mrchožrouti. Stačila dvě máchnutí kladivem. Ti šťastnější se pak dali na útěk.

Když to skončilo, Ypp mi věnoval nechápavý pohled a potom se s očima zašlýma bělmem skácel na podlahu.

Chytil jsem ho pod paže, odtáhl trochu stranou a začal s prohlídkou. Nevypadalo to dobře. Zranění bylo hluboké a hrot šavle zasáhl plíci. Navíc nebyl zrovna nejčistší, takže pokud Yppa nezabije ztráta krve, infekce to může napravit.

Byl nejvyšší čas s tím něco udělat. Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl. Po chvíli koncentrace jsem oči zase otevřel. V druhé rovině vidění se bratrancovo tělo změnilo v nezřetelný obrys, na jehož povrchu žhnuly čáry energetických drah. Jeho zranění, kterým unikala životní energie, nyní vypadalo jako tmavá skvrna. Jindy zářivě jasné meridiány již v její blízkosti začínaly matnět. Položil jsem ruku na ránu a předal jí část své energie. Nebylo to léčení v pravém slova smyslu, spíše jen taková záplata, která měla na pár hodin zastavit následky těžkého zranění.

Když jsem skončil, cítil jsem se jako po výprasku. Důležitější ale bylo, že se Yppovi do tváře vrátila červeň. Rozkašlal se a pak otevřel oči. „Zvadl jsem," zkonstatoval sípavě.

Přikývl jsem. „Zase se ti udělalo špatně při pohledu na krev."

Beze slova přešel moji poznámku a zaměřil pohled na spoušť, která nás obklopovala. „Hotovo?"

„Jen přestávka."

„Pak musíme… dál. Najít… Ruth!" pronesl s námahou a pokusil se zvednout, ale se zasténáním se zase zhroutil na zem.

„Zůstaneš tady,“ rozhodl jsem. „Já ji najdu. Ty se tu schovej a dělej mrtvého brouka. A ne aby ses jím stal, jasné?“

Než jsem vyrazil, věnoval jsem modlitbu s’anským bohům, kteří vládli v naší mlhou opředené domovině. Nevím jestli někdy zavítají i do Kněžegradu, ale pokud ano, docela by se hodilo, kdyby nad ním alespoň chvilku drželi ochrannou ruku.

~ ~ ~

Rána ho bolela, jako by mu v ní někdo otáčel rozžhaveným železem a při každém pohybu se mu zatmělo před očima. Přesun do nedalekého kumbálu plného harampádí jej stál zbytek sil, takže nyní ležel zhroucený na podlaze a zoufale lapal po dechu. On, který dokázal během hodiny sprovodit ze světa bez známek únavy všechny účastníky loňského pokusu o převrat.

S vědomím balancujícím na okraji věčné temnoty náhle ucítil, jak se jej dotkla dvojice jemných, hřejivých a láskyplných dlaní. Otevřel oči a zjistil, že se nad ním sklání žena, kterou by měl znát a přesto ji nepoznával. V bledé tváři, lemované hustou a nepoddajnou hřívou vlasů barvy havraního peří, na něj s neskutečnou láskou hleděla dvojice rudě žhnoucích očí. „Ruth,“ zašeptal spokojeně.

Znovu jej pohladila a sevřela ve svém náručí. Pak ucítil, jak mu na tvář dopadla horká slza. „Pojďme odtud,“ zašeptala mezi vzlyky.

„Klopp tě šel hledat,“ odvětil. „Musíš mu pomoci. Čestný dluh… Dal mi část svých sil. Ať je to porušení přísahy alespoň k něčemu,“ dodal ještě, narážeje na její rudě žhnoucí oči, neklamně dokazující, že přijímala energii ze zapovězeného zdroje.

Přikývla, naposledy ho pohladila a pak zmizela. Překvapila ho rychlost, s jakou se ta malá a křehká žena nyní pohybovala, a taky zakrvácený tesák v její pravici. Pak konečně omdlel.

~ ~ ~

Náhle jsem v hlavě ucítil takové divné ledové bodnutí, jako by se mi do ní někdo snažil dostat. V tom mi na mysl vytanula slova umírajícího Raty o telepatické manipulaci a čtení myšlenek. Tohle určitě byla Lana Keziah! Hledala mě. Tak jako já ji…

Vincent Rata se jí nepokrytě bál. Možná jsem se měl také bát a pokračovat v hledání Ruth, nebo jsem se měl vrátit pro Yppa a společně zmizet co nejdále odtud. Jenomže já se místo toho vydal přesně tím směrem, odkud onen divný pocit přicházel nejsilněji. Nemohl jsem si prostě pomoci.

Když jsem vběhl do něčeho, co vypadalo jako parodie trůnního sálu, přivítala mě sporadická střelba. Několik šipek ze samostřílů mi hvízdlo kolem uší a pak se s nepříjemným skřípěním odrazily od zdi. Jen jedna jediná se zabodla do zad mrtvoly, kterou jsem před sebou nesl jako štít. Netrefit se na pět metrů, to považuji za naprostý šlendrián!

Pak jsem uviděl, s kým mám tu čest a pochopil. Deset chlapů, někteří moc staří, jiní moc mladí. Tři na sobě dokonce měli ještě kuchařské zástěry. A za nimi, zřejmě pro tu iluzi bezpečí, stála vysoká a štíhlá dívka a nebezpečně vyhlížející ramenatý muž v obnošené karacénové zbroji. Široký meč, který mu visel u boku, nevypadal jako rekvizita – jílec měl častým používáním ohlazen do nebývalého lesku. O klanu Kárových sedem se toho obecně moc nevědělo a vzhledem k úbytku členstva už to ani nemělo smysl dohánět, ale jednu věc jsem znal – jméno jejich velitele. Vsadil bych se o měsíční plat, že tohle je on…

Než ti amatérští válečníci překonali třas rukou a znovu nabili, byl jsem mezi nimi. Cítil jsem se stejně, jako kdybych topil slepá koťata. Válečné kladivo společně s mečem opsalo několik blýskavých oblouků a na podlaze bylo okamžitě plno. Jen jednomu se podařilo dokončit nabíjení a vložit šipku do drážky před tětivou, ale než na mě stačil namířit, mrštil jsem po něm kladivo. To udělalo ve vzduchu dvě elegantní otočky a pak se mu masivním zobcem zarazilo do čela. Ozvalo se takové nepříjemné „plop“, jako když otevřete přezrálý ořech. Kdybych se chtěl takhle trefit, v životě by se mi to nepovedlo…

Zbytku těch nešťastníků jsem si už nevšímal, protože ve chvíli, kdy se dali na útěk, Dobroboj Rmuta vytasil meč a vyrazil mi naproti. Konečně někdo, kdo alespoň podle jména umí bojovat…

Pozdravil jsem ho po šermířsku a on můj pozdrav opětoval. Takže jsem se v něm nemýlil. Tohle ještě bude zajímavé…

„Nevadí ti dělat té ženské marionetku?“ zeptal jsem se ho posměšně, ale vysloužil jsem si jen nechápavý pohled. „Ovládá tě, Rmuto. Ta ženská tě ovládá. Manipuluje s tvou myslí. Je to její zvláštní schopnost, víš? Pověděl mi to ten chlap, na kterého poštvala tvé lidi. Jmenoval se Vincent Rata. Osvobodil ji z blázince.“

Rmuta nechával můj proslov bez povšimnutí. Zato ona s rukama založenýma na hrudi jen kroutila hlavou a znechuceně pomlaskávala.

Byl to nejlepší šermířský souboj oné noci a také nejdivočejší. Rmuta si svoje místo v bandě rozhodně nevydobyl učenými řečmi. Jeho styl sice postrádal eleganci, na niž si potrpí příslušníci lepší společnosti, ale byl účelný a hlavně smrtící. Vzájemně jsme si rozdali bezpočet ran a postupně vyzkoušeli všechny oblíbené finty. Výsledkem bylo, že já inkasoval dva nepěkně krvácející zásahy do ramene a paže a on měl jeden šrám na stehně.

Při další prudké výměně úderů jsem doplnil sbírku zranění o zásah do boku. Úder sice zachytila zbroj, ale modřinu tam budu mít pořádnou. Potrestal jsem ho úderem čepelí naplocho přes tvář. Ozdoben sytě rudým pruhem ode mě s klením odskočil.

Vzniklou pauzu jsem vyplnil snahou o popadnutí dechu.

Vypadalo to jako ve špatném románu. Zůstali jsme stát na tři kroky od sebe s meči v horním střehu a taková situace nevěstí nic dobrého. Pokud jsou totiž šermíři dobří, může to skončit hodně krvavou remízou…

Takřka ve stejném okamžiku jsme proti sobě vyrazili. Svět kolem mě zmizel a já viděl jen jeho. S tím, jak se blížil, jsem se připravoval ke konečnému tnutí. Ve stejnou chvíli zřejmě přiletí i jeho čepel a stejně poslouží i mé maličkosti. Hlavně nezavřít oči. Nebát se. Tnout a nebát se následků. Jak se to říká? Že smrt je jen slovo?

S hlubokým, kontrolovaným výdechem jsem jej ťal šikmo přes tělo. Štíhlá, stříbrem vykládaná čepel mu proťala ocelové plíšky karacénu mezi ramenem a krkem a pokračovala až k jeho boku. Karacén se rozevřel, jako bych mu rozepnul řemení. Pak se rozevřel i Rmuta.

Ve stejnou chvíli mě zasáhla jeho čepel. Měl jsem štěstí, že jeho meč byl o dobrou píď kratší než ten můj. Ale i tak hrot za příšerného skřípění proťal kroužky zbroje a zakousl se mi do těla. Měl jsem

pocit, jako by mě šlehly ohnivé důtky. Když dokončil krvavou kresbu na mém těle, z náhle ochromené ruky mi vypadl meč. Pak jsem se rozkašlal a ztěžka dosedl na podlahu. Bylo to tak rychlé, až se mi z toho zatočila hlava. Nic jsem necítil, jen velkou prázdnotu. Pak jsem ji uviděl přicházet…

„Přišel jsi mě zatknout, S'ane?" zeptala se mě jízlivě, zatímco si pohrávala s masivním prstenem na svém prsteníčku.

„Vidím, že nejsi zrovna v kondici. Možná bys to už měl vzdát. Není to tak těžké," pronesla a z jejího hlasu mi nepříjemně zalehlo v uších.

Ušklíbl jsem se a vyplivl krvavou slinu. „Možná by ses měla vzdát ty," učinil jsem jí sípavě protinabídku. „Stejně ti došli lidi."

Ušklíbla se a mávla nad tou ztrátou rukou. „Ti nic neznamenali. Najdu si jiné, lepší. Už ty tvé peníze nepotřebuji. Až s tebou skončím, vezmu si něco z Rmutovy pokladnice. Je tam více než dost. Musím ti poděkovat za likvidaci těch, co by si na ni taky mohli dělat nárok…"

„Radši si z toho zaplať dobrého právníka. Když to uhraješ na pominutí smyslů, možná utečeš oprátce…"

Tvář jí znachověla. „Ty… Co si to… Já nejsem blázen! Rozumíš? Nejsem žádný blázen!"

Pokrčil bych rameny, ale jedno mě neposlouchalo. „Neříká to v Pomezí úplně každý?"

„To místo mi nepřipomínej," zasyčela. „Nic o něm nevíš a nic nevíš ani o mně!"

Neubránil jsem se úšklebku. „Byl jsem informován o obojím a vím, že jsi nebezpečná pro sebe i své okolí. Rata byl idiot, že tě z toho špitálu odvedl. Zaslepily ho peníze. Myslel si, že tě zvládne, že mu budeš navěky poslušně dělat volavku. Spletl se…"

Stačilo mi podívat se jí do očí, abych věděl, že mám pravdu. „Musíš se tam vrátit. Existuje pár starých, zapovězených rukopisů, kde jsou zmínky o takových jako jsi ty. Říkalo se jim Sirény. Mámily a ovládaly lidi. Měly neuvěřitelné schopnosti – prý ovládaly telepatii, telekinezi, sugesci i manipulaci s pamětí. Možná to byli mutanti, možná výsledky šílených experimentů mágů z dob Velké války. Lidé je vyhubili, ale něco z jejich krve prý mezi lidmi stále koluje…"

Během naší diskuse se mě ještě dvakrát pokusila přetáhnout na svoji stranu. Pokaždé jsem v hlavě ucítil takový divný tlak, ale jinak nic. Dávat telepatické příkazy S'anům je evidentně stejně účelné, jako nabízet perly vepřům.

Když to zjistila, zmocnila se jí zuřivost. Mentální úder mě zasáhl jako beranidlo a já se složil na podlahu. Kam se na ni hrabou přízraky…

~ ~ ~

Znechuceně odhodila tesák proměněný v tupou a zubatou trosku. V žilách jí burácela nezkrotná bystřina energie a ona se cítila tak neskutečně silná a dokonalá. Byl to její první boj a přesto si ho vychutnávala beze stopy strachu. Její protivníci neměli žádnou šanci. Byli tak pomalí, tak bezbranní. Srážela je jako kuželky, vyhýbala se jejich mečům a zabíjela je, aniž si stihli uvědomit, co se jim vlastně přihodilo.

Vtom zaslechla zdálky přicházející zvuky boje. Překročila několik nehybných nešťastníků, kteří udělali tu chybu, že se jí náhodou připletli do cesty a začala mezi nimi hledat novou zbraň. Pak jen pokrčila rameny a z převráceného stolu jedním prudkým trhnutím odervala nohu. To bude stačit, pomyslela si, když ji znalecky potěžkala v ruce.

Když vybíhala z místnosti, její tělo se opět rozpilo do různobarevné šmouhy…

~ ~ ~

Začala křičet a rozhodně to nebyl křik zraněné nebo naštvané ženy. Ten už poznám. Zvuk, který vydávala, stoupal do děsivých výšin na hranici slyšitelnosti a pak začal nabývat hmotné podoby. Vzduch se kolem ní rozvlnil jako hladina rybníka, do něhož někdo hodil kámen. Měl jsem nepříjemný pocit, že jsem to byl já…

Najednou mě uchopila neviditelná síla stvořená její mocí a mrštila mnou proti zdi. Prudkým nárazem se mi zatmělo před očima. Místo abych se po ní sesul k zemi, zůstal jsem k ní přitisknut s nohama bezmocně klimbajícíma ve vzduchu.

Vítězoslavně se usmála.

Smýklo to se mnou do strany a já jel zády po zdi, narážeje do všech výčnělků, výklenků a držáků na lampy, dokud se můj let nezastavil o sousední zeď. Před očima mi vyskočila záplava zlatavých jisker a zřetelně jsem zaslechl zvuk ne nepodobný zlomení suché větve. To byla moje žebra.

Konečně uznala, že už je čas k návratu na pevnou zem a mrštila mnou proti podlaze. Nechtěla ale, abych se tam jen tak válel, a tak mnou vytřela dlažbu až ke svým nohám.

Náhle nastalé ticho se mi zařízlo do uší jako nůž.

„Byl bys dobrý otrok," povzdechla si, „ale jsi jako škodná. Nejde tě ochočit, jen ztlumit…"

Tentokrát, když zase začala s tím svým nelidským jekotem, na mě ukázala prstem. Do těla se mi v tu chvíli zakousla tak neskutečná bolest, že mě ani na okamžik nenapadlo dusit svůj křik hrdinsky za zuby. V takových vypjatých chvílích prý člověku proběhne před očima celý život. Nevím, jsem S'an, ne člověk. Mně běžela hlavou jediná otázka: Který chudák asi dostane moje spisy?

Jedním z pilířů kněžegradského náboženství je víra, že si pro vás ve chvíli smrti přijde převozník. Po minutě agonie se vedle nás zjevila nezřetelná silueta. Tak to je ono, už je čas, pomyslel jsem si a doufal, že to utrpení brzy skončí.

Potom se převozníkovy obrysy na okamžik ustálily a mě do očí uhodily rozdíly oproti jeho tradovanému popisu. Sice existují národy, kde i muži nosí sukni, ale co to tělo oblé na špatných místech? Převozník je převoznice? A proč má, u všech všudy, rudé oči?

Ve stejnou chvíli, kdy mi tohle blesklo hlavou, se ten divný převozník otočil k Laně Keziah a vší silou ji praštil přes hlavu něčím, co vypadalo jako noha od stolu.

A pak, propadaje se do černých hlubin bezvědomí, jsem zaslechl z dálky přicházející známý hlas plný zadostiučinění: „Já ti dám puťku, ty flundro špinavá!"

~ ~ ~

Když jsem přišel k sobě, zrovna mě vnášeli do nějakého domu plného elfů. Nevím, co se pak se mnou dělo, ale vím, že než jsem

opět ztratil vědomí, ti elfové seděli kolem mě a zpívali pořád dokola jednu a tu samou píseň…

~ ~ ~

V den předání peněz jsem společně s hejtmanem Sikorou a několika úředníky nejvyššího královského komořího stál v okně jednoho z domů s výhledem na Obilné náměstí. Měl jsem co dělat, abych sebou slabostí nesekl a nerozjely se mi stehy. Hrudník jsem měl kvůli zlomeným žebrům pevně stažený, ale i tak ve mně při každém nádechu dost divně pískalo. Ještě že se my S'anové tak rychle hojíme. Aspoň něco…

Asi dvě hodiny jsme sledovali cvrkot pod námi, ale žádný vůz s komedianty nedorazil.

Když jsem se vrátil na úřad, ten byl celý na nohou, protože našli Lanu Keziah. Byla v bezvědomí a nějak nejevila potřebu se probouzet. Vyšetřování její účasti na všech těch vraždách a únosu Ruth Yggreddové bylo nakonec stejně zmatené jako okolnosti jejího nálezu.

Ze všech hypotéz se posléze ustálila ta pro všechny nejpřijatelnější – že se nepohodla s těmi svými novými partnery a dostala od nich, co si zasloužila.

Každý večer jsem chodil za Yppem, který se ze ztráty své ženy roznemohl a musel ulehnout. To nám ale nebránilo v pořádání pravidelných karetních dýchánků, byť v tomto období jen v úzkém kruhu nejdůvěrnějších přátel. Někdo cizí by si mohl uvědomit, že byť je Ypp doma sám, panuje v katovně až příkladný pořádek a na kamnech je pořád něco dobrého k snědku.

Za pár dnů, když už byly Ruthiny oči opět pomněnkově modré, ji někdo vyhodil svázanou z neoznačeného kočáru před naším úřadem. Nic jí nebylo, ale nedokázala si vzpomenout, kde byla a kdo ji unesl. Podle očitých svědků byl ten kočár sice nápadně podobný drožce Zastimíra Hučného, ale jeho alibi na ten den bylo nezpochybnitelné.

Toho večera jsem obdržel lékařskou zprávu o stavu Lany Keziah a definitivně ukončil vyšetřování vraždy Robivoje Mazného. Jeden pachatel by mrtvý a druhý, duševně vyšinutá žena, k tomu neměl daleko. Medikus její stav označil za nevratné koma. Do objemné

složky jsem založil poslední pergamen a na obal do kolonky Případ krasopisně vepsal: „Volavka“. Chvíli jsem se na ten fascikl beze slova díval a pak jej nechal odnést do spisovny. Leží tam dodnes, hned vedle stejně nevyřešeného únosu bratrancovy manželky.

Když mi pak za pár týdnů šéf přidělil k vyřízení anonymní stížnost na divný zápach linoucí se z léta uzavřeného centrálního tržiště, nepokrytě se na mě přitom uculoval. A bylo nakonec dobře, že jsem tam zařizoval úklid já, protože někdo jiný by si mohl všimnout mé už oplakané opakovací kuše, která se tam ocitla „jen bůhví jak“…

~ ~ ~

Probudil ji dech beroucí chlad, cinkání nějakých nástrojů a tlumený hovor. Ležela na rovné desce, možná lůžku, ale nedokázala se pohnout. Vlastně nemohla ani otevřít oči. Zoufale se snažila alespoň zahýbat prsty, aby jim ukázala, že žije. Cítila se slabá a když se nad tím zamyslela, měla neodbytný pocit, jako by ji něco chybělo, jako by něco ztratila. Přemýšlela, jestli náhodou nepřišla třeba o nohu nebo ruku, ale nemohla si vzpomenout.

„Ta je zřízená, co?“ promluvil někdo vedle ní.

„Hm,“ odtušil druhý hlas. „Našli ji nedaleko strážnice na hranici Močidolů. Prý ji chudinku přepadli. Nezačneme? To opium už muselo zabrat.“

„Na co opium, stejně je v komatu.“

Náhle ucítila lehké píchnutí na hlavě a kolem ucha jí začalo stékat něco teplého.

„Vidíš to?“ zeptal se ten druhý hlas prvního. „Tady to je. Na kůži jen modřina a pod ní vpáčená fraktura lebky. Podle mě jde o úder tupým předmětem. Tady ten úlomek tlačí na mozek. Musíme ho uvolnit, odsát krev a odstranit případnou sraženinu.“

Najednou měla pocit, jako by jí začalo táhnout do hlavy.

„Když to platí magistrát, tak jí tam dáme stříbrnou destičku…“

„A co ta poškozená tkáň tady kolem?“ zeptal se první hlas zvědavě.

„Nu,“ odvětil druhý, „pokud budeme věřit starým rukopisům, tak by tam neměla být žádná životně důležitá centra. Stejně je ale

otázkou, jestli se ta ženská ještě někdy probere. Po tak těžkém otřesu mozku…“

„Tady v těch přijímacích papírech se píše, že byla identifikována jako Lana Keziah, chovankyně Špitálu Milosrdných bratří v Pomezí, toho času na útěku. Po rekonvalescenci si pro ni prý přijedou.“

„No vidíte, pane kolego,“ pronesl ten druhý potěšeně, „i kdybychom něco zbodli, v blázinci se to ztratí…“

„Jako byste mi četl myšlenky…“

V tu chvíli jí došlo, co ztratila. Kdyby mohla, začala by křičet…

S ČÍM KDO SCHÁZÍ

Bylo už po půlnoci, ale Tibor Kaněra nespal. V jeho věku už se nebylo ani čemu divit. V jeho věku se buď spalo málo, nebo navěky. Jemu se spát nechtělo a navíc měl nyní práci. S příchodem tmy se mu totiž vždycky nejlépe pracovalo. Měl klid a také většině jeho klientů diskrétnost tmy více než vyhovovala.

Pomyslel na svůj poslední výtvor. Mohl na něj být právem hrdý a také po pravdě řečeno byl. Tohle bylo bezesporu mistrovské dílo, možná dokonce i velmistrovské. Jaká škoda, že se o něm nebude moci zmínit před odbornou veřejností, či dokonce členy lóže. Jako obyčejně…

S uspokojením si pohladil svůj dlouhý a pěstěný vous, který byl součástí jeho image, obchodní známkou, která v klientech vyvolávala dojem věkovité moudrosti. Vždyť co by byl alchymista bez dlouhého vousu a taláru hustě pokrytého tajemnými symboly? Pravdou bylo, že některým ani on sám nerozuměl a to už se v branži pohyboval pěknou řádku let. Hlavní ale bylo, že to táhlo a kunčofti se k němu slétali jako vosy na med. Ne, nežil si vůbec špatně. Zakázek měl bezpočet a mohl si vybírat. Drobnostmi se už léta nezatěžoval, na to měl učedníky. Všechny ty lektvary pro tvrdost v boji či v loži by jej pouze odváděly od skutečné práce. Netoužil najít kámen mudrců, ani nebažil po transmutaci olova, kterou by získal neomezené zásoby zlata. Chladným jej nechával objev alkahestu, univerzálního rozpouštědla, opředeného tolika legendami, i tekuté zlato, lék

poskytující neomezenou odolnost proti všem nemocem zjevným i latentním. V duchu se pousmál. Jak by se asi konkurence tvářila, kdyby zjistila, že tyto mety profesionálních alchymistů již dávno zdolal a ve vší tichosti je má dobře ukryté ve sklepích pod svým sídlem. S přibývajícími léty se oprostil od touhy po bohatství, moci či slávě. Jeho cílem byla výzva. Toužil překonávat překážky, dosahovat nemožné, bořit hranice a kácet mýty. Možná proto tehdy, onoho chladného zimního večera před několika měsíci, přijal zakázku toho tajemného cizince.

Jeho myšlenky přerušilo diskrétní zaklepání. Pohodlně usazený v hlubokém křesle za mohutným psacím stolem z týkového dřeva kradmo pohlédl do malé skleněné koule umístěné na prosté bronzové trojnožce. V broušeném kusu horského křišťálu se zmaterializovaly postavy komorníka a hosta. Hosta, kterého již tak netrpělivě očekával. Právě sluhovi odevzdával svůj dlouhý rapír.

Stiskem skrytého pantaklu deaktivoval pasti nalíčené na každého, kdo by proti jeho vůli hodlal vstoupit do pracovny. Dveře se pomalu pootevřely. Stříbrné amulety na jejich veřejích byly jednoznačným důkazem, že do nich byl zaklet nižší démon-dveřník. Jeho jediným úkolem bylo otevírat dveře, nebo je z vůle svého pána uzamknout tak dokonale, že je nebylo možno vyrazit ani beranidlem.

Pak stiskl druhý pantakl. Ten pro změnu aktivoval pasivní ochranu uvnitř místnosti. Nyní bylo krajně nezdravé sejít z tmavého běhounu vedoucího od dveří ke druhému křeslu.

Člověk, který by se toho odvážil, by sešel nejen z běhounu, ale i z tohoto světa – a to nepříjemně efektním způsobem.

Do místnosti vstoupil komorník a distingovaným hlasem ohlásil návštěvu. Co na tom, že o ní pán domu už dávno věděl. Tibor vzal oznámení na vědomí mírným přikývnutím. Komorník, jako by to byl trůnní sál samotného krále, vyzval hosta ke vstupu do pracovny a odebral mu plášť a klobouk. Pak s úklonou vycouval z místnosti a vydal se zpravit služebnictvo o potřebě přípravy malého pohoštění.

Když komorník za sebou zavřel dveře, Tibor vyzval hosta, aby si udělal pohodlí. Ten se s úlevným povzdechem uvelebil v hlubokém, sametem potaženém křesle a natáhl si nohy.

Mistr Kaněra mu věnoval zamyšlený pohled. Nesetkali se poprvé, ale stále z něj měl ten podivný pocit kolem žaludku. Tak moc podivný, že příchozího raději zkontroloval skrz broušený rubín, který umožňoval odhalit skryté zbraně a jiné potenciálně nebezpečné předměty. Kvůli dnešnímu dni dokonce angažoval přes diskrétní agenturu i námezdního kušíře, který nyní stál ukryt ve výklenku za gobelínem. To kdyby selhal Kaněrův um a mělo přijít na hrubou sílu.

Host se nestačil ani uvelebit a do místnosti se už vrátil komorník. Zručně otevřel láhev vína z Tiborovy soukromé sbírky a oběma nalil plný pohár. Stůl před hostem doplnil o misku s drobnými pochoutkami a s úklonami se vytratil jako dým.

Muž se mlčky chopil poháru a zkoumavě v něm smočil rty. Spokojeně zamručel. „Je příjemné setkat se někým, kdo má také zálibu v dobrém víně.“ Znalecky pohlédl na rubínovou tekutinu projasněnou odlesky hořících svící.

Starý alchymista s úsměvem přikývl. „K čemu by měl člověku sloužit majetek, než k vyzdvižení příjemných stránek života?“

Host se chápavě posmál. A byl to takový ten úsměv, ze kterého stydla krev i studenokrevným živočichům.

Tibor Kaněra, zasvěcenec tajných učení a mistr hermetických umění, který dokázal jediným slovem spoutat zuřícího démona, pocítil v hrdle dusivý knedlík, který tam neměl od učňovských let.

„Tak abychom snad přešli k tomu, proč jsme se vlastně sešli, není-liž pravda,“ řekl po chvíli, když se mu konečně podařilo obnovit vnitřní klid.

Když host přikývl, Tibor vstal od stolu a přistoupil k obrazu visícímu nad krbem. Byl na něm zpodobněn jeho velký vzor, božský Hermes Trismegistos, patron alchymistů. Vědoucně přejel prsty po zlaceném rámu a v jen jemu známém pořadí stiskl několik ozdob. Ozvalo se tiché cvaknutí a skrytý mechanismus zasunul obraz do zdi, odkrývaje tím olověnou desku pokrytou složitými ornamenty a pásy čistého stříbra.

„Ale ale,“ ozval se host pobaveně, „co to vidí mé oči? Snad to není Nobilus šestnáctka, nebo dokonce sedmnáctka?“

„Devatenáctka,“ odvětil alchymista pyšně. Ještě teď měl před očima tu hromadu denárů, na kterou ho přišlo tohle dokonalé dílo mistra Nobila, kováře, alchymisty a mága v jedné osobě.

„Nádhera,“ vzdechl host nadšeně. „Nobilus je s každým novým typem lepší a lepší. Mohu?“ dotázal se ještě alchymisty a ten přikývnutím přivolil.

Muž s tváří nadšeného dítěte přistoupil k trezoru a něžně po něm přejel bříšky prstů. Cítil chvění statické energie a moc silných kouzel ukrytých ve víku, které by aktivoval jakýkoliv pokus o násilné vniknutí. „Tenhle kousek by vyhověl i nárokům trpasličí banky, že?“ zeptal se Tibora a na jeho přikývnutí vlastně ani nečekal. Tyhle věci dobře znal. „Ocelové desky prvotřídní kvality v magicky jištěných závěsech. Stínění olověnými deskami. Ochrana devítkou pantaklů, stříbrem a kouzly s vibrační a tlakovou aktivací. Toto je další důkaz vašeho skvělého vkusu, mistře,“ složil ještě starému alchymistovi poklonu a vrátil se do svého křesla. Zkušeně se přitom držel původní trasy. Jako by to nebylo jeho první setkání s opatrným alchymistou.

„V jak nejisté době to žijeme…“ povzdechl si ještě.

„Nejen době, ale i místě,“ podotkl Mistr Kaněra. Jeho dům nestál v prominentní čtvrti, nestál dokonce ani na dohled od ní. Neměl rád zvědavé státní úředníky a všemocné Inkvizitory a proto si pořídil dům ve čtvrti, kde je nevidí rádi. Mělo to však i své stinné stránky. Po první desítce nevítaných návštěvníků musel zdvojnásobit pasti a rezignovat na zahrádku za domem. Nyní z ní byl malý a velice diskrétní hřbitov, kam odnášel ohořelé zbytky neúspěšných zlodějů. Proto koupil tenhle trezor. Nebyla to jen dobrá investice, byla to i nutnost. Jednou sem může zavítat někdo mnohem zkušenější než zlodějíček z místní galérky. Město bylo plné alchymistických a kouzelnických adeptů, které cech a Univerzita z nejrůznějších příčin vyhodili a oni teď své znalosti dávali všanc zločinu. Pro tyhle lumpy by byly všechny pasti jen drobnou nepříjemností. Tenhle trezor byl ale tvrdým oříškem i pro opravdové mágy. Žádný by nebyl schopen detekčními kouzly prolomit stínění a nahlédnout do jeho útrob a každý kasař, který by na něm chtěl vyzkoušet své nádobíčko, by se dočkal mnoha nepříjemných překvapení, z nichž většina by se buď hojila špatně, nebo by to nestihla vůbec.

Alchymista zády k hostu odemkl trezor. Ač dvířka musela být těžší než on sám, otevřela se lehce a tiše, jako by nic nevážila.

Z tmavých útrob s několika policemi vytáhl dřevěnou truhlici a postavil ji na stůl před hosta. Ten tázavě zvedl obočí. Nevypadala totiž nijak výjimečně, v ostrém kontrastu s něhou, kterou jí starý alchymista věnoval. Nebyla delší než půldruhého lokte a na loket vysoká i široká. Vypadala prostě jako obyčejná cestovní truhla s přihrádkami, jakou používají při cestách potulní felčaři nebo mastičkáři. Nebyla ani nijak zvlášť zdobená, jen dvěma prostými pásy z černěného železa a několika kulatými plíšky. Byl to ten typ zavazadla, pro které by se, kdyby leželo uprostřed silnice, nikdo neshýbl.

„To je ono," pronesl Tibor Kaněra s neskrývanou pýchou v hlase.

„Specifikace zakázky byla dodržena?" zeptal se jej host.

Přikývl. „Beze zbytku. Nebylo to lehké a trvalo nějakou dobu, než se mi to podařilo," řekl s hranou skromností hladě víko truhlice, „ale nakonec byla má snažení úspěšná. Výrobní postup je unikátní. Stěny jsou z drcené myrty, lisované pod tlakem při velké evokaci. Najít schopnou astrální bytost a ovládnout ji, to byl další oříšek, to vám tedy povím. Ve stěnách jsou zataveny stříbrné pruty o tloušťce lidského vlasu a devět uzavíracích pantaklů. Spoje jsou spárovány taveninou z horského křišťálu a chráněny astrálními pečetěmi."

Muž se pousmál. „Působivé, jen co je pravda – a funguje to?"

„Prvotřídně," odvětil Tibor, kterému nikdy nevadil pach sebechvály. „Podařilo se mi přivolat a spoutat dvě astrální bytosti s flexibilním pojetím dobra a zla…"

„Myslíte démony?"

„Jistě, jistě, démony. Pro váš záměr jsou dokonalí a vlastnosti myrty coby fluidického kondenzátoru jim zajistí nepřetržitý přísun energie." Ukázal prstem na několik dlouhých smotaných stříbrných drátků. „Zdroj energie může být problém. Zejména etický. Doporučuji skříňku napojit na malé děti, ty mají energie více než dost. Můžete využít i energii slunce nebo vody, ale výkon přístroje klesne na nějakých třicet procent."

„Děti budou lepší. Za jak dlouho se můžou vybít?"

„To záleží od dítěte," pronesl alchymista zamyšleně, „a taky od frekvence používání přístroje. Budete jej používat často?"

„Hodně často."

„Doporučuji si pořídit menší sirotčinec."

Muž přikývl. „A co obsluha?"

„Dětinský prostá," odvětil alchymista cynicky. „Zde," pronesl a vysunul z boku skříňky úzký šuplík, „vložíte, jak bych to řekl, ehm, materiál, u kterého pociťujete nutkavou potřebu ke zmnožení a zde," řekl poté, co na protilehlé straně skříňky vysunul druhou přihrádku, „vložíte požadovaný počet čistého media a tuto nádobku s barvou. Potom už stačí jen vytáhnout tuto dělicí desku z čistého stříbra a nechat vše na těch dvou šikovných astrálních chlapcích…"

Muž se spokojeně pousmál. „Musím složit hold vašemu umu, mistře." Sáhl pod kabátec a s úšklebkem zaregistroval zavlnění gobelínu. Teprve nyní v něm objevil malou špehýrku. Na tváři se mu však nepohnul ani sval, dokončil pohyb a položil před alchymistu objemný měšec. Nezaměnitelné zazvonění čistého zlata nebylo možno přeslechnout.

„A druhá část platby?" ozval se Tibor Kaněra, na kterého už celé roky tenhle blýskavý kov nedělal žádný dojem.

„Ach, pravda," připustil muž a znovu sáhl pod kabátec. Tentokrát se již gobelín nepohnul. Nepochyboval, že střelec za ním má již zacíleno. Vytáhl pergamenový svitek navinutý na stříbrné, umně zdobené cívce a podal jej starci.

Ten po něm hrábl s dychtivostí mladíka a třesoucími se prsty jej nedočkavě rozvinul. Vydechl a tvář se mu rozzářila spokojeností. „Ach, bože. Svitek o povaze hmoty od Madmuka Tebela. Nevím, příteli, jak jste se dostal k tomuto skvostu z dob před Velkou válkou, ale jsem si jist, že se jedná o originál a nikoli přepis. Je to dílo nedozírné hodnoty vědecké i sběratelské. Inkvizice již léta tvrdí, že všechny Madmukovy rukopisy lehly popelem. Cha! Unikát za unikát. Uděláme ten obchod."

„Nemám nic proti," podotkl cizinec, „ale doufám, že pro mě také máte tu druhou část mé objednávky."

Tibor Kaněra jen nedbale mávl rukou. „Takovou banalitu jsem s klidným srdcem svěřil učedníkům." Sáhl pod stůl a před cizince

postavil objemný kožený vak. „Měl jste zájem o dvacet sad, není-liž pravda, a zde jsou.“ Demonstrativně vakem zatřásl. „Pamatujte,“ dodal ještě, „na každý, abych tak řekl, výtvor, potřebujete tři amulety. Každý je jiný, neměl byste se splést. Omyl bych konečně ani nedoporučoval. Přesný návod jsem vám přibalil. Máte jej uvnitř.“

Cizinec přikývl a převzal vak. „Děkuji. Dám si pozor. Tak, co? Dohodneme se?“

„Dohodneme,“ odvětil alchymista.

Uzavřený obchod stvrdili podáním rukou tak, jak se sluší mezi obchodními partnery. Co na tom, že jeden z nich měl ruku potřenou kontaktním jedem a druhý si prozíravě vzal antidotum.

Když host s truhlicí pod paží odcházel, Tibor Kaněra byl již hluboce začten do prastarého svitku.

~ ~ ~

Slunce vystoupalo nad střechy domů a skrz škvíru v chundelatém a těžkém závěsu pronikl do místnosti první paprsek.

Nesmělý, až úzkostlivý, tak, jak tomu bývá, když se noc teprve překlání do dne. V úzké, zlatem tkané výseči se začal tetelit prach.

Kněžegrad se pomalu probouzel. Město měst se po dlouhé a dusné letní noci začalo rozhýbávat ze své strnulosti. S východem slunce se z ulic vytratili lupiči a objevili se v nich biřicové. Tato každodenní rutinní výměna se jako vždy obešla bez strkanic a honiček. Pár denárů změnilo svého majitele a několik očí se díky nim přivřelo. Po chvíli se v ulicích objevili pacholci městského rasa. Nikam se nehnali, jejich klienti už také nepospíchali. S klením procházeli městem a na káry nakládali nalezené nebožtíky i pošlá psiska. U hřbitova vyloží ty první a na městské skládce za hradbami ty druhé. I tady nebyl problém za pár stříbrných otočit pořadí a nechat zmizet mrtvolu, u které by mohl mít koroner problém přehlédnout díru v ledvinách nebo v hlavě.

Jak čas plynul, sluneční pás se z podlahy přesunul na postel. Netrvalo dlouho a po usilovném šplhu po zažloutlém prostěradle spočinul na krysí tváři malého a hubeného mužíka, jehož nahotu kryla pouze krátká a odřená houně. Tóna Rákos nespokojeně zahuhlal a bezděčně si poškrábal svědící tvář. Nepomohlo to a

probudil se. Pochopil, že ze spaní už nic nebude a povzdechl si. Jako obvykle si nepamatoval, co se mu zdálo, ale měl pocit, že to určitě bylo lepší než skutečnost. Pomalu otevřel oči. Zaúpěl. Měl pravdu, realita byla neúnosná. Bolestný pozůstatek včerejší pijatyky, která se poněkud protáhla, se mu zaryl hluboko do mozku, jako by to byl spár divoké strigy. Raději oči zase rychle zavřel, ale bolesti se tím už nezbavil. Když tu už jednou byla, držela se ho, ludra jedna, jako klíště.

Zaklel a pokusil se oči otevřít znovu, tentokrát však pomaleji, citlivěji a na etapy. Pak se opatrně rozhlédl. Matně si vzpomínal, jak se sem dostal, ale už si nedokázal vzpomenout proč. Jeho pohled uvázl na starém a červotoči prolezlém nábytku, bez ladu a skladu rozházeném podél stěn, každý pes jiná ves, a skončil u otřískaného čela postele, o které se opíral chodidly. Zavzpomínal, kdy je naposledy viděl umyté a slíbil si, že tak učiní při nejbližší příležitosti. Po jistotu zahýbal zkusmo prsty a ulehčeně si oddechl. Nebyla to gangréna.

V tu chvíli si všiml, že kousek od jeho nohou se o čelo postele opírá ještě jeden pár. Byl menší a přísahal by, že patří nějaké ženské. Na druhou stranu, už se v životě něco navyváděl a chtěl mít jistotu. Tak se otočil na levý bok a pohlédl na zjevně se nudící ženštinu, jejíž kypré tvary se rozprostíraly na druhé půlce pelesti. Ležela na boku, jednou rukou si podpírala rozčepýřenou hlavu a prsty druhé netrpělivě bubnovala do slamníku. Tóna zaregistroval vnadami vzedmutou košilku, která evidentně pamatovala ony lepší časy, o kterých neustále hovořili jeho rodiče.

„No to je dost," utrhla se na něj skřípavým, nepříjemným hlasem a on si s údivem uvědomil, že tentýž hlas mu včera zněl jako rajská hudba. Když na to přišlo, i ona vypadala včera jinak. Úplně jinak. Co proboha lijou do toho piva, pomyslel si zhrozeně. „Co je?" zareagoval na její neurvalý vpád do jeho ticha.

„Tak hele frajere," začala táhlým, profesionálně vyžilým hlasem, „koupil sis dvě hodiny za stříbrňák a místo abys pak zvednul kotvy, zvadl jsi mi tady na celou noc. Kvůli tobě jsem přišla o další kunčafty, takže mi teď visíš čtyry stříbrné, jasný?"

„Cože?“ vyjel po ní vztekle a vyskočil z postele, jako by v ní nalezl sršní hnízdo. „Seš na hlavu padlá?“ Horečně se začal oblékat. „Za čtyry stříbrné bych moh vyklátit demerskou princeznu a ne takovou vysloužilou táborovou štětku!“

„Ty sprostý parchante,“ zaječela na něj. Její faldovité prsty mu vyletěly k obličeji. „Vyškrábu ti oči!“

Tóna se jejímu útoku vyhnul rychlým úkrokem, během kterého si stihl natáhnout kalhoty. „Za to, cos předvedla,“ pronesl kousavě, „je nehoráznost chtít pět měďáků. Za ty prachy by mi i hrobník sehnal živější ženskou…“

Vytřeštila na něj oči. Zvažovala, jestli mu má začít spílat, nebo po něm rovnou skočit. Pak se to rozhodla nechat na odbornících. „Matale!“ zaječela vysokým hlasem. „Matale!“

Tóna se ušklíbl. Dopnul si opasek a dlaní spočinul na ohmataném jílci tesáku. „Si voláš frajera, běhno?“ pronesl a sebevědomě se pousmál. Většinou se takhle nevytahoval, ale teď se opět cítil silný v kramflecích. S tesákem to totiž opravdu uměl.

Dveře se rozlétly jako po nárazu beranidla a jejich masivní železná klika se zaryla se skřípěním do zdi. Udiveně sledoval kousky omítky padající k podlaze. Postava volaného měla problém projít dveřmi. Když se jí to podařilo, pochopil proč. Nejprve jeho zrak ulpěl na zelené a bradavicemi pokryté tváři trola a pak na bronzové hlavici jeho kyje, na které bylo přilepeno několik vlasů minulého zákazníka.

„On nechtít platit?“ zahuhlal trol tázavě a když nevěstka přikývla, spokojeně dodal: „Já být lepší než soudní obsílka. Mně všichni platit. Hned, nebo hned potom.“ Před Tiborovou tváří se zhmotnil častým používáním ohlazený kyj. Jeho hlavice se mu opřela o nos.

„Ty teď moct cítit krchov a jestli ty nesolit, budeš brzy cítit bolest a pak velké nic…“

Tóna pohlédl na kyj, na svalnatou paži, co jej držela, a pak i na zbytek trola. Když to vše srovnal se svým tesákem, shledal jej proklatě krátkým.

„Dobrá, dobrá,“ obrátil a začal se šacovat. „Zaplatím, hned to bude.“

V ruce se mu objevil jelenicový váček. Třesoucími se prsty z něj vydoloval několik mincí a hodil je na postel. Byly čtyři a stříbrně se leskly. „Jsme si kvit," okomentoval platbu a pokusil se proklouznout kolem zeleného hromotluka.

Zastavila jej paže připomínající padlý strom. „A úrok? Z dluhu dycky je i úrok," seznámil jej trol se základy účetnictví.

Tóna se odmítavě zašklebil, ale nepěkný oblouček, ve kterém se zhoupl kyj, jej přiměl uposlechnout. Znovu sáhl do váčku a na postel dopadla další kulatá a lesklá věc. Teprve v tu chvíli si uvědomil svoji chybu. Spletl se, přehmátl. Zatraceně, pomyslel si, ale nepravit to již nestihl. Dávno padlá žena nadšením vypískla a vrhla se po té zlatě se třpytící hračce. Tolik za prodej svého těla nikdy nedostala. Tolik by nedostala ani kdyby prodala těla všech svých příbuzných na nekromantické pokusy. Lačně uchvátila zlatý desetidenár a jako by to bylo její první jídlo po týdnech hladovění, se do něj zakousla. Pak minci vyndala z úst a pohlédla na stopy po svých posledních zubech. Potom zaječela, jako by mince, hovící si v záhybech její buclaté dlaně, byla doběla rozžhavená a hodila mu ji do obličeje. „Ať tě rarach. Falešná, je falešná!"

Matal ukázal na stříbrňáky. Hmátla i po nich. „Cín, nebo kýho šlak!"

Trol mu věnoval zamyšlený pohled. Na trola nepříjemně zamyšlený.

„Poslouchejte…" začal Tibor, ale než vyslovil myšlenku dne, světlo vycházejícího slunce zmizelo ve stínu přilétajícího kyje.

~ ~ ~

Sklepní prostory nevěstince „*U toulavé kočky*" byly prostornější, než by se u podniku tohoto typu čekalo. Byly dokonce mnohem větší, než se uvádělo v městském registru, podle kterého se počítala daň z nemovitosti. Tohle drobné přehlédnutí přišlo na pěkné peníze, ale vyplatilo se.

Nebylo tu sice právě teplo, nebylo tu dokonce ani pořádně světlo, ale byl tu klid. Sem žádný zákazník nikdy nepřišel, tady nehrozilo žádné nepříjemné překvapení. Proto se všechny porady konaly zásadně tady, vedle desítek a stovek beden se zbožím všeho druhu.

„Je to hajzl,“ ulevila si a napila se z poháru, který ji neobratně podal trol, nyní opět ve funkci barmana. „Strčil mi tyhle padělky místo poctivých peněz. Pověsíme mu šutrák na krk a pošleme ho pást ryby!“

Vysoký muž v bohatě zdobených šatech nejmódnějšího střihu, poklidně sedící na bedně plné tabáku z demerských plantáží, kterou celník nejenže nikdy neviděl, ale ani ji neproclil, se ušklíbl. „Čekal bych Rastano, že k penězokazectví budeš poněkud smířlivější.“

Ta se na něj zaškaredila. „Ne, pokud ty peníze někdo kazí mně. To pak neznám bratra.“

Muž jen pokrčil rameny. „Víš,“ řekl protáhle, s přízvukem, který z něj automaticky dělal cizince, „tenhle ubožák za to nestojí.“ Přistoupil k bezvládně ležící postavě s výrazným otiskem kyje uprostřed čela. „Co vlastně udělal? Nic. Jenom dal jedné šlapce falešné peníze. No a co, vždyť ty jsi ten orgasmus taky jen předstírala. Jste si kvit! Možná bychom mohli využít jeho znalostí…“

Ženina tvář se stáhla do znechuceného šklebu. Protestovat se ale neodvážila. Věděla, kdo je tady šéf.

Muž vzal zamyšleně do ruky mince, kterými se Tóna pokusil uhradit chvíle rozkoše. Chvíli je obracel a znaleckým okem hodnotil. „Ten zlaťák je hodně podřadná práce,“ řekl po chvíli zklamaně. „Podívej,“ dodal a ukázal na líc mince. „Raznice je špatná. Tady a tady je chyba. A král na rubu nemá nos. Vypadá, jako by měl syfla. Taky odflákl poměry. Není divu, že jsi to poznala na první pohled. Je v tom moc olova, asi chtěl ušetřit.“ Povzdechl si. „Je to aušus a ty stříbrňáky jakbysmet. Plíšky z cínu. S tím by napálil tak akorát děti nebo slepce. Je to idiot lokálního významu, pro mé řemeslo přínosný jako kapavka pro to tvoje.“

Rastana se nepřestala šklebit.

Nevšímal si jí. Jen krátce zavrtěl hlavou. „Nemá smysl se s ním dávat do spolku. Tohle by totiž chtěl uvést do oběhu jenom naprostý debil. My potřebujeme úplně jinou sortu lidí – rytce, sazeče, kovotepce, kurýry. Čas kvapí a práce máme ještě nad hlavu.“

Jeho úvahy přerušilo tlumené zasténání. Překvapeně pohlédl na tělo penězokaza amatéra, které se právě pohnulo. Pak pokrčil rameny

a odevzdaně si povzdechl. Rozkročil se nad právě se probírajícím Tónou a jeho pravice zmizela v záhybech dlouhého pláště. S jásavým zazvoněním vytasil štíhlý rapír a zálibně pohlédl na jeho úzkou a dlouhou čepel, lesknoucí se jako zrcadlo. „Na druhou stranu," pronesl zamyšleně, „je to v podstatě náš kolega, takže je mi proti srsti hodit jej do řeky takříkaje zaživa…"

~ ~ ~

Pokud někdo doufal, že celodenní žár se západem slunce pomine a vzduch se ochladí, musel být cizinec nebo blázen. Uprostřed léta byl život v Kněžegradu nesnesitelný a bylo jedno jestli zrovna svítí slunce, nebo hvězdy. Ve vlnách veder, která nyní panovala, byl vzduch ve městě i po západu slunce stále stejně těžký a dusivý, nasycený pachy života i smrti. Byly to chudinské čtvrti, odkud se jako každý rok s příchodem veder vzedmula hustá, šedá a téměř hmatatelná vlna dusivého zápachu, která se rozlezla do celého města pokrývajíc je jako těžký příkrov. Pachy odpadků, nemytých těl, latrín, ohnišť, márnic a moči z koželužen se smísily do odpudivé a dusící směsi, jejíž obětí se každoročně staly stovky lidí.

Boháči na léto opouštěli město a uchylovali se na svá letní sídla, ale většina obyvatel tolik štěstí neměla. Tolik štěstí, ani tolik peněz. Neměli tudíž právo volby a byli nuceni zůstat ve městě, kde měli zdroj příjmů, ať už byl jakýkoliv. Odpornost životních podmínek se železnou pravidelností vyúsťovala v řadu nepokojů, během kterých se přirozeným způsobem regulovaly početní stavy místních gangů a související požáry snižovaly počty producentů smogu.

Muž, přitisknutý zády k horké zdi dvoupatrového činžovního domu, měl problém se pořádně nadechnout. Byl zvyklý na čistý horský vzduch a nikoli na jeho místní smrdutou náhražku. Také se proklínal za kostým, který si pro tuhle výpravu zvolil. V černém oblečení a se šátkem přes ústa se sice mohl ulicemi plížit jako duch, ale také se pod tou vrstvou vlny potil jako zvíře. Nebyl žádný zabiják, byl válečník a tohle nebyla, jak se říká, jeho holba piva.

Se zatajeným dechem se plížil uličkami, skrýval se ve stínech domů a jako černý stín splýval podél omšelých zdí. Pokaždé, když se měl odpoutat od zdi a přeběhnout přes ulici, vyčkával a ostražitě

naslouchal každému šelestu. Rozběhl se teprve až si byl jist, že mu nic nehrozí. Nebál se nepřátel, jen prozrazení.

Když vrzly dveře starého, otlučeného a vybydleného domu, v jehož stínu se ukrýval, strnul, stáhl se trochu zpátky a zpoza opasku vytáhl krátkou vrhací sekeru s černě kaleným listem. Ten kus nabroušené oceli mu padl do dlaně jako ulitý, ačkoliv v ní už roky držel spíše brk.

Ze dveří se vypotácela chrchlající a kašlající postava a se spuštěným poklopcem se postavila ke zdi. Za doprovodu tlumených nadávek se pokusila udržet na vratkých nohou, ale pak rezignovala a stabilizovala se přitisknutím čela ke zdi. Kymácení se na krátký moment zmírnilo. S hekáním se pak opilec vydal zpět do domu a ani ve snu by ho nenapadlo, že mu dýchala na krk jeho vlastní smrt.

Muž ukrytý ve stínu si ulehčeně oddychl. Se zabitím nějakého ožraly by si hlavu nelámal – kdyby musel, udělal by to bez váhání, ale věděl, že vražda uprostřed města a beze svědků je nesplněným snem každého profesionálního zabijáka. A on byl jen zabijákem příležitostným. Nemohl si dovolit, aby jej pronásledovali po pomstě bažící sousedé.

Vydýchal nával adrenalinu a za krátký okamžik opět vyrazil na cestu. Cestovat v noci, cizím městem, navíc Kněžegradem a ještě k tomu jeho nejhorší čtvrtí, byl úctyhodný výkon. Pro něj určitě. S výškou čtyř stop a pěti palců mohl být rád, že na něm nevyzkoušel své štěstí nějaký lapka. V Močidolech, jak se tato čtvrť příznačně jmenovala, už padli větší velikáni a jen někteří z nich se potom zase zvedli. V této divoké čtvrti, která ze všeho nejvíce připomínala shluk barabizen těsně před stržením, panovalo v kruté oligarchii bezpráví, absolutní beznaděj a chudoba. Nikde tak nekvetl zločin a nešířily se zločinecké bandy jako právě tady. Domy tu byly obydleny zkrachovalými přistěhovalci z venkova, tuláky, žebráky, kapsáři, lapky, mordýři, běhnami a jejich kuplíři. Každý druhý dům byl sídlem nějakého gangu, černou nálevnou, neregistrovaným hambincem, nebo sídlem nějaké pochybné, vypráskané firmičky. Tady nebyl problém skončit s nožem v zádech, tady byl život krátký a jeho konec nečekaný.

Konečně byl na místě. Ten dům se opravdu ničím nelišil od ostatních. Měl několik pater, široké průčelí s poničenou fasádou a velké vstupní dveře, nad kterými visel štít s neuměle vyvedenou kočkou a svítila červená lucerna. Stejná, jaká visela na většině domů na vykřičené Blatné ulici, vyhlášené svými hampejzy, putykami a nevěstinci. On však hodlal vstoupit zadním, méně okázalým vchodem a vyhnout se plesajícím klientům. Na začátku Blatné, kde se ve svitu lamp motaly a povykovaly skupinky po lásce bažících floutků z dobrých rodin, zahnul do tmavé uličky. Překročil bezvládné tělo nějakého opilce a s funěním přelezl malou, rozpadající se zídku. Pak ještě jednu a z malého dvorku posetého odpadky se kradmými kroky přesunul k otlučeným dveřím, na které smluveným způsobem zaklepal.

S hlasitým zavrzáním se ve dveřích odkryla špehýrka a muže oslnil úzký proud světla z lucerny. „Co chceš? Klátí se zepředku…“ ozval se hrubý hrdelní hlas.

„Nejsem kunčoft. Mám se tu sejít s Rubarem.“

„Máš zpoždění, pojď dál,“ vyzval jej strážce v temnotách.

Dveře se otevřely a on vstoupil dovnitř.

Za jeho zády se masivní, železem pobité dveře s nepříjemnou definitivností zaklaply. Mráz, který mu přeběhl po zádech, v něm zanechal nepříjemný pocit.

~ ~ ~

Strážce odkryl stínítka z několika lamp a malou předsíň zalilo jasné světlo. V jeho jasu si podezřívavě prohlížel návštěvníka. Lesknoucím se hrotem šipky vyčnívajícím ze samostřílu mu přitom mířil na hrdlo. To pro něj byla novinka, protože většinou, když takhle mířil na lidi – a že to měl natrénováno – šla jim rána někam doprostřed břicha. Tohle byl nějaký krpatec…

Návštěvník si sundal z hlavy černou kuklu a šátek a s úlevou si prohrábl zpocené a ulepené vlasy barvy mědi, které mu padaly do půli ramen a které si nad ušima splétal do několika dlouhých copánků. Stejně jako dlouhý ryšavý vous.

Setkání s trpaslíkem nechalo strážce v klidu. Nebývali to sice pravidelní návštěvníci zdejšího podniku, ale ani jim nedělá střela z kuše dobře.

„Kurevský hic," zahučel trpaslík a otřel si mokrý obličej do již nepotřebného šátku.

„Baťbaťˇ," přitakal strážce a sklonil stranou samostříl. „Běž rovně chodbou, třetí dveře zleva," dodal ještě a pomalu se posadil na rozvrzanou stoličku, tváře se, jako by trpaslík přestal existovat.

Ten poslušně vyrazil chodbou a do určených dveří vpadl bez jakéhokoliv zaklepání. Krásné, liliovými ornamenty zdobené dveře s rachotem narazily do zdi a v návratu do veřejí jim zabránila trpaslíkova okovaná bota.

Hlasitý úder vyrušil muže sedícího za psacím stolem. Byl vysoký, ani ne tak svalnatý, jako spíše šlachovitý, bez gramu zbytečného tuku. Pěstěný knír a bradka jej řadily mezi šlechtice a drahý oděv mezi ty šťastnější z nich. Na zlatem vykládaném opasku mu visel honosně zdobený rapír, dlouhá zbraň zabijáků v rukavičkách. Věnovali si krátké hodnotící pohledy.

„Ty jsi Rubar?"

Přikývl. „Kanas z rodu Degerdů?" otázal se na oplátku a když trpaslík přitakal, ukázal na jedno křeslo nedaleko krbu. „Vemte místo," řekl a sám se usadil do protějšího.

Trpaslík se zhroutil do hlubokého křesla a zabořil se do jeho načechraných polštářů. Nohy mu zůstaly zoufale viset ve vzduchu.

„Máte to?" zeptal se jej Rubar, když hemžící se trpaslík konečně nalezl vhodnou polohu.

Ten přikývl. Rozepnul kabátec a ukázal na vestu s několika naditými kapsami. Po krátkém zápolení, kdy se svými tlustými a krátkými prsty pokoušel rozepnout knoflíky, hodil před Rubara tři balíčky.

Rubar jeden po druhém rozbalil a zkoumavě procházel štůčky bělavých papírových obdélníků. Namátkou vzal z každé hromádky jeden, protahoval jej mezi prsty, opakovaně ohýbal a pečlivě prohlížel proti světlu.

„Jsou pravé," utrousil Kanas. „Přímo z tiskárny."

Rubar přikývl. „Vidím. Vypadají dobře."

„Jsou jich rovné tři tisícovky,“ dodal ještě trpaslík a zamyšleně si promnul vousy. „Víc se nám nepodařilo opatřit. V Pavlobergu začínají zlé časy. Náš rod přišel v důsledku dvorních intrik o značnou část politického vlivu a o několik významných postů. Post strýce Rufuse je bohužel jedním z nich. A taky se o nás začíná nějak otírat králova Krypteia. Zvažujeme přesun našich aktivit víc na jih, zřejmě do Malesty.“

Rubar krátce zatajil dech. Zájem pověstné trpasličí tajné policie, věrně a hlavně neúplatně sloužící jen a jen svému panovníkovi, byl velmi špatným znamením. Zavřel oči a pokusil se uklidnit divoce bijící srdce. Po chvíli s nově nalezeným klidem odložil papíry na stůl. „To nevadí,“ řekl. „Tři tisíce, tak zněla objednávka. To je oč tu běží. Jsem potěšen. Více než potěšen.“

Trpaslík se ušklíbl. „A co moje potěšení?“

„Patnáct tisíc ve zlatých prutech?“ ubezpečil se Rubar a vyčkal trpaslíkova přikývnutí. Pak pokračoval: „Hotovost mi připadá poněkud neskladná, budete mít zájem o bankocetli či směnku?“

Trpaslík se hurónsky rozřehtal. Ukázal na štos papírů, které právě přinesl. „S ohledem na tohle, určitě ne…“

Rubar se ušklíbl. „Tak nějak jsem to tušil. Co takhle převod na účet? Dáte mi kontakt na vašeho bankéře?“

Trpaslík šáhl pod vestu a vytáhl stříbrný medailon visící na řetízku. Přečetl z něj požadované údaje a Rubar přistoupil k psacímu stolu, na kterém stálo kulaté zrcadlo, zasazené do světlého dřevěného rámu. Stiskl aktivační pantakl na stojanu a sledoval, jak ztmavlo. Po chvíli se obraz prosvětlil a ze skleněné plochy na něj zírala tvář mladého muže oblečeného v cechovním oděvu čarodějů. Podle širokého úsměvu byl ztělesněním přátelskosti. Aby ne, když se provozování vlnových zrcadel stalo jednou z nejvýnosnějších činností a kouzelnických společností, které se na ni daly z obav před stále slídící Inkvizicí, přibývalo jako hub po dešti. Z každého kouzelníkem proneseného slova doslova prýštil zájem o uspokojení klientova přání. „Dobrý večer, pane,“ pronesl melodickým hlasem. „Děkujeme, že využíváte služeb našeho magického portálu. Co pro vás mohu udělat?“

„Spojte mě s bankovním ústavem Kyrysax a Mlátil z Malesty.“

Kouzelník přikývl. „Stane se, přeji hezký večer.“

Zrcadlo krátce potemnělo a poté se v něm zhmotnila jiná tvář. Ne tak sympatická. Byla to tvář velice podobná tváři Rubarova hosta. Byla to tvář zarostlého a vousatého trpaslíka s nasupeným výrazem. Sice měl místo obligátní drátěné košile brokátový kabátec šitý podle poslední módy, ale na sveřeposti ve výrazu mu to neubralo.

„Byli jste spojeni na bankovní dům Kyrysax a Mlátil, zřízený dle práva svobodného města Malesty,“ odříkal unylým hlasem naučenou frázi a pak spočinul pátravým zrakem na tváři volajícího. „A ty mě tu po noci truješ proč?“ dodal neurvale a zle se na Rubara zašklebil.

Ten bez mrknutí oka přiložil na skleněnou plochu zrcadla stříbrný medailon, ne nepodobný tomu, který měl Kanas, a pronesl: „Chtěl bych provést operaci s mým účtem.“

Trpaslíka pohled na klientský průkaz uklidnil jako mávnutí kouzelného proutku. Souhlasně zachrčel. „Hmm, převod, zřízení inkasa nebo jiný kýhočert?“

„Chci převést patnáct tisíc denárů ve zlatých prutech na tento účet u banky Degerd v Pavlobergu.“

Když trpaslíkovi odříkal sled čísel a písmen, ten přikývl. „Fajn, bude zrobené včil a nebo do hoďky, va?“

„Neva,“ odvětil Rubar sklouzávaje do trpasličího úsporného dialektu.

„Eště něco, nebo si už možu dať voraz?“

„To bude vše,“ odtušil Rubar.

„Taky dobře,“ houkl trpaslík a neuvěřitelně rychle se odpojil.

Obrazovka zrcadla zůstala černá.

Rubar vstal od stolu a přistoupil k rohovinou vykládané barové skříňce. „Když máme tyhle obchodní záležitosti za sebou, co takhle si dopřát trochu toho rozptýlení,“ dodal ještě a postavil před trpaslíka nádherný křišťálový pohár. Jeho dokonalé dvojče položil na stolek u svého křesla. I láhev vína, kterou hned nato otevřel, hlásala celému světa svoji výjimečnost.

Trpaslík pohlédl na stářím poznamenanou etiketu a potěšeně zamlaskal. Tohle byla Slunná stráň, ročník XXII a láhve tohoto ročníku se daly spočítat na prstech jedné ruky. Byl tak potěšen, že

vůbec nezaregistroval malou šedivou hrudku, která se vykutálela z dutiny pod safírem hostitelova prstenu a rozpustila se v jeho poháru.

Kanas Degerd si bohatě zavdal a zamručel: „Úchvatné.“

„Ano, báječné,“ přitakal Rubar.

Když za dvacet minut dohlédli na dno láhve, s přátelskými pozdravy se rozloučili. Sotva se za trpaslíkem zavřely dveře, Rubar vzal jeho pohár štítivě mezi dva prsty a i když se jeho hodnota rovnala dvěma vesnicím, rozbil jej o obložení krbu a střepy smetl do vyhaslého popela. Chvíli zvažoval, jestli by neměl stornovat onu platbu, ale pak došel k závěru, že by to nebylo rozumné. Peníze jsou sice peníze, ale Kanas náležel k rodu Degerdů a jeho patriarcha si jen peněz cenil více než života rodinných příslušníků. Kanas si ty peníze zasloužil do posledního měďáku, ale stejně mu následující dva týdny vůbec nezáviděl.

~ ~ ~

Rastana si spokojeně prohlédla zlatou sponu zdobenou trojicí velkých perel a pak ji zasunula zpět do složitého účesu, který si nechala dopoledne udělat. Trvalo to, pravda, několik hodin, ale lazebnice jí věnovala veškerou svoji péči a pozornost. Aby taky ne, když jí na stůl hned zpočátku položila tři zlaté denáry. To si ta stará klevetnice nedovolila ani pípnout. Ani slovem se nezmínila o tom, že teď fintí, jak sama kdysi říkávala, tu špinavou couru z podloubí. Rastana už nebyla vůbec špinavá. Po dlouhé koupeli v mramorem vykládané lázni dostala masáž vonnými oleji, manikúru, pedikúru a pak ji zastřihli i tam, kde si vydělávala. Byla teď hebká a voňavá. A nebyla už ani z podloubí. V truhlici v rohu místnosti ležela vlastnická listina k nevěstinci, který na své jméno zakoupila z peněz, jež jí dal Rubar. Z peněz, které spolu vydělali. Už nebyla obyčejnou courou z podloubí, byla paní majitelkou. Tou, se kterou bylo dobré být zadobře. Tou, ke které si pro úplatek chodili biřici i magistrátní úředníci. Už se neprodávala. Každý večer pouze sešla elegantní chůzí po točitém schodišti do přijímacího salónku a s úsměvem přivítala hosty. Pak se vrátila do své pracovny spočítat tržbu. Ta se, po proběhlých rekonstrukcích, zpětinásobila. Když k tomu připočetla peníze, jež vydělávala s Rubarem, dostala se k cifrám, které ještě

před pár týdny přisuzovala královské pokladně. Byla na dobré cestě stát se významnou osobností Kněžegradu. S jejími penězi bude jen otázkou času, než se jí u dveří objeví nějaký muž s erbem a hlubokou kapsou a nabídne jí své jméno. Výměnou za její majetek, samozřejmě, ale to byla maličkost. I kdyby to byl nějaký zhýralý stařec, brala by jej všemi deseti. Hraběnka, vévodkyně? Nic míň brát nebude. A toho chudáčka buď do roka utahá, nebo mu přimíchá do čaje otrušík. Hodně otrušíku. Rozhodně tam bude víc otrušíku než čaje…

Rozmarně si uhladila vlasy a pohlédla do zrcadla, které si nechala, podle poslední módy, instalovat ve své pracovně. Bylo velké, v mahagonovém rámu a bylo z opravdového skla. Líbilo se jí a klidně by za ně dala dvakrát více, než za ně požadoval ten ňouma. Dnes totiž nestrávila den jenom u lazebníka. Trochu se prošla po tržišti a udělala i pár nákupů. Vlastně toho ani moc nekoupila, jenom pár drobností. Kromě zrcadla, samozřejmě. Ty drobnosti se daly spočítat na prstech jedné ruky – jedny šaty (byly prostě úchvatné a ten kočovník opravdu neměl zdání o tom, co je to pravé hedvábí), tři páry bot z pravé kozinky a něco perel. Co nadělá, když jí perly jdou tak k pleti. Byla to jen jedna šňůra, pár náušnic a ta rozkošná jehla do vlasů, to nebylo zase tak moc. Tak dobře, daly se spočítat na prstech jedné a půl ruky.

Pak si uvědomila, že jí pochyběly peníze a musela si vypomoci z balíčku, který měla z pokynu Rubara zanést k makléři. Zamyšleně nakrčila obočí. Po chvíli ji z přemýšlení rozbolela hlava, tak toho nechala. Pokrčila rameny a očekávaný vztek svého společníka odsunula mezi nepříjemné věci budoucí. Nějak mu to už vysvětlí, konečně peníze vydělávají spolu, ne? Uspokojena silou vlastních argumentů přistoupila k malé zdobené šperkovnici a začala zkoušet, která z těch malých a roztomilých zlatých drobností se bude nejlépe hodit k těm novým šatům…

~ ~ ~

Nesnáším, když mi někdo při pondělku ohlásí nový případ. Kolikrát jsem už říkal, deklaroval a křičel, že pondělky nezvládám? Kolikrát jsem to jen říkal svému šéfovi? A poučil se z toho? Ne. Zase si mě

zavolal a předal mi v kůži vázané desky vonící novotou, v jejichž útrobách se skrýval útlý spis. A taky nesnáším útlé spisy, ať už mi je podstrkávají kterýkoliv den v týdnu. Jejich hubenost totiž dokazuje, že v nich spousta věcí chybí. V šéfově tabákem vonící kanceláři jsem se zdržel jen krátce. Gerd Tatter mě hned ve dveřích umlčel pohledem, předal mi tu složku, připomněl mi, že tři čtvrtiny úřadu mají v létě dovolenou a je jen moji chybou, že jsem ji vyplácal na blbosti, a pak mě vypustil do světa. S brbláním jsem opustil svoji příjemnou, útulnou a chladem oplývající kancelář, ukrytou ve spleti chodeb Úřadu královského prokurátora, a vyrazil vstříc letnímu vedru zasloužit si svoji mzdu.

Ještě na chodbě jsem rozvázal šňůrky a nahlédl mezi desky. Aha, tak tu máme další mord. Ne že by to byla v Kněžegradu nějaká vzácnost, ale když se to neděje mezi spodinou ve slumech, tak se o to zajímat musíme. Spis byl opravdu tenký. Vlastně měl jen jeden list pergamenu a na něm byl jeden jediný stručný odstavec o zjištěném násilném úmrtí. Aspoň, že ten lakonický strážník neopomněl napsat, kde se to stalo. Když jsem zahlédl adresu, jen mi vyletělo obočí vysoko do čela. Co se dá dělat, dneska se spát nebude…

Vrátil jsem se do kanceláře vlastně jenom proto, abych dopil právě zalitý jahodník, který mi bylo líto vylít, a vzal si plášť a meč.

Seběhl jsem po točitém schodišti až do přízemí, kde mě odchytila pravá ruka mého chlebodárce – Rupt Rennigg, dveřník a správce úřadu. Jako obvykle věděl o všem a o všech a dávno zburcoval naše kouzelníky, kteří už vyjeli zjišťovat stopy. Prý, že je mám dohnat. O všem zpravil i biřice a poslal je zajistit místo činu. Pak si mě změřil tázavým pohledem a zeptal se mě, proč u všech všudy nejsem taky na cestě. Když jsem vybíhal ven, koutkem oka jsem zahlédl, jak si ten stařičký a šedivý S’an na rozvinutém pergamenu udělal u mého jména malou značku, jejíž smysl byl znám jen jemu samotnému.

Rupt Rennigg byl prokazatelně nejstarší S’an na světě a byl slavným prokurátorem už v době, kdy můj otec ještě neopustil teplo zavinovačky. Ačkoliv už jeho vlasy pozbyly barvy havraních křídel a připomínaly spíše zhmotnělý měsíční svit, byl stále vysoký, štíhlý, s bledou pokožkou a modrýma očima plnýma mladické jiskry. Navzdory svému věku byl stále neshrbený a nehrbící se. Před

dávnými lety býval dokonce i šéfem úřadu, ale pak odešel na odpočinek. Dobrovolně. Při té příležitosti prohlásil, že zažil jednu válku proti lidem, několik válek po jejich boku a půlstoletí práce v kanceláři, což považuje za dost na to, aby se těšil do penze. I když se jí ale dočkal, nevydržel v ní prý ani dva dny a byl zase zpátky, s požadavkem na funkci dveřníka. Nikdy si nestěžoval a nikdy netoužil po své dřívější funkci. Dělal svoji novou práci s důkladností nejvyššího královského komořího, věda o všem, co se v domě šustlo. Postupem času se stal dobrým duchem úřadu. Pokud někdo někoho hledal, šel za ním. Pokud hledal něco, dostalo se mu přesné instrukce, ve kterém patře, ve které místnosti a ve které registratuře se má poohlédnout. Pokud se někdo nadechoval, že oznámí docházející pergameny, přistály na jeho stole i s předvyplněnou objednávkou. Když někdo prohlásil u ranního čaje s kolegy, že musí odjet, na dvoře na něj čekal vystrojený kůň s brašnami naditými vším, co mohl ten dotyčný právě potřebovat.

Za dob velké invaze, kdy S'anové napadli zemi knížete Boleslava zvaného Palcát, dědečka současného krále, byl Rupt jedním z nejvýše postavených důstojníků, kterého se podařilo lidem zajmout. Nikdy se ani slovem nezmínil, jak k tomu tehdy došlo, jak mohl být polapen těmi nízkými, světlovlasými a podsaditými rolníky s očima barvy borovicových kmenů, jejichž válečnické dovednosti se zhusta omezovaly na mávání rezavým mečem. Dříve se s jistou dávkou jedovatosti říkávalo mávání sekeromlatem, ale tak špatně na tom zase nebyli. Dvě stě zajatých S'anů zůstalo po dvaceti letech bojů v knížectví, zatímco jejich poražení soukmenovci otočili přídě svých dlouhých dračích lodí a odpluli ke břehům vzdáleného a věčné mlhavého domova. Pro své odcházející příbuzné a přátele byly tyhle dvě stovky mužů mrtvé, protože padnout do zajetí znamenalo pro S'ana ztrátu cti. Vyhnanci v cizí zemi tehdy složili prozíravému knížeti slib věrnosti a dopomohli mu ke zvolení králem a ustavení první vládnoucí dynastie. Od té doby věrně sloužíme koruně a našemu novému domovu. Rupt, můj představený Gerd, který přísahu skládal v zavinovačce ústy svého otce, můj otec i já, kterému jsou všechny ty vybledlé kapitoly z ohmatanych učebnic dějepisu docela šumafuk. A s námi slouží i všichni potomci oné dvoustovky zajatců.

Všichni ve službách krále, ať už v armádě nebo v justici. Stále odlišní od většiny poddaných koruny, neschopni splynout, neschopni po několika generacích zmizet. Není to naše vina, že ze spojení S'ana a člověka se vždy rodí pouze S'anové. Já si to nevymyslel, prostě to tak je. Možná právě proto se v království najde pořád dost takových, kteří dbají na čistotu lidské rasy, krve a na dobrý původ.

Nikdo by neřekl ani slovo, kdyby Rupt požádal o vlastní vlnové zrcadlo s evidenčním démonem, který by mu ulehčil práci. Jeho žádanka by byla Gerdem podepsána a králem schválena rychlostí překonávající rychlost zvuku, jenomže Rupt pohrdal všemi těmi novinkami, těmi výkřiky techniky a magie, které nyní chrlily kouzelnické a alchymistické cechy z tuzemska i z ciziny. Za jeho dob, jak sám říkával, stačil prokurátorovi jen meč a na tvrdšího parcharta si vzal palcát… Z jeho historek čišela prostota starých dobrých časů, které už byly bohužel s neúprosnou definitivností pryč.

Dnes jsem pohrdl koněm a nechal jej odvést zpět do stájí. Bude lepší, když půjdu pěšky. Ne, že bych chtěl tak důsledně dělat něco pro své zdraví, to bych v prvé řadě nesměl dělat práci, kterou dělám, ale spočítal jsem si, jak by vypadala moje jízda městem. Bylo totiž dopoledne a to je čas, kdy se všemi třemi městskými branami do Kněžegradu začne hrnout záplava obchodníků, karavan se zbožím a sedláků vezoucích své výpěstky na některý z pěti městských trhů. Společně s nimi budou přicházet tuláci, žebráci a zlodějíčci, pro které se stal venkov příliš horkým místem a oni zatoužili po anonymitě velkoměsta. Přijedou i skupiny cestovatelů, kteří během několika dní shlédnou místní pamětihodnosti, pojí místní speciality, nalejí se místním pivem a pak se nechají v nějaké temné uličce okrást místním lupičem. Novinka hýbající v míru vzkvétajícím kontinentem – turismus. To se nikdy nemůže ujmout. Copak může lidi bavit cestování někam, koukání na něco a pak cestování zpět?

Všechny tyto existence, ta záplava charakterů a osudů pak zaplní a až do slunce západu neprodyšně ucpe veškeré hlavní silnice a náměstí. Beznadějně bych v takové zácpě uvázl na několik hodin. Když ale půjdu pěšky bočními uličkami, dorazím na druhý konec města za půl hodiny.

~ ~ ~

Kosma Nesvý se znuděně zašťoural nehtem mezi zuby a vyplivl kousek něčeho, co vzdáleně připomínalo snídani. Po včerejší pijatyce v hostinci U holátek měl v hlavě nepříjemný tlak. Naopak v měšci mu tlak citelně polevil. Měl v něm teď až nepříjemně pusto. Přehnal to. Mzdu bral předevčírem a už ji stačil kompletně roztočit. Ale co, pomyslel si, jsou i horší věci na světě, třeba kocovina. K penězům si vždycky nějak pomůže, prostě jenom ještě jednou obejde tržiště a vybere si od trhovců další všimné-nevšimné. Budou sice reptat, ale jen potichu a až odejde. Před ním by si to nedovolili. Konečně, je mužem, kterého si není radno rozházet.

Kocovina na něj zaútočila novou silou. Nešťastně zaúpěl. Tohle nesnášel. Pohlédl na třesoucí se ruce a cítil, jak se mu kožené krzno scvrkává a vahou žulového monolitu jej táhne k zemi. Potil se jako zvíře a v ústech si mu udělal pelech tchoř. Bylo to nespravedlivé. Proč zrovna on tu musí stát na slunci a pomalu se péct už půldruhé hodiny? Na jeho beztak hodně nevrlou povahu to mělo neuvěřitelně špatný vliv. Sáhl k opasku, kam si ráno pověsil čutoru s poslévanými zbytky vína ze včerejška a přihnul si. Byl to jeho vynález – Kněžegradské růžové, pozdní slev. Slil všechno, co na stole zbylo, bílé, červené i trochu zvětralé jablečné pálenky. Chutnalo to sice odporně, ale aspoň to slibovalo jakous takous naději na včasné vyproštění. Nedokázal pochopit, jak mu ty patoky mohly včera chutnat jako božský nektar. Utřel si hřbetem dlaně ústa a bohatýrsky si odříhl.

Služba není družba pomyslel si a vrátil se ke své práci. Měl své rozkazy. Okovanou holí, znakem svého úřadu, musel držet stranou všechny čumily a zvědavce, co neměli nic pořádného na práci. Byl městským biřicem a jeho úkolem bylo udržovat ve městě klid a pořádek. A k tomu byla okovaná hůl jako stvořená.

Hlouček lidí očekával, že tady uvidí něco výjimečného. Vždycky, když se ve městě něco stane, lidi se rozprchnou, aby to nebylo na ně, ale potom, když dorazí biřici, se zase seběhnou a čumí, jako by jim měl někdo něco rozdávat. Čumět můžou. V duchu se uchechtl. Neuvidí ani hovno. Neuvidí nic z toho, co se odehrálo za dveřmi, které měl za zády. Rozkaz je rozkaz. A když se budou ptát, tak je pošle někam. Několika dotěrům byl tenhle přístup proti srsti, ale

velice rychle jim napravil hlavu. Tohle on zase umí. On a jeho okovaná kamarádka… Už si myslel, že ostatním příklady stačily a že se naučili projevovat úctu jeho profesi, když se náhle ten zástup pohnul jeho směrem a vyhřezl z něj další dotěra.

Kosma se nenechal zaskočit. Nacvičenými pohyby tak, jak byl zvyklý, ukročil stranou a zahnal se holí. Tentokrát chtěl být ještě výchovnější a tomu otravovi pro výstrahu zlomit klíční kost nebo ruku. Složit jej k zemi a tam z něj několika kopanci udělat řádného občana.

Let hole se náhle se zazvoněním zastavil o čepel meče a síla nárazu Kosmovi znecitlivěla celou paži. Překvapeně pohlédl na stříbrem vykládanou čepel, jejíž hrot mu končil nepříjemně blízko očí. Když obrátil pohled na opačnou stranu meče, s vyjeknutím poznal jeho majitele.

„A kurva," hlesl do tváře příchozího, kterému závan z biřicových úst rozechvěl chřípí. Zíral do modrých očí a sledoval, jak náhle získaly nepříjemně ledový odstín.

„Ty ožralé hovado!" ozval se vysoký S'an v plášti zdobeném znakem Úřadu královského prokurátora. Jediným úderem vyrazil Kosmovi z třesoucích se rukou hůl. Ten zavrávoral a udělal několik nemotorných kroků zpátky.

S'an skryl plynulým pohybem meč do pochvy. „Co jsi zač, že jdeš do služby ožralý jako snop?" otázal se ho a když se mu dostalo jen nesmyslného blekotání, odstrčil ho stranou. „Táhni domů a vyspi se z toho. Jsi zproštěn služby. A zítra si hledej jinou práci!" Kosma Nesvý ztuhl v šoku. „A tohle tu nech," dodal ještě S'an a odkopl z dosahu zkoprnělého exbiřice jeho hůl. „Už ti nepatří…"

Když se Kosma pomalu vracel domů, celá čtvrť už věděla, co ho potkalo. Překvapeně sledoval, kolik bývalých „klientů" si na něj udělalo čas. Měli mu co oplácet. Pochopil, že se jeho cesta domů dnes protáhne…

~ ~ ~

Vystoupal jsem po schodišti a vešel do domu honosným hlavním vchodem. Zřejmě se už čekalo jenom na mě, protože ostatní z úřadu už byli na místě a vesele se činili. Dva mladičcí kouzelničtí

praktikanti ve vytahaných a obnošených pracovních hábitech prohlíželi zádveří a detekčními kouzly vyhodnocovali stopy. Bylo jich požehnaně, vzhledem k tomu, co to byl za dům. Kývli mi roztržitě na pozdrav, aniž by zvedli oči od práce. Jako všichni ostatní, byli i tihle pěkní fanatici. Konečně v naší firmě pracují jenom fanatici nebo nadšenci, protože pro peníze to dělat nejde. Kouzelníci ve službách Královského prokurátora byli na hony vzdáleni svým bohatším a slavnějším kolegům, kteří se vrhli na komerci, jakou bylo provozování sítě vlnových zrcadel. Kdo by se dnes babral s výrobou nějakých pantaklů a podobných prehistorik, když tu vzniklo tak výnosné odvětví? Stovky kouzelníků žily v honosných domech financovaných bohatými zákazníky a užívaly si plody své práce. Dvacítka kouzelníků prokuratury naproti tomu pracovala za plat, za který se nedal pořídit honosný dům nikdy a ten nehonosný za hodně dlouho. Důvod, pro který se tak rozhodli, se jmenoval Allen. Je to jeden z nejschopnějších kouzelníků v království a když odešel z Univerzity, dostal od mého šéfa nabídku, kterou nemohl odmítnout – pracovat pro nás za poloviční plat a vytvořit tým kouzelníků pro vyšetřování. Povedlo se mu to. Jeho tým nám teď závidí všechna ostatní království.

Vstoupil jsem do předsálí, kde si hosté mohli odložit plášť a museli odložit zbraně. Za pultem z leštěného mramoru stál vetchý stařec a mě stačil jediný pohled k tomu, abych jej zařadil do správné škatulky. Boruš Můra byl svého času známá firma. Ale jen do doby, než mu za křivopřísežnictví vyřízli jazyk. Tím jeho kariéra podvodníka definitivně skončila. Cejch vypálený na čele mu taky nepřidal…

Musím ale připustit, že není diskrétnějšího šatnáře v bordelu, než němý chlap. „Nazdar, Boruši," pozdravil jsem ho bodře a věnoval mu jeden ze svých významných pohledů. Jeho oči se v návalu poznání vytřeštily a ruka mu bezděčně vystřelila k ústům. Myslím si, že trochu pozdě. Tam už nebylo co vzít. Jeho jazyk jsme si už vzali a o zuby se postaral čas.

„Jsi nějak nervózní," řekl jsem mu a prohlédl si věšáky. Bylo sice dopoledne, ale i tak tu visel dobrý tucet plášťů. Evidentně tu při pondělku panoval docela čilý ruch. Zbraní tu bylo taky požehnaně,

ale většinou to byly jen nože a tesáky. Takže měšťané. Vždycky jsem říkal, že mají nějak moc volného času.

Každého jiného by Boruš dovnitř nepustil, dokud by se neodzbrojil, ale u mě udělal výjimku. Tedy myslím si to, protože když jsem ho opouštěl, krčil se v koutku šatny a ani nedutal.

Ze šatny vedla krátká chodba do přijímacího salónu. Většinou to bývá místo, kde se příchozí uvítá a pohostí občerstvením, jehož cena napovídá tomu, že ho speciálně pro něj přivezla plachetnice z druhého konce světa. Tady se host rozhodne, zda si vybere společnici, nebo zamíří do baru, či ke hráčskému stolku ke kostkám a kartám. Věděl jsem, že tohle není jen tak obyčejný hampejz, kde si můžete koupit panáka na kuráž od nerudného hostinského a pak se postavíte do fronty na rozvrzaném schodišti, na jehož konci čeká znuděná pracovnice. Ale i tak jsem zamrkal překvapením.

Tohle opravdu nebyl obyčejný bordel. Jeho vybavení mi vzalo dech. Uprostřed salónu stála zpívající fontánka z růžového mramoru, zdobená zlaceným sousoším dívek. Ani idiot by si netroufl říci, že ty dívky tančily. Podobně v rozpacích jsem byl i z alabastrových soch stojících podél zdi. Jejich pozice byly tak vyzývavé, že by se je štítila zničit i Inkvizice. Šok jsem ale zažil při pohledu na ručně tkané gobelíny zdobící zdi. Byl to originály z východních stepí, barevné jako jarní louka a jemné jako dívčí tvářička. Vím, že král jich má pět a je na svoji sbírku náležitě pyšný. Tady jich viselo pět na jediné zdi. Kromě potěchy pro oči tu byla i potěcha pro tělo. Pro pohodlí zákazníků tu stála masivní odpočívadla z leštěného mahagonu, polstrovaná pravým sametem a vedle nich vyřezávané stolky s občerstvením. V porcelánových mísách se hostům nabízely trsy hroznů a červení zářící jahody. Byly tu i ústřice v ledem vyložených miskách a nezbytné plátky citrónu. Právě u nich jsem nalezl nervózně posedávající pětici konšelů, kteří se zřejmě vylhali z jednání městské rady, jednoho královského soudce, který se usilovně tvářil, jako by tu nebyl. Ani jeden z nich nebyl z našeho setkání zrovna nadšený.

Já naopak. Nikdy nevíte, kdy budete potřebovat rychle příkaz soudce a mít po ruce jednoho hluboce zavázaného je moc dobré. I městský radní se někdy hodí. Pozdravil jsem je jmény, aby pochopili,

že jsem je poznal, a pak je propustil. Jako svědci mi byli k ničemu. Úlevu v jejich tvářích jste mohli krájet a exportovat. Udělal jsem si nové „přátele“ a nestálo mě to ani denár.

Za barem jsem natrefil na dalšího známého. Tentokrát žádný podvodník, ale poctivý bijec. Krátce jsem zapátral v paměti. Jeho jméno bylo, pokud si dobře vzpomínám, Hněvsa Roubal. Párkrát skončil na pranýři za rvačky a jednou vyfasoval půl roku řádného vězení v městské šatlavě za ublížení na těle.

„Tak co, Hněvso, doufám, že už držíš lajnu,“ obrátil jsem se na něj.

Zazubil se a přikývl. „Držím, držím, milostivej pane. Jsem čistej, jak lilium.“

„To je dobře,“ odvětil jsem. „Příště by to byly nejmíň tři ročky v Lantrossu.“

Hněvsův úsměv zmizel stejně rychle, jako se před chvílí objevil. Existuje spousta kouzelných slůvek a jedním z nich je určitě Lantross.

„Možná je to zbytečný, ale zeptat se musím. Viděl jsi něco?“

Zavrtěl hlavou. „Nic. Vod božího rána stojím za pultem a rozlejvám chlast. Nahoře v pokojích madam jsem nebyl, co mě přijala do služby.“

„A to bylo kdy?“

„Měsíc zpátky, milostivej pane.“

„A že bys něco zaslechl?“ nedal jsem se.

Odpovědí mi bylo další zavrtění. „Já jsem jak ty tři vopičky. Nevidím, neslyším a nekecám. Já si tady za flaškama hledím svýho a kdo si tu užívá a s kým, je mi ukradený.“

„Tady si ale někdo neužíval, Hněvso. Máme tady mord a to není žádná sranda.“

„Já vím, vašnosti, ale já vopravdu nic nevím. Možná holky, co maj štafl na patře, ale tady dole se našinec nikdá nic nedoví…“

„Ehm,“ přerušilo náš dialog diskrétní zakašlání mladého kouzelníka, „nerad ruším, ale mistr Allen je nahoře v pracovně madam a žádá si vaší přítomnosti.“

Když žádá, tak žádá, pomyslel jsem si a vyrazil za oním mladíkem, který už sice uměl vyvolat démona, ale jen stěží věděl k

čemu je bitva. Obloukovitě se stáčející schodiště pokrýval hustý běhoun a moc bych za to nedal, že svícny na zdech byly z čistého stříbra. Tady se musel někdo pořádně vyřádit.

První patro bylo určeno pro poskytování toho, pro co se klienti obtěžovali opustit teplo domova. Bylo rozděleno úzkou chodbou na dvě řady malých pokojů, do kterých se mohlo vejít opravdu jen to nejnutnější. Zběžným pohledem jsem jich napočítal šestnáct. Všechny pokoje měly nyní otevřené dveře a jejich obyvatelky svorně postávaly na chodbě a s pláčem se objímaly. Nepracovalo se.

~ ~ ~

Zdráhám se to vyslovit, ale ve srovnání s pracovnou madam vypadal celý zbytek hambince jako dokařská putyka. Tato jediná místnost byla festivalem přepychu, ztělesněním rozmařilosti vyšší společnosti a snůškou bohatství nevkusně vystaveného na odiv. Jedinou lacinou věcí v místnosti bylo Allenovo oblečení.

„Maso, co?“ vytušil Allen moje myšlenky.

Jenom jsem přikývl. „Kde je?“ zeptal jsem se ho na paní majitelku.

Ukázal nedbalým gestem za psací stůl, zpoza kterého vyčuhovala dvojice nohou. Podle velikosti nemohly patřit muži. Obešel jsem stůl, připomínající velikostí sarkofágy dávných králů, a pohledl do tváře té, která si užívala zdejšího přepychu.

Poznal jsem ji okamžitě. Bez obav bych ji mohl nazvat starou známou. Zřejmě se z toho v tomto podniku stal zvyk. Rastana měla živnost zaběhlou už v době, kdy jsem byl začínajícím praktikantem. Nebylo šťáry v podloubích Starého Města nebo v přístavních uličkách, při které by nám neuvázla v síti. Byla to holka čilá a uměla se v kšeftu otáčet, jen co je pravda, ale takový luxus by si nemohla dovolit ani kdyby dávala všem králům světa. Co jí to ale bylo platné, když teď ležela na podlaze s nevidoucím pohledem upřeným do stropu a nehorázně drahý, ručně tkaný koberec do sebe vpíjel její krev. Přiklekl jsem k ní. Byla už studená. Podle posmrtné ztuhlosti a skvrn musela zemřít někdy k ránu. Počítám, že v době, kdy se už začali vytrácet noční klienti a ještě se neobjevili ti ranní. Její drahé

šaty potřísnila krvavá skvrna uprostřed hrudi. Stejnou měla i na zádech, jak jsem zjistil, když jsem ji obrátil.

„Meč, kord, nebo něco podobného, že?“ ozval se Allen zamyšleně.

Přikývl jsem. „Jo, někdo ji probodl, jak kuře na rožni. Podle šíře rány bych byl pro rapír. Vypadá to na nějakého šlechtického floutka.“

„Jsem zvědav, jak se zapotíš s motivem,“ odtušil Allen a rukou opsal oblouk po místnosti. „Všechny cennosti zůstaly na místě, včetně poměrně drahých perel na jejím krku. Trezoru se nikdo ani netkl, stejně jako včerejší tržby, která je naházená v přihrádce psacího stolu. Zištnost si můžeš škrtnout.“

„Zištnost nebo vilnost, to máš jedno,“ zapřemýšlel jsem nahlas. „Musíme všechny vyslechnout. Možná, že pachatele někdo vyrušil. Nebo to byl nějaký zhrzený milenec, nebo klient, co mu neuznala reklamaci. V každém případě to neudělal žádný řezník z ulice. Tohle nebyl žádný afekt, ale mistrovské touché. Učebnicově zakončený výpad. Elegantní a čistá práce. Ten člověk přesně věděl, co chce, co dělá a čeho dosáhne. Druhou ránu nepotřeboval. Čistý zásah do srdce první ranou. Navíc, rapír je dost neobvyklá zbraň, alespoň v Kněžegradu. Místní, co s ním umí, bys mohl spočítat na prstech jedné ruky.“

„Takže budeme šňupat kolem naší smetánky?“ ušklíbl se Allen vědoucně.

„Nejenom,“ odvětil jsem zamyšleně. „Oťukneme si i přespolní. Není možné, aby našim informátorům z galérky unikl nějaký bohatý cizinec.“

„To zní rozumně,“ připustil Allen. „My to tady trochu prošňupem a pak ti dám vědět,“ dodal ještě a už se věnoval své práci.

Tak jsem odchytil jednoho magistrátního kancelistu, bezcílně bloumajícího se svazkem pergamenů v podpaží, a vrhl se na výslechy. Do večera mám o zábavu postaráno. A on taky. Snažil se chlapec tvářit zaměstnaně, snažil, ale nevyšlo mu to.

~ ~ ~

Cítil jsem se, jako by po mně přeběhlo stádo koní. Na oči jsem neviděl a skoro jsem nemohl mluvit. Za šest hodin se mi podařilo vyslechnout celé osazenstvo hampejzu. Kromě toho, že písaře museli v polovině vystřídat pro nezvladatelnou křeč prstů, jsem ničeho nedosáhl. Nikdo nevěděl nic, neviděl to samé a o slyšení ani nemluvím. Madam Rastana se nikomu nesvěřovala, ani svým starým kolegyním od fochu. S kým se scházela, co měla za kšefty, to všechno si holka nechávala pro sebe. Jediné, co jsem se dozvěděl, bylo, že se celé osazenstvo sešlo před měsícem a něco, kdy si Rastana pronajala a posléze i koupila tenhle dům ve vykřičené čtvrti a nechala jej nákladně vybavit. Kde na to vzala, samozřejmě nevěděl nikdo.

Dopil jsem zbytek vystydlého jahodníku a poslal umdlévajícího kancelistu odnést protokoly na úřad.

Pro Rastanu si už přišel městský koroner s károu a odvezl ji. Trochu brblal a dožadoval se vyšší odměny, protože ji měl odvézt na Univerzitu kvůli pitvě, kterou jsem nařídil, ale nakonec se nechal přemluvit. Že brblali i na Univerzitě, kde jsem jim přidal práci, je samo sebou.

Prošel jsem kolem krvavé skvrny na koberci, která byla jedinou stopou zločinu, a začal si prohlížet vybavení pracovny. Prošel jsem zásuvky psacího stolu, všechny skříňky i pořadače. Nakoukl jsem do několika truhlic, dokonce i do krbu. Nikde nic zajímavého. Dvojice mágů to tady už zběžně prolezla, ale s pořádnou obhlídkou se čekalo, až skončím s výslechy. Nějak jsem se toho asi nemohl dočkat a začal s proklepáváním zdí. Od doby, co se rozmohla dřevěná obložení stěn, se staly populární i všelijaké ty skrýše a tajné místnosti. Kde jsou ty časy, kdy si lidé vystačili s uvolněným prknem v podlaze. Teď to byla hotová věda, včetně stínění kouzly, olovem, zajištění různými pastmi, šipkami, démony a podobně. Hledání tajností se postupně stávalo velmi nebezpečným sportem. Nakonec jsem nalezl několik zajímavých míst, kde byly odezvy výrazně odlišnější a označil je křídou. Mám ale své zkušenosti a do podobných akcí se už nehrnu. Nechal jsem to na odbornících, kteří mají k platu i rizikový příplatek.

Když konečně dorazil Allen se svou smečkou utahaných slídilů, vyhnali mě za bezpečnostní pásku a pokračovali dál sami. Musím se

ale pochválit. Z osmi označených míst jsem se třikrát trefil. Nalezl jsem dvě tajné schránky, obě byly ale prázdné a podle kouzelníků v nich ani nikdy nic nebylo. To třetí místo však bylo mnohem lepší. Malý likérník, který doslova přetékal alkoholem z dovozu, ve skutečnosti kryl vstup do malé místnůstky, snad dříve nějaké komory. Sotva jsem se do ní vešel, o narovnání ani nemluvě. Mnohem důležitější ale bylo, že byla plná všemožných účtů, smluv a kvitancí. Když jsme to vynosili ven, byl toho plný koš. To bude mít někdo radost, až to bude třídit – a já už vím, kdo.

Ještě, že s sebou pořád nosím přenosné zrcadlo. Věděl jsem, že Oslan Čeřen bude doma. Za dobu, co jej znám, byl z domu jen dvakrát, v posledním případě na tři roky, kdy seděl v Lantrossu. Kouzelníkovi, který přebíral můj požadavek, chvíli trvalo než mě přepojil na jeho zrcadlo. Když se mě začaly zmocňovat obavy, protože Oslan má poměrně dost klientů a každou chvíli s nimi něco řeší, zrcadlo se projasnilo a ze skleněné plochy na mě zírala zarostlá tvář s rozčepýřenými vlasy a malými, do štěrbinek staženými očky.

„Bože můj, to jsi zase ty, Kloppe?“ ozval se nešťastným hlasem a div nezalomil rukama. „Snad pro mě zase nemáš práci?“

S úsměvem jsem přikývl. Oslan měl proč bědovat. Je to jeden z nejlepších účetních v Kněžegradu a za posledních pět let získala jeho firma obrovské množství klientů z nejmajetnějších vrstev společnosti. Na nedostatek práce si nemohl stěžovat. A on si skutečně nestěžoval, neměl totiž kdy. Jednou za čas, a musím připustit, že se intervaly poněkud zkracují, se mu i já ozvu s malou prosbičkou, která mu obvykle zabere několik dní a dostane za ní od Koruny směšnou almužnu, pokud vůbec. Přesto na mě dosud nezanevřel.

„Nemůžeš prostě někdy zavolat, že chceš jen jít na pivo?“ zeptal se mě ještě, ale jeho ruce se už automaticky natahovaly po brku a pergamenu, aby si mohl dělat poznámky. „Tak o co jde tentokrát?“

„Mám tady koš dokladů a potřebuji v nich udělat pořádek,“ řekl jsem mu.

„Jakých dokladů?“

„Účtenky, potvrzení. Potřebuji to setřídit a zjistit za co to je a na kolik to přišlo.“

Oslan si povzdechl. „Možná je zbytečné se ptát, ale jak rychle to potřebuješ?“

Tentokrát jsem si povzdech já.

Pochopil. Odevzdaně pokýval hlavou a rezignovaně pronesl: „Tak jo, už jsem na cestě, kam mám teda přijít?“ Když jsem mu sdělil adresu, taky jen zvědavě zvedl obočí.

~ ~ ~

„No nevím, jestli bys tady neměl najít i nějaké papíry k dolu na diamanty,“ pronesl váhavě Oslan, když mi vracel nyní již roztříděnou hromadu dokladů. „To jsou účty za úpravy tohohle bordelu a za nákup vybavení. A řeknu ti, Kloppe, takovou palbu jsem viděl naposledy, když mě Nejvyšší komoří požádal o kontrolu čerpání státního rozpočtu.“

Unaveně si protřel oči zarudlé od střídavého hledění do pergamenů a zrcadla. „Prošel jsem to papír po papíru. Naštěstí to zase takový problém nebyl. Máš tu doklady na něco přes dva miliony denárů. Netrefil tě šlak?“

Netrefil, ale zadýchal jsem se z toho pěkně.

Oslan si odkašlal a pokračoval: „Přesně tolik stál Rastanu tenhle nóbl hampejz. A fór je v tom, že podle účetnictví, co tu vedou dost slušně, si na to tenhle bordel vydělat nemohl. Příjmy za poslední rok nejsou ani sto tisíc a i to je dost, když máš číslo za stříbrňák. Navíc, Rastana ještě nedávno smrděla denárem, takže musela jet v nějakých kšeftech, které ze zřejmých příčin zapomněla zdanit ve prospěch Koruny.“

„Hm,“ poznamenal jsem. „Teď už jenom zjistit o jaké kšefty se jednalo…“

Oslan se ušklíbl. Jako účetní měl v tomto bodě jasno. „Ať už se jednalo o jakékoliv kšefty, nebyly legální. Nebo jsi někdy slyšel o legálním kšeftu, na kterém bys během pár měsíců trhnul dva miliony čistá ruka?“

Měl pravdu, o takových se nedočtete ani v pohádkách. Tohle jako motiv vraždy docela ušlo. Problém to mělo jeden jediný a úplně maličký. Pořád jsme nevěděli, co to bylo za kšefty…

~ ~ ~

„A já vám povídám, že s ním musím mluvit. Pusťte mě. No tak mě přece už pusťte,“ ozvalo za dveřmi společně s hlukem strkajících se těl. „No dovolte, to si vyprošuji, jsem poctivý obchodník a budu si stěžovat!“

S povzdechnutím jsem vstal od stolu, kde jsme se s Oslanem probírali účetnictvím, a otevřel dveře. Za nimi poskakoval malý, obtloustlý mužík a svým kulatým břichem šťouchal do zarputile se tvářícího biřice.

„Co se tu ksakru děje?“ zahromoval jsem.

Mužík se okamžitě zklidnil a zaujal takřka profesionálně devótní postoj. „Milostivý pane, přišel jsem si zjednat právo. Jsem Vsenimír Konopás, představený cechu zlatnického a domáhám se úhrady mé pohledávky za Rastanou, běhnou jednou prašivou.“

Kývl jsem na biřice, ať ho pustí. Supící tlouštík se do místnosti prosmýkl kolem biřice s nebývalou mrštností a kapesníkem si otíral zpocené čelo. „Děkuji vám milostivý pane, nastotisíckrát vám děkuji.“

„Tak copak vám Rastana dluží?“ zeptal jsem jej poté, co si svlažil hrdlo sklenicí vody.

„Šest set denárů ve zlatě za perlovou soupravu, kterou si u mě koupila před třemi dny. Byla to úchvatná souprava – náhrdelník, jehlice a náušnice, učiněný skvost. Jelikož u mě už nakupovala, neměl jsem ani stín pochybnosti o její kredibilitě, abych tak řekl, ale při tomto nákupu jí zrovna pochyběla hotovost a tak mi místo peněz dala tuhle cedulku a řekla, že si to mám rozměnit a pak jí donést zbytek, nebo se mám stavit a ona mi místo toho vysází kovový na dřevo, jak se říká, že?“

Podal mi nevelký, lehce zprohýbaný kus papíru. „A toto mi tehdá dala, pane prokurátor,“ dodal ještě. „Podvodnice jedna. Klidně si chcípne a mně to ve městě nechce nikdo rozměnit.“

Opravdu jsem nechápal, proč mě ten chlap otravuje s dlužním úpisem, ale jen do chvíle, než jsem se do listiny začetl. Překvapením se mi zatajil dech. Byl to velmi hezký papír, krasopisně vyvedený a hrající všemi barvami. Přesněji všemi barvami vlajky nezávislé trpasličí enklávy v Pavlobergu. Bylo na něm všechno, co patří na bankocetli a to včetně velkými číslicemi vyvedené pětky a tří nul.

Bože můj, pět tisíc zlatých prutů splatných na viděnou u kterékoliv trpasličí banky. Takovéto bankocetle mezi normálními lidmi nekolují. Jimi disponuje jen Koruna, když je třeba zaplatit nějaké to tažení, nebo velcí obchodníci. Někdy kolují i mezi bankami, když se vzájemně zúčtovávají. V Kněžegradu v současné chvíli fungují jen maličké pobočky trpasličích bank, pro které by proplacení takového papíru znamenalo hrábnutí do peněžních rezerv, a cestovat kvůli tomu až do Pavlobergu, lesy hemžícími se lupiči a jiným neřádstvem, to je o nůž mezi žebry…

Podíval jsem se proti světlu na vodotisk, zkontroloval kvalitu papíru, několikrát jej přehnul a zase narovnal, poslechl si jak šustí mezi prsty a prolétl zrakem rytiny. Byla pravá. Alespoň na první pohled a to jsem už pěknou řádků padělků viděl.

„Jistě mě pochopíte," pokračoval Konopás ve své tirádě, „že jsem měl obavy mít něco takového doma. Ta částka je skutečně nebetyčná."

A tak jsem vyřešil Konopásův problém, avšak nikoliv k jeho spokojenosti. Bankocetli jsem mu zabavil a poslal jej s úředním potvrzením o zabavení domů. Když odcházel, bylo na něm vidět, že si příště dvakrát rozmyslí, než zase požádá státní orgán o pomoc…

~ ~ ~

Zrovna jsem to chtěl zabalit a jít se domů trochu natáhnout, když do Rastaniny pracovny přiběhl jeden z mladších kouzelníků a začal Allenovi něco hodně vzrušeným hlasem vysvětlovat.

„Co se děje?" zapojil jsem se do debaty.

Allen se zašklebil. „Když jsi našel tu tajnou místnost na dokumenty, poslal jsem jednoho aspiranta ke staviteli pro plány. Říkal jsem si, kde je jedna skrýš, tam může být i další. Podle těch plánů jsme, jak jsi zpozoroval, nalezli zamaskovaný vchod do podzemních prostor, které jsou stručně řečeno, neúměrné tomuto domu a nikdo o nich neměl ani tušení. No," dodal ještě, „možná bude lepší, když se půjdeš přesvědčit sám."

Zařídil jsem se podle jeho rady a odložil oběd a časnou večeři v jednom na později. Tenhle dům byl nepříjemně plný tajemství.

Společně s Allenem jsme sestoupili do tmavého sklepa. Jeho stěny byly pokryty hustým nánosem špíny a pavučin a pochmurnou atmosféru ještě podmalovávaly zahnědlé skvrny staré vlhkosti a místy až na cihly otlučená omítka. Ani do oblouku klenutý strop mi neposkytl dost místa ke vzpřímené chůzi. Pokorně sehnutý jsem došel až na konec sklepa, kde Allenovi muži odkryli skrytý vstup do dalších prostor. Vše nasvědčovalo tomu, že tento sklep byl jen sporadicky využíván, pokud byl využíván vůbec. Až na jeden detail. Schody i podlaha byly čistě zametené, jako před svatbou. Stopy bot v tlusté vrstvě prachu na podlaze by totiž kazily dojem opuštěnosti…

Allen šťastného nálezce poplácal po rameni. Ten se jen zaculil. „To byla maličkost, šéfe," odmítl chválu, „ten sklep byl o dva metry kratší, než je vyznačeno v plánu. Tak jsem si říkal, jestli tu náhodou někdo nevyzdil nějakou příčku a von ji někdo fakt vyzdil."

Vchod do zazděného výklenku byl maskován velmi zdařilou iluzí pevné zdi. Ve skutečnosti to však byly normální dveře a za nimi bylo další schodiště vedoucí dolů. Někam hodně dolů.

Snažil jsem se ty schody počítat, ale po první padesátce mě to přestalo bavit. Když jsme konečně došli až na jejich konec, měl jsem už nepříjemné pocity stísněnosti. Nikdy jsem příliš nemiloval uzavřené prostory, ale k těm, co jsou k tomu všemu ještě hluboko pod zemí, neplanu vůbec žádným nadšením.

Sklepení, ve kterém jsem se ocitl, bylo opravdu obrovské. Táhlo se stovky kroků do dáli a bylo doslova zaplněno všelijakými bednami. Zběžně jsem nahlédl do několika krajních, co už byly otevřené, a mé předpoklady se naplnily. Byly v nich balíky lisovaného tabáku a štůčky hedvábí. Natrefili jsme na pašerácké doupě – a to pořádné. Většinou se pašeráci u téhle komodity omezovali na jednu, dvě plachetnice, ale tohle skladiště mohlo pojmout náklad pětice karak, a to se ještě držím hodně při zemi.

„No, to budou mít celníci radost," odtušil jsem. „A my máme motiv. Pašeráci se pohádali o kořist."

„Jo, celníci se zaradujou," přitakal mi Allen. „Právě mi oznámili, že tohle skladiště má druhý východ a ten vede za městské hradby. Hodně nebezpečný průchod, zejména pokud by byla válka, nemyslíš?"

Nezbylo mi, než přikývnout. Možná, že celníci zase tak velkou radost mít nebudou. Tady musel někdo hodně mazat, aby se jejich hlavy plynule otáčely jiným směrem…

Udělali jsem si malý výlet na konec skladiště. Míjeli jsme řady a řady dalších beden. Tady se povalovalo hotové jmění. Dobrých čtyři sta tisíc denárů. To mi připomnělo, abych si nezapomněl vzít nějaký ten suvenýr. Jsou totiž měsíce, kdy je tabák v Kněžegradu dost nedostatkovým zbožím a takový hezký balíček by mohl mým informátorům nadstandardně oživit paměť. Stejně se toho při sepisování čtvrtina ztratí.

Obchodní idylka skončila. Na konci skladiště leželo v krvi další tělo. Velký a svaly obalený trol ležel na podlaze a jeho zelená pokožka měla ve svitu luceren nezdravý odstín. Zřejmě to bylo trojicí ran, které mu někdo úhledně zasadil doprostřed hrudi. Vypadaly nachlup stejně jako ta, co zabila Rastanu. Na tohohle valibuka by ale jedna nestačila. I proto, že trolové mají srdce zdvojená. Jeho tvář zrcadlila neuvěřitelné překvapení. Netušil k čemu dojde a zřejmě svého vraha dobře znal. Jinak by svůj gigantický kyj neměl za opaskem, ale v ruce.

„Podle stop tudy procházelo nejmíň šest lidí, kromě tohohle trola," oznámil mi kouzelník, který detekčním kouzlem zkoumal podlahu. „A nesli něco těžkého."

Po chvíli se mág zachmuřil. „Osobně mi to připadá jako nějaká blbost, ale kouzlo ukazuje ještě stopy osmi nebo deseti dětí, které šly v řadě za sebou."

Děti a tady, pomyslel jsem si překvapeně. Co by tu proboha dělaly? Ne, že by se v Kněžegradu s dětmi neobchodovalo, ale nějak mi to nesedělo. Proč by pašeráci obchodovali s dětmi? Za ně nedostanou ani zlomek toho, co vydělají obchodem s hedvábím a to navíc při mnohem větším riziku prozrazení.

Zamyšleně jsem obešel mrtvolu. Ležela nedaleko východu ze sklepení. Neodolal jsem a prošel jím. Ocitl jsem se pod skalnatým převisem uprostřed lesa. Kdybych chtěl, mohl bych pokračovat dál po úzké pěšině až k nedalekému brodu, kde začínala jedna ze starých kupeckých cest. Dnes už skoro nepoužívaná, protože nová královská silnice byla dvakrát širší a navíc i dlážděná.

Udělal jsem několik kroků dolů ze svahu po listím pokryté lesní prsti. Bylo tu příjemně, pod korunami vysokých stromů panoval chládek a stín. Ne jako ve městě, kde bylo vedro k zalknutí. Les je příjemné místo, kolikrát jsem už uvažoval, že všeho nechám a odeberu se do něj. Pak jsem najednou narazil na ty, co tak již učinili. Ale asi jinak, než zamýšleli. Nedaleko stezky se někdo pokusil chvatně a neuměle zamaskovat několik čerstvě zasypaných děr. Nevím proč, ale měly pro mě nepříjemně obdélníkový tvar. S děsivou neúprosností mi připomínaly hroby…

~ ~ ~

Kněžegrad byl pro makléře tím nejhorším možným místem. Nebyla zde burza, s komoditami se obchodovalo jen na tržišti a místní pobočky trpasličích bank hravě obstaraly těch několik málo finančních obchodů, které se za rok udály. Byly dny, kdy Tobias Blín litoval, že se přece jen nestal čalounickým tovaryšem, jak chtěl jeho otec. Vídával občas svého bratra a vypadalo to, že si vede velmi dobře. Ten nemíval chlebovou polévku i v neděli a nikdo z něho nevytloukal nájemné kyjem. Tobias se už druhý rok, co se udělal sám pro sebe, protloukal, jak se dalo. Za tu dobu přičichl k několika nákupům nemovitostí a pro pár ošuntělých klientů zvedal ruku na aukcích, kde se dražilo všechno možné, včetně věcí ještě potřísněných krví původních majitelů. Hlavně, že bylo co jíst…

Ještě před měsícem byla jeho makléřská kancelář jednou z těch omšelých a zanedbaných ostud cechu makléřského, stojící osamocená a zapomenutá uprostřed rušné Kupecké ulice. Pod jeho okny panoval čilý ruch a shon, peníze i zboží měnily své majitele rychlostí blesku, ale u něj nejenže ten pověstný pes chcípl, u něj i zasmrádl. Proto také před oním památným měsícem Tobias Blín považoval příchod zámožně vyhlížejícího zákazníka za dar z nebes, nebo za důsledek pomatení smyslů. Okamžitě se na něj zavěsil a doslova se překonával ve výmluvnosti. Jenom aby se neotočil už ve dveřích a neodešel jinam. Po měsících hladovění a s vědomím zuřivosti věřitelů byl Tobias ochoten splnit mu, co mu na očích uvidí. Kdyby řekl jen slovo, dal by mu sestru, matku, babičku nebo i sebe, jakkoliv bolestivé by to mohlo být. Vlastně by nemusel nic říkat,

stačilo by prosté zatřesení měšcem. Ten kšeft potřeboval tak úpěnlivě, že si byl schopen morálně zdůvodnit i vraždu bližního. Co bližního, zdůvodnil by si i vraždu celého města přeplněného bližními, kdyby mu to přineslo něco do kapsy.

Od té doby, co si byli představeni, Tobias ani jednou nezapochyboval, že setkání s vikomtem Rubarem bylo tím nejdůležitějším, co jej v životě potkalo. Byl totiž tím, kdo Tobiasův život změnil doslova od základů. Bylo mu jedno, jestli je to skutečný vikomt, nebo ne. Hlavně, že se najednou objevily peníze. Ne pár ohmataných měďáků a ohryzaných stříbrňáků, ale zlaté denáry. Krásné, lesklé, zářící a kulaté zlaťáky, za které se dalo pořídit moc a moc žen, vína a zpěvu. Bylo jich najednou tolik, že si mohl dovolit mnohem vzdušnější a světlejší byt v lepší čtvrti, kde nikdo nechodí na návštěvu ve tři ráno s nožem v ruce. Mohl si dovolit i lepší kancelář a do ní moderní nábytek. Ten elfí řezbář jej sice zcela určitě vzal na hůl, ale Tobiasovi to poprvé v životě bylo jedno a ten pocit shledával navýsost úchvatným. Zálibně se protáhl za novotou zářícím psacím stolem a spokojeně pohlédl na dokonale oblé tvary své nové asistentky. Byla to pohledná dívka, která teprve před několika týdny absolvovala prestižní akademii pro asistentky v Malestě. Vykoupení jejího kontraktu u akademie ho sice přišlo na hotové jmění, ale nelitoval. Byla to investice. Dívky, které opouštějí brány akademie, jsou pro svoji práci pečlivě připravovány už od dětství a vyhovují těm nejpřísnějším kriteriím. Většinou se jedná o sirotky bez budoucnosti, nebo je přivedou jejich nemajetní rodiče a vymění za pár stříbrňáků. Samozřejmě, že se ve světle práva nejedná o otrokyně nebo nevolnice. To by bylo nezákonné i v Malestě. Jenom po ukončení školy dluží poměrně nemalou sumičku na školném, kterou buď samy uhradí pravidelnými měsíčními splátkami rozloženými na několik příštích století, nebo ji za ně uhradí naráz jejich zaměstnavatel, který jim pak dlužné školné umořuje ve mzdě. I to samozřejmě zabere pěkných pár let, a tak mají dívky až do smrti o práci postaráno.

Tobias si už ale život bez krásné, pracovité a tiché Liběny nemohl ani představit. Kolik jen zvládla práce, jak byla pečlivá a pilná. Hotový poklad. Navíc byla již na akademii připravována na to, co se

sluší a patří, a tak se s bezelstným nadšením přidala k Tobiasovým sexuálním hrátkám, čímž se počet jejich účastníků rázem zdvojnásobil.

Usměvavá dívka mu věnovala jeden ze svých zářících úsměvů a s vlnícími se boky odplula zalít čerstvý jahodník. I ten se na Tobiasově stole začal objevovat teprve před měsícem.

Za tolik toho Rubarovi vděčil. Za tolik… Proto se nikdo nemůže divit, že jej vítal s radostným úsměvem ve tváři, sotva se objevil ve dveřích. S nadšením však vítal nejen svého chlebodárce, ale i jeho naditý vak, díky kterému bude mít další denáry potřebné pro dlouhý a spokojený život.

Okamžitě jej uvedl k pohodlnému křeslu, počkal, až se v něm rozkošnicky uvelebí, a pak ho zaplavil nabídkou cizokrajných vín a pamlsků z dovozu. Rubar přijal nabízený pohár z tappského skla, jehož hodnota by kdysi Tobiasovi přivodila srdeční zástavu. Napil se a hřbetem dlaně si otřel ústa. Nepohrdl sušeným fíkem a s výrazem gurmána jej vložil do úst. Tobias dobře věděl, že podobné investice mu u tohoto klienta přidají body. A body on potřeboval, protože bez nich bude zase chudý, obyčejný a hladový.

Když bylo o Rubara náležitě postaráno, Tobias si dovolil přisednout. Po chvíli mlčení si rozpačitě odkašlal. „Myslím, že máme problém. V poslední zásilce chyběl jeden kousek," pronesl opatrně, zkoumaje Rubarovu reakci.

Ten k jeho úlevě přikývl. „Vím o tom. Udělala to ta koza Rastana. Už jsem to s ní vyřídil."

„Ano? Jak?"

„To není tvoje starost," odbyl jej nevrle. „Hlavní je, že se to už nebude opakovat. U Rastany určitě ne…"

Tobiasovi náhle vyschlo v ústech. Okamžitě do sebe obrátil pohár vína, který předtím nedbale držel v ruce. Divže se nerozkašlal. Trochu to pomohlo. Hlavně, abych se netřásl, aby se mi nechvěl hlas, běželo mu hlavou zoufale. „A co teď?" podařilo se mu po chvíli vyslovit.

Rubar pokrčil rameny. „Přestěhujeme kšeft jinam. Stejně jsem to chtěl časem udělat tak jako tak, tak aspoň máme důvod."

„My máme důvod?" hlesl Tobias nevěřícně.

„Jo, a pádnej,“ přisvědčil Rubar. „Ukončil jsem naše podnikání v oboru opravdu rázně a kvůli tomu tu teď bude trochu moc živo. To nepřeje obchodu, takže ještě dneska odjíždím z města a tobě bych to doporučoval taky.“

Tobias se už nenamáhal třas rukou skrývat. Všechno to bohatství, které získal, by teď měl opustit? To bylo vše nadarmo? Chvíli mu hlavou běžela Rastanina tvář a představa, jak je její tělo zalité krví, ale brzy ji přehlušil mnohem důležitější strach z vlastní, dosud neuzavřené budoucnosti.

„Mám hotovou další zásilku a druhá je na cestě. Takže se neboj, hlady nebudeme,“ pokusil se ho Rubar uklidnit. „Kvůli té krávě ale s’anští ohaři našli tu chybějící bankocetli. No a taky ty dvě mrtvoly a sklad plnej pašovaného zboží, ale s tím jsem trochu počítal. Tak nějak jsem totiž doufal, že šetření uzavřou už po pár dnech jako vyřizování účtů mezi pašeráky, ale s tou bankocetlí se v tom začnou pořádně rýpat. Kdyby se to nestalo, mohli jsme se přesunout o pár domů stranou a vesele pokračovat, takhle bude bezpečnější změnit město. A to rychle.“

Tobias se už nedokázal soustředit. Stále před sebou viděl všechny ty krásné věci, které nebude moci naložit a odvézt. Všechno to bohatství, co tu bude muset zanechat.

Rubar se na moment zamyslel. „Možná to tak bude lepší. Kněžegrad stejně na podobné kšefty není dělaný. Jsou tu příliš mělké vody a rozměňovat bankocetle pokoutně po jedné je pomalé a ztrátové. Musíme to urychlit. Bankovní úředníci teď budou mnohem ostražitější. Do týdne se rozkřikne, na co že to S’anové přišli a jsme nahraní. Teď končí v jejich kapsách deset procent, pak to bude osmdesát, nebo nás rovnou udají. Mám plán, jak přijít k penězům rychle a v naprosté tichosti. Proto…“ řekl Rubar a na okamžik se odmlčel, „proto ještě dnes odjedeš do Pavlobergu. Sbalíš si jen to nejnutnější, posadíš na vůz tu svoji majdalenku a zmizíš odtud. Co tu necháš, to tu necháš. V Pavlobergu si koupíš lepší.“

„A co kdybychom,“ namítl nesměle Tobias, „odjeli do Malesty a postupně ty bankocetle udávali na komoditní burze? V tichosti nakoupíme nějaké obilí nebo železo, do roka to směníme na prachy a jsme za vodou…“

„Ne,“ odvětil Rubar. „Za rok už nebudou existovat ani Tobias Blín, ani Rubar Kattrig. Sbalíme prachy, změníme si jména i podobu a zmizíme někam do teplých krajů, kde si budeme do konce života užívat.“

Tobiasovi najednou připadal život opět šedý a nepřátelský. „Dobrá,“ pronesl po chvíli rezignovaně, „tak co mám udělat?“

„No sláva,“ řekl na to Rubar a přisedl si k němu blíže. „Hned po příjezdu najmeš nějaké nové prostory pro firmu a pro svoji kancelář. Na penězích nešetři, nechci bydlet v nějaké díře. Najdi spojení na verbíře, budeme potřebovat pěknou řádku ostrých hochů, co se nebojí trochu ušpinit. Taky se budou hodit nějací ti kurýři a uši na úřadech a v ulicích. A teď dobře poslouchej, co musíš hlavně udělat, než se zase sejdeme…“

~ ~ ~

Výkopy se protáhly hluboko do noci. Představu, že bych si dnes ještě třeba šel lehnout, jsem opustil již před několika hodinami. Hned poté, co jsem se vzdal své oblíbené druhé večeře. Stejně jako té první a oběda, ale tuhle ztrátu jsem zase tak bolestně nevnímal. Zejména, když jsme odhalili děsivé tajemství ukryté pod zemí. Jakmile jsme oznámili, co jsme nalezli, dorazili sem okamžitě a bez reptání dva medikové z Univerzity i se zachmuřeným Inkvizitorem. Ten mi tu opravdu chyběl. Nemám je rád. Stačí trocha odlišnosti, jako třeba, že jste S’an, a hned posílají pacholky pro fůru palivového dříví. Jsou to takoví ti zarytě přesvědčení o své jediné pravdě a sálají touhou zachránit svět řítící se do záhuby. Kdyby nebylo té zatracené Velké války, nikdo by nepronásledoval magicky aktivní bytosti, včetně těch lidských. A s’anských, samozřejmě.

V mělkých rovech jsme nalezli čtyři dětská těla. Bez jakýchkoli cirátů je jejich katani vhodili do vykopané díry a zahrnuli hlínou. Nic, co by jen zdánlivě připomínalo nějaký obřad, nebo alespoň pojistku, aby se z nich časem nevyklubala nějaká nelidská stvůra. Kdybychom je nenalezli, do roka by po lese pobíhaly strigy, přízraky, nebo jiné neřádstvo. Nedokázal jsem odtrhnout oči od těch malých tělíček, protože mě jejich vzhled šokoval. I většina přítomných po mě vrhala kradmé pohledy plné nevyřčených

podezření. Zřejmě i jim se spojil pohled na ta nebožátka s kolujícími zkazkami o S'anech. A to proto, že byla zbavena životní energie. Přesněji řečeno, byla vysáta tak důkladně, že nyní připomínala mumie s pergamenově nezdravou kůží, vyschlé a svraštělé jako těla stoletých starců. Takto dokáže člověka vysát jenom S'an a všem kolem to už přišlo na mysl.

Inkvizitor si mě změřil dlouhým nenávistným pohledem. I jeho to už napadlo.

„Nějaké stopy násilí?" obrátil jsem se raději na pitvajícího medika.

Ten jenom zavrtěl hlavou. „Žádné viditelné. Nalezl jsem pouze stopy po okovech na zápěstích a masivní popáleniny na dlaních obou rukou."

„Příčina?"

„Neznámá. Nikdy jsem se s něčím takovým nesetkal. Jako by je někdo nutil sevřít v ruce rozžhavený pohrabáč. Hrůza…"

Nemohl jsem než souhlasit. Nejhorší ale je, že jestli se to rozkřikne, S'anům v Kněžegradu nepomůže ani svěcená voda. Rázem ožijí i ty nejdivočejší zkazky a zase se z nás stanou krvelačné bestie vraždící malé děti, odpovědné za vše zlé, co lidi v minulosti postihlo, včetně krupobití a slintavky i s kulhavkou. Tváří v tvář lynčechtivé lůze nám bude záštita královského majestátu k ničemu.

Obrátil jsem se na Inkvizitora, jehož pohled již v sobě nevyřčené obvinění měl. „Potřebuji vaši pomoc," oznámil jsem mu, „projděte vaše archivy a zjistěte, co nebo kdo by dokázal takhle vysát člověka a jak by s tím mohly souviset ty popáleniny na rukou."

Inkvizitor se už už nadechoval k odpovědi, když jsem ho zarazil. „Informace, že to byl S'an mě ušetřete. To mě napadlo taky a možná rychleji než vás, a to nejsem ani způli tak paranoidní. Zajímají mě další možnosti. Snažte se být alespoň chvíli objektivní a nad věcí. S'an by neměl zapotřebí své oběti pálit nějakým žhavým železem na rukou. Pokud tu bestii nezastavíme, ať je to kdo je to, budeme odkrývat takovýhle hrobů mnohem víc."

Inkvizitor zamrkal, ale nakonec přikývl. Oběma rukama si nadzvedl lemy kutny a odspěchal pryč. Vzduch se okamžitě vyčistil.

Opravdu tenhle spolek přátel žehu nemusím. Jenomže co nadělám, podezření z rituální vraždy tu je a tak se jich nezbavím.

„Pane!“ ozvalo se najednou od posledního výkopu. Mladý čeledín, kterého jsem najal na hrubou práci, se opíral o násadu rýče a kýval na mě. „Pane, prosím, tady jsem našel ještě nějaké věci.“

Skvělé! Jako blesk jsem k němu přiběhl a pohlédl na dno mělké jámy. Vyměnili jsme si s čeledínem nechápavé pohledy. V jámě byly naházeny malé kameninové nádobky s korkovými zátkami. Některé byly celé, z jiných už zbyly jen střepy. Opatrně jsem jednu rozbitou vzal do ruky. Nic zvláštního. Řekl bych, že je to obyčejná lahvička. Její tmavý obsah mi při obhlídce potřísnil prsty. Podíval jsem se na ty skvrny ve světle lucerny a pak k nim i nedůvěřivě přičichl. Smrdělo to jako inkoust, nebo nějaká barva.

Těch lahviček tu bylo požehnaně, pomyslel jsem si. Tady se asi psalo jako o život. Nebo tisklo. Ta barva byla pro ruční psaní docela hustá. Jenomže jsem tu nikde neviděl žádné lisy, rámy, formy na písmenka, prostě nic z běžného vybavení tiskařské dílny. A co by tu taky mohli tisknout? A do prdele! Najednou jsem dostal nepříjemné tušení. Odchytil jsem kolem kráčejícího kouzelníka, který se tvářil nějak moc nezaměstnaně. Podal jsem mu jednu lahvičku a do druhé ruky mu vtiskl bankocetli. „Okamžitě udělejte srovnání barev. Výsledky chci ještě dnes.“

„Ale pane,“ odvětil kouzelník nesouhlasně, „tohle je spíš práce pro alchymistu, než pro kouzelníka.“

„Tak to zaneste alchymistovi a počkejte na výsledek, jasné?“ odbyl jsem ho nesmlouvavě. Mladík chtěl něco namítnout, ale když uviděl můj pohled, spolkl odpověď, otočil se jako na pětníku a odcházel pryč. Když se ohlédl přes rameno a zjistil, že ho stále sleduji, viditelně zrychlil. Ohlédl se ještě několikrát, jako by si myslel, že si to rozmyslím a vždycky jej můj pohled ještě krapet popohnal. Nakonec už po strmé stezce k zamaskovanému vchodu do skladiště skákal čile jako kamzík.

~ ~ ~

Samozřejmě, že byly stejné. Alchymista to potvrdil za méně než deset minut. Bohužel to ale bylo to jediné, co jsem z něj taky dostal.

Už mi to pomalu přestávalo myslet. Tak jsem se sbalil a šel se vyspat. Když jsem dorazil domů, noci už moc nezbývalo. Nic mi nebránilo ve spánku, kromě toho, že jsem samým přemýšlením nedokázal usnout. Ta informace s sebou přinesla děsivé možnosti. Motal jsem se po pokoji, aniž bych si zapálil lampu, a přemýšlel. Nakonec jsem se k tomu odhodlal.

Aktivoval jsem vlnové zrcadlo a spojil se se šéfem. Gerd Tatter byl rozespalý a nevrlý, ale vyslechl mě až do konce, aniž by mě jen slovem přerušil. Bylo na něm vidět, že kvůli mým slovům už taky neusne. Když jsem mu pak předestřel svůj požadavek, rozpačitě se poškrábal v šedivějících vlasech a odkašlal si.

„Víš hochu," začal opatrně, „to nebude zrovna jednoduché. Víš sám, že ho Bojen střeží jako oko v hlavě a dostat se k němu je skoro tak nepravděpodobné, jako že ti někdy zvýším plat."

Chápavě jsem sice přikyvoval, ale vzdát jsem se nehodlal. Tak dlouho jsem ho udolával, až mi slíbil, že promluví s králem a zkusí pro mě to povolení získat.

Po tomhle výkonu jsem už usnul spánkem spravedlivých. Na celé dvě hodiny. A ono se to nakonec povedlo – už při východu slunce mi na dveře bytu zabušil královský posel. V dlouhém plášti a vysokých botách, doprovázen neomylným odérem koně, si mě zachmuřeně změřil rudýma, nevyspalýma očima. Pak mi předal svitek pergamenu převázaný rudou stuhou, opatřenou královskou pečetí.

„Mám pro vás ještě jeden vzkaz," začal bezbarvým hlasem, „a pokud mohu dodat, hovoří mi z duše. Jeho Veličenstvo vám vzkazuje a výslovně trvalo na doslovné citaci, že pokud je ještě jednou necháte uprostřed noci vzbudit kvůli někomu, kdo neexistuje a navíc nikdy neexistoval, osobně si pro vás přijde a do konce života budete v Bodenských močálech vyslýchat prznitele ovcí."

Na ta slova se kurýr na patě otočil a odkráčel pryč. Nechápu, jak mohou být nevyspalí lidé tak nerudní…

~ ~ ~

Za hodinu jsem už stál před vraty neexistujícího domu, ve kterém bydlel ten, který úředně neexistuje a nikdy neexistoval. Otevřeli mi dva ramenatí sloužící, kteří vypadali na to, že je neplatí pán domu,

ale tajné služby. Na sluhy měli příliš dobrou kondici, vojenské držení těla a o páru vrhacích nožů, ukrytých pod tunikou, ani nemluvě.

„Co chceš?“ zeptal se mě jeden z nich a bylo mu jedno, že jsem S’an a mám na sobě prokurátorský plášť a meč. „Zmiz odtud, my nic nekupujem,“ dodal ten druhý.

Podal jsem jim královo povolení. Chvíli ho studovali a pak mě milostivě pustili dovnitř. Dům za vysokou zdí byl ukázkou dobrého vkusu a nehynoucí přízně panovníka. Uprostřed malého parku, udržovaného a opečovávaného, stál bílý dům s břidlicovou střechou. V jeho dveřích stál Duch. Jenom pár lidí znalo jeho pravé jméno. Byl jsem to sice já, kdo ho objevil a zverboval pro panovníka, ale i mě trvalo skoro půl roku, než jsem odhalil jeho totožnost. Jonas Vrbný úředně nikdy neexistoval. Nikdo neví, že se narodil a není veden v jediném registru. Ani v zemských deskách, protože nevlastní žádné pozemky. Nemá žádný účet v bance, ani záznam ve smolných knihách. Prostě, jak říkám, duch. Jenomže Jonas byl nejlepší padělatel, jakého kdy země nosila. Když jsem jednou využil jeho služeb, král ho chtěl za každou cenu pro sebe. A jak jsem se tak rozhlížel kolem, Bojen na něm nešetřil. Dostal milost za všechny skutky, kterých se v minulosti dopustil, dům, rentu a hromadu listin k padělání. Jak znám krále, Jonas si na nedostatek práce určitě stěžovat nemůže.

„Á, můj dobrodinec,“ pronesl Duch rozmrzele a v jeho stařeckém obličeji se zračila nevrlost zvířete drženého v zajetí. „Přišel ses podívat, jak si žiju?“

„Ani ne,“ odvětil jsem popravdě.

„Aspoň, že jsi upřímný,“ odtušil na to a pokynul mi rukou. „Pojď dovnitř, tady na zápraží mi akorát vyneseš spaní.“

Dům byl velmi příjemně zařízený a ochotný sluha mi okamžitě odebral plášť a do ruky vtiskl sklenici vychlazeného moštu. Koutkem oka jsem zahlédl dva muže sedící u stolu, jak soustředěně zírají do nějakých listin. Jeden byl už starší, určitě měl po čtyřicítce, druhý byl pro změnu mladý jak pro armádu, tak pro šibenici.

Jonas se poprvé trochu pousmál. „To je syn s vnukem. Zjistil jsem, že zdědili můj talent, tak je teď trochu školím. Král by byl rád, kdyby po mně jednou převzali živnost. Vnuka minulý měsíc přijali

do tajné služby. Teď je nějaký aspirant či co. Nosí se mi tu důležitě jako velmistr tajných učení, tak jsem mu dal nastudovat podpisy členů Nejvyšší královské rady. Někteří jsou takoví megalomani, že maj podpisy přes půl strany.“ Uchechtl se. „Už se nad tím potí dva dny.“

„A jak to s ním vypadá?“

Ušklíbl se. „Zatím jsem mu ještě neřekl, že mně samotnému to trvalo šest neděl. To by mi s tím sekl už předevčírem.“ Pak se poškrábal na hlavě. „Ty jsi sem ale nepřišel, abys poslouchal moje povídačky. Co bys potřeboval?“

Podal jsem mu bankocetli. Překvapeně se na ni zadíval. Pak ji začal zkoumavě obracet v ruce. „Hezké, moc hezké,“ řekl zamyšleně po chvíli. „Víš určitě, že by to měl být padělek?“

Pokrčil jsem rameny. „Myslím si to. Našli jsme nádoby s tiskařskými barvami u stejných lidí jako tuhle bankocetli a alchymista potvrdil shodu barev. Na první pohled mi ale připadá originální jak písmo, tak papír. No, co ti mám říct, je to jen můj špatný pocit. Tohle totiž není věc, která by běžně kolovala mezi lidmi.“

Jonas souhlasně zamručel. „Tenhle papír jsem ještě nedělal. Neměl jsem šanci se k němu dostat blíž než na jednu míli. Myslím, že se na něho budeme muset kouknout pořádně,“ dodal ještě, vzal mě za paži a odvedl ke schodišti do sklepa, kde jsem správně předpokládal dobře vybavenou dílnu.

~ ~ ~

Jonas překvapeně hvízdl. Byl to první zvuk, který po třech hodinách vydal. Pravda, po hodině si ještě zavolal na pomoc „rodinu“, ale to byl jen jeden krátký a úsečný povel, po kterém se zase odmlčel.

On, jeho syn i vnuk se během té doby čile míhali kolem spousty přístrojů, z nichž jsem poznal pouze vlnové zrcadlo připojené na detekčního démona. Většinu z těch přístrojů si Jonas sám vymyslel a vidět je někdo z Univerzity, král by přišel o zaměstnance a Univerzita by získala nejmíň dalšího profesora.

„Tak to čumím,“ řekl po chvíli, když zíral na výsledky, které mu na plochu zrcadla psal démonek s tváří mladé dívky. „Podívej se na

to. Něco takového jsem v životě neviděl. Text bankocetle je napsán barvou, která se používá při tisku bankocetlí a písmo taky odpovídá normě. Bankocetle tohohle nominálu se podepisují ručně. Ověřil jsem si to, je to skutečně písmo správce královského pokladu. Depozitum je splatné u kterékoliv trpasličí banky, ale s možností refundace ze zdrojů královské pokladnice. A teď ty horší zprávy," řekl a strčil mi tu zatracenou listinu pod nos. „Text byl napsán plus mínus před pěti dny, víc ne. Navíc je to ta nejzdařilejší napodobenina, jakou jsem kdy viděl. Proti ní jsem žabař, ale i tak jsem na ni našel několik drobných nesrovnalostí. Na druhou stranu, papír je pravý. Je to originál papír, který se používá k tisku bankocetlí v Pavlobergu a musel být tedy ukraden z nejlépe střežené tiskárny cenin v pavlobergské Černé citadele."

„To by bylo poprvé v historii," podotkl jsem na to.

Jonas přikývl. „Jo, jednou je všechno poprvé. Takže, když to shrnu, natrefil jsi na dokonale padělanou trpasličí bankocetli na pravém papíru."

„Neznáš někoho, kdo by tohle dokázal?"

Jonas se krátce zamyslel. „Nevím o nikom," řekl po chvíli. „Vím jen, že to písmo není psáno lidskou rukou. Kdysi jsem se zabýval duplikací a ztroskotal na tom, že se to ještě nikdy nikomu nepovedlo. Zabývali se tím nějací kouzelníci i alchymisté. Pokud si dobře pamatuju, tak jsem kdysi dávno četl nějaký článek od jednoho z nich. Myslím, že se jmenoval Kaněra a něco. Jo, Tibor, Tibor Kaněra. Byl to nějaký alchymista, takový ten potrhlý vědátor. Tehdy se mu ale všichni vysmáli. Byla z toho docela bouřlivá debata, jejímž výsledkem bylo, že to není možné."

„Co není možné?"

„Provést duplikaci věcí evokovanými démony. Vím, že byl problém s jejich ovládnutím, protože se po splnění prvního úkolu obvykle osvobodili a zabili toho, kdo je vyvolal. Navíc byly nějaké problémy i s jejich výživou. Démoni jsou obvykle velice nároční na energii a nikdo nedokázal vymyslet, jak je trvale zásobovat. Jejich hlad při duplikaci by totiž byl enormní."

„Tak si myslím," začal jsem pomalu, „že se to už někomu asi povedlo."

Jonas mi vrátil bankocetli. „Začínám si to taky myslet. Být tebou, zajdu si promluvit s tím Kaněrou. Měl by bydlet někde v Kněžegradu.“

~ ~ ~

Najít Tibora Kaněru nebylo těžké. Sice se státním úřadům usilovně vyhýbal, ale měl hodně klientů a tak se nevyhnul berňáku. Po deseti minutách a šálku jahodníku jsem odcházel z kanceláře Mnaty Homolky s jeho adresou na kousku pergamenu. Trochu mě překvapilo, že si koupil dům na kraji Močidolů, místa, kam by se bohatý člověk dostal pouze jako oběť únosu. A Tibor byl hodně bohatý. Tak bohatý, že si i Mnata postěžoval, že jeho každoroční daňový výměr vypadá jako nechutný vtip.

Rozhodl jsem se pro malou návštěvu před obědem. Očekával jsem, že mi hodně věcí osvětlí. Když jsem si krátil cestu přes Obilný trh, přidal se ke mě věčně zasmušilý Inkvizitor. Bratr Hněvsa se tvářil tak sveřepě, jak mu jen jeho jméno umožňovalo. Pouze díky němu mi přestali trhovci nabízet své výpěstky. Stačil jeden pohled zpod jeho hustého obočí a každý kupec začal usilovně přemýšlet o charitě a příspěvku pro Univerzitu.

„Hledal jsem vás,“ zavrčel na mě cestou, když se, nadzvedávaje si oběma rukama sutanu, snažil srovnat krok s mým. Moc mu to nešlo, byl o hlavu menší a nohy měl malé a křivé. Z hlediska estetického byla pro něj sutana požehnáním. „Musím s vámi mluvit.“

„Poslouchám,“ odvětil jsem klidně, „nebude vám vadit, když to vyřídíme za chůze?“

„Hmm,“ odtušil Inkvizitor způsobem, který vylučoval spokojenost. „Prošel jsem archivy našeho úřadu a našel čtyřiašedesát magických a astrálních bytostí, které mohly těm nebožátkům vzít jejich životní sílu.“

„Včetně S’anů?“

Inkvizitor se ušklíbl. „Šedesát čtyři plus S’anové.“

Potěšilo mě, že S’any nehází do stejného pytle s nějakýma magickýma potvorama. Na druhou stranu, nestáli jsme náhodou na jeho soukromém žebříčku popularity až za nimi? Pohlédl jsem na něj. Nepokrytě se šklebil. Hajzl jeden!

Nedalo mi a zeptal jsem se: „Jsou mezi nimi i démoni?“

Přikývl. „Jsou. Všechny čeledi.“

„A co ty spáleniny?“

„Nevím. Mí spolubratři se domnívají, že se jedná o nějaký velmi nestandardní rituál, nebo mučení.“

Náhle mi něco došlo. Ty rány byly u všech obětí stejné – příčná spálenina přes celou dlaň a na bříškách prstů. Jako by něco držely v ruce, jako by držely v ruce kus žhavého železa. Už abychom byli u toho Kaněry. Co kdyby to byl otisk nějakých držadel, kterými byly propojeny s tím tajemným duplikátorem? Nemohly být ty oběti zdrojem energie pro démony? A nemohla ta spálenina vzniknout v souvislosti s intenzivním tokem energie? Nesnáším tolik otázek najednou. Zvláště, když mi najednou začalo souviset všechno se vším.

Tak jsem je zopakoval nahlas Hněvsovi. Ať si taky trochu potrápí tu svoji plešatící hlavičku. Okamžitě se zase zakabonil. Asi po pěti minutách usilovného mlčení a ještě usilovnější chůze se ozval: „Teoreticky to možné je, ale pak se jedná se o velké zlo, za které by tvůrce té prokleté mašiny měl skončit očištěn ze všech svých hříchů.“ Zamrazilo mě. V očích měl najednou taková ta nepříjemně planoucí fanatická světýlka. Taková, co připomínají plameny šlehající z chrastí kolem dřevěného kůlu. „Mají nejméně osm dalších dětí, které mohou skončit jako zdroj energie pro démony. A bůh ví kolik dalších dětí jsou schopni si opatřit. Musíme to co nejrychleji zastavit.“

Možná by pokračoval až do soudného dne, kdyby do nás nenarazila ta vlna syrové energie až se nám oběma zježily všechny chlupy. Něco se začalo dít. Něco hrozného. Tak hrozného, že to umlčelo i užvaněného Inkvizitora…

~ ~ ~

Nastal čas vítězství, pomyslel si Tibor Kaněra nadšeně. Nadcházel triumf jeho života, zlatý hřeb jeho kariéry. Svitek o povaze hmoty od Madmuka Tebela měl po celou dobu operace stále před očima, aby do posledního detailu dodržel postup objevený velkým mistrem. Byl jen krůček od odhalení tajemství hmoty, od proniknutí do její podstaty. Chtěl najít její základní stavební prvky a změnit jejich

povahu i určení. Ty nepatrné a lidským okem neviditelné částečky byly dle mistra Tebela v každé věci, živé a neživé, a jejich ovládnutí by dalo nedozírnou moc tomu, kdo by to dokázal. Mohl by stvořit, změnit, nebo zničit cokoliv. Měl by v rukou veškeré bohatství světa, moc, život i smrt.

Rituál dospěl do závěrečné fáze. Byla to podivná směs magie a alchymie, ale on byl naštěstí vzdělán v obou uměních, i když se považoval spíše za alchymistu. Přidával poslední přísady v poměrech určených velkým mistrem a zvyšoval mocnými příkazy tlak vyvíjený podvolenými démony. V soustavě kovových trubic a nádob nyní panovaly teploty a tlaky blížící se jádru životodárného slunce. Démoni vyli a udržet je v poslušnosti stálo Kaněru stále více sil. Užil další vládnoucí slova a oni se podvolili, sice nespokojení a zuřiví, ale poslušní.

Pohlédl do manuskriptu a ověřil si další postup. Vše bylo v pořádku. Přidal poslední složku a upravil tlak.

Nyní to přišlo. Nyní se měla povaha hmoty odhalit a nabídnout mu otěže k ovládnutí pradávných sil země. Nyní měl převzít pravomoci od dávných stvořitelů nebe a země. Nyní měl vznést nárok na jejich trůny.

Pak si všiml, že někdo na konci manuskriptu docela zdařile přepsal množství jedné přísady ze šestky na osmičku. Víc už si všimnout nestačil, protože svět kolem něj náhle zanikl v oslnivém jasu a on se odebral k dávným stvořitelům nebe a země, avšak v poněkud jiném skupenství, než očekával…

~ ~ ~

Ohlušující exploze doprovázená oslnivým jasem a tlakovou vlnou nás smetla na dlažbu. S hlasitým heknutím jsem dopadl na zem a bez dechu zíral na blankytnou oblohu. V uších mi nepříjemně hučelo. Pak ke mně tím hučením pronikl něčí křik. Otřeseně jsem se rozhlédl a uviděl klečícího Inkvizitora Hněvsu, jak si s křikem tiskne ruce sevřené v pěst ke krvácejícím uším.

Z domu na protější straně ulice zbyla hromada trosek. Docela malá hromada na to, jak vysoký a dlouhý původně byl. Očití svědci později popsali tu explozi jako jasnou bílou kouli z čirého světla,

sálající pekelným žárem, od které všemi směry vyrazila tlaková vlna doprovázená ohlušujícím rachotem. Během zlomku vteřiny se nitro té žhavé koule zhroutilo do malé zářící tečky, která s sebou vzala do nicoty i valnou část Kaněrova domu. Celá ulice vypadala jako po útoku východních nomádů a kromě nebohého alchymisty to odskákal bezpočet nájemníků z okolních činžovních domů. Ještě po letech se říkalo, že místní funebrák si po téhle šupě pořídil nový kočár i se čtyřspřežím úpických vraníků.

„Tak mám takový neodbytný pocit, že o tom milý Kaněra asi něco věděl," pronesl jsem po chvíli zamyšleně. „Tohle nemohla být náhoda."

Špinavý, zakrvácený a nezvykle zamlklý Inkvizitor mi věnoval dlouhý pohled a pak přikývl.

Bylo mi jasné, že se dál nedostanu, pokud nezjistím, kdo vynesl z tiskárny ty zatracené papíry. A bylo na čase prásknout do koní, než něco vybuchne i u trpaslíků v Pavlobergu…

~ ~ ~

Rollo Wartuss už dlouhá léta působil v Kněžegradu ve funkci pavlobergského velvyslance. Za ty roky se mu už sice poněkud obrousila pro trpaslíky jinak typická neomalenost a výbušnost, ale i tak patřil mezi kněžegradskými politiky k těm divočejším. Ať už považujete Pavloberg za nezávislou trpasličí enklávu, nebo rovnou za trpasličí království se vším všudy, je to malý stát ve státě s vlastním králem, armádou rovnající se počtu obyvatel obého pohlaví a propracovaným finančním trhem, na kterém stojí ekonomiky všech království na kontinentu. Snad právě proto nebyla nezávislost a jistá výjimečnost trpaslíků nikdy zpochybňována. Pokud vím, jen jednou jedinkrát se nějaký králíček v hluboké minulosti pokusil smazat své dluhy u trpaslíků jejich vykázáním ze země a pořádáním pogromů, a nedopadlo to s ním vůbec dobře. Nejprve se mu zhroutil zamýšlený přechod od zlatého standardu ke kuním kožkám a pak jej dostihla dobře mířená šipka z těžké kuše, tolik oblíbené mezi nerudnými trpaslíky. Od té doby jsou trpaslíci považováni za poněkud excentrické hosty. Rollo Wartuss v Kněžegradu splňoval obě kategorie. Byl host i excentrik.

„Tak ukaž, mladej, co mi neseš,“ řekl, když mě jeho sekretář uvedl do jeho pracovny. Vytáhlý, prkenně strojený Kněžegraďan, který byl jako sekretář odpovědný za dodržování diplomatického protokolu, jen prosebně zvedl oči k nebi. Bylo vidět, že má ke svému chlebodárci nějaké nevyslovené výhrady.

Vytáhl jsem z kurýrní brašny zapečetěnou obálku a podal mu ji.

„To je najednou tajností, co?“ podotkl, když ji cupoval na kusy. Konečně osvobodil její obsah a pohlédl na pomačkaný kus papíru.

„Mladej, jestli je to pokus o úplatek,“ začal pomalým, výhrůžným hlasem, „pak se nijak neodlišuju od zbytku tohodle města a beru výhradně hotovost.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Tak dyž von to není úplatek tak co teda, charita na trpasličí sirotky?“

„Ne, Vaše Excelence,“ odvětil jsem. „Máme podezření, že se jedná o vysoce kvalitní padělek. Byl zajištěn včera při prohlídce místa činu a spolu s ním jsme nalezli téměř dvě stovky použitých lahviček od tiskařských barev. Expertiza potvrdila shodu s barvou na této bankocetli. Podle množství barvy můžeme předpokládat, že se v nejbližší době dostane do oběhu několik tisíc bankocetlí podobné kvality. Pokud už v oběhu nejsou,“ dodal jsem ještě.

Rollo Wartuss si pohladil dlouhý a hustý vous a hlasitě si odkašlal. „No, to mění úhel pohledu, mladíku.“ Na svoji váhu neuvěřitelně hbitě seskočil z křesla za mohutným psacím stolem z horského křišťálu, který byl extravagantní připomínkou bohatství trpasličího národa a s rukama zaklesnutýma za opaskem začal kolébavou chůzí rázovat po místnosti. „Kurva práce,“ ulevil si po chvíli a byla to jeho první hlasitá věta, i když se mu rty pohybovaly už nějakou dobu. „Se mi zdá, že je zaděláno na pořádnej průser. Jestli někdo dokázal padělat naše ochranné prvky, o čemž ale upřímně pochybuju, tak se zhroutí celý bankovní sektor a s ním i veškerý obchod. Vrátíme se do dob, kdy se měnil jeden pazourek za tři ryby, krucinál! Oni nám vyberou s úsměvem na tváři depozita našich bank a mi jim to zlato ještě pomůžem naložit na vůz!“

Vztekle udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. „No nic, mladej, nech tady tu cedulku, já už zařídím zbytek.“

„Ne, Vaše Excelence, to nemohu," odmítl jsem jeho návrh. „Ta bankocetle je důkazem a dokud neskončí vyšetřování, nedám ji z ruky."

Trpaslík se ušklíbl a pohlédl na ten dotčený kus papíru, který držel v ruce. „Pozdě mladej, už si ji z ruky dal a todle svý prohlášení si teď můžeš strčit víš kam."

Zavrtěl jsem hlavou. „To nepřichází v úvahu. Nepřeji si vyvolat diplomatický incident, ale ten papír si zase odnesu."

„Nikdo," pronesl trpaslík a varovně mi zašermoval prstem před nosem, „si nedovolí vyhrožovat trpaslíkům, který maj v rukách finance celýho kontinentu."

„Ale jen do okamžiku," připomněl jsem mu, „než se rozkřikne, že po světě běhá víc takovýhle papírů, že?"

Trpaslík se zarazil. Nebezpečí, které hrozilo, si ignorovat nedovolil. „Tak co teda navrhuješ?" zeptal se mě po chvíli úvah.

„Dejte mi glejt na cestu do Pavlobergu. Jestli je to padělek, tak na pravém papíře. Když najdu toho, co ho vynesl z vaší tiskárny, najdu i svého vraha. Vyřeším oba případy a všichni budou spokojení až do smrti…"

„Víš, mladej," zavrčel starý diplomat, „moc se mi to nelíbí, ale nic s tím nenadělám. Na," řekl ještě a podal mi stále zmuchlanější bankocetli. Budu ji muset do něčeho strčit, pomyslel jsem si, nebo bude na konci vyšetřování vypadat jako hadr.

Trpaslík se vrátil ke stolu a do mramorového kalamáře namočil zlatý hrot pera. Na kus pergamenu načmáral rychlými tahy několik vět a připojil k nim svůj podpis. Pak nad svíčkou rozehřál voskovou tyčinku a nechal z ní skanout na pergamen několik krvavě rudých krůpějí, do kterých otiskl pečetidlo s erbem Pavlobergu.

„S tímhle glejtem," řekl když mi jej podával, „máš zaručenej volný pohyb po Pavlobergu a pomoc všech našich bezpečnostních složek. Hlas se u královského hofmistra, ten už zařídí zbytek."

~ ~ ~

Když ten protivný S'an odešel, Rollo Wartuss si s povzdechem nalil plný pohár vína a na jediný zátah ho do sebe obrátil. Taková blamáž, pomyslel si nespokojeně. Na něco podobného už byl před časem

neformálně upozorněn. Bylo to spíš jen takové přátelské varování před něčím, co by se mohlo stát. Bral to jako žert, jakkoli nejapný. Nyní ale šly žerty stranou. Ta bankocetle by se jako pravá nikdy nemohla objevit mezi normálními lidmi. Ten S'an měl pravdu, musel to být padělek – a co bylo horší, byli v tom namočení i trpaslíci. Jediný dotek Rollovi stačil k tomu, aby si ověřil pravost papíru. Pomyšlení na škodnou řádící na vlastním dvorku jej naplnilo zuřivostí.

Ten glejt nebude tomu s'anskému bambulovi nic platný. Ani na okamžik nepochyboval, že jej uvrhne do spletité mašinérie trpasličí byrokracie, která neměla ve světě obdoby. Než se naděje, přijde nejprve o nadšení, pak o iluze a nakonec i o tu bankocetli.

Rollo měl ale na práci i jiné věci, než jen přemýšlení. Vyšel ze své pracovny a zařval na svého sekretáře. „Ty líné hovado, vem klíče od korespondenční místnosti a pojď se mnou. Musím poslat urgentní depeši."

Korespondenční místností byl obyčejný kumbál v prvním patře velvyslanectví, ve kterém byly dvě židle, malý otlučený stolek a na něm zašle vyhlížející vlnové zrcadlo. Sekretář je zkušenými pohyby aktivoval. Počkal až se zrcadlo rozzáří a pak k jeho rámu připojil dva stříbrné dráty vedoucí k malé a nenápadné krabičce, kterou s sebou přinesl Rollo. Ve skleněné ploše zrcadla se objevila přízračná tvář démona. Byl to jeden z nižších démonů, taková ta nenápadná bytost, jejíž polapení nechá v astrálním světě v klidu úplně každého. Uvězněn mezi vlnovými zrcadly a držen v otroctví mocnými ochrannými pantakly, nyní sloužil svým novým pánům za trochu energie, kterou mu poskytli, pokud s ním byli spokojeni.

Rollo vytáhl ze záňadří malý kousek pergamenu, na který ještě v kanceláři napsal vzkaz, a přitiskl jej na chladné sklo zrcadla. Démonovy rudě zářící oči přeběhly po textu. Když dočetl, přikývl. Pak, nečekaje na další pokyny, zmizel ze zrcadla, odnášeje s sebou zprávu pro příjemce. Kdyby se jej pokusil někdo cestou obrat o jeho vědomosti, krutě by se přepočítal. Naplno by se projevila démonova povaha a útočník by doznal mnoha fatálních změn na svém mozku. Pokusy o zachycení zprávy jiným, silnějším démonem, by zase skončily nenávratnou ztrátou přenášených dat při smrtelném zápasu

obou démonů. Prostě, neexistoval lepší způsob, jak poslat zprávu, aniž by se dostala do nepovolaných rukou.

Až na to, že si sekretář odpoledne, když se Rollo odebral na raut, vyzvedl z odpadkového koše zmuchlaný text zprávy a slovo od slova si jej zapamatoval. Ještě téže noci, když všichni tvrdě spali, vylezl na střechu velvyslanectví a vypustil poštovního holuba, kterému na pravou nožku připevnil malou stříbrnou trubičku se zprávou. Byl to možná primitivnější způsob posílání zpráv, ale jemu stačil. Přinejmenším k tomu, aby si vydělal těch pět set denárů, které mu slíbil ten divný cizinec…

~ ~ ~

„Je to tak chvályhodné," pronesl úředník. „Taková filantropie, tolik dobročinnosti. S něčím takovým jsem se na zdejším magistrátním úřadu dosud nesetkal. Člověk by si myslel, že to ani není možné, že za tím něco musí být. Nejsme tady zvyklí na takovou míru šlechetných úmyslů. Jsou to zlé časy, že ano?"

Tobias Blín se shovívavě pousmál a přistrčil k úředníkovi plátěný váček. Ozvalo se neklamné cinkání zlatých mincí. „Ano," přitakal, „proto investoři, které zastupuji, touží zůstat v naprosté anonymitě. Jistě chápete, že by jim příliš neprospělo, kdyby se rozkřiklo, že nejsou těmi bezcitnými obchodníky, za které je považuje konkurence."

Úředník s chápavým úsměvem potěžkal váček a schoval jej do náhle otevřeného šuplíku. Ještě jednou namátkou zkontroloval hromádku listin.

„Z pohledu magistrátu samozřejmě není jediný důvod, proč nevyhovět vaší žádosti o založení sirotčince. Na ulicích Pavlobergu je spousta dětí, které postrádají základní péči, o vzdělání ani nemluvě. Samozřejmě," dodal úředník okamžitě, „o děti trpasličího původu se starají rodoví patriarchové. Hovořím tedy o dětech lidských přistěhovalců. Zde vidíme velký problém do budoucna. Obáváme se, že za pár let dojde k radikálnímu nárůstu zločinnosti. Proto by váš projekt mohl dostat zelenou."

Úředník se na okamžik odmlčel. „Bohužel ale, zde nejde jen o nás. Do celé věci má co hovořit i patriarcha církve a úředníci královského dvora.“

Tobias z kožené brašny vytáhl několik dalších pergamenů a předložil je úředníkovi společně s dalším, ještě objemnějším váčkem. „Dovolil jsem si,“ pronesl Tobias smířlivě, „již předem tyto instituce navštívit a získat jejich dobrozdání. Máme zájem se o ty nebohé sirotky začít starat co možná nejdříve.“

Úředník přidal druhý váček k tomu prvnímu a šuplík s cvaknutím zasunul. Jeho tvář ozdobil medový úsměv. „Máte zajištěny odpovídající prostory a odborný personál?“

Tobias přikývl. „Jistě, pane,“ pronesl a ukázal na výpisy ze zemských desek. „Zakoupili jsme nádherný a prostorný dům v Novém Městě i s odpovídajícím pozemkem. Včera dodali řemeslníci veškerý nábytek a dnes budou najati odborníci, kteří si vezmou na odpovědnost péči o ty malé rošťáky…“

„Pak tedy,“ pronesl slavnostně úředník, „nic nebrání tomu, abych vám udělil povolení k otevření *Sirotčince u pomocné ruky*.“

~ ~ ~

Pavloberg by bylo hezké město, kdyby stálo na rovině, nebylo z nevzhledně šedočerné žuly a nežili v něm protivní trpaslíci. Nebylo to poprvé, kdy jsem tu musel zavítat, ale popravdě řečeno, kdyby to nebylo služebně, nikdo by mě tu neuviděl ani za zlaté prase. No, podle stupně ryzosti toho pašíka bych to asi ještě zvážil, ale opravdu existuje spousta hezčích míst, třeba Kolamské bažiny na jihu království, nebo tolik proklínaná Sirná trhlina na západě. A to, že se k němu musím plahočit několik dlouhých dnů, mu na přitažlivosti taky zrovna nepřidává.

Pavlobergská enkláva se nacházela v hornatém terénu, uprostřed vysokých skal a strmých údolí, obklopená divokými řekami valícími se z horských ledovců. Voda v nich byla tak průzračná, až oči přecházely a ledová, až trnuly zuby. K hlavnímu a jedinému městu enklávy vedla úzká a klikatá cesta vytesaná ve skalních úbočích a snad tisíckrát jsem se musel vyhýbat kolonám mul a volským spřežením, které zajišťovaly zásobování životem kypícího města. To

již dávno opustilo temnotu jeskynního systému, protože prostory vytesané do skály nemohly pojmout vzrůstající populaci, a tak se město začalo rozrůstat po okolních úbočích, nalepené na skalách jako vosí hnízdo. Starousedlíci dlouho vzdorovali nové módě a přežívali v jeskyních vyhloubených ve skále, do které zruční umělci vytesávali falešná průčelí domů i s okny, arkýři a sochami. Nakonec se však i oni přestěhovali do domů a vil na úbočích, protože jeskynní domy odkoupily banky, které je přetvořily v nedobytné pokladnice. Nyní již ve Starém Městě sídlily jen trpasličí banky a král. Bylo tu sice i několik značně předražených hostinců, ale jen proto, že patřilo k dobrému zvyku, aby vás do nich po jednání v bance pozvali na oběd, který jste pak museli za všechny zaplatit. Vždycky jsem předpokládal, že ty hostince jsou jen bankovními filiálkami, které tahají peníze ze slušných lidí.

U hlavní brány stála hlídka po zuby ozbrojených trpaslíků. Z těžkých kuší, kterými na mě během prohlídky mířili, jsem nebyl zrovna nadšený. Kdyby se dotkli jejich velejemných spouští, zanechaly by ve mně hluboký dojem. Možná skrznaskrz. Bez ohledu na drátěnou košili, kterou jsem schovával pod kabátcem.

Velitel hlídky si mě podezřívavě změřil. S'anové sem tak často nejezdí. „Účel cesty?" zavrčel, když jsem mu předával pověřovací listiny. „Turismus nebo terorismus?" V očích se mu sarkasticky zablýsklo.

„Služební cesta," odvětil jsem stručně a ke svým dokumentům přidal i Wartussův glejt.

Trpaslík se k němu postavil značně nedůvěřivě. Nejprve zkoumal pečeť, pak rukopis a nakonec se zaměřil i na samotný pergamen. Nakonec naznal, že je vše v pořádku a dokument mi vrátil.

„Můžete pokračovat," pronesl nasupeně a pokynul svým mužům, aby mi uvolnili cestu. Vojáci na mě konečně přestali mířit.

Ze svých cest za trpaslíky jsem si odnesl jednu zkušenost. Trpaslíci těžce nesou, když na ně někdo pohlíží svrchu a to jak obrazně, tak fakticky. Většině trpaslíků je vhodné se předem omluvit za to, že jste vyrostli víc než oni a pokud pod sebe postavíte ještě koně, koledujete si o problémy. Nejenže se s vámi nebude bavit ani klika od rumpálu, ale každého trpaslíka rozhořčíte až do bezvědomí.

Většinou vašeho. Tak jsem vstoupil do města veda koně za sebou na uzdě. Když jsem se rozhlédl, nebyl jsem jediný.

Městské ulice byly přeplněné lidmi. Přesněji trpaslíky a trochu i lidmi. Nové Město, jak se říkalo téhle části města, kypělo životem. Procházel jsem kolem činžovních domů z masivních žulových bloků, kolem krámků zlatníků, kovotepců, mečířů a platnéřů nabízejících zboží známé po celém světě.

Po klikatící se hlavní třídě jsem minul několik bloků, až jsem dorazil k druhé městské bráně. Tudy se vstupovalo do Vnitřního Města. Nyní, v době míru, to byla lepší čtvrť. Tady bydlela opravdová smetánka – bohatí kupci, obchodníci, majitelé dolů, šlechta a cizí velvyslanci. Tady nebyly žádné otlučené činžovní domy, ale honosné rezidence, na kterých se nešetřilo mramorem.

Tuto bránu už střežila elitní královská garda, do níž byli přijímáni jen ti neurostlejší trpaslíci, které v rámci přijímacího řízení nepoložil ani úder válečným kladivem do prsou. Trpaslíci nejsou nějak zvlášť rychlí a obratní, ale mají neuvěřitelnou sílu a odolnost. A u gardistů to platí dvojnásob. Pustit se s nimi do rvačky je stejné, jako se začít fackovat s bucharem. Taky se o nich říká, že nikdy neustupují a bojují až do konce svých nepřátel.

Prokázal jsem se kapitánovi, jehož drátěnou košili zdobily zlatem vykládané epolety. Vousáč s rukama jako lopaty si pohrdavě změřil mou placku i pověřovací listiny podepsané samotným králem. Zřejmě proto, že můj král není trpaslík. Usuzuji tak z toho, že když jsem mu předložil pergamen podepsaným velvyslancem Wartussem, jeho tvář se náhle roztáhla do přátelského šklebu. Na záda mi přistála jeho tlapa. „Tak ty znáš mýho prastrýce Rolla?“ zahýkal nadšeně. „Tak to si to tady hezky užij. Jestli máš chuť na tuplák pořádnýho bahna, stav se večer ke *Starý motyce*. V týhle špeluňce vařej nejlepší pivo v celým Pavlobergu.“

Okolostojící gardisté se začali zubit a předhánět se ve vychvalování místních podniků. Najednou neviděli jediný důvod proč mě nepustit dál. S poděkováním jsem schoval doklady zpět do sedlové brašny a po rozloučení vstoupil do přepychové čtvrti, kde podle některých dlí tři pětiny světového bohatství. Kousek od brány se nacházelo i kněžegradské velvyslanectví, kde pracoval můj

spolužák Svata. Musím říci, že Svata Boros je výjimkou mezi všemi diplomaty, co kdy žili na této zemi. Je neuvěřitelně ovlivnitelný a jako houba nasává zvyky a názory všech, kteří se ocitnou v jeho okolí. V Malestě před sedmi lety téměř zkrachoval, když se vrhl na burzovní spekulace. Z postu velvyslance u východních nomádů si zase přivedl tři ženy a ještě dlouho poté vše přepočítával na koně. Nyní, co jsem slyšel, si začal pěstovat dlouhý vous a našel zalíbení v pivu.

Na každém kroku na mě křičely peníze a moc, případně moc peněz. Rezidence tu stály jedna vedle druhé, obehnány vysokými ploty, za kterými pobíhaly smečky rotvajlerů. Jenom blázen by se tam pokusil vloupat. Blázen a analfabet, dodal jsem si pro sebe, když jsem na plotech nalezl stříbřité cedulky varující před magickou ochranou druhého stupně. Většinou jsou v domech instalovány ochrany sedmého stupně, maximálně šestého. První stupeň si může dovolit jen Univerzita a královská pokladnice. Druhý stupeň je o poznání slabší. Většinou se najdou narušitelovy ostatky. Chce to dát si tu práci, ale dají se najít…

Ty největší a nejhonosnější usedlosti patřily velkorodům, vlastníkům největších bankovních domů. Bankovní domy Rast, Degerd, Troban a Krett patřily k elitě a slovo jejich patriarchů došlo sluchu u nejednoho krále. To o jejich moc se opíral trpasličí panovník a i většina těch lidských, o jejich moc a peníze. Nebylo vládce, který by tu a tam nepotřeboval založit, dotovat, nebo oddálit splatnost půjčky. Trpaslíci mu vždy rádi a ochotně vyhověli. Tu za monopol na těžbu rud, tu za privilegia pro své obchodníky.

Odtud to již bylo ke královskému paláci jen co bys kamenem dohodil. Jeho silueta trůnila nad městem jako tmavý strážce. Jeho průčelí bylo do černého čediče tesáno po stovky let a zdobilo jej bezpočet soch a plastik. Kdysi se mu říkávalo Černá citadela. To bylo za dob, kdy byli lidi s trpaslíky na kordy. Přesněji na klacky, protože lidi v té době teprve směřovali k objevu bronzu. Už tehdy byl palác považován za nedobytný. Všechny jeho prostory se ukrývaly ve skále a v bezpočtu pater mířily hluboko do podzemí. Časem přibyla i mohutná brána chráněná soustavou věží s cimbuřími,

padacím mostem a těžkou železnou mříží. Vždy, když jsem tudy projížděl, jsem měl neodbytný pocit, že to jsou ústa nějaké věčně hladové příšery. Opravdu to netrvalo moc dlouho a spolkla mě i s koněm.

~ ~ ~

Hanzel Břitva vybral špinavými prsty z misky těch několik měďáků, které měly pohnout k dobročinnosti okolojdoucí kupce a s tlumeným klením se pomalu zvedl ze svého štaflu. Do podpaží zasunul hadrem omotaná opěradla berlí a vykročil svoji jedinou nohou zpátky do města. Moc si tady vysedáváním nevydělal. Lidi jsou držgrešle a bez kudly v ledvinách nepustí ani chlup, pomyslel si, ale věděl, že škodný přesto nebude. Až šéfovi oznámí, že hlavní bránou právě projel ten vysokej bledulín, co je po něm taková sháňka, dostane slíbenou odměnu. Hanzel by si samým štěstím zamnul ruce, kdyby v nich nedržel berle. Na jeho příjezd čekalo více najatých oček, ale on bude tím, kdo shrábne odměnu. Konečně si zase jednou pořádně užije. Vždyť byl s ženskou naposledy v době, kdy měl ještě obě nohy…

~ ~ ~

Rufus Degerd měl rád pořádek. Měl rád, když bylo vše na svém místě, když vše očekávané nastalo dle očekávání a když pro věci nečekané nebylo místo. Celá desetiletí, kdy se pohyboval ve světě velkých financí, se této zásady držel. I když v rukou třímal moc Pavlobergu a rozhodoval o jeho budoucnosti, bohatství či chudobě, nikdy na ni nezapomněl. Vlastně až do dneška, do dne, který byl tolik odlišný od všech ostatních. Až do dnešního dne mu trpasličí úsloví: *„den, kdy spadlo nebe“* připadalo bizarní. Dnes je pochopil, dnes totiž spadlo. Co mu bylo platné, že se před jeho stolem plazívali korunovaní prosebníci z okolních zemí, že jeho slovo mělo váhu zákona a důraz vyplněné věštby. I král mu kdysi naslouchal a s důvěrou přenechával správu vlastní pokladny. Stačilo jediné Rufusovo slovo pošeptané do panovníkova ucha a trpaslíci stoupali do nadoblačných výšin, nebo naopak klesali až do dolních podlaží

uhelných dolů. Před jeho pohledem se třásly banky ostatních rodů a firmy přicházely na buben. To vše byla najednou minulost.

Nejhorší bylo, že to mohl dávno tušit. Dnešek nebyl ničím jiným, než výsledkem dlouhodobě se horšící situace. Snůšky řečí, polopravd, šeptand a tiché pošty se nesly nejen jeho ministerstvem, ale celým Pavlobergem už hodně dlouho. Všechny se týkaly změn a ty Rufus neměl rád. Změny narušovaly zaběhaný řád a přinášely s sebou jen chaos a zmatek. Změny nejsou nikdy k lepšímu a vždycky je s nimi spojen ušlý zisk a spousta papírování. Horší ale bylo, když se z řečí staly proslovy a neviditelní kecálkové se změnili v členy královské rady a zástupce stavů. V té době tak pocítil, že třesení židle není jen řečnický obrat.

Láskyplně přejel bříšky prstů po vyřezávaných opěradlech masivního křesla čalouněného pravým nachovým sametem. Byl to skvostný dárek jednoho prosebníka, který věděl, co se sluší a patří a když k tomu přidal nemalou sumičku do rodinného rozpočtu rodu Degerdů, byla mu milostivě udělena požadovaná koncese na těžbu mědi. To křeslo časem přestalo být obyčejným kusem nábytku, na který sedal prach, a stalo se trůnem ministra financí. Myslel si, že se to nikdy nezmění, že to tak bude navěky a byly i chvíle, kdy ten svůj trůn stavěl na roveň trůnu královskému. A přitom stačil jediný pergamen s královskou pečetí, aby pochopil, kde stojí skutečný trůn a kde jen křeslo.

Ksakru, pomyslel si a udeřil pěstí do opěradla, které ještě před chvílí tak láskyplně hladil. Za dva úplňky vydá královská rada oficiální zprávu podle které on, Rufus Degerd, podal pro zhoršený zdravotní stav demisi a odebral se na zasloužený odpočinek. Dohoda byla jasná – pokud v tichosti odejde, nebude žádné vyšetřování, žádný nájezd účetních, auditorů, škrábáků a vyšetřovatelů na jeho ministerstvo. Nikdo se nebude hrabat v papírech, které byly vyprodukovány za jeho vlády. Všechny nesrovnalosti budou zapomenuty, přejdou se mlčením a budou odepsány jako drobné ztráty.

Když na to pomyslel, zatmělo se mu před očima a zmocňovala se jej zuřivost. Vždyť službě koruně obětoval vše. A najednou měla být ta léta věrné služby, ta léta odříkání zapomenuta? A proč? Proto, že

si občas přilepšil? Neznal jediného rodového patriarchu, který by zanedbával potřeby svého rodu. Zakázky, dotace, donace a subvence – to byla jen kapka v moři a jestli z těch kapek občas ukáplo něco jinam než mělo, v tom množství se nejednalo o nic vážného. Králova pokladna to ani neucítila. No, možná trošku ano, ale jen nepatrně! Co je špatného na tom, že pomáhal rodině, přátelům a důležitým přátelům přátel? Neměl se za co stydět. Neměl proč odcházet.

Jedno věděl jistě – i když podá demisi, jeho protivníky to nezastaví. Až přijde o křeslo ministra, ztratí moc a celý rod Degerdů se stane lákavým soustem pro žraloky, kterými se Pavloberg jenom hemží. S radostí by jeho jmění rozcupovali na malé kousky a se ziskem prodali. A bylo by co cupovat. Jeho impérium ovládalo téměř dvě třetiny Pavlobergského trhu, ať už se jednalo o doly nebo reality. Měl nemalé podíly v komoditách, ovládal burzu a jeho banka patřila k výkladním skříním království. Nyní, aby co nejvíc z toho zachránil, musel utlumit činnost v Pavlobergu a v tichosti se přesunout do Malesty. S odůvodněním na zdravější klima, které prospěje jeho zdraví, samozřejmě. Nebylo pro něj snadné opustit rodné město, ale jinou možnost neviděl. Co půjde zvednout, odšroubovat, odseknout nebo odříznout, to bude naloženo a odvezeno pryč. A na ten zbytek se sepíše spousta smluv s miliony dodatků a všechny nemovitosti a podíly skončí u fiktivních firmiček. Exekutoři a věřitelé spláčou nad výdělkem. Soudy se potáhnou roky… V Malestě začne rod Degerdů nový život. V klidu, za ochranným valem děravých zákonů, začne nová éra rozkvětu a prosperity. Za pár let, maximálně desetiletí se Degerdové vrátí do Pavlobergu a zase se jim budou všichni klanět až k zemi a třást se před nimi jako zpráskaní psi.

~ ~ ~

Jeho úvahy náhle přerušilo diskrétní zakašlání. Ani si neuvědomil, že do kanceláře vstoupil jeho sekretář. „Vaše Excelence," pronesl, „ohlásil se zde jeden muž. Podle oděvu zřejmě zámožný šlechtic. Člověk. Dle přízvuku cizinec, možná od Vnitřního moře. Žádá o audienci a jeho argumenty jsou velmi přesvědčivé."

Rufus odmítavě zavrtěl hlavou. „Dnes nemám náladu na nějaké prosebníky. Kolik přinesl bokem?"

Sekretář se zatvářil rozpačitě. „Vaše Excelence. Ten muž není prosebník. Řekl mi, že přišel s důležitou informací, kterou dostanete zdarma a s nabídkou na spolupráci.“

„Dnes nikoho nepřijímám. Něco si vymysli, řekni mu, že mám neodkladné jednání, nebo něco…“

„To jsem se samozřejmě pokusil, pane,“ odvětil sekretář, „ale ten cizinec mi řekl, abyste závažnost informace posoudil sám podle dvou slov.“

„Jakých slov?“ utrhl se na něj Rufus netrpělivě. Měl na práci spoustu jiných záležitostí, než si tady hrát na hádanky.

„Kanas Degerd…“

Rufus zasyčel. Jméno jeho synovce zářilo na desce jeho životních neúspěchů hned vedle rozhodnutí krále a výsledků kontroly na ministerstvu, která mu předcházela. Kanas Degerd byl synonymem pro ztrátu. Byl to nadějný mladý muž. Tolik podobný Rufusovi. Ambiciózní, cílevědomý, pracovitý, s pověstným Degerdovským čichem pro peníze a s morální flexibilitou bez hranic.

Ideální následník, pomyslel si Rufus smutně. O tolik lepší než Rufusovi synové a zcela nepodobný svému přihlouplému otci. Tak si plánoval, že jej jednou, až přijde ten správný čas, jmenuje svým nástupcem. Synům by dal nějaké nevýznamné posty a zabezpečil je do konce života. Kdyby se vzpouzeli, dostali by kahan, špičák a jednosměrnou jízdenku do těžní klece. Teď už to ale nebyla pravda, jeho sny se zhroutily jako domek z karet. Kdo by si jen pomyslel, že jej v krátké době postihnou takové pohromy. Nucená demise byla špatná sama o sobě, ale ztráta Kanase byla nenahraditelná. Nejhorší na tom bylo, že to byl vlastně Rufusuv obchod, který Kanase stál život. Neměl tehdy tu lukrativní nabídku zákazníka s dobrými referencemi přijmout. Všechno bylo zdánlivě prosté, až dětinské. Tiskárna cenin spadala přímo pod Rufuse a ztráta několika štůčků originálního papíru se dala lehce zakrýt. Bylo to jednoduché a přitom dobře zaplacené. Zájemce požadovanou částku uhradil ihned a bez reptání a Kanas se pak vrátil domů, aby zaslouženě sklízel ovace. Nyní již nemohl nikdo tvrdit, že jej strýc protěžuje. Získal ostruhy a byl připraven pro nové, větší úkoly. Za pět dnů po příjezdu jej však skolila podivná horkost. Vystřídalo se u něj několik felčarů, ale

žádné léky nezabíraly. Po týdnu, kdy se potácel na hranici života a smrti, strávený horečkami a pokrytý ohyzdnými boláky, tu hranici definitivně překročil. Vystrojili mu diskrétní pohřeb bez obřadu a rod jeho skon označil za důsledek nehody na lovu. Felčary, kteří si mohli pustit pusu na špacír, nalezli náhodní kolemjdoucí s dírou v ledvinách. Degerdové nestrpěli, aby se rozkřiklo, že jeden z nich zemřel v posteli na nějakou ubohou nemoc.

Uhladil si záhyby kabátce a majetnicky se rozvalil v křesle. Ať mu již nyní táhlo hlavou cokoliv, prvořadý byl vždy dojem, který na cizinci hodlal zanechat. Dojem moci, postavení a majetku, dojem, že si není radno zahrávat s Rufusem Degerdem.

Muž, který vstoupil do kanceláře byl ztělesněním dvorské noblesy. Oblečení podle poslední módy z pravého brokátu v ceně několika vesnic, jelenicové boty ke kolenům a rukavice s dlouhými manžetami. U pasu štíhlý a dlouhý rapír, bohatě zdobený a na hlavici jílce vykládaný rubíny. Nic by za to nedal, že pocházel z dílny nějakého mistra cechu mečířského. Cizinec se uklonil. Tak akorát, aby ukázal, že není zvyklý někomu se klanět a přitom neurazil. Rufus se nespokojeně zavrtěl v křesle. Pak si uvědomil, že by si už měl začít zvykat. Za dva měsíce se mu nebudou klanět ani vrátní.

„Vaše Excelence," pronesl cizinec, když dokončil úklonu. „Děkuji, že jste si na mě udělal čas."

Rufus netrpělivě mávl rukou. „Přejděme raději k věci. Doufám, že to z vaší strany nebyl nejapný žert, či dokonce nechutná vypočítavost. Použil jste jméno mého synovce, proč?"

„Znal jsem jej, obchodně, samozřejmě…" pronesl muž ponechávaje za posledním slovem významnou pomlku.

Rufusovi to stačilo. „Obchodně, říkáte?" opáčil tázavě a aniž čekal na odpověď pokračoval: „A o jaký obchod se jednalo?"

„Abych tak řekl," pronesl muž, „jednalo se o obchod s papírem. Koupil jsem od něj před nedávnem v Kněžegradu jednu zásilku. Moc toho pravda nebylo, ale zato v kvalitě, abych tak řekl, neuvěřitelné. Zjistil jsem však, že můj vážený obchodní partner zemřel za poněkud choulostivých okolností.

Cítil jsem povinnost vyjít z anonymity a sdělit vám důležitou informaci. Váš milovaný synovec byl zavražděn!"

„Cože?“ vydechl Rufus tiše, divže se nezhroutil v křesle. Prsty zaťaté do opěradel křesla měl náhle slonovinově bílé.

„Ano,“ přitakal cizinec, „byl otráven. Já sám jsem úkladům těch sprostých vrahů unikl jen o vlásek. Bylo to obludné spiknutí sahající až do nejvyšších míst království.“

„Kdo to udělal?“ zasípěl Rufus.

„Stejní lidé, kteří proti vám štvou Krypteiu. Vrahem byl S’an v tajných službách kněžegradského krále, ale podle mých informací jednal ve spolku s dalšími lidmi, kteří zase dělají špinavou práci pro vašeho krále…“ Na okamžik se odmlčel. „Zjistil jsem jméno toho mrzkého vraha – je to Klopp Yggredd a dnes jsem získal informace o tom, že míří sem. Zřejmě si jede pro odměnu…“

„Ano,“ zašeptal náhle Rufus v návalu osvícení. Najednou mu to začalo dávat smysl. Konečně pochopil jak to, že se jeho političtí protivníci i král spokojili jen s jeho odchodem do penze. Jak to, že nechtěli jeho hlavu. Spokojili se, protože plánovali tuto odpornou zákeřnost. Proradnost v proradnosti jiné proradnosti. Ksakru, pomyslel si, byla to jen přetvářka. Ve skutečnosti jej chtěli zničit. Proto odstranili nejnadějnější ratolest rodu Degerdů. Bez Kanase je jako bez ruky. Co přijde teď? Co ještě chystají… Myšlenky mu náhle letěly hlavou jako splašené.

„Byl to velice vzácný jed. Na černém trhu nedostupný,“ pokračoval cizinec. „Vím ale, že oběť moří spalující horečky, vředy a nezastavitelná krvácení tkání. Nakonec upadá do deliria, ze kterého již není jiné cesty, než na pohřební hranici.“

Rufus přikývl. Cizinec mluvil pravdu. Najednou, v tom jediném krátkém okamžiku pochopil, že není jeho povinností jen zajistit zachování rodu, ale i vykonat pomstu. Krev příbuzného volala po odplatě. Odplatě tak krvavé, že i zapadající slunce zbledne závistí. Jsou věci, které nesmí nikomu projít bez odplaty, i kdyby to trpaslíka mělo stát život.

„Vážený pane,“ pronesl po chvíli ledově klidným hlasem, „jsem hluboce pohnut. Vědomí, že můj synovec nezemřel v posteli jako slaboch, ale stal se obětí nekalých rejdů mých nepřátel, mě naplňuje štěstím. Bude pomstěn, při silách stvoření, bude pomstěn. Myslím, že bude jenom dobře, drahý příteli, když náš hovor dokončíme v

mnohem klidnějším a útulnějším prostředí. Kdybyste mě laskavě následoval do mých soukromých prostor. Konečně, měl jste, pokud si vzpomínám, pro mě i nějakou nabídku ke spolupráci. Ještě jsme si nebyli blíže představeni, bude tedy na místě tuto chybu napravit.“

„Ale jistě, Vaše Excelence,“ pronesl cizinec, „jmenuji se Rubar Kattrig…“

~ ~ ~

Když vyšel před budovu ministerstva, měl Rubar Kattrig co dělat, aby nezačal křepčit po náměstí jako šílenec. Temné mraky obav zakrývající světlé zítřky byly opět rozehnány do všech světových stran a zapomenuty. Od odjezdu z Kněžegradu tonul v obavách z věcí příštích. Nyní ale opět skálopevně věřil, že jeho plány dojdou naplnění. Přece jen existuje spravedlnost a jeho snaha bude odměněna. Byl to risk, velký risk, ale vyplatil se. Ten starý trpaslík byl doslova unešený, když zjistil čeho se týká nabídka a bez váhání na ni přistoupil. Rubar si spokojeně zamnul ruce. I když si už vydělal pěkné peníze, vidina dalších jej nadchla. Rufus Degerd, poháněný vztekem na všechno a na všechny, pro něj opatří další originální papír. Společně vytahají z trpasličích kapes všechno zlato do poslední unce. Než se vzpamatují, budou mít co dělat, aby přežili nápor zdivočelých klientů. Dohoda s patriarchou rodu Degerdů byla sice nevýhodná, ale i tak slibovala obrovský zisk. I čtyřicet procent může být hodně, když se počítají ze stovek milionů. Cha, pomyslel si Rubar, do dvou měsíců, než Rufus Degerd podá demisi, dokážou vytisknout záplavu bankocetlí.

Zálibně pohladil svitek pergamenu zasunutý do vnitřní kapsy pláště. S tímto příkazem ministra financí si žádný bankovní úředníček nedovolí ani špitnout. Státní zájem, povinnost ke spolupráci, mlčenlivost, bla bla bla. Napsal to dobře, dědek jeden zakrslej. Dva měsíce vlády Rufuse Degerda je dost dlouhá doba nejen na „poctivou“ tiskařinu, ale i na vykoumání, jak doběhnout i tohohle trpaslíka…

Rubar Kattrig, muž, kterému se opět začalo dařit, vykročil do lucernami ozářeného města. Měl ještě hodně práce. Začne tím, že

rozšíří sirotčinec a zavede třísměnný provoz, aby stroj mohl běžet od rána do noci. Charita může být zisková a on to světu dokáže…

~ ~ ~

Rufus zamyšleně dopil zbytek vína na dně poháru, který odložil na stolek. S hekáním se zvedl z lenošky a přesunul se zpátky ke stolu. Nebyl tak velký a honosný jako ten v kanceláři, kde přijímal hosty, ale tajemství ukrýval mnohem více. Tohle byl stůl pracovní. Tomu nasvědčovaly i štosy pergamenů, tlusté, v kůži vázané účetní knihy a vlnové zrcadlo ohmatané léty používání. Dnes neměl ani pomyšlení na listování zprávami šafářů, správců a faktorů, které zaměstnával. Nezajímaly jej ani klepy od konkurence, které pro něj sbírala síť špiónů. Všechny tyhle, dříve tak stěžejní, informace byly náhle bezcenné. Bezcenné a jejich čtení bylo jen ztrátou času.

Jediným prudkým pohybem smetl vyrovnané pergameny na zem. Jako záplava pokryly tlustý vlněný koberec a pracovna náhle připomínala krajinu pokrytou sněhem. Vztek jej stále nehodlal opustit. Myšlenky na tichý odchod ze scény jej po návštěvě toho Rubara Bůhvíjakdál definitivně opustily. Byla to sice jen nula, bezvýznamný podvodníček, kterému se jen čirou náhodou povedla životní rána, ale on se ho rozhodl využít. Pomstí se králi i všem těm jeho neschopným a závistivým poskokům. Zničí za tu zradu je, jejich rody i celé to zatracené království. Na ničem mu už nezáleželo. Jen na pomstě. Zasáhne Pavloberg na jeho nejcitlivějším místě a k tomu mu poslouží Rubar a ta jeho zázračná mašinka. Vydá mu povolení na cokoliv, co bude potřebovat a dá mu stohy pravého bankovkového papíru přímo z tiskárny. Společně zaplaví trh padělky bankocetlí tak dokonalými, že na to ti slovutní bankéři přijdou až při pohledu do prázdných trezorů. Zděšené banky zastaví platby a budou odmítat bankocetle, ať už pravé nebo falešné. Pak začnou pro jistotu odmítat i šeky a ukončí eskonty směnek. Trh se zhroutí a důvěra investorů a obchodníků ve všemocný Pavloberg se rozplyne jako dým. A až to všechno skončí, bude se jim smát. Pohádkově bohatý…

Stiskem pantaklu aktivoval vlnové zrcadlo. Jeho vyleštěná skleněná plocha nejprve zčernala, pak několikrát zablikala a nakonec se opět projasnila. V zrcadle se zjevila pohublá tvář kouzelníka,

ukrytá za zcuchaným a špinavým plnovousem a hřívou šedivých vlasů. V jeho očích nezbyla ani jiskřička rozumu. Ten muž si nepamatoval ani vlastní jméno. Nepotřeboval je, jeho pán mu říkal Ty.

Rufus Degerd nikdy nevěřil placeným magickým portálům, kouzelníkům, kteří zprostředkovávali spojení mezi vlnovými zrcadly. Věděl své. Celá desetiletí vydělával peníze na tom, že obcházel systémy, o kterých jiní tvrdili, že se obejít nedají. On ale dobře věděl, že lidé a trpaslíci jsou jenom lidé a trpaslíci. Všichni mají své slabosti, touhy a skryté páky. Každý se dá nějak přemluvit, uplatit, nalákat, nebo srovnat do latě kusem klacku. Ani kouzelníci nejsou výjimkou. Až na to, že jsou choulostivější na bolest než normální lidé. Proto si nemohl být nikdy jistý, kdo další ho ještě poslouchá. Tak si pořídil vlastního kouzelníka. Měl ho jen sám pro sebe a nejlepší na tom bylo, že úředně neexistoval. Nikdo si nepamatoval, že se tento muž někdy narodil, že studoval a pak jednoho dne zmizel. O to se už Rufus postaral. A když se pak „staral“ o všechny jeho příbuzné a známé, nechal ho, ať se na to dívá. Obral ho o všechno a nechal mu pouze jediné – jeho vlastní život. Ta ubožákova touha zachovat si alespoň toto, ho zlomila. Stala se z něj troska, vyšinutý blázen oddaností překonávající i psa. A co bylo hlavní, na kouzlení měl hlavu v pořádku a to Rufusovi stačilo.

„Jak mohu sloužit mému pánu?“ ozval se Ty a hlas se mu přitom třásl ochotou.

„Ty,“ oslovil jej Rufus, „chci abys okamžitě vypustil pátrací démony. Ať najdou všechny informace o S’anovi jménem Klopp Yggredd. Chci vědět kdo to je, kde je a co dělá.“

Kouzelník se uklonil. „Rozumím.“

„Uvědom všechny představené rodu, že zahajuji operaci *Úklid*. Přikazuji jim konat v maximálním utajení.“

„Rozumím,“ odvětil kouzelník. „Mám začít sledovat komunikaci mezi vašimi nepřáteli?“

„No to je snad samozřejmé!“ utrhl se na něj. „Na co tě asi živím? A teď už začni něco dělat. Zbůhdarma to dělat nebudu.“

Když zrcadlo vypnul, opustil Rufus pracovnu. Vytáhl z kapsy malý amulet. Vyleštěný opál vsazený do stříbra pulsoval bledým

svitem. Rufus se pousmál. Byl sám. Tahle užitečná hračka dokázala najít každého špióna. Už si sice zvykl na neustálou přítomnost slídilů, ale v určitých chvílích potřeboval být úplně sám. Jako například teď.

Pomalu kráčel ztemnělými chodbami ministerstva, které bylo nyní, uprostřed noci, prázdné a opuštěné, a na cestu si svítil lojovou svící. Minul řady kanceláří a po ošlapaném schodišti vystoupal o dvě patra výše, kam umístil bezvýznamné škrabáky, které nikdo neznal a nepotřeboval, a pak zabočil do úzké chodby vedoucí ke starému archivu. Kdyby od něj někdo náhodou našel klíč, nalezl by v něm jen hromady starých židlí a stolů, které byly špatné na používání, ale ještě příliš dobré na to, aby se vyhodily. Jeho však zajímalo tajné schodiště vedoucí na půdu, ukryté za starou registrační skříní. Zatímco oficiální schodiště končilo na půdě plné harampádí, tohle ústilo do malé místnůstky, vzniklé přepažením příčkou, ve které Rufus Degerd choval poštovní holuby pro mimořádné situace.

Dnes večer nechal holubník poprvé od jeho založení osiřet. Během hodiny napsal patnáct zpráv pro důvěryhodné společníky v nesnázích. Oficiálně se k většině z nich nikdy neznal, o některých si okolí dokonce myslelo, že to jsou jeho nejzavilejší nepřátelé. Ve skutečnosti to ale byli jeho nejvěrnější spojenci. Nyní měl pro každého z nich úkol, na jehož splnění závisela budoucnost rodu Degerdů. Z toho pomyšlení mu dvakrát dobře nebylo…

Rufus Degerd sroloval poslední a nejdůležitější zprávu do ruličky a zasunul ji do stříbrné trubičky připevněné ke kotrlákově nožičce. Pohladil vrkajícího holuba po hlavičce a opatrně jej vypustil okénkem do ztemnělého světa. Chvíli sledoval proti měsícem ozářenému nebi jeho zmenšující se siluetu a pak zavřel okenici.

Rozhlédl se po místnosti plné prázdných klecí. Najednou se jej zmocnil pocit, že skončila jedna kapitola jeho života. Pak si uvědomil, že by se měl na tu novou kapitolu pořádně vyspat.

~ ~ ~

Holubi se rozlétli po nočním městě a postupně přistávali na střechách domů, které považovali za svůj pravý domov. Krásně vybarvený

kotrlák si spokojeně protáhl letky a neomylně zamířil k hranaté budově královské tiskárny, stojící na druhém konci města.

~ ~ ~

Ještě před nedávnem si Kosma Nesvý maloval svoji budoucnost v zářivých barvách. Být biřicem ho bavilo a dokázal si představit, že by rozbíjením hlav a vybíráním výpalného strávil celý život. Měl rád, když jej lidé na ulici zdravili s obavami v očích, když mu řezník podával čerstvou krkovici a zapomínal přitom na placení. Líbilo se mu, když ho pouliční holky tahaly do temnot průjezdů a tam mu ukazovaly jak moc dokážou ocenit, že je nechává pracovat. Nejraději ale měl, když se před jeho okovanou holí třásli ti největší rabiáti. Jak škemrali, když je zpracovával a jak se dovolávali jeho milosrdenství, když je pak nemilosrdně vsazoval na léta do obecní šatlavy. Nic platné jim nebylo ani obracení kapes. Nabízené cennosti samozřejmě přijal, ale jen proto, aby se nepovalovaly na ulici…

Tomu ale byl konec a za všechno mohl ten zatracený s'anský zkurvysyn. To on ho vyhodil na dlažbu, na věky zničil a předhodil nenávistné lůze. Ještě teď cítil palčivou bolest výprasku, který mu uštědřili ti, kdo se ho dříve báli nejvíce.

Ještě než se mu zahojily rány na těle a na duši, pochopil, že už mu v Kněžegradu pšenka nepokvete. Podle pohledů, kterými ho lidé na ulici častovali, nevěřil, že by ta pšenka vůbec dokázala vystrčit klíčky ze země.

Pár dnů si nad džbánky vína lámal hlavu, co dál. Štěstěna se ale o své miláčky dokázala vždycky postarat. A tak se postarala i o něj. Nedalo moc práce kývnout na nabídku jednoho elegána, který jej jednoho večera oslovil v taverně. Potřeboval osobního strážce, gorilu a hlídače. Podmínek měl jen několik – neptat se, nedívat se, nemluvit a souhlasit se stěhováním do Pavlobergu. Ani jedna z těch podmínek Kosmovi nevadila. Vyfasoval osm děcek, které měl doprovodit cestou do Pavlobergu. Ručil hlavou, že žádné z nich neuteče. Nebyl zrovna zatížený na děcka, ale úkol splnil. Možná proto ho ten cizinec – Rubar Anějakdál zaměstnal natrvalo. Kosma už pochopil, jak pravdivé bylo tvrzení některých lidí, že člověk se musí učit celý život. I on se musel začít učit. S děckama to totiž není jenom tak.

Dělají pořád problémy, ale nejde je jen tak praštit a doufat, že to pak přežijí. A tak se naučil rozdávat takové ty táhlé a mlaskavé pohlavky, po kterých sice těm fakanům cvakaly zuby, ale jinak se jim nic hrozného nedělo. Taky se naučil několik nových, užitečných grimas, které ty zmetky uvedly do větší nebo ještě větší rychlosti.

Nad smyslem práce neuvažoval. Když se v Pavlobergu zabydlel, dělal prostě jen to, co mu poručili. Ráno vzbudil děcka, dal jim nažrat, v poledne jim dal nažrat, večer jim dal nažrat a pak je zahnal na kutě. Mezitím jim párkrát jednu vlepil a když Rubar poručil, jedno z nich vzal a odvedl do sklepa, kde je přivázal k „té“ židli. Za den dva mu pak Rubar poručil to děcko odnést a zakopat na zahradě. Nu co, zahrada byla velká dost. Zakopat a přivést další, samozřejmě. Brzy se jeho život ustálil v zaběhané rutině. Tak to měl rád. Už sice nebyl biřicem, ale zase se jej někdo bál a co bylo ještě lepší, šéf ho chválil. Už se nechal slyšet, že se budou zařizovat další dva domy, co se koupily na protější straně ulice a že v nich bude Kosma za velkého šéfa.

Nikdy by nevěřil, že ta dobročinnost může takhle vynášet, ale evidentně musí, protože Rubar vynášel každý den ze sklepa štůčky a štůčky peněz.

~ ~ ~

Kanala si s tichým vzlykáním objala kolena hubenýma rukama. Seděla na posteli a uslzenýma očima se pokoušela proniknout temnotou. Bylo jí už dvanáct a na pokoji byla nyní nejstarší. Proto mohla plakat jen uprostřed noci, když ostatní děti spaly. Nebylo by dobré, kdyby ji některé z nich vidělo. Ty menší z toho neměly rozum a bylo zbytečné je strašit. Nikdo tady nevěděl, kdo je na řadě, jestli tady bude i zítra a co se s ním stane, ale ona si moc nadějí nedělala. Oni si je vybírali podle neznámého klíče, nebo možná bylo přežití jen dílem náhody. Přicházel jen jeden, někdy ve dne, jindy v noci. Pořád jeden a tentýž. Velký a surový. Kosma. Vždy si vybral jedno dítě a odvedl je pryč. Žádné se už nikdy nevrátilo. Říkal jim, že si pro ně přišli pěstouni, nebo je za takové otázky zbil. Podle nálady. Pěstouni ale nechodí pro děti ve tři hodiny ráno.

Nebyla hloupá. Vyrůstala na ulici a roky se protloukala, jak se dalo. Kdyby byla hloupá, už by byla mrtvá. Celé roky se starala sama o sebe a až doteď se nikdo nestaral o ni. To jí vyhovovalo. Pak ji ale chytili a zavřeli do sirotčince. Prý pro její dobro. Taky jí říkali, jaké že bude mít štěstí, že se tady o ni dobře postarají. Jenomže ona už dávno nevěřila na štěstí. Něco takového jako šťastná hvězda neexistuje. Svítil jich totiž rovný milion, když jí umřeli rodiče…

Strnula hrůzou, když na schodišti znenadání zaslechla klapot okovaných bot. Blížily se. Takové nosí jenom ten surovec Kosma. Tolik se ho bála. Bleskově se položila na palandu a zavřela oči. Kdyby ji zastihl vzhůru, určitě by si ji odvedl. Bezpečnější bude předstírat spánek. Tak bude mít alespoň nějakou šanci. Snad dnes nebude muset jít. Snad dnes ne.

Myslí jí letěly myšlenky jako splašené. Najednou vnímala i ten nejjemnější šelest, vůni sena ve slamníku i zatuchlost špinavé podlahy. Vše najednou vnímala tak ostře, tak silně, tak opravdově. Jako člověk stojící na konci svého bytí.

Dveře se se zaskřípěním pomalu otevřely. Bohové, on jde k nám, pomyslela si. Proč nemohl jít jinam? Kradmo k nim pohlédla. V zárubních se tyčila vysoká a ramenatá postava s plápolajícím kahanem v ruce. Žlutavé odlesky dodávaly jeho tváři nepřirozený vzhled. Ze všech sil se zase přiměla oči zavřít. Musí předstírat spánek. Musí! Počítala se zatajeným dechem jeho kroky. Jeden, dva, tři, čtyři. K její posteli je to od dveří pět kroků. Pět, šest, sedm. Srdce cítila až v krku. Chtěla křičet, zvednout se a utíkat pryč, nedokázala se ale ani pohnout. Osm, devět. Kosma se zastavil. Kanala opět pomalu otevřela oči. Právě se skláněl nad Venkou. Desetiletou dívkou, kterou přivedli teprve nedávno. Její rodiče sklátila šachetní horkost a jiné příbuzné ve městě neměla. Svoji první noc tady probrečela. Tehdy se jí stýskalo. Nyní je už vzhůru, děsem třeští oči a pláče strachy.

„Nebul fakane," utrhl se na ni Kosma a vrazil jí pohlavek. „Jestli nepřestaneš…" pronesl výhrůžně a děvčátko skutečně ztichlo.

Vzal ji za zátylek jako zmoklé kotě a vlekl pryč. Ani se nevzpírala. Najednou Kanala zjistila, že se zase může hýbat. Mohla

za to ta myšlenka. Ta myšlenka, která ji pronásledovala už dlouho. Bez ustání jí běžela hlavou. Vlastně to bylo spíš slovo. Znělo: Dost!

Najednou věděla, že mu to nesmí dovolit, že to nesmí už nikdy nikomu dovolit. I kdyby ji to mělo stát život. Najednou jí to bylo jedno a byla odhodlána tu cenu zaplatit. Za svůj život viděla tolik smrti, že už se jí nebála.

Vrhla se na něj. Jako šílená se mu zavěsila na nohu, ječela a cloumala jím. Křičela, ať Venku pustí, nadávala mu. Přála si být velká, aby rány, které rozdávala, byly smrtící.

Kosma Nesvý ji se zavrčením setřásl a jediným, dobře mířeným kopancem ji poslal na opačný konec pokoje. S heknutím narazila zády do zdi a zhroutila se na podlahu. Prudký náraz jí vyrazil dech. Ležela u špinavé zdi a sténala.

Kosma, držící malou Venku, zpražil sténající Kanalu pohledem. Ukázal na ni tlustým a špinavým ukazováčkem. „Ty půjdeš příště, couro. Slibuju!“

Když se za ním zavřely dveře, Kanala se nekontrolovatelně roztřásla. Od pláče ji uchránila jen přítomnost ostatních vyděšených dětí. Vzpamatovala se. Ona nesmí plakat. Vstala ze země a začala je utěšovat. Ony plakat mohou…

~ ~ ~

„Ne, ne, ne a ještě jednou ne,“ pronesl Rog Dlouhý vous z rodu Krettů, královský hofmistr. „Opravdu nechápu, jak vám s touto záležitostí Rollo Wartuss mohl dovolit přijet až sem. Správný postup přece ukládá jednání na úrovni vládní, případně ministerské. Takovýto přímý styk odporuje konvencím. Opětovně vás musím požádat o odevzdání dotčené bankocetle. O výsledku našeho interního šetření budete samozřejmě neprodleně informován.“

Jenom jsem znovu zavrtěl hlavou.

„Jedná se o záležitost nejvyšší státní důležitosti a navíc podléhající státnímu tajemství. Nemůžete zasahovat do interních záležitostí této země!“

Opravdu jsem ho nechápal. Když mě přijal, po čtyřech dnech čekání a výmluv, netvářil se bůhvíjak přátelsky, ale poté, co jsem mu ukázal bankocetli a objasnil podstatu svých podezření, začal běsnit

jako smyslů zbavený. Jako by ani nestál o upozornění na možný výskyt padělků.

„Navíc," dodal ještě trpaslík, „záležitosti oběživ spadají pod Strážce pokladu a ministra financí a tím je Rufus Degerd."

„Tak mě bude muset přijmout on," odvětil jsem a chystal se k odchodu.

Trpaslík na to jen zavrtěl hlavou. „To není možné, protože jemu nepřísluší jednat se zahraničními osobami. To je oprávněno pouze Ministerium pro exteritoriální záležitosti, které ale zase nic neví o problematice regulace finančních trhů, neboť to nenáleží do jeho působnosti."

„A co kdybych dostal od toho ministerstva dobrozdání pro Strážce pokladu?"

„Nemožné," ucedil Rog. „Pro rovnost postavení nemohou nevyšší královští úředníci úkolovat své kolegy z jiných resortů, se kterými zasedají v Nejvyšší královské radě. Ministrem zahraničí je v současné době navíc Konrád Troban a krevní msta mezi rody Degerd a Troban, pokud vím, ještě nevyhasla. Tudíž je značně nereálné, že by si ti dva o něčem promluvili, natož aby se na něčem shodli. To už jaksi ani nehovořím o té drobné skutečnosti, že nejste akreditován u Ministerstva zahraničních věcí a oni tedy nebudou vidět jediný důvod, proč by vám měl ministr udělit slyšení."

„A pokud bych o to požádal akreditovaného velvyslance Kněžegradského království?"

„Jeho Excelence Svata Boros," osvětil trpaslík, „je sice akreditovaným diplomatem, nicméně není oprávněn vést přímá jednání se Strážcem pokladu a o zprostředkování jednání přes Ministerium pro exteritoriální záležitosti požádat nemůže, neboť tato věc je záležitostí vnitřní politiky této země a zde cizí velvyslanec postrádá mandát. Tedy," dodal ještě jednou a již mnohem nervózněji, „dejte mi prosím tu bankocetli, abych mohl zařídit příslušná opatření."

Nedostal ji. Ještě na mě něco křičel, když jsem od něj odcházel, nehledě přitom na houf evidentně zmatených asistentů a podržtašků.

A tak jsem s příchodem večera sestoupil z nadoblačných výšin pavlobergské lepší společnosti a vrátil se do upřímně mě vítající

náruče Nového Města. Měl jsem už docela hlad, a tak jsem zapadl do první lepší taverny a objednal si jídlo. První teplé jídlo tohoto dne. Při úředním jednání mi vždycky vyhládne. K tomu přede mě sádelnatě vyhlížející trpaslík s dlouhým, šedým vousem omotaným kolem pasu nad skvrnami ozdobenou zástěrou, postavil žejdlík s několika bělavými bublinami na tmavé hladině. Ani se mě neptal, co si dám k pití. Kdybych jej požádal o svařený jahodník, koledoval bych si asi o další diplomatický incident…

Cítil jsem se mizerně. Sice jsem nečekal, že mi Královský hofmistr nějak pomůže, protože ten ještě nikdy nikomu v ničem nepomohl, ale ony selhaly i všechny moje neoficiální kontakty. Nejsem v Pavlobergu poprvé a vím, jak to tu chodí a za ty roky jsem si tady udělal spousty známých, z nichž několik dokonce spadá do kategorie dobrých známých. Hodně jsem si od nich sliboval, ale neuspěl jsem. Valná většina se mi zapřela. Ti čestnější se mi vymluvili na nedostatek času a dva superupřímní mi do očí natvrdo řekli, že mi v tomhle nepomůžou. Vzhledem k tomu, jak se hned potom kvapně odporoučeli, nebyl jsem asi v Pavlobergu na seznamu vítaných hostů.

Ocitl jsem se ve slepé uličce. Odtud vedla jen jedna cesta a to zpátky. Otevřel jsem brašnu a pohlédl na onu nešťastnou bankocetli. Chvíli jsem si už pohrával s myšlenkou, že ji přece jen odvezu Rogovi, ať si s ní třeba vytře svoji tlustou trpasličí zadnici a pak se vrátím domů, založím ty vraždy ad akta, zapomenu na nějaké padělky peněz, které v životě nevydělám, a život půjde dál. Pohrával jsem si s ní jenom chviličku. Krátkou, pak jsem dopil pivo a nechal na stole tři stříbrňáky. Pomalu jsem vyšel ven z hostince a pohlédl na hvězdami poseté nebe. S potěšením jsem nasál zdejší vlahý noční vzduch postrádající horkost a tíži léta. Noční město konečně ztichlo, až na hluk pronikající na ulici okenicemi několika blízkých hostinců a ozvěnu šouravých kroků a tlumeného hovoru několika nespavců. Bylo načase si najít místo, kde složím hlavu. Nedaleko odtud byla Šikmá stráň, ve které jsem si už několikrát sehnal takhle neplánovaně ubytování. Za pět stříbrných i se snídaní. Já vím, že za takovou cenu bych v Kněžegradu do postele dostal i živé ohřívadlo, ale tady bylo vždycky dráž. Tady bych za pěknou vousatou trpaslici musel připlatit

i šest denárů ve stříbře a abych pravdu řekl, v pohodě se obejdu bez čtyři stopy vysoké a několik pudů těžké trpaslice, s vousy delšími než já kdy budu mít…

Najednou mi cestu zkřížilo několik tmavých postav. Ve slabě osvětlené ulici jsem dokázal rozpoznat, že to je nesourodá směs ras a zbraní.

„To je on," ozval se mrazivý hlas. Patřil vytáhlému lapkovi v něčem, co kdysi zřejmě byly zbytky drátěné košile. Z pochvy vytasil široký meč se zubatými stopami předchozích bitek a vykročil ke mně. Jeho společníci jej beze slova následovali. Pomalu a opatrně mě obestoupili. Konečně jsem měl tu čest jim pohlédnout do tváře. Pochopil jsem, že jsem o nic podstatného nepřišel. Mohlo jich být dvanáct – třináct, z toho šest trpaslíků. Zbraně, které si na mě vzali, byly pestrou sbírkou, za kterou by se nemusel stydět ani průměrný sběratel. Jelikož neměli masky ani třeba jen obyčejný šátek přes ústa, pochopil jsem, že mě nepřišli oloupit, ale zabít. Tihle nečekali, že budu schopen někomu popsat jejich podobu…

Pomalu jsem tasil meč. Nevím, v kolika možných románech jsem četl, že hlavního hrdinu obestoupili početní nepřátelé a poté jej v čestném boji postupně napadali. Chraň bůh, aby se na něj vrhli všichni najednou. Hlavní hrdina je jednoho po druhém hrdinně a čestně popropichoval a pak se dožil konce knihy.

Ve skutečnosti to bývá jinak. V mé skutečnosti jsem byl obklopen protivníky já a ti protivníci se na mě se řevem vrhli najednou.

Kolem ucha mi hvízdla ocelová hlavice palcátu. Bylo to nepříjemně blízko. Čepelí meče jsem zablokoval válečné kladivo, jehož hrot mi mířil na hruď, úkrokem se vyhnul meči a blokovaným kladivem odrazil horizontální sek šavlí. Tohle na férovku nevypadalo. Majitele kladiva, který se pasivně ocitl ve vleku událostí, jsem praštil jílcem do obličeje. Zachrčel a s tváří zalitou krví se zhroutil k zemi. Za odměnu se mi po zádech svezla čepel šavle. Pro tentokrát mě drátěná košile zachránila, ale příště mě ten dotěra sekne tam, kde ji nemám, nebo se mě pokusí probodnout. Tomu neodolá ani kroužková zbroj. Otočil jsem se a ohnal se po onom šavlovníkovi. Minul jsem ho, ale ostří se zcela neplánovaně

zaseklo do tváře jeho kolegovi. Statný trpaslík, který právě přiskakoval přiložit sekeru k dílu, zavřískl a s tváří rozťatou na kost se složil k zemi. Určitě by se po chvíli vzpamatoval, ale hrot mého meče v jeho krku ho přiměl zůstat ležet. Navěky.

Další zásah. Tentokrát do ramene. Zubatý meč velitele zabijáků sice odskočil od zbroje, ale i tak jsem citelně poklesl v kolenou. Zítra, pokud samozřejmě bude nějaké zítra, tou rukou nepohnu. Teď jsem musel. A taky pohnul! Rychlým výpadem jsem mu vnořil dvě pídě čepele do břicha. Velitel se začal zalykat vlastní krví a s očima rozšířenýma děsem pohlédl na zbytek meče vyčnívající z jeho útrob. Jediným prudkým trhnutím jsem meč osvobodil a vědomí ztrácejícího rabiáta odhodil opačným směrem. Zakrvácená čepel zřejmě vyvedla z míry zarostlého muže s palcátem, který mi přišel vzápětí pod ruku. Jeho úder postrádal sílu i sebevědomí. Bez problémů jsem ho blokoval čepelí a plynule pokračoval po rukojeti palcátu až na jeho konec. Ostří klouzající po dubové kulatině jeho prsty zastavit nedokázaly. Popadaly na zem i s palcátem, který měly držet. Jejich majitel jen s vytřeštěnýma očima hleděl na zakrvácený výsledek amputace. Chvíli jsem si myslel, že levačkou hmátne k opasku, kde mu visela ještě dýka. Konečně, měl ještě pět prstů na druhé ruce, když nepočítám palec na pravačce, který jsem minul jen o fous, ale on místo toho omdlel. Někteří lidé prostě příliš pozdě pochopí svůj omyl při volbě povolání.

Na oslavu vítězství nebyl čas. Těžký list obouruční sekery mě zasáhl doprostřed hrudi a poslal na dlažbu. S hlasitým vyheknutím jsem dopadl na kočičí hlavy a jen díky prozřetelnosti neupustil meč. Uprostřed hrudi mi několik přeťatých kroužků výsměšně zacinkalo umíráček a na kabátci pod nimi se objevily první krvavé skvrny. Zatím nic moc. Odnesl jsem to malým šrámem, několika zlomenými žebry a temně modrým reliéfem, který mi do kůže otiskla drátěná košile. Sekerník se nade mnou rozkročil a zahnal se k druhé ráně. Zřejmě nerad odcházel od rozdělané práce. Najednou strnul a upustil sekeru. Pak se mu z krku svezla i hlava. Trpasličí lebka se mi s nepříjemně dutým zvukem odrazila od břicha a odkutálela se stranou. Mezi dvěma překvapeně se tvářícími chlápky se hned nato mihl černý stín a oni se s nechutným bubláním snažili zastavit krev

tryskající jim z proťatých hrdel. Stín oběhl dalšího z útočníků a já zaslechl neklamné zvuky praskajících žeber. Muž vyhekl a pomalu se svezl k zemi. Z ochromené ruky mu se zazvoněním vypadla šavle. Ach ne. Ne toho s šavlí. Toho jsem chtěl zabít sám, blesklo mi hlavou.

Zbývající čtveřice chlápků během vteřiny poodhazovala zbraně a zmizela v okolních temných uličkách. Stín se zastavil a já zjistil, že patří vysoké postavě v černém oděvu, která v jemných a pěstěných rukou držela dva nože. Z jejich lesklých čepelí na dlažbu stékaly krůpěje temně rudé krve. Nic bych nedal za to, že to budou vykosťováky…

Pokusil jsem se zvednout, ale nezvládl jsem to. Po druhém pokusu jsem se vyčerpaně zhroutil na dlažbu a než mě pohltila milosrdná temnota bezvědomí, pohlédl jsem do tváře, která se nade mnou skláněla. Byla sice zakrytá maskou, ale jedno mi přece jen v paměti ulpělo. Dvojice rudě zářících očí…

~ ~ ~

Ještě bych si pospal, kdyby mě nechali. Sice jsem nevěděl, kde jsem, co tu dělám a jen matně jsem si vzpomínal kdo jsem, ale prudké zatřesení mě donutilo otevřít oči. Neochotně. Ležel jsem na slamníku na tvrdé, vězeňsky prosté pryčně, v místnosti s malým zamřížovaným oknem a nahrubo omítnutými zdmi. Stačil mi krátký pohled ke dveřím, abych si potvrdil, že mají kliku jen zvenčí. Sice byly nyní otevřené, ale to nebylo kvůli mně, ale kvůli vysoké černovlasé ženě v dlouhé nabírané sukni a šněrovačce. Podle zástěry a malého čepečku to byla služka nebo kuchtička. Kdyby ovšem nebyla vysoká jako já, neměla bílou pleť jako já a pomněnkově modré oči. Opět jako já. Když k tomu přidám, že ty vlasy nebyly jen černé, ale že měly odstín havraních křídel a byly husté a rovné jako koňské žíně, vyšlo mi, že tohle nemůže být žádná culící se a přihlouplá kuchtička. Tohle byla čistokrevná S'anka a jak je znám, ty by si do kuchyně zašly jen pro ostrý nůž.

„Tak už ses konečně probudil?" pronesla sametově zastřeným hlasem a věnovala mi nesouhlasný pohled, jako by zlomená žebra nebyla nic. „To to trvalo."

„Kde to jsem?“

„U nás,“ odvětila suše. „Nějak jsi tam zvadl, tak jsem tě musela uklidit do závětří.“

Vzpomněl jsem si na ty krvavě rudé oči, které byly to poslední, co jsem viděl. „To jsi byla ty?“

Přikývla. „Měli jsme informaci, že se něco chystá a že se to bude týkat tebe. Tvůj příjezd tady rozvířil hodně hluboké vody a to se vždycky k hladině zvedne spousta špíny…“ Dlouhými a štíhlými prsty si uhladila záhyby sukně. „Sledujeme tě od tvého příjezdu Kloppe Yggredde,“ dodala ještě a pak ji pobavilo mé překvapení.

Kdo mě sleduje a proč? Přece znám každého člena s’anské komunity v Kněžegradu, každého z těch několika stovek mužů, žen a dětí. Tuhle S’anku jsem však mezi nimi nikdy neviděl. Navíc ani jeden S’an nepracoval v tajné službě, protože naše vizáž nám umožňuje hodně věcí, ale ne být nenápadným špiónem splývajícím s malým, podsaditým, světlovlasým a hnědookým okolím. Chvíli jsem si dokonce představoval, že se mí soukmenovci ze země za mořem rozhodli pro druhou invazi.

„Teď určitě přemýšlíš, co tu dělám, co?“ zareagovala, jako by mi četla myšlenky.

Nemělo smysl zapírat a tak jsem přikývl.

„Nejsem poddaná kněžegradského krále. Já a mí příbuzní jsme přísahali věrnost Thrallovi Tuří pleci, králi Pavlobergu.“

Bože můj, pomyslel jsem si. S’anové ve službách trpaslíků. To není možné, krucinál! To naše tajná služba spí?

„Když už znáš moje jméno, mohu se dozvědět to tvoje?“

Ušklíbla se. „Dissa Tavenn, teda pokud ti to něco řekne.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„A co takhle Krypteia?“

Dílky skládačky do sebe s hlasitým cvaknutím zapadly a v mé hlavě se okamžitě sepnuly ty správné kontakty. Tím se hodně vysvětlilo. Ne že by mě to ale uklidnilo. Zaplést se s Krypteiou byla velmi nebezpečná věc. Tak nebezpečná, že jsem nikdy neslyšel o někom, kdo by to ustál ve zdraví. Takže se mi vyřešil jeden problém. Už dlouho zvažuji, že se nechám pojistit na život. Teď už to nemá smysl. Ne, když jsem se zapletl do hry rozehrané tou nejmocnější

tajnou službou světa, která podléhá jenom a výhradně pavlobegrskému králi. Byla to tajná policie toho netvrdšího ražení, kterou proslavily bravurně provedené únosy nepřátel státu a veřejné likvidace hlav podsvětí, které se holedbaly vlastní nedotknutelností. Nikdo se před ní nemohl cítit v bezpečí. Krypteia měla totiž neuvěřitelně hustou síť agentů doma i ve všech okolních královstvích a nic pro ni nebylo nemožné. Trpasličí doly na zlato a diamanty posunuly korupci do úplně nových dimenzí a fráze *„tolik peněz na světě není, abyste mě dokázali uplatit“* se změnila v prostou výzvu k učinění odpovídající nabídky. Naše vlastní tajná služba, s věčně přiškrceným rozpočtem, tomu jen závistivě přihlížela. Chudý příbuzný a ještě k tomu invalidní.

Co pro měl bylo nejvíce šokující, byl ale fakt, že jim slouží i S'anové. Do dnešního dne jsem neměl ani tušení o tom, že s'anská komunita přežila i jinde, než jen v Kněžegradu.

„Víme, do čeho ses namočil,“ pokračovala po chvíli. „Dostali jsme informaci od našeho zdroje v Kněžegradu, že sem jedeš s jedním papírem, který dokáže pohnout pavlobergskými nebesy.“

Překvapeně jsem se posadil. Teprve teď jsem si uvědomil, že na sobě mám jen košili. To znamená, že nejenom mé oblečení, ale i sedlové brašny, ve kterých jsem měl ukrytou bankocetli, byly pryč.

„Uklidni se,“ řekla mi, „tvé věci máme. Šaty byly od krve a musely se vyprat, drátěná košile skončila u platnéře. No a tu bankocetli jsme taky našli, ale tu nedostaneš ani za chvíli, ani později…“

Tak po téhle větě jsem už přestal být klidný úplně. „To nejde,“ začal jsem namítat, „je to důkaz. Ta bankocetle patří Kněžegradské koruně. Pokud ji nevydáte, dopouštíte se krádeže a to se všemi diplomatickými důsledky tohoto incidentu.“

Pokrčila jen rameny. „Na tohle jsem malinkatá figurka. Stejně jako ty. Buď rád, že ses dostal do programu na ochranu pohodlných svědků. Taky jsi mohl skončit v programu na likvidaci těch nepohodlných. Pokud ale máš zájem, přesunu tě z jedné kolonky do druhé během okamžiku.“

„Co se mnou máte v plánu?“

„Zřejmě tě tu budeme nějakou dobu držet, než se vše vyřeší, a pak tě buď Kněžegradským vyměníme za nějakého našeho špióna, nebo za informace. Taky ale můžeš skončit v rudných dolech, to kdyby tě náhodou nikdo nechtěl…“

No bezva.

Zašklebila se. „Dělám si srandu,“ řekla a přátelsky mě plácla přes záda. Mezi žebry mi povážlivě zachrastilo. „Když už jsi zdravý jako řípa, podělíš se s námi o vše, co víš a pak ti řekneme něco málo z toho, co víme my. Souhlasíš?“

Jelikož to byla jedna z těch nabídek, které se neodmítají, jenom jsem přikývl.

„Tak fajn,“ uzavřela diskusi. „Teď se můžeme přesunout někam, kde je to útulnější a kde nám dají něco dobrého k snědku, co ty na to?“

~ ~ ~

S plným žaludkem se mi svět hned zdál mnohem příjemnějším místem. Služební kantýny jsou všude stejné – nějaké ty stoly, pár lavic. Až na to, že mi do misky s mlasknutím vyklopil obsah naběračky nerudný trpaslík s vysokou kuchařskou čepicí na hlavě. U nás by to udělal člověk a bez čepice. Alespoň, že tu bělavou a lepivou věc jsem znal i od nás. Hned jsem se cítil jako doma.

Zrovna jsem dojídal, když se k nám přitočil vytáhlý muž v šatech, které jej řadily ke slušně prosperujícím obchodníkům. „Nový maso do mlýnku?“ obrátil se tázavě na mou průvodkyni, která distingovaně s lokty u těla upíjela jahodník.

Zavrtěla hlavou. „Exkurze z Kněžegradu.“ Pak poplácala protější volnou židli. „Sedej.“

Muž zklamaně protáhl obličej. „Tak a jsem v prdeli. Právě můj ksicht viděl S’an od konkurenční firmy.“ V hraném zoufalství si zakryl tvář. „Už nikdy nebudu moct v Kněžegradu rozehrát mé milované zpravodajské hry…“

„Špión?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Někdy – někdy jsem jen kancelářská krysa.“ Podal mi ruku. „Ještě jsem se nepředstavil. Blažej Trop. Toho času, abych byl přesný.“

„Těší mě, Já jsem Klopp Yggredd, z úřadu Královského prokurátora. Toho času na exkurzi.“

Věnoval mi pobavený úsměv. „Ty jsi ten maník, co jsme ho sebrali v Novém Městě, že jo?“

Pokrčil jsem rameny. „Asi jo, pokud myslíš tu bitku.“

„Jo jo, myslím.“ Pak se podíval na Dissu. „Právě jsem se vrátil z města. Mám pár novinek. Sedneme si někam do stínu?“

Zavrtěla hlavou. „Klidně spusť tady. On je v pohodě. Stejně ho pak zabijeme a uděláme z toho nehodu.“

Blažej Trop chvíli studoval můj obličej, pak se neudržel a vyprskl smíchy.

Já se nesmál. Sice jsem poslušně roztáhl ústa a odhalil obě řady zubů, ale upřímnosti v tom moc nebylo. Krypteie se už dávaly za vinu horší věci, než lidi přejetí neoznačeným povozem.

Blažej se k nám naklonil a ztišil hlas. „Tak za prvé, ta bankocetle je z pravého papíru, který byl v tiskárně cenin odepsán jako zničený. To ale jen tak na okraj, protože teď přijde to hlavní: Tři nezávislé zdroje mi potvrdily jméno jednoho z těch výtečníků, co vzali roha. Takže je náš. A já mám povolení šéfa sebrat ho a vyslechnout. Může to být zajímavé. V galérce se totiž špitá o velkém a tajemném zadavateli, který chrastí penězi na každém kroku. Prý není odtud, nikdo ho nikdy neviděl a s nikým nejednal osobně. Vždycky za něj jedná nějaký prostředník, stejně tajemný. Myslím si ale, že náš chlapec jeho jméno vysype z rukávu do tří minut potom, co si ho vezmeme do parády.“

~ ~ ~

Pletl se. Ten chlapec to vysypal z rukávu za dvě minuty a půl. On to zase nebyl tak úplně chlapec, byl to chlap možná o trochu mladší než já, ale mnohem zanedbanější. Bylo vidět, že se s ním život moc nemazlil – přes obličej se mu táhla dlouhá a špatně sešitá jizva a na levé ruce postrádal dva prsty. Když jsme si pro něj přišli do jedné zastrčené špeluňky ve slumech na okraji Nového Města, zrovna propíjel těžce vydělané peníze. Celé osazenstvo lokálu se už krčilo podél zdí a on sotva dokázal zvednout krví podlité oči od džbánku s laciným pivem.

„Véna Zábor, řečený Pižla?“ zeptala se jej Dissa, zatímco Blažej s maskou profesionálního rváče přejížděl pohledem zbytek lokálu a ani na okamžik přitom nesundal ruku z ohlazeného jílce meče.

„Podle toho, kdo to chce vědět,“ zahuhlal sotva tolik zřetelně, abychom mu rozuměli.

„Krypteia, ve jménu krále, půjdete s námi.“ Uchopila ho za paži a pokusila se jej zvednout od stolu.

„Tak pr, pr,“ zamumlal. „Já nikam nejdu. Jak se to… jak se to… říká? Jo, už vím, mám totiž ty svý práva, víte?“

„Nevíme,“ odtušila Dissa Tavenn temně. Chytila ho pod bradu, zvedla mu hlavu a přiměla jej pohlédnout na mě. „Poznáváš ho?“

Pižla zbledl jako smrt a ruka mu instinktivně sjela k meči. Pak najednou zachrčel a prudce udeřil hlavou o stůl. Vypadal jako golem, ze kterého někdo vyndal šém. Teprve až po chvíli jsem si všiml, že se s ním Dissa propojila a vzala mu trochu životní síly. Poněkud zjednodušeně se dalo říct, že mu hlava padla únavou. Alespoň ostatním v hostinci to tak připadalo. Jako by lidi tloukli hlavou do stolu dnes a denně.

Její oči byly náhle zase zářivě rudé, jako dva žhnoucí rubíny. Stát se to u nás, Inkvizitor by už běžel s pilou do lesa.

Dodnes mezi lidmi, hlavně na vesnici, kolují otřesné historky o vraždících a krev pijících S’anech, démonech rodem z pekla. A to všechno jen proto, že umíme něco, co lidé ne. Každý tvor na světě sice dokáže čerpat energii z okolí, ze živých i neživých věcí. Jako třeba z vody či slunce. Allen tomu říká nabíjení, ale jen někteří to dokáží vědomě. Třeba mágové, ale ti jsou výjimkou z jinak průměrné lidské populace, která to neumí. Naproti tomu S’anové to umí všichni a už od kolébky. Mezi lidmi, kteří si závidí i o chlup menší bradavici, je to bohužel věc, která se neodpouští. No, a pak je tu ještě jeden důvod k nenávisti. A dost podstatný. Každý vědátor vám potvrdí, že jako člověk nikdy nesmíte čerpat energii z jiných lidí nebo z ohně, protože to sice jsou energie nejmocnější, ale také strašně nebezpečné a vysoce návykové. Ti, kdo jim propadnou, se stanou nejmocnějšími z mocných, ale obvykle jen nakrátko. Nakonec zrádná povaha té moci každého člověka ovládne a zničí. Co na tom, že získáte nadlidské schopnosti, když je jen otázkou času, než

vyhoříte a změníte se v blekotajícího idiota, nebo zešílíte a smrt pro vás bude milosrdenstvím. Případy slavných černokněžníků a jejich neslavných konců se učebnice dějin jen hemží. Lidé mohou bezpečně čerpat energii z vesmíru, objímat stromy, nebo hledat zdroj síly ve vodě, ale S'anové ne. Ti mohou čerpat jako na potvoru jenom z těch dvou zakázaných zdrojů. Zato však vědomě a bez většího rizika. Časem sice i S'an může podlehnout, ale do té doby si to hezky užije. S výjimkou kněžegradských S'anů. Součástí naší vazalské přísahy je totiž i závazek nepoužívat zapovězené zdroje síly. Nedivím se, během let, kdy mí předkové okupovali valnou část království, si lidé vypěstovali poměrně silnou averzi k tomu, aby je někdo vysával. Proto se podobných kousků vystříháme. Tedy alespoň pokud nás někdo vidí. V Pavlobergu to ale zřejmě bylo každému srdečně jedno. No, určitě to nebylo jedno Pižlovi, ale toho se nikdo neptal.

„Máte tu nějaký klidný kout?" zeptala se Dissa hostinského.

Ten stál opodál a třesoucími se prsty svíral svoji zástěru. Chvíli mu trvalo, než pochopil, na co se ho ptala, a pak začal horečně přikyvovat. „Máme tu salónek, milostivá paní, malý a diskrétní salónek, kde vás nebude nikdo rušit."

Přikývla. „To bude dobře. Jenom dobře. Už jsem poslala do smolincových dolů trpaslíky pro menší pochybení, rozumíš?"

Přikyvující hostinský nás odvedl k omšelým dveřím vedoucím do malé místnosti s krbem a několika židlemi kolem dubové lavice.

Než jsem se nadál, byli jsme uvnitř a to včetně katových pacholků, kteří začali okamžitě vybalovat své nádobíčko.

Véna Zábor viditelně zbledl už při vytažení prvního páru palečnic. A když se na světle objevily kleště na strhávání nehtů, začaly se o něj pokoušet mrákoty. Co bych za to dal, kdyby tu teď byl můj bratranec Ypp. U něj bych měl jistotu, že by si Pižla nenechal pro sebe jedinou informaci. V rukou Yppa, hlavního kněžegradského kata, zpívají všichni zločinci jako slavíci. Tady sice nebylo to správné vybavení, jakým se honosí mučírny – ty žebříky, skřipce, dřevěné oslice, klády a lámací kola, ale tihle pacholci se tím nijak nevzrušovali. Bylo vidět, že improvizace pro ně není cizí pojem a že jsou schopni provádět výslechy doslova kdekoliv. Ypp by se s nimi určitě dal do řeči, která by se zakrátko zvrhla v učenou diskuzi o

teplotě výslechových želez a rekordní délce řemenů tažených z delikventových zad. Pak by skončili v pivnici a někdy k ránu by se jako obvykle na stole odněkud objevil jeho ohmatený a pocintaný rukopis o právu útrpném s názvem: *„Profesionální kat“*, který je biblí každého popravčího, s žádostí o autogram i s věnováním.

Během několika okamžiků pacholci sundali z háku u stropu těžký lustr a nahradili ho konopným provazem, na kterém napnuli ječícího Pižlu jako strunku. Když se ozvalo lupnutí charakteristické pro srovnané plotýnky, jeden pacholek vzal ze stolu roubík a druhý z krbu do ruda rozžhavené železo. V tu chvíli to Pižla položil.

„Všechno řeknu, všechno řeknu,“ začal kvílet a zoufale sebou házel na laně.

Pacholek znechuceně vrátil železo do krbu a obrátil se na kolegu: „Kdyby mi nedávali tak fajnové diety, tak se jim na to tady vybodnu. Kvůli tomudle jsem odešel od večeře? Žena dneska pekla husu.“

„Tak za tohle bych ho natáhl na dva a půl metru,“ politoval jej kolega.

Dissa jim věnovala mrazivý pohled, po kterém oba hromotluci zmlkli jako pěny.

„Najal mě Marcel Šedák. On má pod palcem sjednávání mokrých kšeftů v Nové Čtvrti. Říkal, že má prímovou zakázku pro tucet ostrejch hochů, co se nebojej ušpinit si ruce vod krve.“ Pižla si odkašlal a jazykem při přejel po okoralých rtech. „Říkal, že prej nebudem škodní, protože máme sejmout nějakýho cizince, s čímž si místní úřady problémy dělat nebudou a klient je pořádně zazobaný princátko v nóbl hadrech, který na každým kroku trousí zlaťáky.“

„Řekni nám, kdo byl s tebou.“

„Znal jsem jenom Kleta Pokopa, ten nás měl na povel, ale toho dostal tenhleten,“ odvětil a trhl hlavou mým směrem. „Dostali jsme každej jako foršus patnáct ve stříbře a dvakrát tolik nám Šedák slíbil, když přinesem jeho hlavu. Jenomže nám ta krysa zapomněla říct, že máme zabít s’anskýho zmetka.“ Dissiny oči najednou nabyly barvy ledu. Vénovi něco takového nemohlo ujít a viditelně se otřásl. „Nic ve zlým, paní,“ začal omluvně, „nemyslel jsem tím nic osobního.“ Když viděl, jak si Dissa zvědavě prohlíží rozžhavená železa, jeho hlas nabyl na naléhavosti: „Já mám S’any moc moc rád, opravdu…“

„Viděl jsi to princátko?“

Zavrtěl hlavou. „S tím jednal jen Šedák. Platba byla podmíněna dodáním hlavy a všeho, co měl cíl u sebe.“

Beze slov jsme se s Dissou střetli pohledem. Někdo věděl, že přijíždím a co vezu.

„Kam sis měl zajít pro zbytek odměny?“ zeptala se jej Dissa a pečlivě sledovala Pižlovy reakce.

Nelhal, když řekl, že do starého důlního skladu u sedmé štoly. Nelhal, a nebo to byl profesionální lhář.

Podíval jsem se po přítomných. „Co takhle malá procházka?“

Dissa Tavenn jen pokrčila rameny. „Co by ne,“ pronesla po chvíli zamyšleně, „malá zdravotní procházka před večeří nemůže uškodit.“

Blažej Trop, který se celou dobu znuděně opíral o zeď, si spokojeně zamnul ruce. „Aspoň se trošku rozhejbáme.“

S’anka jen zavrtěla hlavou. „Omyl, Blažeji, ty s náma nepůjdeš. Potřebujeme diskrétního čmuchala v tiskárně. Porozhlédni se tam trochu a zjisti, jak to bylo s tím papírem. Je to důležité. Možná tam mají ti penězokazci kamarádíčky…“

~ ~ ~

Rubar byl velice spokojen. Zase měl pocit, že se mu daří, že jde vše jako na drátkách a že všechny obtíže nechal daleko za sebou. Láskyplně srovnal balíček novotou vonících bankocetlí. Dvakrát zkontroloval, že je jich rovná stovka a pak je přelepil páskou s pečetí Královské pokladnice. Nikdy by nevěřil, že taková drobnost dokáže vykouzlit na tvářích bankéřů servilní úsměvy. Někdy zalitoval, že nenechal vyrobit těch množících skříněk víc. Kdyby měl dvě, nebo dokonce tři, šlo by to mnohem rychleji. Jenomže tehdy měl, i při všech příjmech z pašování, dost na jeden jediný stroj. Ten Kaněra a jeho nehorázný požadavek. Ten zatracený rukopis stál hotový majlant. Co majlant, dva majlanty! A teď, když už má peněz dost, nemá zase Kaněru. Ten starý parchart si své tajemství vzal do hrobu. Obrazně řečeno, protože se vypařil. To bylo asi poprvé v životě, kdy Rubar zalitoval svého zvyku nenechávat žádné svědky.

Nu což, pomyslel si nakonec fatalisticky. Má jeden stroj, víc jich už nebude a s tím nic nenadělá. Jede se na tři směny a dokud se den

neprodlouží, nenadělá nic ani s tímto. Aspoň, že těch děcek je pořád dost. Pohlédl skrz desku z horského křišťálu, která jej dělila od věčně hladových démonů. Někdy nechával víko schválně otevřené a sledoval je. Už si zvykl na jejich nenávistí planoucí oči a věčně rozšklebené mordy. I na paťáty bezmocně bijící do magicky chráněných stěn důmyslného vězení. Dokud pro něj pracovali, nezajímali ho. Dával jim potravu a výměnou požadoval odvedení práce. A ti dva pro trochu energie kreslili jako diví.

Když se stroj zastavil, Rubar přestal páskovat a znechuceně pohlédl do rohu místnosti. Stačil mu jediný pohled, aby pochopil příčinu zástavy produkce. Má dost, pomyslel si, když viděl tu malou postavu přikurtovanou řemeny k masivnímu křeslu. Jsou to ale nenažraní parcharti. Za den, dva člověka vysají do mrtě. Malé tělíčko bezvládně visící v poutech z nevydělané kůže bylo popelavě bledé a děsivě vyhublé. Rozhodl se, že se kontrolou tepu zdržovat nebude.

Nasadil si rukavice pokryté stříbrnými plíšky a opatrně vyprostil z dívčiných spálených dlaní kovová madla. Pak jí sundal pouta. Drobné, bezduché tělíčko se začalo pomalu sesouvat k zemi.

Zaklel, s hekáním si je přehodil přes rameno a odnesl do vedlejší místnosti. Ta byla zařízena jako kompromis mezi pracovnou a pitevnou. Pro jeho potřeby byla ale dostačující. Položil tělo na dlouhý dubový stůl, vedle kterého měl na malém stolku rozloženy řady roztodivných nástrojů.

V jeho pohybech již byla patrná úsporná elegance rutinéra, s lehkými náznaky mistrovské bravury. Nedělal to poprvé.

Během chvíle dokončil rituální očištění trojice amuletů a vrátil je zpět na stříbrný tácek podložený fialovým sametem. Opály v nich zasazené nyní zelenkavě zářily. Odložil misku s kuřidlem a chopil se nože.

Jediným zručným pohybem otevřel dívce hrudní koš. Tuhle fázi nesnášel. Když konečně překonal žebra obepínající úzký hrudníček, nechutí nakrčil nos. Lidské útroby přece páchnou tak odpudivě… Proto používal rapír. Tu štíhlou hračku, která udělala do člověka jen maličkou dírku. Dost velkou na to, aby z těla unikl život, ale malou na všechny ostatní nechutné průvodní jevy umírání. Žádné fontány tryskající krve, žádný puch, vyhřezlá střeva a jiné nechutnosti.

Dvěma řezy z rány vyprostil srdce a na jeho místo připevnil amulet. Pak opatrně nařízl žaludeční stěnu. Opět se neubránil zalapání po dechu. Kdyby to šlo, nekrmil by ta děcka vůbec. Rychle dovnitř vstrčil druhý amulet a několika hrubými stehy ránu zavřel.

Do zakrvácené dlaně vzal třetí amulet. Aby jej dostal do dívčiny hlavy, co nejblíže čelního laloku, bude potřebovat víc než jen skalpel. Pohlédl na masivní vrátek s ostrým vrtákem a sadu dlát, které na něj již čekaly na stolku.

Dívčino srdce vhodil do kotlíku se žhavými uhlíky a nechal je tam shořet na popel. Až skončí, bude muset trochu toho popela vložit do malého medailonku. Ten bude nosit na krku, společně s osmi předešlými. Jen jeho prostřednictvím bude moci využít spojení tří amuletů v dívčině těle. Amuletů obelstívajících smrt, ovládajících vůli a krotících neustávající hlad.

Odložil zahnutý nůž a vzal si vrátek. Dneska se ještě zapotí…

~ ~ ~

Tuhle část Starého Pavlobergu jsem nikdy neměl moc v lásce. Kdysi to bylo místo, kde desítky těžařských společností dobývaly z hlubin země železnou rudu. Stovky skladišť a dílen se tehdy hemžily trpaslíky a lidmi. Doly, třídírny, tavíicí pece a kovárny jely nepřetržitě ve dne v noci. Pak jednoho dne zásoby rudy skončily a provoz dolů přestal vynášet. Když se po pár letech v nedalekých horách objevily obrovské zásobárny zlata, odešli odtud i ti poslední opozdilci. Nyní to bylo město duchů, rejdiště překupníků, noclehárna tuláků a sídlo pokoutních firem a firmiček s pochybnou pověstí a ještě pochybnějším předmětem činnosti. Bylo tu nepříjemné a tíživé prázdno, skličující opuštěnost a nesnesitelná špína. Biřice tu nikdo nikdy nepotkal. Tady by si šel pro úplatek jen naprostý šílenec nebo sebevrah. Místní strážci zákona se z obavy o vlastní bezpečnost omezili na obklopení čtvrti několika stanovišti a nechali podsvětí, ať si svoje stavy reguluje samo. Existovala nepsaná dohoda, že stát nebude zasahovat do záležitostí Starých Dolů a galérka bude počítat, že když vyrazí z ghetta za obživou, nedostane se jí žádného slitování.

Dohoda fungovala už téměř sto let a Staré Doly se za tu dobu staly odvrácenou stranou bohatého Pavlobergu.

Najít sedmou štolu nebylo zase tak těžké. Dissa šla ztemnělými ulicemi najisto. Opatrně jsme se plížili ve stínu budov, ostražitě naslouchajíce každému šustnutí, které by mohlo předznamenávat útok ze zálohy. Byli jsme docela nalehko. Jenom my dva, každý v drátěné košili, vyzbrojení příručními zbraněmi. Alespoň, že mi někdo z Krypteie přinesl z hostince moje věci, mezi kterými byl i můj milovaný samostříl. Neudělám bez něj ani krok a vozím jej všude s sebou. Dokonce i do Pavlobergu, kde je za nošení střelných zbraní provaz. Pro tyto případy jej mám rozložený v pouzdře označeném diplomatickou pečetí. Zatím se nenašel jediný celník nebo biřic, který by si dovolil do takové zásilky nahlédnout. S jakou radostí jsem jej složil a napáskoval si několik rezervních zásobníků. Konečně jsem se cítil ozbrojený a nebezpečný. Ani Staré Doly mi už přes mířidla nepřipadaly tak děsivé.

Prošli jsem kolem staré slévárny, ze které se ozýval řev skandujícího davu. Mohly se tam konat psí zápasy, nebo gladiátorská setkání se smrtí. Stejně dobře tam ale mohla být i jen obyčejná špeluňka okořeněná trochou toho „poctivého“ hazardu. Minuli jsme dvojici trpaslíků, kteří si navzájem pokoušeli vytlouct mozek z hlavy, a handrkující se skupinku překupníků kradeného zboží. Nikdo nám nevěnoval ani nejmenší pozornost. V pláštích a s kapucemi staženými hluboko do tváře jsme byli jen další dvojicí, která spěchala za svým temným posláním.

Dissa mi gestem naznačila, ať se zastavím. „Jsme na místě,“ zašeptala a ukázala na temné průčelí vysoké budovy na protější straně malého náměstíčka, které vzniklo po požáru jedné obzvláště velké budovy. „Tohle je důlní sklad a sedmá štola je hned kousek za ním. Jiný sklad tenhle důl nikdy neměl, takže to musí být tady.“

Ukrytí za hromadou hlušiny jsme bedlivě prohlíželi okolí skladiště. Buď byl ten Šedák idiot, nebo si byl setsakra jistý svojí nezranitelností. Nikde v dohledu nebyla jediná hlídka. Plot byl jen karikaturou sebe sama a o obranných valech tu zřejmě nikdo nikdy neslyšel. A co bylo nejlepší, nikde tu nepobíhal jediný pes, nebo něco horšího, co by odradilo dotěry a varovalo osazenstvo baráku.

Slýchával jsem o zběsilých válkách místních gangů, které neznaly slitování s poraženými, ale Marcel Šedák z nich byl asi vyloučen. Zřejmě to nebude žádné ořezávátko okresního formátu. Raději jsem ještě jednou zkontroloval samostříl a upravil mířidla.

„Je to čistý," zašeptala Dissa a v předklonu vyrazila k budově. Kryl jsem ji, dokud se zády nepřitiskla ke zdi a nezmizela ve stínu skladiště. Teď byla řada na mně. Sprintem jsem překonal otevřenou plochu a s heknutím narazil zády do zdi vedle S'anky.

Dissa ze záhybu pláště uvolnila několik vrhacích čepelí. Jejich stříbřitý lesk nasvědčoval tomu, že nehodlala nic ponechat náhodě. I já měl nabito stříbrem. Pokud tam uvnitř nebudou maníci až po uši zakutí do oceli, bude to v pohodě. V opačném případě přijde řada na poctivou ruční práci…

„Tak jdem na to," zašeptala a vzala za kliku.

~ ~ ~

„Opravdu, nemám nic proti činnosti Královské kontrolní komise pro správu financí," zavrčel nevrle Rupert Pokosil, ředitel Královské tiskárny cenin, „ale nedivte se, že mi připadá divné, když se tu v rozmezí dvou týdnů objeví již druhá kontrola."

„Jistě," přitakal chápavě Blažej Trop a nadhodil si těžkou knihu účetních zápisů a cestovní kalamář s brkem, které se mu už začínaly pronášet. Měl jsem si zvolit lehčí rekvizity, pomyslel si. „Mé pověření je však více než jasné," dodal nakonec a podal řediteli malý svitek pergamenu.

Ten jej ani nečetl, jen zběžně pohlédl na pečeť a pak znechuceně zavrčel: „Tak dobrá. Najdu vám nějaký tichý kout a nechám tam přinést ty personální spisy našich zaměstnanců."

„A šálek jahodníku, jestli mohu poprosit," dodal ještě Blažej.

„A šálek jahodníku, samozřejmě," odvětil ředitel odevzdaně a odešel do vedlejší kanceláře ponechávaje Blažeje na moment o samotě.

Možná to trvalo jen minutu, ale pro zkušeného špeha to byl čas více než dostačující. Během něj Blažej Trop, nespouštěje pohled ze dveří, pečlivě zkontroloval ředitelovu kancelář, šuplíky jeho stolu, přihrádky registratur a příruční trezor. Jediné co nalezl, byl tajný

likérník s několika načatými lahvemi pálenky. To by sice mohlo řediteli zavařit, ale o důkaz nějaké jeho kriminální činnosti nešlo ani náhodou.

Když se ředitel vrátil do kanceláře, nalezl jen malého, prošedivělého muže, znuděně listujícího účetní knihou. „Kdybyste mě laskavě následoval," oslovil jej ředitel, „našli jsme pro vás jeden tichý kout s dostatkem světla a jahodníku."

~ ~ ~

Místnost byla opravdu tichá a dobře osvětlená. Byla ale taky v tom nejzastrčenějším koutu tiskárny, který se Rupertu Pokosilovi podařil najít. Dostat se k ní, to znamenalo projít pěti skladišti papíru a barev, z toho nejméně do dvou nevstoupila trpasličí ani lidská noha už drahně let. Musel projít kolem řad tiskařských lisů, u kterých se potily desítky do půl pasu svlečených trpaslíků. Do úspornosti nacvičenými pohyby vkládali mezi desky lisu nové a nové listy papíru a obnovovali vrstvu barvy na zarámované sazbě. Jiní hotové tisky odnášeli k usušení a další je řezali na jednotlivé bankocetle nebo státní dluhopisy, třídili do balíků a v objemných a kodrcavých vozících odváželi do podzemních trezorů.

Když Blažejovi přinesli sedm objemných fasciklů s osobními spisy všech zaměstnanců, přestali se o něho zajímat. Jeden ušpiněný trpaslík mu ještě podal otřískanou konvičku s jahodníkem a pak si všichni šli po své práci. To mu jenom vyhovovalo. Zavřel se v místnůstce na hodinku, kterou strávil tím, že zběžně listoval ohmatanými pergameny a hrotem brku si vyšťárával špínu zpod nehtů. Věděl, že v osobních spisech nic nenajde. Znal už z archivu Krypteii každého jednoho dělníka, který tu byl zaměstnán, jejich mistry i samotného ředitele. Nikdo neměl jediný škraloup, žádného podezřelého kamaráda, divné sousedy ani nečekaně velké jmění. Nikdo si nežil nad poměry, žádný si nevydržoval nákladnou milenku, ani neutrácel na dostizích a zápasech. A přesto se odtud ztratil nepadělatelný bankovní papír. Blažej Trop si byl jist, že přesně tohle se tu stalo a že za tímto stojí jedna, možná dvě konkrétní osoby. Jestliže ale nejednaly ze zištných pohnutek, pak jejich konání vedly

mnohem temnější a záludnější motivy. Blažej takové lidi znal a byli to ti nejhorší protivníci.

Když uplynula hodina, pořádně si prsty protřel oči, aby byly už od pohledu červené a unavené. Pak pomrkávaje vyšel ven a začal se dožadovat latríny. Vypadal přesně tak, jak dělníci očekávali. Jako škrabák, který pod lampou zíral do papírů. Nikdo s ním nešel. Dva, tři mu neurčitě ukázali rukou kam jít a zbytek se o něho nestaral vůbec. Zcela nerušeně začal bloumat po tiskárně. Prolezl veškerá skladiště, nahlédl do každého kouta a s každým, kdo se namanul, se dal přátelsky do řeči. Nebylo to nic těžkého. Když ze sebe udělal zvědavého hlupáka, každý tiskař se hned rozpovídal, zvláště když viděl, že v jeho očích nemá daleko k polobohu. Blažej zjistil za další hodinu dvakrát víc, než bylo ve všech pavlobergských spisech dohromady. Zjistil, kdo pije, kolik pije a s kým, kdo hraje kostky a kdo vrhcáby, kdo chodí za kurvama a kdo ji má doma a že se před pár měsícema dělalo hrozné čóro kvůli nějakému balíčku, který odtud odnesl Kanas Degerd. Ten Kanas, který pak umřel. Měl nějaký papír od svého strýce a ředitelův zástupce, Krann Doblenn, strašný parchart, který nemůže starého Degerda ani cítit, mu zcela nepochopitelně šel na ruku a divže tomu mladýmu smradovi nevlezl do jeho velkopanského zadku. Navíc, když mladej Degerd odešel, dělal Doblenn nějaký čáry máry s denníma výkazama a zašmudlil dobrý tři tisícovky podkladovek pro bankocetle tak, že nikdo nikdy nezjistí, že byly vůbec vyrobený.

Když už se Blažej dozvěděl dost, zrušil jako vždy to malé, užitečné kouzlo, vymazal tiskaři vzpomínky na tenhle rozhovor a přesunul se k další oběti. Jen jeho nadřízení věděli, že je mág, specialista na psychický výslech a sledování. Proto byl tak dobrý špión.

Zrovna se vracel do své kukaně, aby odtud odnesl své věci a nahlásil řediteli, že je hotov, když zahlédl podivně se tvářící skupinu cizinců. Aniž by hnul jen brvou, pokračoval v chůzi. Nemohl si dovolit nechat na sobě znát ani stín strachu. Věděl, že tihle muži zde nemají co dělat a to, že je s nimi Krann Doblenn, na tom nic neměnilo. To byl ten muž z tiskárny, stojící v pozadí. To jeho hledali…

Zašel za roh a snažil se ze všech sil uklidnit. Nyní si nemohl dovolit žádnou paniku. Musí se odtud dostat, musí někomu dát zprávu. Opatrně nahlédl za roh. Cizinci se právě zkušeně rozmisťovali po tiskárně. Povzdechl si, kolem nich neprojde ani myš. Pak mu to došlo. Tohle nebyla žádná exkurze. Tihle se určitě chystají ukrást další várku papíru a podle jejich počtu se tentokrát nespokojí s několika usmolenými tisícovkami. A takhle velká krádež se dělá beze svědků… Zvážil svoje šance na únik. Musí podat zprávu, musí podat zprávu! Pak ho něco napadlo. Nikdy to sice nezkoušel, ale za pokus to stálo. Rychle se posadil na podlahu a zavřel oči. Zkoncentroval se, jak ho učili a jak to dělal již tisíckrát. Vklouzl do svého vlastního vědomí a z myšlenek, z úryvků rozhovorů a ze všech prožitků vytvořil jednu homogenní a téměř hmatatelnou vzpomínku. Pak začal tvořit kouzlo. Splétal je stejně, jako tkadlec tvoří síť, až bylo hotové. Ani nedoufal, že se mu to podaří na první pokus. Ještě nikdy se o něco takového nepokusil a z únavy se mu teď třásly nohy. Teorie a praxe jsou skutečně dvě zcela odlišné věci.

Z hlubin nadvědomí jej zpět k zemi strhla palčivá bolest, která ho jako blesk udeřila do ledví. Žhavý jazyk mu pronikl do útrob a zase je opustil. Zachrčel a s překvapením ucítil na rtech chuť krve.

Otevřel oči a pohlédl na dvojici mužů, z nichž jeden si právě o nohavici otíral zakrvácený nůž. „Já ti říkal, že tu někdo je," pronesl ke svému společníkovi. „A není to nikdo jiný, než slídil z Krypteii. Znám toho zmetka moc dobře."

„Zamar Kopáč," zachrčel Blažej, když mu konečně došlo na čí tvář se to vlastně dívá. Ten věnoval svému společníkovi znechucený pohled. „No vidíš. Neříkal jsem to? Sám bych nevěřil, že jsem kdysi dělal pro stejnou firmu."

„Půjdu to říct šéfovi," ozval se ten druhý. „Krypteia je pěknej škrt přes rozpočet. Měl by to vědět."

Zamar jenom přikývl. „Jen běž. Já to tady s exkolegou Blažejem dokončím. Takříkaje na ex." Sám se zasmál vlastní vtipnosti a přiklekl k Blažejovi, který už upadal do šoku. „Za chvilku jsem u vás."

Jen chvilku předtím, než se Blažej Trop propadl do mrazivých temnot nebytí, vypustil ono pracně utkané kouzlo a poslal je vstříc

osobě, které věnoval svoji poslední myšlenku. Možná, že by Dissu naštvalo, že poslední myšlenku nevěnoval jí, jako svému parťákovi, ale šéfovi, ale to už mu nepřipadalo důležité.

~ ~ ~

Krann Doblenn se zachmuřil. Tohle byl skutečně škrt přes rozpočet. Jeho rozkazy byly ale jasné. Měl úkol a ten musel splnit za každou cenu. Musel to udělat pro Rufuse Degerda. Nemohl a ani jej nechtěl zklamat. Jestliže je v tom zapletená Krypteia, je třeba předpokládat, že už ví víc, než se zdá. Vzpomněl si na proceduru operace Úklid a pak obrátil na kapitána žoldnéřů. „Dobrá tedy. Rozdělte se na dvě skupiny. Jedna pokračuje v plnění úkolu a druhá se postará o zametení stop. Nikdo nesmí utéct, jasné? Pojďte za mnou, ukážu vám, kde je kancelář ředitele…“

~ ~ ~

Marcel Šedák si zamyšleně měřil šestici zamračených mužů. Nevypadali nijak zvláštně. Normální chlapi, pokud mohl soudit. Trochu nemytí, trochu posekaní a hodně moc obhroublí. Ani trochu mu nepřipadalo, že by mohli být nějak výjimeční. A přece zdání klamalo. Za tu dobu, co se pohyboval v oboru, už sjednal kontrakty se všemi možnými rasami světa a také s bezpočtem magických bytostí. Pokud někdo chtěl mít ve sklepě zombii nebo v komoře vampýra, obrátil se na něj. Vlkodlak, fext, dokonce i kostlivec – nic nebylo problém. Konečně, byl to on, kdo jako první zaměstnal za stravu a byt ghoula. Tihle chlápci ale byli opravdu prvotřídní zboží. Už o jim podobných slyšel, ale všechno to byly jen takové ty zkazky po pátém džbánku vína, šeptané za kradmých pohledů. Alchorgové nebyli téma do společnosti, zejména ne pro lidi, kteří se vyhýbali problémům. Každý znal děsivé a krví přetékající historky o bytostech vzniklých v dílnách dávných alchymistů z dob před Velkou válkou. Vylepšenci zdokonalení až za hranice lidství. Silní, rychlí, takřka nezranitelní. Byly to válečné stroje, stvořené za jediným účelem a tím byl boj. Spojením člověka, magie a alchymistických artefaktů vznikli nepřekonatelní bojovníci. Za Velké války jich prý byly celé legie a alchymisté je chrlili po stovkách. Nyní by člověk se svíčkou

hledal alchorgy i alchymisty, kteří by je dokázali stvořit. Bylo s nimi spojeno obrovské riziko, které se žádnému rozumnému alchymistovi nemohlo vyplatit. Stvoření jen jediného alchorga jej mohlo přivést na planoucí hranici a ještě předtím by mu Inkvizice zařídila exkurzi po mučírně.

Šedákovi se ale přihlásilo hned šest alchorgů naráz, zřejmě všichni z jedné dílny, a o jejich kvalitách nepochyboval ani minutu. Magie z nich doslova sršela a nedávno implantované amulety dokonce způsobovaly mihotání aurálních obalů kolem jejich těl. Nemohli být upravení déle než pár měsíců. Za informace o jejich tvůrci by Šedák uplácel a vraždil. Bylo to riziko, to ano, ale když v něčem viděl dobrý kšeft, nedokázal váhat ani minutu. Tady neváhal dokonce ani vteřinu.

„No," začal opatrně, „o takové drsné hochy bude na trhu určitě zájem." V mysli mu vytanula částka, kterou utrží na provizi za jejich kontrakty. Spokojeně se pousmál. Pak k té částce přidal ještě jednu nulu. Vypadala už lépe, ale stále se mu na ní ještě něco nezdálo. Zkusmo částku vynásobil dvěma. Ano, najednou to bylo mnohem lepší. Úsměv na jeho tváři byl nyní mnohem spokojenější. Alchorgové se už tvářili netrpělivě.

Rychle tu sumičku vrátil zpátky do původní velikosti. Ať jsou vylepšení jak chtějí, některé věci vědět nemusí, třeba výši jeho zisku. „Určitě se dohodnem na stovce měsíčně."

Velitel vylepšenců se pohrdavě ušklíbl. „Než mě předělali, bral jsem dvakrát tolik, co nabízíš. Nepřipadá v úvahu. Máme ještě hodně co splácet a hledáme solventnějšího klienta."

„A ne takového chrta," dodal ještě jeho kolega.

Šedák nasadil grimasu člověka, kterému je srdce zaživa rváno z těla a s chrčením ze sebe vypravil: „Dobrá, dám tři stovky na osobu."

Velitel se rozhlédl po svých mužích. Ti tentokrát jen pokrčili rameny.

To bylo dobré znamení. Ti hlupáci ani zdaleka neznali svoji cenu. Bylo třeba jednat rychle. Rychle, než si to rozmyslí. „Lorku," zařval Šedák přes celou halu na podsaditého skřeta, který se nedbale opíral o okraj výhně a ocílkou obtahoval ostří své šavle. „Přines mi smlouvy. Rychle!"

~ ~ ~

Starý skřet všeho nechal a s nespokojeným šklebem přinesl, co bylo požadováno. Kradmým pohledem zhodnotil nováčky, ale své závěry si nechal pro sebe. Raději se s hlasitým hulákáním začal vozit po svých soukmenovcích, kteří se líně povalovali mezi starými a zaprášenými stroji a dávno vyhaslými výhněmi. Šedák už dávno nevěřil ani lidem ani trpaslíkům. Svoji důvěru vkládat pouze do těchto dvou tuctů sveřepých a nepoddajných tvorů, které si platil lépe než panovníci své gardisty.

„Kurva mať, vy líná pakáži!“ řval na ně až do ochraptění. „Kde jsou, kurva, hlídky? Kde jsou ti zkurvysyni, kteří opustili svá stanoviště?“

Několik skřetů se neochotně postavilo a s vrčením se vydalo ke schodišti na střechu.

„A co já?“ ozvalo se syčivě za Lorkovými zády.

Pomalu se otočil a pohlédl do dvojice šedomodrých, matných a života pozbavených očí, zasazených do vyzáblého a mrtvolně bledého obličeje. Nechutí nakrčil nos, když ho ovanul smrdutý dech. Ačkoliv u jiných by měl co dělat, aby jim při hovoru stále upřeně nehleděl do očí, tady se nemohl vyvarovat zírání na jeho zuby. Dlouhé, úzké a špičaté, jako má pila.

„Co krysy, už ses o ně postaral?“

Dotázaný si dlouhou, popelavě šedou dlaní několikrát obkroužil břicho.

Lork by asi byl raději, kdyby je vytrávil nebo pochytal do pastí, ale na druhou stranu považoval za lepší, když se tenhle ghoul živil krysami než jím. Ten vytáhlý, hubený a nemrtvý vyžírač hřbitovů se mu z hloubi duše hnusil, ale uznával důvody, které jeho šéfa vedly k najmutí téhle zrůdy. Neexistoval totiž lepší slídič než ghoul stíhaný neukojitelným hladem. Žádný magický i nemagický tvor se před ním nedokázal ukrýt. Jen díky němu už Marcel Šedák unikl tolika léčkám a atentátům nastrojených konkurencí.

Lork se na moment zamyslel. „A co švábi? Už jsi tady vysbíral všechny šváby?“

„Nevysbíral,“ připustil ghoul a spokojeně se odšoural s cílem najít v hale své nové oběti.

Skřet si povzdechl: „Kurva, málo mě platí. Málo…“

~ ~ ~

Kapitán žoldnéřských vylepšenců se naklonil nad smlouvu. Měl vylepšené svaly, nadlidskou rychlost a zesílené kosti. Amulet, který mu vpravili do mozku, mu dával neuvěřitelný zrak a rychlé reakce, ale nenaučil jej psát. Když v ruce sevřel brk, nespokojeně zavrčel. Pokusil se rozpomenout na kličky, které měly představovat jeho jméno. Kdysi se je učil, ale to už bylo tak dávno. No nic, zkonstatoval po zralé úvaze a rozhodl se pro nicneříkající, leč rozmáchlou vlnovku.

„Hledám Marcela Šedáka,“ ozval se najednou zvučný hlas z opačného konce haly. Alchorg zvedl oči od listiny a pohlédl na vysokého cizince doprovázeného neméně vysokou dívkou. Oba byli až nezvykle bledí, modroocí a s dlouhými, jak uhel černými vlasy. Když viděl jejich kroužkové zbroje, zbraně pověšené v závěsech na opascích a zejména pak mužovu opakovací kuši, nespokojeně zasyčel. Ti tu nepřišli na návštěvu.

„Tak kde je?“ pokračoval cizinec.

„A kdo se ptá?“ ozval se náhle Šedák, který odvážně vystoupil ze stínu tavicí pece.

„Ten, kterého jsi měl nechat zabít,“ odvětil cizinec a bleskurychle přiložil k líci samostříl. „Vzdej se královskému majestátu a žádej milost!“ zakřičel ještě, ale to už ho Šedák neposlouchal. Skokem se právě vracel do bezpečí za tavicí pec. Na špinavou práci měl jiné.

Skřet, stojící na ochozu po střechou haly, bleskurychle vytrhl z toulce šíp, založil jej na tětivu luku a namířil na drzého cizince. Ten nezaváhal ani vteřinu a prohnal mu šipku hlavou. Bezduché tělo se zřítilo na podlahu uprostřed haly.

~ ~ ~

„To je ten S’an,“ zakřičel Šedák. „Zabijte ho! Zabijte! Zabijte i tu s’anskou couru!“

Lork vytasil tesák a podíval se po svých mužích. „Tak, vy parcharti,“ zavrčel, „teď máte možnost zasloužit si svoji mzdu. Na ně!“

Zatímco se skřeti začali šikovat k útoku, alchorgové se spořádaně přesunuli do bezpečí za mohutné tělo tavicí pece a s němou otázkou hleděli na nedaleko se ukrývajícího Šedáka. Jejich velitel nerozhodně pohlédl na brk ve své pravici, nepodepsanou smlouvu a pak začal hodnotit Šedákovy šance proti dvěma S'anům.

Šedák to pochopil okamžitě. „Tisícovku na ruku každému a další dvě tomu, kdo je zabije!"

Jejich velitel se mrazivě pousmál. Tomu již rozuměl. „Ano, taková nabídka už stojí za úvahu."

„Hej," ozvala se ta S'anka a kapitán naznal, že má docela příjemný hlas. „Než si plácnete, zvaž nabídku dělat pro mne."

Uchechtl se. „A ty jsi kdo, S'anko?"

„Já nikdo, ale dělám pro Krypteiu. Nabízím ti šest tisíc ve zlatě na ruku pro každého, když se k nám necháte nalejt, pravidelný plat a doživotní pardon za všechny zločiny spáchané v Pavlobergském království."

Kapitán žoldnéřů zamyšleně odložil brk do kalamáře a pak chytil překvapeného Šedáka pod krkem. „Tak jsem proved svý první zatčení, šéfko," zakřičel, „co máme dělat teď?"

„Hlídejte ho, my dojdeme," odvětila Dissa. „Jen, co to tady doděláme," dodala ještě, když si všimla blížících se skřetů.

„A nechcete pomoct?" otázal se jí ještě alchorg úslužně.

„Ne," zakřičela v odpověď, „ještě nejste pojištění…"

~ ~ ~

Nacvičeným pohybem jsem škubl pákou na boku samostřílu a ze zásobníku vyskočila před natahující se tětivu nová šipka. Jeden mrtvý skřet vítězství nedělá, ale opakovací kuše je opakovací kuše. Znovu jsem zacílil a do mířidel zachytil další postavu. Stiskl jsem spoušť, tětiva zadrnčela a vyjící skřet byl v kotrmelcích vržen zpátky. S hlasitým žuchnutím dopadl na podlahu a z prostřeleného hrdla mu v pravidelných intervalech stříkala krev. Okamžitě jsem nabil a znovu vystřelil. Druhý skřet se zastavil a s nechápavým výrazem si prohlížel úhlednou dírku, která se mu objevila uprostřed prsního pancíře. Je to dobrý, pomyslel jsem si, nejsou neprůstřelní. Střílet do hlavy je sice jistější, ale míření trvá dlouho. Příliš dlouho, když

berete v úvahu, že se na vás žene další dvacítka po zuby ozbrojených skřetů.

Když jsem si mohl vybírat větší cíle, rychlost střelby rapidně vzrostla. Během pár sekund jsem vystřílel celý zásobník a útočníci, kteří se k nám, ke své smůle, hnali z opačné strany skladiště, prořídli. Naše šance se nyní zvýšily. Ještě jich ale bude muset trochu padnout, než začnu sázet na naše vítězství…

Tohle nebyla žádná ořezávátka, ale praví a nefalšovaní klanoví válečníci, kteří vyrazili na zkušenou do civilizace. Sice si z nich lidé utahují a v bájích padají po stovkách za minutu, ale skutečnost je jiná – jsou to pořádně odolné bestie neznající strach ani slitování. Souboj průměrného skřeta s průměrným člověkem skončí tak rychle, že bookmakeři ani nestačí vypsat kurzy. Při pohledu na tu ječící sběř mě na chvíli napadlo, že práce v kanclu zase není tak špatná a co že se mi na ni vlastně tak nelíbilo. Na víc mi už nevyšel čas. Odhodil jsem nepotřebnou kuši a tasil meč. Avizovaný čas na poctivou ruční práci právě nadešel.

Úkrokem jsem se vyhnul hvízdající čepeli a srazil se s jejím majitelem, který to nezvládl dobrzdit. Jeho plátová zbroj při nárazu dutě zachřestila a podobně zareagovala i moje žebra. Měl jsem pocit, jako by do mě narazilo beranidlo. Skřet zavrčel a znovu se po mně ohnal. Blokoval jsem jeho ránu a kontroval. Vyměnili jsme si rychlou sérii ran a za zvonění čepelí kolem sebe kroužili, hledajíce si navzájem slabiny. Byl to dobrý šermíř, ale já neměl čas ani prostor na zábavu. Musel jsem to s ním skoncovat co možná nejrychleji.

Náhle jsem koutkem oka zaregistroval rychlý pohyb. Tmavá šmouha mi bleskově zmizela ze zorného pole a ocitla se někde za mými zády. Rychlým úkrokem jsem se na poslední chvíli vyhnul dalšímu skřetovi, který se mě chystal bodnout zezadu. Jeho zákeřnost jsem mu oplatil seknutím přes tvář. Ječící skřet upustil zbraň a celý zalitý krví se odpotácel stranou. Myšlenky na další lumpárny ho rychle přešly. Dobrý pocit mi překazilo hvízdající ostří šavle, které mi divže neuseklo ucho. Tak to dopadá, když se nechám rozptylovat. Poodstoupil jsem a zaujal střeh. Skřetí šermíř to nervově nevydržel a zaútočil. Se šavlí napřaženou k finálnímu úderu provedl zuřivý výpad.

Jsou chvíle, kdy jsou všechny rady, moudra i pravidla jen snůškou prázdných vět. Zejména, když jde o život. Obklopen nepřáteli a tváří v tvář onomu šermíři – to byla přesně ta chvíle. Vím, že je mi to zapovězeno úmluvou stvrzenou krví mého otce, ale nemohl jsem jinak. Tentokrát jsem se útoku postavil čelem. Odrazil jsem úder, který mi hrozil rozpolcením lebky a jílcem meče prudce zasáhl skřeta do obličeje. Vyhekl a zavrávoral. Chvilková ztráta pozornosti jej stála život. Hmátl jsem po jeho pravici, ve které držel šavli, a pevně ji sevřel.

Skřet překvapeně vytřeštil oči. Trhl rukou, ale osvobodit se mu nepodařilo. Najednou se čas zastavil a on už neměl úniku. Na mé straně byl totiž všechen čas světa a na jeho jen špetka, která stačí k poslednímu nádechu. Hvězdice vržená Dissou visela ve vzduchu jen píď před vytřeštěným obličejem skřeta, který v běhu zamrzl a nyní balancoval na špičce pravé nohy. Ve vzduchu zůstaly i kapky krve vykašlané dalším skřetem, kterému Dissa probodla plíci.

Znovu jsem pohlédl na svého protivníka. Do oceli oděný skřet se náhle proměnil v přízračnou siluetu protkanou spletí zářících drah naplněných životadárnou energií. Pak došlo ke spojení.

Z úst mu uniklo tlumené zachrčení. Jako houba jsem začal sát jeho energii, přijímat ji s dychtivostí žíznivého na poušti. Najednou jsem nechápal důvody, pro které mi toto bylo zapovězeno. Marně se vzpíral, ječel a pokoušel se vyprostit. K ničemu mu to nebylo a svému osudu neunikl. Jeho aura začala pohasínat a meridiány vetkané do těla potemněly.

Zmocnila se mě neuvěřitelná euforie a tělo mi zaplavil pocit nadlidské síly. Svět získal neuvěřitelně ostré kontury a mé smysly se zbystřily daleko za hranice lidských možností. Přijal jsem nabízející se dědictví mého rodu a stal se S'anem ze starých bájí. Všemocným válečníkem obdařeným neuvěřitelnými schopnostmi a nadlidskou silou. Jen varovný hlas v koutku mého mozku mě zachránil před začínajícím šílenstvím. Pocit euforie pomalu ustupoval a já cítil, jak se plním energií až po samý okraj. Prudkým trhnutím jsem přerušil propojení a nechal se zaplavit náhlým pocitem neuvěřitelně bolestné ztráty.

Protřel jsem si oči a vrátil se do tohoto světa. Čas opět začal plynout. Skřet byl mrtev a když jsem jej pustil, bezvládně se sesul na podlahu. Během krátkého okamžiku jsem jej společně s energií okradl i o desítky let života. Tělo, na které jsem se nyní díval, patřilo starci již celá desetiletí mrtvému, s pergamenově bledou pokožkou a tvářemi propadlými, až kůží vystupovaly kosti.

Do srdce mi pronikl ledový osten. Na lítost teď ale nebyl čas. Zbývající skřeti zle dotírali na Dissu. Jenom díky ní se na mě během propojení neobořili šermířovi kamarádi. Neměli na to čas. Její nože se míhaly jako dva blesky, páraly pancíře jako by byly z papíru a zajížděly hluboko do svalů způsobujíce děsivá zranění. Z klubka bojujících se náhle oddělil zoufale tápající skřet, který se marně pokoušel zastavit krev tryskající z boku. Vzápětí jej následoval druhý, kterému nůž projel paží a zastavil se až o kost. Zalitý krví z otevřené tepny, tiskl k tělu bezvládnou pravici a potácel se pryč. Nedošel daleko. Tělo vysílené ztrátou krve ho zradilo již po pár krocích a on se zhroutil k zemi.

Rychle jsem se vzpamatoval a rozběhl se Disse na pomoc. Svět se rozpil do mnohobarevné šmouhy. Překvapení skřetů neznalo mezí, když jsem se náhle zhmotnil přímo před nimi. Tenhle boj přestal být spravedlivý a oni najednou neměli žádnou šanci. Až po okraj naplněný energií mi nebyli protivníky, ale neškodnými hračkami. Jejich zbraně se ke mně blížily až k uzoufání pomalu a já mezi nimi elegantně proplouval a jejich majitelům oplácel měrou vrchovatou. Byli by bez šance, i kdyby jich bylo dvakrát tolik. Boj se změnil v masakr. Jejich očím muselo připadal, že jsem zmizel, že jsem hned tady a hned zase tam. Pověrčivým skřetům jsem musel připadat jako démon a proti démonům se bojuje špatně.

Během okamžiku jsem vyčistil prostor kolem udýchané Dissy. Poslední tři skřeti odmítli ustoupit a podle dávných tradic svého lidu se rozhodli zemřít v boji. Jednoho jsem nechal Disse a zbylým jsem se rozhodl jejich přání splnit osobně. Moji výzvu k tanci se smrtí přijali s bláznivým nadšením. Jestli se báli, nedali to na sobě znát. Myslím si ale, že ne. Praví skřetí válečníci pohrdají životem a zbabělostí. Dokonce to byli oni, kdo zaútočil jako první. Bez námahy jsem jediným pohybem blokoval oba seky šavlí a proklál prvního z

nich. Jeho pancíř mé síle nevzdoroval víc než obyčejné plátno. Chvíli jsem sledoval, jak se chroptící skřet pomalu kácí k zemi, pak jsem se vyhnul útoku posledního válečníka a útok opětoval. Čepel mého meče se změnila ve stříbrnou šmouhu, která ve vzduchu opsala zářivý oblouk a zakousla se mu do těla. Jedinou ranou jsem jej rozpáral od ramene až po stehno a kopnutím ho poslal pryč. Řvoucí skřet proletěl halou a narazil zády do červenými cihlami vyzděné výhně. Na krátký okamžik přilnul k hrubému zdivu, ale nakonec se, nucen přitažlivostí, sesul na podlahu.

~ ~ ~

Všebol Koval, hrdý žoldnéřský kapitán a alchorgský vylepšenec byl s vývojem událostí velice spokojen. Pracovat pro stát považoval za výhru. I když musel připustit, že i práce pro podsvětí měla své klady. Ty peníze samozřejmě nejsou k zahození, ale generální pardon za všechny zločiny na území království nyní potřeboval mnohem více. Bylo jen otázkou času, než by se přišlo na to, že si část svých vylepšení zafinancoval loupežemi a vloupačkami, během nichž ubezdušil několik bohabojných občanů, kteří se v nevhodnou dobu ocitli na nevhodném místě. Nepochyboval, že ani jeho společníci nesehnali mecenáše a museli si na úpravy vydělat, jak se dalo.

Bez námahy držel vzpouzejícího se Šedáka pod krkem a nechal ho balancovat na špičkách. Bavilo ho to. Cítil v sobě neuvěřitelnou sílu, kterou jeho svalům propůjčovaly magické artefakty a dávalo mu to pocit, že žije. Že žije víc, než kdy předtím, i když mu nyní bilo srdce jen pětkrát za minutu a jeho tělesná teplota dokázala vyděsit i otrlou přístavní běhnu.

„Pussst' šššéfa," přerušilo jeho úvahy nenávistné zasyčení. Vylepšený čich mu málem zkolaboval pod návalem záhrobního puchu. Pohlédl na špinavou a mrtvolně šedou postavu, která se k němu blížila šouravou chůzí. I přes všechnu magii a alchymii v něm na krátký okamžik zvítězil prostý lidský strach z nadpřirozena. Ghoul to vycítil a spokojeně vycenil své špičaté zuby. Koval se rychle uklidnil a kývl na společníky. „Revene, Kdoule, na něj!"

Oba alchorgové beze slova tasili meče a vrhli se na nestvůru. Jejich výpady byly ukázkové, jako z učebnice. Bohužel tím veškerá

krása skončila. Ghoul se ani nenamáhal bránit. Oba meče, i když byly ostré jako břitvy, mu nedokázaly ublížit. Znovu a znovu do něj alchorgové sekali a bodali, ale nezpůsobili mu ani oděrku. A ačkoli to byly údery, které dokázaly člověka rozpůlit vedví, ghoul jedinkrát nezavrávoral. Jenom tak stál, zubil se a pobaveně sledoval jejich snažení. Pak mávnutím ruky odhodil Revena stranou, jako by zaháněl otravnou mouchu.

Jeho kolegu Kdoula zastihl úder mrtvolně bledé ruky, když se sám napřahoval k ráně. Dlouhé drápy si tvrdostí nezadaly s ocelí. I přes všechny úpravy nervového systému a snížení prahu bolesti Kdoul vnímal tříštění svého ramene jako hodně nepříjemnou záležitost. Překvapeně sledoval, jak ve sprše krve, tkání a úlomků kostí spáry obnažily pažní tepnu a amulet, který měl vylepšovat činnost bicepsu. Ten jenom zajiskřil a jako neživý kus kovu se zazvoněním dopadl na zem. Než si dokázal ujasnit, co přesně pro něj znamená pravice visící u těla jen na kusu kůže, dostihl ho ghoulův druhý úder.

Ani moc magických artefaktů, ani schopnosti jimi do krajnosti vybičované nedokázaly alchorga zachránit. S poznáním, že mu alchymisté lhali, jako nezúčastněný divák sledoval, jak mu úder otevírá hrudní koš a magická podstata nemrtvého neutralizuje všechny amulety, se kterými přišla do styku. S pohasínajícím vědomím mu chybová hlášení vysílaná centrálním amuletem připadala poněkud zbytečná.

Reven se otřesen úderem pomalu postavil na nohy. Byl svědkem něčeho, o čem mu tvrdili, že nemůže nastat. Kdoulova smrt jím sice hluboce otřásla, ale byl vázán rozkazem svého velitele. Zaútočil prudkým výpadem na ghoulovo hrdlo, ale opět se dočkal jen zklamání. Ne, že by to nečekal. Bylo to, jako bodat do žulové zdi. Nemrtvý mu s úšklebkem vytrhl meč z ruky a drže ho jako kyj, udeřil Revena hlavicí jílce do hlavy.

Ten zaslechl hlasité křupnutí a nemohl se zbavit dojmu, že mu je na hlavu najednou nějak chladno. Než dopadl na podlahu, vnímal ten chlad již každým pórem těla.

~ ~ ~

„Stříbro, chce to stříbro,“ zařval jsem na žoldnéřského velitele, který se právě hodlal bez váhání připojit ke svým méně šťastným kolegům. Jenom můj výkřik jej zarazil. V opačném případě by dopadl jako oni. Jeho meč byla obyčejná kovářská práce a ta žádnou magickou bytost nezraní. Můj firemní na tom byl mnohem lépe. Stříbrem vykládané povídání o spravedlnosti a zákonu se zakouslo do ghoulova těla. Z hluboké rány se vyvalil dusivý pach spáleniny a nemrtvý hlasitě zaječel. Ohnal se po mně pařátem, ale natrefil pouze na nastavené ostří. Blesková manikúra jeho bojový zápal dokonale zchladila. Šokovaně zíral na prsty ležící před ním na podlaze. Ghoulové nikdy neoplývali přehnanou inteligencí a ani tento nebyl výjimkou. Než jeho rozum rozpohyboval tělo k útěku, čistým sekem jsem mu oddělil hlavu od těla. Možná to některým z přihlížejících mohlo připadat zbytečné, ale pro jistotu jsem mu ještě dvěma seky otevřel hrudní koš a spálil stříbrnou čepelí i jeho malé, scvrklé a neduživé srdce.

„Díky,“ pronesl žoldnéřský kapitán váhavě.

Jenom jsem přikývl. Boj skončil právě včas, protože Šedák už začínal dělat čest svému jménu. Už se ani nevzpouzel, jenom zplihle visel z alchorgovy pravice a tiše chroptěl. Když jej vylepšenec nešetrně postavil zpátky na zem, neudržel se na nohou ani minutu. Když jsme ho s Dissou vyslýchali, museli jsme si k němu kleknout. Trvalo dlouho, než ze sebe dokázal dostat slovo, ale pak byl zase pro změnu k nezastavení. Byla ho radost poslouchat. Když skončil, skládačka byla bohatší o několik dalších dílků. Pořád mě překvapuje, jak lidem dokáže setkání se smrtí obrátit životní hodnoty.

I Šedák byl náhle jako vyměněný a jen planul touhou po spolupráci. Možná ho také poháněla vidina mírnějšího trestu, kdo ví. I když si myslím, podle pavlobergských zvyklostí, že mezi šibenicí a dvaceti lety v sirných dolech zase tak velký rozdíl nebude.

Vyšli jsme na dvůr před skladiště a já se zhluboka nadechl svěžího nočního vzduchu. Noc byla ještě stále mladá. Pohlédl jsem na Dissu, zřejmě měla stejný názor. Bylo by škoda nevyužít Šedákových informací. Pořád bylo dost důvodů k pokračování zdravotní procházky. Třeba zdvořilostní návštěva u zástupce tajemného investora…

~ ~ ~

Malá, jak si sama říkala, seděla na okraji střechy a dívala se dolů. Bylo to dobrých osm metrů, ale ona neměla strach. Seděla tam tiše a bez hnutí už od soumraku a vše bedlivě sledovala. Viděla ty cizince přicházet a sledovala i celý boj. Nechtěla se do toho míchat, měla jiný úkol. Teprve, když vyslýchali toho divného a ustrašeného člověka, zpozorněla. Slovo od slova si vše zapamatovala a do paměti uložila tváře těch vysokých a bledých cizinců. Toto byly informace, pro které ji sem Mistr poslal. Toto byl její úkol. Když odešli pryč, zanechávajíce před skladištěm ty zvláštní, umělé tvory, vstala. Na krátký okamžik jí blesklo hlavou, že by se v deseti letech neměla takhle toulat po nocích a že by teď měla být mrtvá strachy, protože se přece odmalička bála výšek, ale hned vzápětí ty myšlenky zmizely a ona se mohla opět soustředit na splnění úkolu. Ani na chvilku ale nepochybovala, že ona, nebo některá ze sester, bude vyslána, aby umlčela toho upovídaného zrádce. Ona ale musí nejprve podat zprávu Mistrovi. Představila si, že její tělo nemá hmotnou podstatu, prošla střechou, jako by to byla vodní hladina a pomalu se snesla na podlahu uvnitř haly. Bez povšimnutí prošla kolem zakrvácených těl ležících všude kolem a ven vyšla skrz zeď, jako by tam nebyla. Než dojde k Mistrovi, projde ještě spoustou zdí a spoustou domů. Je to kratší, než je obcházet. A když si dá pozor, nikdo si jí ani nevšimne. A kdyby si jí přece jen všimli, věděla, co má dělat. Někde v koutku mysli sice něco zoufale křičelo, že se to nesmí, ale byl to jen takový tichý hlásek. Nedalo jí moc práce ignorovat ho…

~ ~ ~

Najít rezidenci Tobiase Blína nebylo zase tak těžké. Krypteia byla velice výkonná a věděla o všem, co se ve městě šustlo a nová, navíc prosperující makléřská firma pozornosti všímavých špiclů nemohla uniknout. Na to, jak krátce v Pavlobergu působila, získala totiž až podezřele vlivné kontakty a s nimi i odpovídající podíl nedotknutelnosti. Oproti jiným makléřům firma Tobiase Blína vesele obchodovala se všemi bankami království a ani jediná proti tomu neměla výhrady. Buď byly jeho kšefty tak skvělé, nebo za ním stál někdo, koho si ani ti nejmocnější finančníci světa nechtěli rozházet.

Já osobně sázel na to druhé. Ani Šedák si nemyslel, že Blín je nějaký velký šéf. Podle něj to byl jen prostředník, figurka pro veřejnost, v jejímž stínu stál skutečný investor. Investor s konexemi a pohádkovým bohatstvím. Vzhledem k tomu, že se vše točilo kolem padělků bankocetlí, šel mi z toho jeho obchodování mráz po zádech. Byl už nejvyšší čas zjistit, jak se věci mají a Tobias Blín byl tím pravým, který se k tomu mohl vyjádřit.

Noční Nové Město bylo divoké, nespoutané a plné života. Své jméno si skutečně zasloužilo, ale na jeho klidnějším okraji žili ti, kteří sice již dosáhli jistého úspěchu a postavení, ale stále to nestačilo na stěhování do čtvrtí sousedících se Starým Městem. Zatímco tam bydleli ti praví mocipáni a boháči, tady bydleli jenom zbohatlíci. I tak ale zdejší domy hýřily bohatstvím a okázalým přepychem beroucím dech. Vše bylo vystaveno na odiv a každý se doslova předháněl v expozicích své movitosti.

Ani dům Tobiase Blína nebyl výjimkou. Byla to opravdu velká a honosná rezidence, se dvěma patry a bohatě zdobeným průčelím, připomínajícím paláce trpasličí šlechty. Pozemek, na místní poměry docela rozlehlý, pokrýval v souladu s poslední módou jen trávník s několika nízkými a vkusně tvarovanými jehličnany. Bylo překvapivé, že si Blín nepořídil psy nebo jiné hlídače. Většinou to byla první věc, kterou si každý zbohatlík pořídil hned po osobních strážcích. Pořádně jsem si obhlédl plot a nenašel na něm žádné stopy po nějaké magické ochraně či poplašném kouzlu. Ten člověk byl buď úplný zelenáč, nebo důvěřivý idealista. On se vůbec nechránil. Neuvěřitelné. Takový plot byla radost přelézt. V Kněžegradu by se rána nedočkal…

Už jsem se začínal bát, že tam budeme muset vlézt jenom tak, jako zloději, bez povolení, když nás doběhl dech popadající kurýr a podal Disse soudcem podepsaný příkaz. Ulevilo se mi, to přiznám bez váhání.

Dissa se spokojeně ušklíbla. „Přátelská služebička za přátelskou služebičku.“

Nechtěl jsem to raději komentovat. Tyhle služebičky musely znamenat jen jediné – jeho ctihodnost se nechala někde načapat. „Tak fajn, jdeme na to,“ řekl jsem a přehoupl se přes plot.

Mé sadě šperháků nedokázal zámek od vchodu pro služebnictvo vzdorovat dlouho. Mechanismus tiše cvakl a dveře se pootevřely. Cesta dovnitř byla volná.

Spokojeně jsem pohladil mé milované paklíčky a schoval je do kapsy. Byl to dar z nebes. Dostaly se mi do ruky při jedné obzvláště vydařené razii v doupěti gangu zlodějů, po kterém jsme šli víc než rok. Zajistili jsme tam tehdy takové mraky usvědčujících důkazů, že mi můj bratranec Ypp preventivně bloknul popraviště na celý týden, i když soud ještě ani nezačal. Zajistili jsme tehdy nejen lup té bandy za posledního půl roku, ale i několik pytlů bez ladu a skladu posbíraného náčiní. Dostal jsem od Gerda rozkazem všechna ta páčidla, paklíče a hevery spočítat, očíslovat, zapsat a odvézt k soudu. Ani nevím, jak se to tehdy stalo, ale když jsem ten soupis dopsal, podepsal a zapečetil, jeden svazek paklíčů mi přebýval. Buď jsem mohl ten seznam přepsat, nebo se tvářit, že tenhle kousek náčiní nikdy neexistoval. Vidina několika dalších hodin přepisování protokolu mě nadšením nenaplnila. Tak jsem si jedny šperháky nechal – nechal jsem si ty, které se mi líbily nejvíce, samozřejmě. Opravdu neuvěřitelná a šťastná náhoda, zejména, když uvážím, že je udělali elfové a že jsou magicky aktivní…

V domě bylo ticho. Podezřelé, řekl bych, na tak velký dům. Buď Blín neměl žádné služebnictvo, nebo jim dal na dnešní večer volno. Ať tak nebo tak, vyhovovalo mi to. Od vchodu vedla široká chodba kolem spižírny, kuchyně a pokojů pro personál. Měli jsme štěstí, tady mohlo pracovat dobrých deset, dvanáct lidí. Kuchaři, pokojské, komorníci, zahradník, nějaká ta ochranka a ti všichni tu klidně mohli být, panikařit a dělat pánovi křoví.

Nahlédl jsem do jednoho z pokojů. Zatraceně, byli tu! Na posteli ležel postarší muž, přikrytý až po bradu a podle strohého výrazu to nemohl být nikdo jiný než komorník. Jenomže nedýchal. Vypadal jako by spal, ale tvář měl přitom bledou jako plátno. Byl mrtvý. Nadzvedl jsem mu peřinu v očekávání pohledu na malou ranku po noži, ale nebyla tam. Ten člověk vypadal, jako by zemřel ve spánku. Náhoda? Ano, kdyby ve vedlejší místnosti neležely dvě mladičké služtičky taktéž bez života. Našel jsem taky kuchaře, zahradníka a jednoho maníka s bicepsy jako bochníky a všichni to měli za sebou.

Byli mrtví, ale ani stopy po jedu či násilí. Ani jsem si neuvědomil, jak rychle se mi v pravici objevil meč.

Začal ve mně klíčit pocit, že tu jsme správně. Když jsme dorazili ke schodišti vedoucímu k pokojům pro panstvo, změnil se ten pocit v jistotu. Najednou nás začal obklopovat dech beroucí luxus, stejný, jaký čišel z pokojů nebožky Rastany. Tenhle Blín až čpěl podobně podivným rychlozbohatnutím, které uvádí v úžas sousedy a v ostražitost státní instituce. I u něj se ale jednalo o směs cenností rozmístěných bez ladu a skladu, o nevkusný festival majetnosti, jehož jediným cílem bylo ohromit hosty a dodat panu domácímu punc důležitosti.

Ticho, které nás obklopovalo, bylo až nepřirozené. Opatrně jsme se plížili mezi těmi mramorovými sochami, ručně tkanými gobelíny, zlacenými rámy s obrazy starých mistrů a vycpanými hlavami cizokrajných šelem a odevšad očekávali útok.

Když jsme dorazili ke dveřím Blínovy pracovny, zaslechli jsme první zvuky dnešního večera. Když jsem pochopil, že to bylo tlumené zachrčení, bez váhání jsem vykopl dveře a vpadl dovnitř.

Rázem jsem se propadl až na dno noční můry. Doslova. Uprostřed místnosti leželo na zemi bezvládné dívčí tělo, děsivě bledé, s údy groteskně rozhozenými do stran. Na něm dřepěla malá dívenka. Další dvě držely marně se vzpouzejícího Tobiase Blína, přitisknutého zády k psacímu stolu a třetí se to s ním zrovna chystala skoncovat. Byly to její nenávistí planoucí oči, které na mně spočinuly.

A s tím pohledem mě zasáhla smrtelná a neovladatelná slabost. Před očima se mi udělaly mžitky a náhle jsem se cítil tak ospalý, tak slabý a malátný. I když jsem věděl, že to je v přítomnosti zmory normální, že mě jenom zahalila do svých kouzel, ochránit mě to vědomí nemohlo. Byl jsem uprostřed noční můry, ze které se nešlo probudit a ta čtveřice dívenek byla jejím ztělesněním a původcem současně. Byly to zmory – noční můry, děsící, týrající a zabíjející své nevinné oběti ve spánku. Nikdo nedokázal vzdorovat jejich schopnosti proniknout do vědomí člověka a manipulovat s jeho děsy a šílenstvími. Jejich oběti umíraly ve spánku udušením, nebo tím, že to jejich srdce prostě nevydrželo.

Nejstrašnější ale bylo, že kdysi bývaly dětmi. Proto se jejich obětem tak těžce vzdorovalo. Kdo nad nimi chtěl zvítězit, musel v sobě potlačit lítost a přestat je za děti považovat. Proměna je totiž zbavila jejich lidskosti a učinila z nich jen děsivé, nehmotné přízraky, bytosti z odvrácené strany světa, z nebytí. Ač byly nadány vlastní vůlí a vědomím, neměly žádnou potřebu konat dobro. Všiml jsem si však jedné zvláštnosti – chovaly se jako dobře sehraná smečka, ačkoliv normálně jsou zmory samotářky. Byly to zbraně a někdo je ovládal!

Mezi lidmi koloval bezpočet návodů, jak se se zmorami vypořádat, ale žádný jsem nemohl použít. Nějaké přesouvání bot u postele by mi nepomohlo, ani přibíjení podezřelého stébla slámy ke zdi. Navíc, tohle nebyly žádné hlupačky kroužící kolem postele a hledající svoji oběť. Tyhle se neplížily do domu, proměněné v něco tak nepatrného, jako je nějaké smítko. Tyhle byly na lovu a oběť už měly před sebou.

Mladičká dívenka na mě nepřestala upírat své černé a uhrančivé oči bez duhovek a zornic. Byla vzteklá, že jsem si ji dovolil vyrušit. I když se chtěla původně věnovat Blínovi, rozhodla se přeskočit pořadník a udělit mi lekci, na kterou do smrti nezapomenu. Tedy nezapomenu odhadem celých pět minut.

S každým krokem, kterým se ke mně blížila, na mě doléhala stále větší a větší únava. Snad nikdy v životě jsem se necítil tak slabý. Ani během pondělních dopolední, která v kanclu prožívám obzvláště těžce, jsem takového stavu nikdy nedosáhl. Tlak na prsou začal být k nevydržení a nadechnout se znamenalo nadlidský výkon. Pak se mi před očima začala dělat černá kola. Bylo jasné, že během několika příštích chvil se už nedokážu ani nadechnout a pak se mé srdce zastaví. Stejně jako ostatním spáčům, které zmory navštíví během noci. Kdo by taky přežil, když mu hruď zalehne mlýnský kámen…

Tvář malé nestvůry ozdobil výraz neskrývaného triumfu. Věděla, v jakém stavu se nalézám, věděla, že její vítězství je již na dosah. Doslova, neboť jediným svým dotykem mi vezme poslední zbytky sil k odporu, k životu. Přistoupila přede mě, tak přesvědčená o svém vítězství, že ani nezaregistrovala přilétající meč.

Zasáhl jsem ji křížem přes útlou hruď. Zaječela nepřirozeně vysokým hlasem, který mě málem připravil o rozum. Ani její éterická podstata ji nedokázala uchránit před smrtící povahou stříbra, kterým byl můj meč gravírován. Dlouhá čepel jí prošla jako nic, vlníc její tělo, jako by bylo z mlhy či dýmu. Ačkoliv její fyzické tělo někde tlelo v hrobě, můj útok těžce zasáhl její astrální podstatu. V této energetické rovině utrpěla tak vážné poranění, že bude trvat několik úplňků, než se opět vydá na lov. Zabít jsem ji ale nedokázal, to bych musel zničit její tělesnou schránku.

S tím, jak se stále více a více rozplývala, její křik slábl a slábl. Nakonec byla jen obrysem sebe sama a pak zmizela docela.

S jejím zmizením zmizel i ten pocit smrtelné únavy. Řekl bych, že to bylo jako mávnutím kouzelného proutku, ale fakticky to bylo mávnutím firemního meče. A tím, že podcenila státního úředníka, který dokáže fungovat, i když únavou padá na hubu.

Bylo na čase naučit respektu i její kolegyně. Pomalu jsem k nim vykročil.

Zmora hodující na auře mrtvé dívky se na mě s divokým křikem vrhla. Jediným skokem se přenesla přes půl místnosti, s paráty namířenými na mé hrdlo. Nenávist a vztek z ní doslova sršely. Vlastně to nebyla ani tak moje zásluha, že se mi nabodla na meč. Já ho jen namířil jejím směrem a ona už se, zaslepená vztekem, sama postarala o zbytek. Ještě se ani nestihla rozplynout a já už stál u chroptícího Blína.

„Zmizte!“ zasyčel jsem na zmory, které ho držely, a výzvu podtrhl mávnutím meče.

Poslechly mě bleskurychle. Blín se bezvládně zhroutil na podlahu a sípavě oddechoval. Pak očima zabloudil k mrtvé dívce a zasténal.

„Manželka?“ zeptal jsem se jej účastně.

Zavrtěl hlavou. „Kdyby,“ odvětil s povzdechem. „Asistentka. Měla v hlavě všechny dlužníky v prodlení. Co si teď jenom počnu…“

Chytil jsem ho pod paži a postavil na nohy. Bez úcty k jeho zoufalství jsem se k němu naklonil. „Máme si toho hodně co říci,“ řekl jsem a odvedl jej ke stolu. „Nemyslíš?“

Třesoucí se rukou si do poháru nalil trochu vína a hltavě ho do sebe obrátil. Hřbetem ruky si otřel potřísněná ústa a rezignovaně vydechl. „Chcete mluvit o Rubarovi?“ pronesl po chvíli a netečně si pohrával se sklenicí. „O Rubarovi a jeho báječných obchodech s panem ministrem?“

Nemusel jsem ani přikyvovat. Zdálo se, že mi Tobias Blín totiž ani nevěnuje pozornost. Byl jsem pro něj jen vrba, které se může vypovídat. A byl to hodně dlouhý monolog. To vám řeknu upřímně a že jsem jich už vyslechl spoustu. Slovo za slovem před námi rozkrýval celou tu podvodnou obchodní skládačku způsobem, o kterém se nám ani nesnilo. Když se dostal k událostem v Pavlobergu, Dissa nejprve ztratila hlas a pak i zdravou barvu. Bylo dobře, že to slyšela přímo od zdroje. Mně by to neuvěřila. Když skončil, chvíli jsme na něj oba svorně hleděli neschopni slova. Dusivý příkrov mlčení protrhla až Dissa, která se s klením začala shánět po komunikačním krystalu. To, co jsem se dozvěděli, bylo mnohem víc, než jsme mohli doufat. Teď bylo třeba opatřit si posily. Nitky vedly tak vysoko, že s našimi skromnými prostředky by to dopadlo, jako jít se špendlíkem na slona. Ještě naposledy jsem Blínovi věnoval zkoumavý pohled. Ani mu nedošlo, že si touhle zpovědí právě vykoupil život. Nebude to sice takhle luxusní život, ale stěžovat si nebude. Cokoliv bude lepší než oprátka nebo třicet let galejí. Galejí, kde se jen ti nejsilnější dožívají druhého roku a jen jeden ze sta třetího…

Já se pro změnu začal shánět po něčem k zahnání toho sucha v ústech, co se mi udělalo z těch špatných správ. Nakonec jsem k Blínově nelibosti musel vzít zavděk zbytkem jeho vína. Po chvilce hledání Dissa jeden krystal samozřejmě nalezla. Aby ne, v každém zbohatlickém domě je vždycky alespoň jeden. Je to obrovský hit letošního léta, opravdová novinka. Někteří jim dávají stejnou budoucnost jako vlnovým zrcadlům. Je to další strašně drahá alchymistická hračka, ale s její pomocí můžete hovořit s kterýmkoliv jiným držitelem krystalu na světě. Taky jsem takový chtěl, ale to bych nesměl dva roky nic jíst, abych na něj ušetřil. Podle toho, s jakou samozřejmostí krystal po skončení každého hovoru zmizel v Dissině kapse, ona si už jeden pořídila.

~ ~ ~

Informace podané Tobiasem Blínem rozčeřily hladinu pavlobergského mocenského rybníčku dokonale. Nejenže byla do hodiny na nohou celá slavná tajná služba, včetně šéfa, který dokonce osobně odjel za králem, ale celé město se nyní doslova hemžilo gardisty, městskými biřici i obyčejnými vojáky jako jedno velké mraveniště. Všichni měli najednou spoustu práce. Hledal se Rufus, ostatní představení rodu Degerdů, kvapně se zavíraly všechny banky ve městě a jejich ředitelé se sváželi k výslechům. No, a taky byl vyhlášen výjimečný stav. To už ale byla jen ta příslovečná třešnička na dortu…

Bez problému jsem na Disse poznal, že něco není v pořádku. Bylo to poprvé, kdy ji zradilo její sebeovládání. „Zatraceně," zaklela vztekle. Ať už mluvila s kýmkoliv, nepotěšil ji. Chvíli jsem si myslel, že se něco stalo Blínovi, kterého před hodinkou odvezl opancéřovaný vůz s odstraněnými erby na utajené místo. Slzu, která se jí najednou objevila v koutku oka, by ale smrt toho darebáka dokázala vykouzlit jen stěží.

„Co se stalo?"

„Blažej," zašeptala a potáhla nosem, „dostali ho. Šéf od něj před chvílí dostal myšlenkový extrakt. Byl to mág, víš? Naši zrovna šli pro ředitele tiskárny, zjistili ale, že mu někdo udělal kudlou na krku druhou pusu a tentokrát od ucha k uchu. Na jedný hromadě s ním skončili i ostatní tiskaři, kromě zástupce Kranna Doblena. Ten zmizel bůhví kde. Už na něj soudce vydal zatykač. Poslala jsem tam Blažeje v tu nejhorší možnou dobu…" Tiše si povzdechla. „Podle našich kouzelníků je to práce zkušených borců. Nezůstal tam totiž jediný důkaz. Co šlo, to odnesli. Co nešlo, to spálili. Věděli perfektně, jak zamést všechny stopy. Nikdo už nezjistí kolik papíru se tehdy vlastně ztratilo."

„Tak to je teď ten nejmenší problém," odvětil jsem zamyšleně a Dissa mi věnovala tázavý pohled.

„Uvažuj se mnou," začal jsem, „Blín říkal, že se ten tajemný Rubar spojil s Rufusem Degerdem a plánovali spolu nějaký kšeft."

Dissa váhavě přikývla.

„A Blín taky prohlásil, že to bude kšeft století."

„Hm, ano,“ odtušila Dissa, „to říkal.“

„Jenomže ani jeden z nich není zrovna troškař a Rubarovy kšefty jsou jen jednoho jediného druhu a k tomu bude potřebovat hodně a hodně bankovkového papíru. A ten je k mání jenom v Královské tiskárně cenin, nikde jinde. Pokud se samozřejmě nehodláš spokojit s lacinými napodobeninami. A tiskárna spadá pod Rufuse Degerda a ten už jednou v nedávné minulosti se zcizením nějakého papíru drahoty nedělal. A teď ji někdo vybílil a zabil všechny svědky…“

Dissa hlasitě vydechla. „A do prdele!“

Přesně tak, pomyslel jsem si.

~ ~ ~

Bylo to již tisíc let, co se útočníkům naposledy podařilo překonat mohutnou bránu a magickou ochranu sídla rodu Degerdů a vtrhnout do jeho prostor ze všech nejposvátnějších. Potel Degerd, osmnáctý synovec patriarchy Rufa a trpaslík bez šance na rodový trůn, byl hrůzou bez sebe. I když byl dlouhá léta majordomem a správcem tradic rodu, takového znesvěcení nebyl nikdy svědkem. Stovkám válečníků v královských barvách se za cenu příšerných ztrát podařilo prolomit všechny linie obrany a nyní již bez zábran plenili a drancovali v reprezentativních a bohatstvím oplývajících prostorách skalního domu. Obklíčené a ztenčující se skupiny obránců jim již neměly sílu vzdorovat. Všude ležela zakrvácená a zle posekaná těla trpaslíků a Potel je po špičkách a štítivě překračoval. Vyhýbal se s děsem v očích bojujícím dvojicím a skrýval se před postupujícími oddíly útočníků.

Považoval za strašné, že sem mohl král poslat svoji gardu a zaštiťoval se přitom nějakým cárem papíru. Rufus Degerd je patriarcha rodu a ministr vlády, ne nějaký sprostý lapka, na kterého je možné vydat zatykač. Útokem na jeho rodové sídlo byla pošlapána tradice nedotknutelnosti velkorodů.

Byl upřímně zhnusen, když viděl, jak rychle po odmítnutí splnit rozkaz krále a otevřít bránu, započal ten útok. A byl zděšen, když byl v neuvěřitelně krátké době úspěšný.

I přes všechnu tu zkázu a ničení, přes zánik všeho, co léta sám opatroval, jej hřálo vědomí, že Rufus Degerd nebude, navzdory

snahám svých nepřátel, vystaven ponížení, že ti královští poskoci najdou jeho komnaty prázdné a vyklizené. Také jej hřálo vědomí, že díky Rufusově prozíravosti se podařilo akci *Úklid* úspěšně dokončit. I když byl právě vrchol léta, krby ve všech místnostech byly plné ještě horkého popela. Ať si ti darebáci přišli pro cokoliv, odejdou s prázdnou…

Potel Degerd se šťastně pousmál a dívaje se na osiřelý audienční sál a na převrácená křesla členů rodinné rady, vypil obsah malé lahvičky, kterou s sebou pro všechny případy vždycky nosíval. Na krátký okamžik přestal vnímat ty mrtvoly, poničené gobelíny, rozbité sochy a zakrvácené fresky a viděl ten sál zase plný světel, smíchu a uctivého šepotu hostí tak, jak tomu bývalo v dobách největší slávy…

Když do sálu vešel generál gardy Sochor Donass, následován nenápadným ředitelem tajné služby a houfem adjutantů, ležel již Potel Degerd na studené podlaze a nevidomé oči upíral ke stropu, k výjevům ze starých dobrých časů.

~ ~ ~

Když Kanala uslyšela blížící se kroky a vrzání schodiště, pochopila, že tentokrát si jde Kosma pro ni.

Sám jí to řekl a od té doby si pro žádné další děcko ještě nepřišel. Nebála se, už ne. Když vyslovil ta strašná slova, jako by z ní vše spadlo. Již bylo rozhodnuto, karty byly rozdány. Smířila se s tím, že asi zemře, protože nečekala jiný osud a doufala jen, že to bude rychle. Celou svojí bytostí se ale upírala k přání, aby se ostatním dětem nic nestalo a aby si to Kosma Nesvý jednou šeredně odskákal. Nevěděla odkud se v ní ten pocit vzal, ale cítila, že se tak jednou opravdu stane. A proto byla klidná i ve chvíli, kdy Kosma rozrazil dveře a neurvale jí posvítil lampou do obličeje. Nedovolila mu, aby na ni sáhl, sama vstala z lůžka a vykročila mu v ústrety.

„Ty půj…“ začal Kosma ze setrvačnosti, zmatený nečekaným vývojem událostí.

„Jasně, půjdu s tebou,“ dodala za něj a sama jako první vyšla z místnosti. Ještě ve dveřích se však obrátila a chlácholivě se usmála na ostatní děti vyděšeně vzlykající na pryčnách.

Čím nížeji však Kanala po schodech scházela, tím více ji odvaha opouštěla a když se konečně ocitla ve sklepě, kam děti normálně neměly přístup, srdce jí už divoce bilo. Sledovala, jak mezi sudy s moukou a lískami na ovoce procházejí úplně cizí lidé a rovnají do řad podél zdi nějaké zapečetěné vaky. Ve vedlejší místnosti zase jiní podobné vaky plnili svazky nějakých pomalovaných papírů a v další místnosti… Kanala náhle vytřeštila oči a vykřikla hrůzou. Ve vedlejší místnosti leželo před masivním křeslem s řemeny pro ruce a nohy malé dětské tělíčko ledabyle přikryté kusem špinavého prostěradla.

„Sem si říkal," zašeptal jí Kosma posměšně do ucha, „že bys určitě ráda ještě chvilku pokecala se svojí malou kámoškou. Tak jsem ti ji tu nechal. Jenom pro tebe. Jinak ty mrtvolky poctivě uklízím, aby je nová děcka neviděla a nechala se usadit do tohodle křesílka. Tobě ale nechci nic nalhávat…"

Kdyby ji nedržel, vrhla by se na něj a vyškrábala mu oči. Chytil ji za límec, jako by byla jen vzpurné štěně, a neurvale s ní zacloumal. Pak jí vrazil dva políčky a smýkl s ní na podlahu.

„S tímhle si na mě nepřijdeš, ty malá couro," zavrčel a pro jistotu jí přidal jeden kopanec. „Skončíš jako ona, ať chceš, nebo ne. Přivážu tě na trůn smrti a ti dva hošánci tě vysajou do mrtě!" Ukázal přitom na dřevěnou truhlici stojící na malém stolku hned vedle křesla. S úlekem zahlédla dvě přízračné tváře, které ji hladově sledovaly přes odkryté skleněné okénko.

„Taky ti musím říct," pronesl ještě Kosma s pýchou v hlase, „že mě šéf dneska povýšil. Už nebudu jen zakopávat na zahradě mrtvoly, ale můžu obsluhovat tu čarodějnou mašinku. A ty seš moje první zákaznice. Díky tobě dneska vyrobím nejmíň stovku těch papírů, co se daj vyměnit za lesklý zlatý cihličky."

Kanala se vlastně ani nevzpírala, když ji posadil do křesla a připoutal řemeny. Nevnímala, že se jí utažená pouta zařezávají do kůže, ani že jí Kosma vkládá do dlaní studená kovová držadla, od kterých vedly dráty k té kouzelné skříňce.

Kosma Nesvý tak, jak mu to šéf ukázal, zkontroloval, zda je ve stroji dost barvy a papíru a zda je v přihrádce stále uložen i originál

bankocetle. Když shledal, že je vše tak, jak má být, vytáhl z přístroje dělicí stříbrnou desku, aby se démoni mohli pustit do práce.

Držadla se náhle v dívčiných rukou prudce zahřála. Obě hladové nestvůry se k ní díky nim přisály a začaly ji obírat o její životní sílu. A za odměnu začali ke Kosmově radosti chrlit jeden duplikát bankocetle za druhým. Když se vedle stroje objevila desátá kopie, Kanale již únavou klesala víčka…

~ ~ ~

Sirotčinec u pomocné ruky sídlil v prostorném domě uprostřed Nového Města, který byl nedávno nákladně přestavěn, jak se psalo, pro potřeby opuštěných a osiřelých dětí, které by jinak vychovávala ulice. Byl to podezřele filantropický počin, který nemohl zůstat nepovšimnut a jak jsme zjistili, ani nezůstal. Štědré dary a úplatky úředníkům magistrátu bleskurychle přivřely podezřívavé oči, zacpaly kritická ústa a otevřely nejedny dveře vedoucí nahoru. Pečetě na povoleních ještě nestačily ztvrdnout a městští biřicové sem už začali svážet sirotky a mladé tuláky, které sebrali na svých pochůzkách. A dělali to s takovým nasazením, že ani to nemohlo být zadarmo. Nevím, ale dnešní časy jsou příliš kruté a vypočítavé. Neznám boháče, který by investoval své peníze do něčeho, co by mu nepřineslo další zisk. A neznám jediného, který by se nesnažil vymlátit zisk při co nejmenších nákladech. Tenhle sirotčinec byl i přes všechny štědré úplatky nově zrekonstruovaný a dobře vybavený a úředníci, kteří by měli tu moc kdykoliv v budoucnu mu přistřihnout křídla, tu neměli co vytknout. Navíc prozíravě figurovali na Blínově speciální výplatní listině, kterou si s neuvěřitelnou pečlivostí vedl. Celý ten projekt a umetení všech cestiček muselo někoho přijít na pořádný peníz, aniž by se mu z toho měl vrátit jen jediný denár. A to, že byl dům zamřížován a opevněn jako Lantrosská věznice, mé podezření taky nerozptýlilo. Jediný pohled mi stačil, abych uvěřil Tobiasi Blínovi, že tenhle podnik není charitou z čistého srdce.

Stál jsem před vchodem do domu, s dvacítkou maníků, které Dissa povolala z ústředí Krypteie, a poslouchal jejich tlumený šepot, že nejsou žádní operativci, že dělají v kanceláři a nemají tu co dělat. No skvělé… Tentokrát již nebylo tak jednoduché opatřit si povolení

k prohlídce. Ne, že by k němu nebyl důvod a Dissinini nadřízení s tím zcela souhlasili, ale nemohli jsme sehnat jediného soudce, který by ho vydal. Ve městě panoval neuvěřitelný chaos a soudci měli práce až nad hlavu. Právě probíhal zátah století. Zatýkalo se jako o život a v každém druhém domě se buď prohlídka provedla, nebo se právě konala. Po celém městě stoupaly k nebi sloupy těžkého, černého kouře, které ukazovaly, že situace se už začíná vymykat kontrole a dochází k rabování. Co taky čekat jiného, když pozatýkáte obyvatele nějakého domu a odvedete je pryč. Zcela logicky se na dům vrhnou sousedi jako kobylky a začnou přerozdělovat majetky. Řekl bych, že rodu Degerdů nastaly hodně krušné časy.

No nic, pomyslel jsem si, když jsem viděl Dissu, jak rozpačitě krčí rameny. „Co děláte, když se náhodou stanete svědky vloupání?“

Pokrčila nechápavě rameny. „Co bychom dělali. Půjdem po tom hajzlovi, zatknem ho a šoupnem do chládku.“

„Fajn,“ odvětil jsem, jedním kopnutím vyrazil vchodové dveře a vpadl dovnitř. „Tak si mě chyťte!“

~ ~ ~

Rubar vztekle udeřil vyděšeného vrátného. Poslové špatných zpráv to nikdy nemívají lehké. Tenhle přišel oznámit vpád nějakých lidí vedených dvěma S’any. Nemohl za to, že jako jediný z těch, kteří měli hlídat u vchodu, přežil. Rubar to věděl a věděl i to, že je malicherné mstít se někomu, kdo jen plní svoji povinnost, ale nemohl si pomoci. Kdysi mu říkali, ať v sobě ty emoce nedusí. A tak je už nedusil. Nikdy. Nejprve zabil toho chytráka felčara, co z něj svými dobrými radami jen tahal peníze a pak si to vyřídil i s celou svojí famílií. Když prchal z rodinného sídla, které stálo v plamenech, pochopil, že opravdu byla chyba ty emoce v sobě dusit tak dlouho. Měl je všechny zabít už dávno.

Pohlédl chladně na krví zalitého muže, který mu klečel u nohou a se sténáním se dotýkal zlomeného nosu. Možná by mu jej nakonec bylo i líto. Třeba jen trochu, maličko. Kdyby měl čas. Tak jej kolenem nabral do obličeje a s uspokojením sledoval, jak ten nebožák přeletěl celou místnost a bezvládně se rozplácl na protější zdi. Když pak vycházel z místnosti a dopínal si přezky svého kabátce

z pravého východního hedvábí, věnoval tomu bezduše ležícímu tělu poslední myšlenku: To, co křuplo, byly jeho obratle, nebo ne?

Za dveřmi na něj už čekala jeho nejnovější akvizice. Vysoký Malesťan s pěstěným knírem se špičkami zakroucenými nahoru, v dlouhé, černěné drátěné košili, stokrát již spravované, který ve zjizvené pravici třímal do lesku ohlazený topor bradatice. Vypadal přesně tak zkušeně a nebezpečně, jak by měl kapitán žoldnéřské roty vypadat. Tedy té pravé žoldnéřské roty, najaté u Gildy ve svobodném městě Malestě.

„Našli nás," oznámil mu suše a odpovědí mu bylo jen chápavé přikývnutí. Kapitána hned tak něco nepřekvapilo a pokud ano, najevo to nedal. „Očekávám, že se s tou nepříjemností vypořádáte, ale protože smlouva zněla jen na ostrahu objektu, budu považovat váš kontrakt za splněný, pokud mi sjednáte průchod do podzemí a pak mi dáte alespoň čtvrt hodiny na zařízení mých záležitostí. Zbývající část mzdy včetně prémie vám vyplatí váš gildovní komisař z částky, kterou jsem u něj deponoval."

Nalet Kratina, protřelý kondotiér, jen přikývl. Nečekal, že s rotou, která nemá plné stavy a to nejlepší vybavení, získá nějaký extra kontrakt, ale to, že Kratinovi kopiníci, jak jednotku hrdě nazýval, klesnou tak nízko, netušil ani on sám. Pravdou bylo, že poslední tři sezóny nestály za moc a tahle poslední vypadala ještě hůř, takže měl v době příchodu Rubara Kattriga již poněkud otupen morální úhel pohledu. Za ty peníze se dlouho nerozmýšlel a plácli si. Peníze sice opravdu nesmrdí, ale tahle práce ano a pořádně. A s každým dnem byl ten smrad horší a horší. Žoldnéři odpradávna stáli mimo politiku a zločin a nepletli se ani do jednoho. On a jeho muži však tohle pravidlo porušili a teď přišel čas za to zaplatit. Ani na chvilku nepochyboval, že sem vtrhli služebníci pavlobergského krále a to znamenalo, že si s doplatkem mzdy a nějakou prémií, které na něj měly čekat v Malestě, nemusí lámat hlavu. Jestli sem naběhli ti udělaní bijci z královské gardy, bude po kopinících dřív, než by řekl švec. A i kdyby se dočkali slíbeného konce kontraktu, nikde není řečeno, že tenhle konec bude respektovat i druhá strana. Emoce jsou emoce a nejedni žoldnéři skončili zmasakrováni někým, kdo nechápal, že obchod je jen obchod a že v něm není nic osobního.

Věděl, že i kdyby se za téhle situace náhodou dostali z tohohle proklatého domu, nikdy se jim nepodaří opustit město a projít horami, kde se to trpaslíky jen hemží.

Nu což, pomyslel si Kratina, dokud budu velitelem, kontrakty se budou plnit, ať se to hodí nebo ne. Znal příběhy o žoldnéřích, kteří se chovali jako korouhvičky a ani jeden nebyl se šťastným koncem. Nechtěl se k nim připojit a tak vytasil meč, kývl na pobočníky a společně vyrazili za jednotkou. Byl čas zahrát v kostky se zubatou…

~ ~ ~

Rubar jejich odchodu věnoval jen pramalou pozornost. Tihle žoldnéři byli sice impozantní, ale měli pro něj význam pouze jako nástroj. Teď se je rozhodl použít, teď pro něj měli cenu. Až je potřebovat nebude, odhodí je. Jejich osud mu vlastně byl docela lhostejný. Platil je, aby za něj umírali a pokud neumřou, dostanou další peníze, aby je mohli propít a rozházet s povětrnicemi. Věděl, že se opomněl Kratinovi zmínit, že útočníky vedou dva S'anové, ale nechtěl ho stresovat. Navíc by mu asi došlo, že si ty slíbené peníze v Malestě zřejmě nikdy nevyzvedne.

~ ~ ~

Zahlédl jsem ho! Zahlédl, ale pak mi zase zmizel. Krucinál! Boj byl příliš divoký na to, abych se dostal k onomu vysokému a zámožně vyhlížejícímu šlechtici s dlouhým rapírem v pravici. Rapírem! Rubar Kattrig! Je to on, musí to být on. Byl jen pár metrů ode mě – objevil se na schodišti vedoucím do patra, prošel halou, chráněn hradbou těl, a pak seběhl po druhém schodišti někam dolů. Cestu za ním mi zahradilo několik sveřepě se tvářících žoldáků. Už od pohledu to byla pěkně ostrá sorta. Ti se nebáli mých rudých očí, ani stříbra na mém meči. Jestli jsem člověk nebo S'an pro ně nehrálo žádnou roli. Byli to zkušení a světem protřelí rváči, kteří za sebou měli stovky bitek, z nichž vyšli sice se šrámy a zraněními, ale vždy vítězně. Mohlo jich být něco kolem čtyř tuctů a to je víc než dost k vyřízení dvou S'anů a dvacítky kancelářských krys. I běžný agent Krypteie by neměl moc šancí, protože dává přednost čisté a tiché práci za použití jedu, nebo samostřílu s odstupem dvě stě metrů.

Byla to smůla. Když jsme vpadli dovnitř, postavilo se nám jenom pár obyčejných rváčů. Takových těch týpků, co si je můžete ve kterékoliv špeluňce za pár měďáků najmout na špinavou práci. Zřejmě tu byli jen na drezuru dětí a na odhánění otravů. Nás nezvládli. Už to začínalo vypadat slibně, když se na nás sesypali ti žoldáci. Seběhli z patra a v hale se do nás bez jediného slova pustili. Žádný křik, řev, nadávky. Byli jsme pro ně jenom práce a zedník se s cihlou taky nevybavuje.

Během pár minut, kdy přišla o deset mužů, si to uvědomila i Dissa. I kdyby měla ruce od krve až po lokty a oba nože zubaté jako pily, k vítězství by misky vah naklonit nedokázala.

Vytrhl jsem meč z hrudi chroptícího žoldnéře a úkrokem se vyhnul jeho kolegovi, který se mě snažil rozpárat jako prase. Jeho zakřivená šavle mě minula jen o vlásek. Stačil jeden prudký sek a podařilo se mi to, co jemu ne. Ani jsem neměl čas sledovat, co si počal s vnitřnostmi na podlaze, protože jsem se musel vyhnout dalšímu hvízdajícímu meči. Následovala obvyklá výměna úderů, pokus o dvě tři finty korunovaný zásahem do podpaží, po kterém o mě žoldnéř ztratil zájem a začal se starat sám o sebe. Alespoň těch několik posledních minut…

„Máme problém," zakřičela na mě Dissa, držíc se rukou za zkrvavené rameno. Bylo jasné, že přišla o nůž, ale s jednou rukou dva nože stejně nepotřebovala. „Neprojdem! Musíme zavolat o posily!"

Měla pravdu – jenom během jejího monologu jsme přišli o další čtyři muže a to výměnou za ubohý pár žoldnéřů. Jenomže žádné posily nepřijdou. Věděl jsem to já a věděla to i ona, jenom si to nechtěla přiznat. Dostali jsme se s rozběhem do sraček. Ukrojili jsme si větší krajíc, než jsme byli schopni sníst. Těch pořekadel bych vysypal z rukávu hromadu. Ani jedno nám ale nemohlo pomoci. Tak jsem toho nechal. Chtěl jsem jí říct něco potěšujícího, povzbuzujícího a podnětného, ale nějak mě v tu chvíli nic nenapadalo. Tak jsem jen přikývl a zakřičel na ni, ať se odtud pokusí dostat.

Já utíkat nebudu. Už jsem se začal cítit docela unavený. Jednak jsem byl ve fázi, kdy už odezněly účinky nabití a já přecházel do

obvyklé fáze útlumu a jednak se k tomu přidal prostý fakt, že jsem už aspoň stokrát mávl tři kila těžkým kusem oceli. S jakou chutí bych se teď propojil s nějakým člověkem a nasytil se jeho energií. Tou zlatou, mámivou a sladkou září, která mu koluje tělem. Zase získat ty nadlidské, s'anské schopnosti. To by bylo fajn. Jenomže k propojení je zapotřebí trochu času. Moc ne. Tak dvě tři sekundy, ale tady, obklopen ze všech stran spoustou nepřátel, jsem se nemohl spojit s jedním, aniž bych neriskoval ránu mečem od druhého, třetího a bůhví kolikátého ještě. Cítil jsem tak zžíravou touhu po energii, že jsem nedokázal myslet na nic jiného.

Najednou mým tělem projela palčivá bolest. To mám za to, že se oddávám myšlenkám a nedávám si pozor. Nějak jsem si přestal hlídat tu dvacítku lidí, co se kolem mě mačkala a toužila po mé smrti. Bylo to rychlé, jako útok rozzuřeného hada a stejně tak přesné. Hrot meče si našel skulinu mezi kroužky mé košile a zajel mi hluboko do boku. Bolestí se mi zatmělo před očima. Pak ten žoldnéř ze mě svoji zbraň vyškubl. Prudkost, s jako to učinil, mě vrhla několik potácivých kroků zpátky. Ztěžka a zpomaleně jsem se přiměl znovu zaujmout střeh.

„Ten má dost," zaslechl jsem ucedit jednoho ze žoldnéřů. „Já ho dorazím," dodal ještě a pak začal proměňovat slova v činy. Bylo to ukázkové touché. Bylo by, kdyby se trefil. Ze dna sudu, kde skladuji své fyzické síly, jsem vyškrábl poslední zbytky a představil jeho výpadu čepel meče. Za skřípění po sobě jedoucích čepelí jsem mu vnořil hrot meče do oka. Byl mrtev dřív, než se složil na podlahu a v oku měl překvapení. V tom, kde neměl díru.

„Ještě vás pár zvládnu," zavrčel jsem na ostatní, ale tomuhle prohlášení tady nikdo nevěřil. Já nejméně ze všech.

Slabostí se mi třásla kolena, bok mi krvácel víc než bylo zdrávo a několik kopanců, co jsem inkasoval, mi opět rozhodilo žebra, která se už začínala hojit. Tohle už dlouho nevydržím. Stačil mi jeden letmý pohled po sálu a bylo mi jasné, že ostatní na tom nejsou o moc lépe. Na naše vítězství bych si teda nevsadil.

Najednou přede mě předstoupil vysoký a ramenatý rváč s kapitánskými distinkcemi na ramenou, zamyšleně na mě pohlédl, potěžkal v ruce masivní sekeru na dlouhém toporu a rozmáchle ťal.

Boj mečem proti sekeře nesnáším. Pokud nemáte štít a štěstí začátečníka, je to vždy riskantní a hodně namáhavá zábava. Rány na mě doslova pršely. Jen stěží jsem je dokázal odrážet, nebo se jim alespoň vyhnout. S každým dalším úderem jsem cítil, jak mě začínají opouštět síly. Při jednom obzvláště drsném úderu mě bolest v probodnutém boku složila na kolena.

Protažený list bradatice se zaklesl za čepel mého meče a žoldnéřský velitel mě jediným škubnutím odzbrojil. Abych řekl pravdu, bylo mi to jedno. Tak jedno, že kdyby mě na místě zabil, ani bych neprotestoval. Byl jsem už k smrti unavený a svět se mi před očima měnil v barevnou, kolébající se šmouhu. Oslabený dlouhým bojem a ztrátou krve jsem vzhlédl ke svému pokořiteli, který doširoka rozkročený právě pozvedal sekeru ke konečnému úderu. Kapitán se lehce zhoupl na patách, aby dodal úderu na síle, když jej vyrušilo diskrétní odkašlání mladičkého pobočníka. Klesl zpět na paty a pohlédl tázavě na nervózního mladíka.

„Omlouvám se, že ruším," začal ten hoch nesměle, rozpaky rudý jako panna, „chtěl jste po mě, ať vám řeknu, až uplyne čtvrthodina." Odkašláním si pročistil hrdlo. „Tak to se stalo před krátkou chvílí…"

Kapitán se ušklíbl a nechal sekeru pomalu klesnout k zemi. „Děkuji Kornelie," pronesl, „málem jsme dělali přesčas a ještě k tomu zadarmo."

Výraz v jeho tváří byl stěží něco jiného než čirá spokojenost. Obrátil se na své muže a zakřičel tak, aby ho všichni slyšel: „Kontrakt nám vypršel, hoši. Dobojovat! Jde se domů."

S bolestivým sykáním jsem se postavil a chytil ho za paži. „Kam jdete?"

Podíval se na mě jako na blázna. „Kam asi, domů. Do Malesty." Pak sáhl do kapsáře a podal mi rolku pergamenu opatřenou pečetěmi gildovního komisaře. „Nejsme žádní zločinci. Měli jsme s panem Rubarem Kattrigem uzavřenu řádnou smlouvu. Proto se nyní můžeme vrátit domů. Podle cechovních regulí je vše naprosto v pořádku." Kapitán se odmlčel. „Pokud byste se však rozhodli nás zadržet, museli bychom na vzniklou situaci reagovat a bránit se."

Jediným pohledem přešel náš zubožený hlouček a pak svoji třicetihlavou skupinu. Já to udělat nemusel. Mě to bylo jasné hned.

My je zadržet nedokážeme. A abych pravdu řekl, ani jsem na to neměl chuť. Každý nájemný voják se řádně uzavřenou smlouvou je oprávněn najmout se kýmkoliv a je povinen kontrakt dodržet. Byli tedy volní a my je měli nechat jít. Diplomatický incident s Malestou jsem si nemohl dovolit riskovat.

„Ehm," ozvala se najednou Dissa a upoutala tak pozornost vůdce žoldnéřů.

Ten se neubránil mlsnému uculení. „Copak, s'anská slečinko?" zeptal se jí medovým hlasem, ignoruje pobaveně výstražný mráz v jejích očích.

„Potřebujeme vás vyslechnout," odvětila. „Myslím, že nebude problém uhradit vám ušlý zisk za to zdržení, ale hlavně si tím vysloužíte uznání Krypteii a Koruny…"

Kapitán se zachmuřil a zamyšleně poškrábal na hlavě. „Inu, Krypteia je Krypteia a jednou nás může osud zase zavát do těchhle bohem zapomenutejch končin…" Obrátil se na své muže: „Hoši, chce se vám nasrat někoho, kdo má vlastního kata?"

Šklebící se muži teatrálně kroutili hlavami a sálem prolétlo několik drsných vtípků.

„Tak fajn," uzavřel diskusi kapitán. „Hlas lidu, hlas boží. Zůstanem."

Dissa si viditelně oddechla. Zřejmě stejně jako já přemýšlela, jak by ty hochy zastavila, kdyby řekli ne.

„A jestli hledáte našeho bývalého zaměstnavatele," pronesl kapitán s úsměvem, „tak ten odešel tudy," dodal a ukázal na schodiště mizící v podzemí. „Jelikož nechtěl zajistit cestu ven, předpokládám, že tu bude ještě jeden východ."

Dissa přikývla. „A vy se k nám náhodou nechcete přidat, co?"

Kapitán rozpačitě pohlédl na posekané a sotva stojící kancelisty a zavrtěl hlavou. „Bohužel, to víte předpisy jsou předpisy. Bez smlouvy a zálohy by to Gilda brala jako melouch a měli bychom po hehe."

Když to nejde, tak to nejde. „Jdeme tam," řekl jsem Disse a aniž bych čekal na její reakci, vyrazil jsem po schodech dolů. Nad tím, jestli se k nám přidá i ta zdecimovaná hrstka agentů, jsem raději ani neuvažoval.

~ ~ ~

Ještě nikdy v životě se Kanala necítila tak unavená. Seděla připoutaná koženými řemeny v hlubokém křesle a v křečí stižených prstech svírala dvojici stříbrných držadel, které spojovaly dráty s tou divnou démoní skříňkou. Ať se snažila, jak chtěla, ruce ji neposlouchaly. Když na to přišlo, vlastně ji neposlouchal ani zbytek těla. Cítila, jak z ní pomalu odchází život, jak se vše kolem propadá do šera a chladu. Ten chlad se jí zahryzával až do morku kostí a nebylo před ním úniku. Udržet oči otevřené bylo najednou nad její síly a měla co dělat, aby neomdlela námahou.

V místnosti nebyla sama. Kromě Kosmy Nesvého tu byl i ten vysoký cizinec, kterému hlídači říkali Šéf. Musel to být on, Kosma se před ním divže neplazil a nelízal mu boty.

Slabostí se jí tmělo před očima a začala ji trápit ukrutná žízeň. V mrákotách sledovala, jak ten Šéf běhá po místnosti a do cestovního vaku vztekle hází balíčky těch divných peněz.

Z dálky k ní dolehl Kosmův hlas: „Co s tou malou courou? Má na kahánku. Mám to s ní skončit postaru?“

Kanala pochopila, že mluví o ní. Že myslel ji, že ona je tou, která má na kahánku. V tu chvíli ji naplnila dosud nepoznaná zlost. Život, který z ní unikal, se náhle vzbouřil v posledním vzdorném gestu a na okamžik pocítila mohutný příliv sil. Věděla, že je to možná naposledy, že za chvíli zemře vyčerpáním, když tu najednou pocítila, že se něco změnilo. Něco v ní samotné. Byla to taková malá změna. Tak malá, že nebýt vypjaté situace, ani by si jí nevšimla. Takhle ale nalezla ve svém vědomí něco, co připomínalo dvířka. Když se jí podařilo jimi projít, překvapeně pohlédla na poklad ukrytý ve třináctém komnatě. Najednou uviděla ten zlatý proud, unikající z jejího těla po těch drátech, končící v tlamách dvojice démonů zakletých do šesti stěn té skříňky. Najednou jí nedělalo problém nahlédnout pod podstatu věcí, do nitra oné bedýnky a do černých duší té vykutálené dvojice. Jedinou myšlenkou tok energie zastavila. Uťala jej, jako se sekerou přetne svazek konopných lan. Uslyšela řev těch oblud a ucítila vzedmutou hladinu jejich nespokojenosti a hněvu. Měly hlad, nekonečný, těžko pochopitelný a neutišitelný hlad po životě, kterého se jim samým nedostávalo. Tak dost, vyslala k nim myšlenku

rychlou jako blesk, žádné darmožrouty živit nebudu. Ta myšlenka je šlehla přes hřbety jako ohnivé důtky. Démoni se zděšeně skrčili a utichli. Nyní z nich cítila jen strach.

Zrak se jí už konečně pročistil a i únava ztratila něco ze své naléhavosti. Poznala, že všechno kolem je tvořeno energií, že všechno je jí doslova prosyceno. S tím poznáním její únava ztratila na své naléhavosti. Poznala, že nemusí zemřít. Stačilo jen natáhnout ruku. Pomyslně… Její vědomí se spojilo se samou podstatou vesmíru a vděčně přijalo nabízenou energii. Několika širokými proudy do jejího útlého tělíčka začala proudit životodárná energie hvězd z dob jejich stvoření. Opájela ji jako silné víno.

Když pocítila, že se jí už přesytila až po okraj, pohlédla na čtveřici řemenů, které jí poutaly ke křeslu. Vyslala k nim myšlenku, možná přání, nebo spíš příkaz. V přihlížejících démonech to vyvolalo takřka posvátnou bázeň. Třásli se schoulení na podlaze svého vězení, tisknouce hlavy k podlaze.

Čtyři řemeny z hrubé, nevydělané kůže, které by nepřetrhl ani ten nejsilnější muž, během několika vteřin zestárly o desítky let a nakonec se rozpadly v prach.

Zrovna vstávala z křesla, když do místnosti vpadl nějaký zakrvácený dlouhán s mečem v ruce. Jeho drátěnou košili poznamenal bezpočet zásahů, z nichž některé mu prošly až na tělo. Byl to zvláštní muž, bledý, s dlouhými černými vlasy a krvavě rudýma očima. Mohl sice vypadat jako démon, ale ona z něj žádné zlo necítila. Zlost ano, ale zlobu nikoliv.

Za ním se ve dveřích objevila nějaká žena, možná příbuzná. Její oči totiž také zářily jako dva rubíny.

„Ty!“ zařval Kosma, když poznal příchozího a jeho tvář zkřivil bezbřehý vztek. Ani Kanala nedokázala postřehnout, jak rychle se dokázal zahnat svým kyjem. Úder, který se vzápětí na toho muže snesl, by každému hravě roztříštil lebku na kaši, ale on mečem ten kyj srazil stranou a stejně hladce vykryl i další dva Kosmovy údery. Pak se do boje zapojil i Šéf. Odhodil na zem penězi naditý vak a s kovovým zazvoněním vytasil z pochvy rapír. Bylo to rychlé a Kanala vlastně jen vytušila, co udělal. Dlouhá a úzká čepel se totiž jen mihla vzduchem a Šéf pak tanečním krokem poodstoupil stranou.

Rudooký muž zachrčel a udiveně pohlédl na rostoucí rudou skvrnu uprostřed hrudi. Zpomaleně vykryl ještě čtvrtý Kosmův úder, ale u pátého to již nedokázal. Oblá palice jej zasáhla do boku a za zvuku praskajících žeber srazila na podlahu.

Žena mu s křikem vyrazila na pomoc, ale Šéfův rapír ji spolehlivě zastavil a zahnal do kouta. Kanala si všimla toho zvířecího potěšení v Šéfových očích. Jeho to bavilo. Jemu dělalo potěšení zraňovat jiné lidi.

„Kosmo, skonči to," zasyčel přitom na svého poskoka.

Svalnatý pořízek s křivým úsměvem ve tváři přikývl. Konečně zase dělal to, čemu rozuměl nejlépe. Rozkročil se nad ležícím S'anem a zahnal se kyjem daleko za tělo. Chtěl lebku toho s'anského hajzla rozlousknout jako zralý ořech a vidět jeho mozek na podlaze. Za to, že ho vyhodil z místa bičice v Kněžegradu a teď ohrozil jeho kariéru i tady v Pavlobergu. Teď! Teď nadešel čas jeho pomsty a on si ji vychutná!

Kanala hlasitě vykřikla, vyskočila z křesla a ukázal prstem na Kosmu. Ten jí věnoval udivený pohled. Jak to, že žije? Jak to, že stojí? Jak to, že se osvobodila? A proč na něj ukazuje prstem? Pak se jeho hlava s tichým lupnutím rozprskla po místnosti jako nahnilý meloun. Podle očekávání, mozku v ní moc nebylo. Bezhlavé tělo ještě chvíli nerozhodně postávalo, jako by nevědělo, co dělat, a pak se pomalu a prkenně svalilo na zem.

Neměla ani zdání o tom, kde se v ní vzaly takové schopnosti, ale podvědomě cítila, že dalšího „melouna" už nezvládne. Možná si měla vymyslet nějaké méně efektní přání, ale co už teď… Bylo to sice jen kouzlo, ale cítila se po něm unavená jako po celodenní dřině na poli. Unaveně se dopotácela ke sténajícímu rudoočkovi, klesla vedle něj na kolena a sledovala přitom, jak Šéf vyrazil té dívce z ruky nůž a pak ji dvakrát rychle bodl do břicha. Ta vyjekla, rozkašlala se až do vzduchu vyprskla krvavá sprška, a pak se pomalu svezla na podlahu.

Šéf se od nehybně ležící ženy otočil ke Kanale a ukázal na ni zakrvácenou špičkou rapíru. „Ty hnusná malá čarodějnice," zasyčel nenávistně. „Teď dostanu i tebe!"

Možná to bylo jen podvědomé gesto, jako když se jeden zoufalý člověk chytá jiného v touze najít u něj pomoc, nebo touha malé dívky najít velkého a silného ochránce, ale když vzala toho divného cizince za ruku, pocítila neuvěřitelně silný výboj energie, který jejím prostřednictvím prošlehl do jeho těla, jež se okamžitě rozzářilo oslnivým jasem. Pro ni oslnivým, protože si ve tváři přicházejícího Šéfa nevšimla žádné změny. Energie z hlubin vesmíru jí náhle protékala jako divoká řeka a mizela v tom muži. Pak pocítila, jak se jejich vědomí prolnula. Byl to zvláštní pocit, který v ní vyvolal lehkou nevolnost. Potom si uvědomila, že ten muž se jmenuje Klopp a je to S'an, že má jeho vzpomínky, že ví, co chce, kdo je a kam jde, že zná jeho oblíbené jídlo i to, co by do úst nikdy nevzal. A tušila, že on bude všecko všecičko zase vědět o ní a že až do smrti budou vědět o tom druhém a cítit jej, i kdyby byl na konci světa. Z toho vědomí ji zamrazilo…

Najednou otevřel oči, pohlédl na ni a v těch očích se zračilo stejné poznání. Pak se podíval na blížícího se Šéfa, o kterém Kanala náhle věděla, že se jmenuje Rubar a oči se mu nebezpečně zúžily. „Běž se postarat o Dissu," řekl jí, když si začal sedat, „já se postarám o tohohle zmetka…" Kanalu z jeho hlasu zamrazilo. Trochu. Vlastně jen maličko, protože to byl opravdu zmetek.

~ ~ ~

Bylo to jako vrátit se z nebytí. Studený chlad doprovázející umírání náhle nahradil příliv světlem prozářeného života. Srdce se mi najednou divoce rozbušilo a do plic mi se zoufalým nádechem vnikl závan čerstvého vzduchu. I když to byl pravý zatuchlý sklepní vzduch, mě chutnal jako ten nejčistší horský. Na prahu Síně předků mě zastavila zlatá záře, která na sebe vzala podobu malé holky. Vzala mě za ruku a odvedla zpět. Když jsem otevřel oči, ta drobná dívčinka mě stále ještě držela za ruku a seděla u mě. Ta záře mi pronikala do celého těla a já ji sál s neskutečnou naléhavostí, jako žíznivý na poušti. Bylo to sice propojení, ale jiné. Jiné, než ta všechna předchozí, která jsem tajně a na zapřenou provedl. Tohle totiž bylo dobrovolné ze strany dárce a nikoli mnou vynucené. Byl jsem obdarován darem největším. Darem života z rukou mága.

Najednou jsem si s úlekem uvědomil, že ta malá, drobná, dospívající holka je mág – a pěkně silný. Stalo se mi to, o čem se i v s'anských legendách jenom nesměle šeptá. Propojil jsem se s kouzelníkem a dovolil tak vzniknout poutu, které je nezrušitelné a trvalé. To prolnutí našich myslí, našich vědomí, způsobilo, že jsme o sobě najednou věděli vše a znali se do poslední skryté myšlenky. A některé z těch myšlenek se do hlavy malé holky neměly dostat ještě několik let.

Pak jsem uviděl jeho! Rubar Kattrig se k nám blížil a já byl jediný, kdo se mu mohl postavit. Že mi to už jednou nevyšlo, jsem si v tu chvíli ani nepřipouštěl.

„Jsi jako osina v zadku," zavrčel na mě Rubar. „Tentokrát to s tebou skončím tak, že ti nepomůže ani ta malá mrcha." Významně se na ni zahleděl. „A pak se postarám i o ni. Mám pro ni už přichystanou metr hlubokou jámu a několik malých, užitečných cingrlátek."

Asi jsem měl na to říct něco vzletného, nebo alespoň duchaplného a pak mu přečíst práva a zatknout ho, ale v mých očích už žádná práva neměl. S výjimkou jediného – na krátký proces. Ne proto, že pašoval nějaké cetky, že padělal bankocetle, že vytahal z bank zlato, ale proto, že vraždil, že se neštítil vztáhnout ruce na dítě a líbilo se mu to. Rozhodl jsem se, že ač jsem si sem pro něj přijel, už s ním odtud odjet nechci…

Na druhou stranu mám své povinnosti. Tak jsem mu za skřípění zubů předložil návrh: „Máš poslední možnost se vzdát a doufat v královskou milost." Ta slova mi nechtěla jít přes zuby. „Dostaneš provaz, nebo nějakých padesát let v dolech na smolinec…" neodpustil jsem si tedy dodat.

Jsou věty, které člověka nepřesvědčí o správnosti předstoupení před světskou spravedlnost. Tohle byla jedna z nich.

Rubar to věděl. Byl jako zvíře zahnané do kouta vlastního pelechu a proto byl nebezpečný. Hodně nebezpečný. Nechtěl tady zemřít. Chtěl přežít, utéct někam hodně daleko a až do smrti rozhazovat peníze z tohohle kšeftu. Mezi ním, tajným východem a světlou budoucností jsem stál jenom já. Musel mě zabít.

Čekal jsem od něj cokoliv a on mě nezklamal. Možná to byl podvodník, pašerák, padělatel a vrah, ale byl to také ten nejlepší šermíř, s jakým jsem se kdy setkal. Vládl mečem se stejnou lehkostí, s jakou jiní smrtelníci dýchají. Za normálních okolností bych jeho výpad nebyl nikdy schopen postřehnout. Dlouhá čepel se jen mihla vzduchem. Jednou mi už své umění ukázal. A ukázal by mi je i podruhé, kdyby mým tělem tentokrát neproudila dravá a burácející řeka energie z mé malé zachránkyně. Kanaly, připomněl jsem si její jméno. Jmenuje se Kanala.

I tak byl rychlý, hodně rychlý. Asi jako S'an. Byl by to férový souboj – až na to, že jsem stál proti všeho schopnému křivákovi. Tady už nešlo jen o rychlost, ale i o techniku, postřeh, štěstí a smůlu.

Svět se kolem nás rozlil do různobarevných šmouh a bylo to hodně, hodně rychlé. Tak rychlé, že jsem v jednu chvíli přeběhl po zdi a pak udělal salto. V mém věku a při sedavém zaměstnání to byl nezapomenutelný zážitek.

Šermířské souboje nikdy nebývají příliš dlouhé. To jenom v šestákových románech řinčí kalená ocel půl dne a svalovci se s funěním potí a námahou hekají. Ve skutečnosti je souboj záležitostí několika úderů. I když se náhodou střetnou dva mistři, nebývá to o moc jiné. My si ale už vyměnili úderů dvě desítky a pořád nic. Bylo mi jasné, že konec se blíží. Za chvíli někdo z nás udělá chybu. První, fatální a zřejmě smrtelnou. Chybu, kterou nebude mít možnost napravit.

Asi nepřekvapím, že jsem si přál, aby tu chybu udělal on. A snažil jsem se tak moc, že jsem se při výpadu na jeho hrdlo příliš odkryl a tím tu chybu jako první udělal sám. Okamžitě přišel zasloužený trest. S palčivou bolestí se mi do pravé strany hrudníku vnořila píď mrazivě chladné oceli. Překvapeně jsem vyhekl a v ústech ucítil železitou pachuť krve. Najednou jsem se nedokázal nadechnout. Ten pacholek mi musel trefit plíci. Opravdu už začínám připomínat cedník. S'anská fyziologie umožňuje dočasně potlačit účinky zranění záplatami ze životní energie, ale co je moc, to je moc. Každý má své limity, i S'an jako já.

Tak a je to hotovo, blesklo mi ještě hlavou, když tu mé chmurné úvahy přerušilo několik prudkých trhnutí a Rubarovo klení. Divže

jsem se absurditou celé situace nerozesmál. Ta čepel mi uvízla mezi žebry. Specialita dne – S'an na rožni. Než ji stačil vysvobodit, sekl jsem jej přes napřaženou pravici. Zavřeštěl a se šokem v očích se odpotácel stranou. Rapír v mých útrobách jej už nezajímal. Mnohem důležitější mu připadala dlaň ležící na podlaze a krev chrlící pahýl, který mu zbyl z pravice. Nakonec jsem si ten rapír musel z rány vytrhnout sám. Nádherná, honosně zdobená zbraň se zazvoněním dopadla na podlahu. Moc sil jsem už neměl, ale dupnout na ni jsem si odpustit nemohl.

Když jsem po chvíli ukročil, na zemi ležely jen dva kusy nepotřebné veteše. Ani na zeď prevétu bych si je nepověsil…

Pomalu jsem se otočil ke sténajícímu Rubarovi. S trochou snahy, funění a hekání se mi podařilo vykročit jeho směrem. Dorazil jsem k němu zrovna ve chvíli, kdy se mu podařilo tkanicí z kabátce zaškrtit ránu. Z rudého pahýlu sice stále kanuly rudé krůpěje, ale už to mělo daleko ke krvavému gejzíru, který člověka poslal do nevědomí během pár vteřin. Připomínali jsme sraz invalidů.

„Za tohle tě zabiju," zasyčel Rubar a nepříčetným pohledem se začal shánět po kordu. Když na zemi uviděl jeho žalostné zbytky, nenávist jej málem připravila o rozum. „Ty zkurvený parcharte," zavříškl a sáhl pod kabátec. Čekal bych, že odtamtud vytáhne dýku, nebo takový ten apartní malý samostřílek, který je teď tak populární mezi kněžegradskou honorací, ale Rubar odtamtud vydoloval spleť amuletů zavěšených na šňůrce. Abych řekl pravdu, asi bych dal přednost tomu samostřílku.

Sevřel je v dlani a zařval: „Svolávám vás! Přikazuji! Ke mě vy mrchy, hybaj z hrobů!"

Vzduch se přede mnou náhle zatetelil a ovanul mě nepříjemný chlad. Chlad a zápach tlející hlíny. Překvapeně jsem sledoval, jak se přede mnou začíná zhmotňovat několik průzračných dívčin s neomylně mrtvolnými rysy ve tváři. S jejich příchodem se opět dostavil ten pocit únavy, ale zmory nejsou dobré v boji, kde člověku vřou pod kůží emoce. To jejich moc hodně oslabuje.

Dvě z nich si mě už pamatovaly a zareagovaly poděšeným zasyčením.

Právě ony unisono na Rubarův povel: „Zabijte ho!“ zavřískly v odpověď: „Ale on má stříbro, pane…“

Šlehl po nich zlobným pohledem a sevřel amulety v dlani. Všechny zmory zavyly bolestí.

„Zabijte ho!“ opakoval Rubar svůj příkaz.

„Jděte spát!“ ozval se náhle za mnou tichý dětský hlásek. Ohlédl jsem se a pohlédl na Kanalu – malou vychrtlou a špinavou dívku v pomačkané, flekaté a záplatované noční košili, jak beze stopy strachu vstává od bezvědomé Dissy a s neuvěřitelnou vážností ve tváři rozpažuje ruce. Chvíli to vypadalo, jako by nás všechny chtěla obejmout. Místo toho však znovu pronesla: „Jděte spát, sestřičky!“

„Zabijte tu čubku!“ změnil Rubar své rozkazy a v dlani drtil ovládací amulety jako smyslu zbavený.

Neudělaly jejím směrem víc než dva kroky, když Kanala něco vykřikla a tleskla rukama nad hlavou. To tlesknutí ale znělo jako úder hromu a zazvonění umíráčku současně. A do něj se vplétal jekot sedmi hlasů, jekot sedmi smrtelně raněných nestvůr, které se mi před očima měnily v chuchvalce šedé mlhy a mizely. Malé děvčátko tlesklo podruhé a zakřičelo: „Spát!“ Tentokrát se nic nestalo, alespoň mě to tak v tu chvíli připadalo. Teprve později mi místní exorcisté potvrdili, že někdy o tom čase v celém městě ulehly k věčnému spánku desítky nemrtvých a už nikdy znovu neprocitly.

Pak se Kanala v bezvědomí zhroutila na podlahu.

„Je to jen na nás,“ oznámil jsem mu s křivým úsměvem. „Tak kdepak jsme to přestali…“

Ale on věděl, že jsme přestali u pokusů se navzájem zabít a předvedl další ze svých vrcholných čísel. Byl to trik jako vystřižený z repertoáru pouťového iluzionisty, nicméně v jeho ruce se neobjevila růže, ale malá vrhací hvězdice. Škubnutím zápěstí mi ji poslal vstříc. A čas se náhle zpomalil. Klidně a neosobně jsem sledoval, jak se ten čtyřbřitý kus železa blíží. Jak je stále větší a větší, až ode mě nebyl dál než na pouhou dlaň. Celou tu dlouhou dobu jsem se nedokázal ani pohnout. Nevím proč. Že by únavou, nebo za to mohlo to zranění? Nebo všechna ta zranění, která by mě už dávno zabila, nebýt těch koňských dávek energie? Těžko říct, asi to tak mělo být.

Ani to vlastně nebolelo. Když už vás bolí celé tělo, tak na nějakém dalším štípnutí už ani tolik nesejde. Vlastně mě ani nezranila, drátěná košile ji nepustila dál, jenom jsem neustál to předání energie. Svět se se mnou zhoupl, rozpil do řady dlouhých šmouh a já přistál na studené podlaze.

Mdlé světlo z lamp visích u stropu mi zastínila vysoká, temná postava. Na tvář mi dopadla teplá krůpěj krve ze špatně zaškrceného pahýlu. „Jsi otravný jako veš," zasyčel na mě Rubar a vztekle mě kopl do boku. Vida, už jsem skoro zapomínal na ta zlomená žebra. „Kvůli tobě jsem přišel o tenhle super kšeft." Slova proložil dalším kopnutím. „Měl jsem s tím hamižným trpaslíkem tak skvělou dohodu. Mohl jsem s ním připravit všechny ty zazobané bankéře o jejich zlato a než by se pochlapili, žil bych si jako král někde na jihu…"

Mluvit mi dělalo docela potíže, ale přece jen to stálo menší námahu než vstát. „Nikdy… nikdy by ses… z těch peněz… neradoval. Degerd by tě nechal zabít…"

Rubar se ušklíbl. „Nebyl by to první Degerd, kterého bych poslal na onen svět. Zabil jsem Kanase, Rufus by mi vrásky taky neudělal. Teď si to vyřídím s tebou a zmizím z města. S tím, co už mám, se dá taky slušně vyžít. Konečně, nemusím mít dva paláce. Jeden úplně stačí. Možná si nechám u alchymistů udělat i novou ruku…"

Nevím, jestli by mě zabil, nebo ukecal k smrti, ale najednou mu z úst vytryskl proud jasně rudé krve a vítězný výraz vystřídalo čiré překvapení. Překvapení z půlmetru kované oceli vyjíždějící z jeho hrudníku. Dokonce se na ní dalo přečíst pár stříbrných písmenek. „… dlnost…", nebo to bylo „… edlnost…"?

„Už jsi nás tu sral dlouho," zasyčela mu nenávistně do ucha Dissa a jediným prudkým pohybem z něj meč vytrhla. Ocelové ostří přitom hlasitě zaskřípělo o obratle. Myslím, že alchymisté budou mít o zábavu vystaráno. Tady se neskončí jen u ruky.

Rubar toporně klesl na kolena a zalitý krví nám věnoval svůj poslední nenávistný pohled. Ten pohled bych ještě unesl, ale s tím zábleskem v jeho očích to už bylo horší. Zejména, když jsem si uvědomil, že kousek od něj stojí duplikační truhlice se dvěma zírajícími démony. „Když ne já, tak nikdo," zachrčel a třesoucí se

pěstí udeřil do průhledu na boku truhlice. Opravdu mám věštecký talent, nebo to jen přivolávám svým pesimismem? Horský křišťál sice vydrží neuvěřitelný tlak, ale je přitom strašně křehký. Po vyleštěné ploše se okamžitě rozjela pavučina jako vlas tenkých prasklin. Když se začaly na zem sypat první střepy, rozhodl jsem se, že u toho být nemusím.

„Utíkej!“ zařval jsem na Dissu, která s vytřeštěnýma očima sledovala, jak se otvírá vězení a oba věčně hladoví a nenávistí planoucí démoni získávají svobodu. Můj křik ji vyvedl z letargie, otřepala se a vyrazila ke dveřím. Já se plazil za ní. Když jsem míjel bezvládnou Kanalu, vzal jsem ji s sebou. Strkal jsem ji ke dveřím a modlil se, abychom u nich byli včas. Nebýt Dissy, nestihli bychom to. Najednou jsem ucítil, jak mě někdo chytá za drátěnou košili a táhne i s Kanalou v náručí ven. „Chcípnout vás tu nenechám,“ chrčela přitom Dissa námahou. „Ta malá mě taky zachránila a teď mi dřepí v hlavě…“

Ani jsem si nestihl uvědomit, že o dvou souběžných propojeních s jedním mágem mlčí i legendy. Konečně jsme byli venku. Přirazil jsem dveře a z posledních sil je zavřel na závoru. Ve chvíli, kdy těžká dubová závora se zaduněním zapadla do závěsů, začal Rubar Kattrig zoufale řvát. Ke své smůle začal poznávat, že smrt z rukou démona není věcí, která zabere jen nepříjemnou chviličku. Ještě pořád mu nepřestávali rvát duši z těla, když se mi začalo stmívat před očima a já se propadl do nejhlubších temnot bezvědomí. Energetický dluh mě konečně dohnal. Na druhou stranu, mělo to i své klady – alespoň jsem nemusel přemýšlet o tom, za jak dlouho se démonům omrzí týrat Rubarovu duši. Dokázal jsem už jen jediné – vyslat poslední špetku životní síly, co ve mně zbyla, k utichajícímu srdci s modlitbou, aby ještě chvilku vydrželo…

~ ~ ~

Když jsem se po měsíci probral k životu, zjistil jsem, že ležím v soukromých komnatách kněžegradského velvyslance Svaty Borose, nyní pro změnu předstírajícího, že je dvoumetrovým trpaslíkem. To u jeho domu zastavil jedné noci černý a neidentifikovatelný kočár,

jehož posádka mě, zamotaného do obvazů, vyložila přede dveřmi, zabušila na ně a chvatně odjela.

Za dobu, co jsem se potácel na hranici života a smrti a felčaři se mi snažili srazit vysoké horečky ze zanícených ran a vytáhnout mě z deliria, celý Pavloberg, včetně všech diplomatů a zahraničních emisarů, zachvátilo hotové šílenství.

Když jsem si poprvé mohl sednout do křesla u krbu a se Svatou načít nové přírůstky do jeho proslavené sbírky vín, nestačil jsem se divit.

„Víš," řekl mi Svata, labužnicky přitom usrkávaje rubínově rudé víno, „vlastně mě ani nijak zvlášť nezajímá, co se to tady událo, proč král beze slova vysvětlení zastavil veškeré bankovní obchody na celý týden a proč byl jeden z nejvýznamnějších rodů postaven mimo zákon a byl mu zabaven veškerý majetek. A už vůbec mě nezajímá, jestli to náhodou nesouvisí s nějakou padělanou podělanou bankocetlí a s tvojí cestou sem. Nezajímá to mě, mého šéfa, nezajímá to tvého šéfa, nezajímá to ani královský Veličenstvo, které ti mými ústy vřele doporučuje, aby tě to už taky nezajímalo." Svata se natáhl k další láhvi, láskyplně z ní setřel tenkou vrstvičku prachu a zručně ji otevřel. „Takže bychom se měli raději pořádně opít a pak si zařádit jako zamlada, dokud se nám nerozjedou staré jizvy z války."

Na tuhle nabídku nešlo než přikývnout…

~ ~ ~

Vrátit se po tak dlouhé době zpět do úřadu bylo sice příjemné, ale hromady nevyřízených pergamenů v mé kanceláři už dosáhly hrozivých výšin a šustící komínky se nyní vršily podél stěn v neveselých řadách a hrozily zřícením. Pro práci si ke mně nepřišel nikdo, ale pikslu se sušeným jahodníkem mi svorně vybrali všichni. Kamarádi…

Trvalo celého čtvrt roku, než jsem v kanceláři zase zahlédl podlahu. Hlava mi šla kolem z těch všech lapků, mordýřů, zlodějíčků a zvrhlíků, které jsem musel pohnat ke spravedlnosti. Pak se však život vrátil do starých dobrých kolejí. Ale ony už najednou tak dobré nebyly. V dějinách a legendách mého lidu se sice o vazbě S'ana s mágem hovořilo, ale nikdo mě nepřipravil na to, že tu malou

holčičku budu stále nosit v hlavě a díky tomu dokážu ukázat prstem ve směru, kde se právě nachází. A i ona na tom byla stejně, až na to, že si takovou vazbu vytvořila i s Dissou Tavenn.

Od doby mého návratu se mi nikdo neozval. Až když jsem už začínal zvažovat cestu do Pavlobergu, doručil mi soukromý kurýr malou zapečetěnou obálku, o které mi nebyl schopen nic bližšího sdělit.

Posadil jsem se do křesla, zalil si čerstvý jahodník a pomalu rozlepil obálku. Dopis byl sice krátký, ale zato psaný pečlivým ženským rukopisem. I když byl podepsán prostým slovem „Kuchtička“, dobře jsem věděl, kdo je jeho pisatelkou. Těch několik stručných vět mi žádné vysvětlení k minulým událostem neposkytlo. Jedna věc mi ale náladu zvedla, a to nadlouho. Bylo to oznámení, že jedna nadaná dívka, naše společná známá, byla před měsícem přijata jako řádná studentka magie na Univerzitu a její učitelé jsou jejím talentem doslova nadšeni. Přiložený šek byl vystaven na mé jméno a měl krýt polovinu školného za studia žákyně Kanaly Yggredd-Tavenn. Stačilo jen doplnit číslo mého účtu a podepsat. Zbytek dne jsem měl obestřen laskavou mlhou a až později mě kolegové diskrétně upozornili, že mít blažený úsměv během útrpného výslechu několikanásobného vraha, není to pravé ořechové…

~ ~ ~

Rufus Degerd seděl v hlubokém křesle, jedné z mála věcí, které se mu podařilo odvézt z Pavlobergu, a zamyšleně zíral do skomírajících plamenů. Velké dubové poleno v krbu již pomalu dohořívalo, ale nebyl tu nikdo, kdo by přiložil další. A vlastně mu to bylo jedno. On sám před pár hodinami dal veškerému služebnictvu volno, jenom aby se nemusel dívat na ty jejich ksichty.

Měl velký a honosný dům na tom nejlukrativnějším místě v Malestě, zaměstnával dvacítku sluhů a komorných a peněz měl na účtech více než dost, ale radost mu to nepřinášelo. Stále se nemohl vzpamatovat z faktu, že byl jediným a posledním nositelem jména Degerd. Ostatní byli buď mrtví, nebo se toho jména zřekli.

Hra, kterou rozehrál, byla sice riskantní, ale touha po pomstě byla větší. Nyní tu seděl sám, opuštěn všemi blízkými a postaven mimo

zákon. Pokud někdy opustí hradby svobodného města Malesty, bude okamžitě zatčen a popraven. Tam venku na něj čeká nejen zatykač, ale i rozsudek vynesený králem v jeho nepřítomnosti. Jenom tady je v bezpečí. Jenom tady může disponovat svým bohatstvím, které sem prozíravě převedl. Přísahal při všech bozích, že je využije k dokonání své pomsty. Ještě budou litovat, čeho se na něm dopustili, a on se bude odtud, z bezpečí nového sídla rodu Degerdů, jen smát.

Při svých úvahách si ani neuvědomil, že mu mezi krční obratle na zátylku zajela jako vlas tenká jehla a přerušila mu míchu.

Když ji Dissa Tavenn, celá v černém, zase skrývala do pouzdra, byl už mrtvý. S'anská vražedkyně mu věnovala krátký, pohrdavý úšklebek a pak se obratně jako kočka vyhoupla na okenní parapet a zmizela v noční temnotě.

Ráno našel mrtvého Rufuse Degerda komorník. Jelikož stařec neměl žádné žijící dědice, veškerý jeho majetek připadl městu, které na sebe vzalo náklady na vystrojení pohřbu. A tak se nebylo co divit, že si do kvapně vystrojeného a velmi laciného pohřbu nikdo nevšiml nepatrné ranky na trpaslíkově zátylku a těch pár smutečních hostů z řad dřívějších obchodních partnerů ve vzácné shodě konstatovalo, že na vině tomu byl ten věčný stres a nadváha. Inu prý, kdo s čím zachází, tím také schází…

Obsah:

KOMU ČEST 7
KŘIK VOLAVKY 128
S ČÍM KDO SCHÁZÍ 184

FANTASY
20

ALEX DRESCHER

S ČÍM KDO SCHÁZÍ

Redakce Jiří Pilch.
Ilustrace na obálce Michael Whelan.
Technické zpracování litografií a sazba Robert Pilch – Brokilon.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství LEONARDO,
Svazácká 17, 700 30 Ostrava – Jih
v roce 2008 jako svou 55. publikaci.
e-mail: leonardo@mybox.cz Tisk: Marten s.r.o.
Doporučená cena: 249,– Kč (vč. 9% DPH)

ISBN 978-80-85951-52-3